

Evelyn Anthony
FORȚA DE OCUPAȚIE

EVELYN ANTHONY

FORȚA DE OCUPAȚIE

Traducere de
DANIEL COMAN

EDITURA Z
București, 1995

Editor: Zamfir M. Rusu

Coperta: USSOFT și EDITURA Z

Tiparul executat sub comanda 50 542
Pregătirea formei și imprimarea
R.A.I. „Coresi”
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

Dedicație
Lui Nicholas și Denisei
cu toată dragostea mea.

Capitolul 1

Era o stradă largă și liniștită, străjuită de castani. Puținele case erau protejate de ziduri și de porți din fier forjat. Era un cartier al bogătaşilor, dar nu al celor care făcuseră avere de curând și care doreau să epateze. Totul era aici mai estompat, mai reținut, dar în același timp îți dădea măsura statutului social al celor care locuiau în aceste case. Taxiul care străbătuse încet toată strada se opri în cele din urmă în fața a două porți înalte de fier. În vârful lor se afla o porțiune strălucitoare, un cerc alcătuit din frunze de stejar și un semn heraldic înfățișând un porc mistreț cu o coroană pe cap. Șoferul coborî și deschise ușa pasagerului său.

– Am ajuns, spuse el. Aceasta este strada de Varenne.

Din mașină coborî o femeie, mișcându-și cu greutate trupul masiv sprijinit pe niște picioare groase. Era îmbrăcată într-un palton pōnosit, o fustă simplă și pantofi fără tocuri, iar părul cărunt i se ivea pe sub o pălărie de fetru cu un aspect jalnic. Deschise poșeta și-i dădu șoferului exact cât marcasse aparatul. După o clipă de ezitare adăugă și un simbolic bacșiș. Șoferul luă banii, porni în grabă motorul și demară fără să-i mai mulțumească. Femeia rămase pe trotuar, cu ochii ațintiți

asupra porților. În spatele acestora se vedea o casă, o clădire de piatră cu trei etaje, cu o fatadă în stil clasic, operă a unui arhitect din secolul al XVIII-lea. În curtea pavată, la partea de jos a scărilor, se aflau două urne uriașe din piatră, umplute cu flori. Femeia rămăsese nemișcată, privind în continuare prin grilajul porților, de parcă nu știa încă ce să facă. Sosise la Paris cu o noapte în urmă, se cazase într-o modestă pensiune de pe malul stâng al Senei, și petrecuse o seară îngrozitoare în singurătatea camerei sale. Nu mai călătorise niciodată în străinătate. Tineretea și-o petrecuse în Germania perioadei dinainte de război, în care călătoriile în afara țării erau descurajate cu fermitate, iar apoi venise războiul, care o legase definitiv de casă și de slujba ei cu o jumătate de normă la un spital.

În timp ce soțul ei se aflase în Franța, ea îi păstrase cu sfîntenie scrisorile, toate veștile pe care le primea săptămînal de la el din locul în care fusese trimis în misiune în afara Parisului, epistole pline de întrebări despre ea și despre copii, lungi și serioase, pe care femeia le citise la nesfârșit pentru a-și mai ușura singurătatea. Le mai păstra și acum, îngălbenite și zdrențuite pe margini, legate într-o cutie de carton. Erau căsătoriți de treizeci și doi de ani și încă îl mai iubea. Această dragoste și disperarea dușă pînă la limită o aduseseră la Paris, în fața casei unei femei pe care nu o văzuse niciodată. O femeie care ar putea refuza s-o primească, dacă va afla cine este. Sub pălăria hidoasă, ochii albaștri ai femeii se îngustară. Chipul ei era ridat, iar contururile lui nu mai aveau claritatea din timpul tinereții, trădând totuși urmele unei frumuseți trecute. Culoarea ochilor și forma gurii erau plăcute. Când se măritase, era o tânără de douăzeci de ani, plină de veselie și atrăgătoare, cu o față rotundă și drăgută și cu o talie delicată. Acum avea trăsături aspre, lipsite de delicatete. Erau rezultatul anilor de privațiuni care au urmat războiului, al grijilor și al muncii grele. Oare cum făcuse față aceleiași perioade grele cealaltă femeie care locuia în eleganta casă cu porți impozante? O mai fi la fel de frumoasă ca atunci când soțul ei o întîlnise pentru prima dată? Louise, contesă de Bernard.

Rostise acest nume în șoaptă. O aristocrată, inteligentă și răsfățată, o figură proeminentă a societății pariziene. Fără să-și dea seama, deschise poarta și intră în curte. Chipul ei avea o expresie aspră și ostilă, ascunzând teama lăuntrică de a înfrunta necunoscutul de pe o poziție atât de dezavantajoasă. Pentru Heinz însă, soțul ei... numai pentru el ar fi fost în stare să înfrunte pe oricine. Chiar și pe femeia de care acesta se îndrăgostise cu atâția ani în urmă. Străbătu curtea și sună la ușă.

Louise de Bernard vorbea la telefon. Își folosea micul budoar ca pe o cameră de lucru. În încăpere se afla un birou simplu, o mică etajeră și un telefon cu sistem intern. Lângă ea, era deschisă o voluminoasă agendă de birou. Degătele lungi, cu unghii vopsite îngrijit, țineau un stilou cu care scria un nume și notau data unei întâlniri ce avea să aibă loc peste două săptămâni.

Zâmbea în timp ce vorbea.

– Desigur, Raoul. Mi-ar face o mare plăcere. Și-ți mulțumesc încă o dată pentru flori... Da, la revedere.

Ușa biroului se deschise și o fată care semăna oarecum cu Louise de Bernard, deși era foarte diferită de ea, se ivi și clătină din cap.

– Era tot credinciosul tău Raoul?

– Da. Știi bine că el era. Nu fi răutăcioasă, draga mea. E un tip foarte simpatic.

– Pentru mine nu există nimic mai plictisitor.

Tânăra intră și se așeză pe marginea biroului. Era numai piele și os, așa cum cerea moda zilei. Purta haine de casă, un pantalon și o cămașă, iar pe piciorul gol încălțase o pereche de pantofi de pânză. Părul lung și drept îi cădea pe umeri. Fața ei nu purta nici o urmă de machiaj. Fata își luă mama pe după umeri și o sărută.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mărita cu el. E un reacționar bătrân și îngrozitor.

Louise de Bernard își ridică privirea spre fiica sa.

– E de aceeași vârstă cu mine. Și, cum bine știi, nu am de gând să mă mărit cu nimeni. Nu te așeza pe hârtiile alea, draga mea, pentru că nu am apucat încă să le citesc.

Sophie de Bernard alunecă ușor de pe birou, se scotoci în buzunarul de la piept și scoase un pachet turtit

de Gauloise. Scăpără bricheta de pe birou și suflă un nor de fum pe deasupra capului mamei sale.

Avea treizeci de ani, dar arăta mai tânără, ca o fetiță năzdrăvană. Chipul Louisei se lumina de câte ori își privea fata. Sophie era mezină familiei, cea care semăna cel mai mult la trăsături cu tatăl ei și la temperament cu Louise. Necăsătorită, trăia cu un scriitor de stânga, pe care Louise îl considera un tip cât se poate de anost. Cu acesta se certa și se împăca la intervale regulate. Era o adeptă a concepției maoiste și credea sincer că generația mamei sale și tot ce reprezenta aceasta ar fi trebuit măturate de pe scena istoriei prin forță. În același timp, între cele două femei se statornicise o relație profundă și plină de dăruire, pe care nimic, nici măcar neacceptarea modului ei de viață de către Louise, sau convingerile revoluționare ale lui Sophie, nu ar fi putut-o clătina. Se iubeau și se înțelegeau foarte bine, fiind mult mai apropiate decât Louise ar fi putut fi vreodată de fiul ei. Paul era un băiat serios, conventional și cufundat în exclusivitate în viața propriei sale familii. Așa cum spusese Sophie, iar Louise nu o contrazisese, căsătoria lui cu Françoise de Boulay înăbușise personalitatea tânărului. Era un bun fiu, un tată și un soț exemplar, iar după descrierea nemiloasă a surorii lui un tip fără pereche de plicticos. Se căsătorise însă cu o femeie, a cărei personalitate îl copleșea. Se străduiau să-i facă mereu pe plac și să-și exprime recunoștința față de Louise, care nu s-a amestecat niciodată în viața lor. În schimb, erau pur și simplu îngroziți de excentricitățile lui Sophie, ai cărei amanți și ale cărei activități politice le provocau o jenă insuportabilă.

– N-am vrut să te deranjez, mamă. Cum îți mai merg acțiunile de caritate?

– Foarte bine, răspunse Louise. Vom avea o reuniune chiar în seara aceasta, aici, și cred că vom putea strânge mai mult decât ne-am propus inițial.

– Cel puțin te străduiești, continuă Sophie, dar știi care e părerea mea despre acțiunile de caritate, nu-i așa?

– O, desigur, știi totul. Îmi dai și mie o țigară?

– Poftim, răspunse Sophie, și-i oferi o țigară pe care

i-o aprinse chiar ea. Ce mai vroia Raoul? Te-a invitat din nou să iei masa cu el?

– De data asta m-a invitat la operă, la un spectacol de gală cu *Norma* și am acceptat.

– Grozav din partea ta. Jumătate din bărbații Parisului îți dau târcoale și tu nu ți-ai găsit să ieși în societate decât cu idiotul ăsta fudul! De ce nu-ți iei și tu un amant, un hârhat superb și atrăgător? Ți-ar prinde bine, draga mea. Mult mai bine decât munca în cadrul acestui comitet de caritate.

– N-am nevoie de nici un amant, îi răspunse cu hotărâre Louise. Să știi că mie îmi place de vechiul meu prieten. Raoul și îmi place la fel de mult să mă ocup de comitetul de caritate. Acum te-aș ruga să mă lași singură și să nu-mi mai dai lecții.

– Te-ai atașat de el numai pentru că îți oferă siguranță, continuă fiica ei. Tata nu ar fi acceptat să-ți irosești viața. Nu poți trăi la infinit în trecut.

– Încetează, te rog, o imploră Louise. În dimineata aceasta sunt fericită, Sophie. Duc o viață activă și nu am nici o intenție de a-mi alege un amant sau de a mă căsători cu Raoul. Acum te-aș ruga să mă lași să-mi termin treaba. Dacă ești liberă, putem servi prânzul împreună.

– Nu am alt program, admise Sophie. Sunt certată cu Gerard, așa că astăzi n-are decât să mănânce singur. Atât la prânz, cât și la cină.

Louise, care mai auzise aceste amenințări și înainte, zâmbi ușor fără să scoată nici un cuvânt. Prețiosul Gerard avea o slăbiciune care până în prezent atrăsese simpatia Sophiei. În ziua în care ea descoperea însă că în spatele acestei slăbiciuni nu se afla decât un caracter contemplativ, nici nu mai vroia să audă să ia masa cu el și hotărâra să pună definitiv capăt acestei relații. Louise, care fusese martoră la această scenă de nenumărate ori, în care fiica ei nu dăduse nici un semn de suferință ade-vărată, se mulțumea să aștepte liniștită până când timpul rezolva problema.

– Am să plec și am să te las în pace, spuse Sophie. De fapt venisem să te anunț că a venit o femeie care dorește

să te vadă. I-am promis lui Gaston că am să-ți transmit chiar eu mesajul.

– Ce femeie? În dimineața aceasta nu am programată nici o primire. Cine este?

– Nu știu, îi răspunse Sophie, îndreptându-se spre ieșire și deschizând ușa. N-am mai văzut-o până acum. E o nemțoaică și spune că o cheamă Minden.

Stiloul din mâna Louisei de Bernard se balansa în continuare între degete. Țigara ardea într-o scrumieră de pe birou. La auzul acestui nume, scăpă stiloul din mână, iar acesta împrăstie pete de cerneală pe mapa de birou.

– Minden?!

– Da, îi răspunse fiica ei, care între timp se răzgândise să mai plece și închisese ușa.

– Dumnezeu! mamă, ce-i cu tine?

– Minden, repetă Louise, apoi se ridică ușor și se întoarse cu spatele la fiica ei. Ești sigură că așa o cheamă?

– Cât se poate de sigură. Mamă, ce e cu tine?

– O, Sophie, nu e posibil! Nu se poate!

Fata veni repede spre ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cine este această doamnă Minden? Și de ce te-ai schimbat așa la față?

Pentru o clipă, Louise nu scoase nici un cuvânt. Minden. Era imposibil după atâția ani, după atâta durere și suferință...

– Și ce spunea? întrebă ea. Ce vrea de fapt?

– Din câte se pare, dorește să stea de vorbă cu tine. Cel puțin așa spunea Gaston. Am văzut-o și eu așteptând în hol. E o tipă foarte comună, îmbrăcată în haine demodate și ponosite... Nu vrei să te așezi la loc pe scaun și să-mi spui și mie despre ce e vorba? Arăți de parcă ai fi văzut o stafie. Cine este această doamnă Minden? Ce înseamnă pentru tine acest nume?

– Minden, spuse Louise cu glasul stins, este numele ofiterului german care a fost încartiruit la noi în timpul războiului. Heinz Minden. Acum înțelegi?

Sophie de Bernard se ridică și-și puse brațul pe umerii mamei sale.

– Am s-o dau afară. Îi spun că nu ești acasă. Nu-ți face griji. Rămâi liniștită aici. Te scap eu de ea.

– Nu, Sophie, se opuse Louise scuturând din cap. Dacă zici că e vorba de o femeie, trebuie să fie nevasta lui. Va trebui să stau de vorbă cu ea și să aflu ce dorește.

– Ba nu, spuse fiica ei cu hotărâre. Nu trebuie să reînvii trecutul. Ai suferit și așa destul de mult de pe urma celui război blestemat. Și tu și tata. Indiferent ce vrea, n-ai să o primești. Mă duc chiar acum să mă descotorosesc de ea.

– Nu, repetă Louise. Am să mă duc chiar eu să stau de vorbă cu ea. Spune-i lui Gaston s-o conducă în salon și s-o anunțe că am să cobor și eu imediat. Nu mă contrazice, Sophie, fă te rog întocmai cum ți-am spus. Nu știu ce vrea și ce o aduce aici, dar trebuie să stau de vorbă cu ea.

– Dar de ce? o întrebă cu insistență fiica sa. Nu-i datorezi nimic. Cum de mai au tupeul să vină aici?

– Cobor imediat. Întreab-o dacă servește ceva, poate o cafea, și fă te rog așa cum ți-am spus.

– Fie, spuse Sophie de Bernard. Dar nu vă las să discutați doar între patru ochi. Am să stau și eu cu voi.

Ușa se închise și Louise auzi pașii grăbiți ai fiicei sale care străbătura coridorul, apoi coborâră scările spre holul de la intrare. Minden. Nu se mai gândise de multi ani la el. În casa din Paris nimic nu-i mai amintise de el. O cumpărase după terminarea războiului, într-un moment în care dorise să scape de St. Blaize și să nu mai vadă în viața ei acest sat. Acum îi revenise în memoria retinei, așa cum arăta atunci, un tânăr de treizeci și ceva de ani, în uniformă sa impecabilă, cu aceea expresie în priviri pe care ea o cunoștea atât de bine, urmărind fiecare mișcare pe care o făcea. Mai avea și alte amintiri, imagini pe care refuza, luptându-se din răputeri, să le revadă. Mâinile care o pipăiau, cuvintele pe care bărbatul i le șoptise în întuneric. Rușinea, teama și dragostea. În primul rând dragostea. Dar nu față de el și nici față de tatăl lui Sophiei și al lui Paul.

Luptase în toți acești ani să suprime în special această amintire. Fiica ei, drăgălașă, impulsivă și neocaptă la cei treizeci de ani ai săi, vorbea despre amanți, fără să înțeleagă câtuși de puțin ce înseamnă dragostea propriu-zisă. Louise însă trăise acest

sentiment. Momentul de panică luase sfârșit. Când se răstise la Sophie, mâinile îi tremuraseră, acum erau liniștite. Dacă nevasta lui Heinz Minden venise să stea de vorbă cu ea, Louise nu va da bir cu fugiții. Se opri o clipă, netezindu-și părul și încercând să se calmeze. Dacă trecutul se întorsese, trebuia să-l înfrunte. Deschise ușa și coborî în hol.

Ilse Minden refuzase să ia loc. O urmase pe franțuzaica înaltă într-o încăpere spațioasă, splendid decorată în nuanțe de verde palid cu reflexe albastrii. Văzând mobila poleită în aur, femeia își dădu seama că era foarte valoroasă. Scuturase cu îndârjire din cap atunci când fusese întrebată dacă dorește o cafea și fusese invitată să se facă comodă. Rămăsese în mijlocul covorului și privea în jurul ei, ținând cu ambele mâini o imensă pungă de plastic, ca pe un scut. Sophie îi oferî o țigară. Soția lui Minden îi simți ostilitatea în ciuda tentativei fetei de a fi politicoasă.

Refuză pe un ton abrupt datorat stării de nervozitate.

– Mulțumesc, dar nu fumez.

Ea nu și-ar fi putut permite să fumeze, chiar dacă Heinz i-ar fi acceptat acest obicei. Nu a fumat niciodată. Au dus o viață atât de cumpătată încât uitase cu desăvârșire de micile plăceri ale traiului tihnit. Nici nu-și mai amintea de când nu mai fusese la coafor, sau când își cumpărase ultima oară haine noi. Tot ce agonisneau dădeau copiilor lor, care păreau că iau totul ca ceva foarte firesc și care se preocupau să stea cât mai departe de ei, acum când necazurile începuseră să-i copleșească. Amărăciunea vieții o îmbărbătase însă. Sub masca timidității ei se afla un vierme al urii, care se încolăcea ușor în timp ce femeia aștepta, inventariind opulența și bunul gust al încăperii, siguranța de sine a tinerei femei. În ciuda hainelor ei bărbătești și a aspectului ei bizar, Ilse Minden se apropie de o masă acoperită cu catifea albastră. Pe ea se afla un mic ormolu în stilul Louis XVI, cu ceas de porțelan, precum și două fotografii. Una din ele era de fapt un portret de studio înfățișând un tânăr, brunet și foarte chipeș, zâmbind spre aparatul de fotografiat. În cea de-a doua era o femeie în picioare.

având de o parte și de alta un băiețel și o fetiță, iar pe fundal se putea zări o fântână arteziană. Femeia purta o fustă lungă și vestimentația la modă în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Ilse se întoarse către Sophie.

– E mama ta?

– Da. Cu fratele meu și cu mine. Fotografia a fost făcută la locuința noastră de la țară, în timpul războiului.

– Înțeleg. Acum arată tot așa?

– Eu așa zic. Dar vă veți putea da seama chiar dumneavoastră. O aud venind.

Ceva din expresia de pe chipul nemțoaicei o făcea pe Sophie să se simtă stingheră, o amenințare rezervată, amestecată cu incertitudine. Amenințarea devenea din ce în ce mai predominantă, pe măsură ce femeia își câpăta încrederea în sine. Ilse Minden se întoarse către ușa. Fotografia înfățișa o tânără și foarte frumoasă femeie... În momentul în care ușa se deschise, nemțoaica rămase mută de uimire. O femeie înaltă se îndreptă spre ea. O femeie frumoasă, într-o elegantă rochie maron, purtând în jurul gâtului o eșarfă de mătase presărată cu perle. Avea părul negru, la fel ca și ochii, iar trupul ei răspândea un parfum scump. În acea clipă ura o sufocă pe Ilse Minden. Gelozia o paraliză atât de violent încât nu reuși să facă nici o mișcare în momentul în care frumoasa femeie îi întinse mâna.

– Doamna Minden? Eu sunt Louise de Bernard. Cu ce vă pot fi de folos?

– Trebuie să vă vorbesc, rosti femeia cu un puternic accent, apoi privi cu înțeles spre Sophie.

– Ea este fiica mea, spuse Louise.

– Sunt soția lui Heinz Minden și am venit de la Bonn să stau de vorbă cu dumneavoastră.

– Vă rog să luați loc, o pofti Louise. Sophie nu v-a oferit o cafea, Madame?

– Mi-a spus că nu dorește nimic, interveni Sophie, apropiindu-se de Ilse Minden. De ce doriți să stați de vorbă cu mama mea?

Nemțoaica nu-i răspunse. Străbătu salonul și se așeză în cele din urmă pe un scaun, punându-și oribila poșetă pe genunchi. Apoi i se adresă Louisei:

– Nu vorbesc prea bine limba franceză. Aș vrea să vă vorbesc totuși între patru ochi.

– Fiica mea știe de soțul dumneavoastră, spuse încet Louise. Puteti vorbi de față cu ea. Ce v-a determinat să veniți la mine?

– Știe de soțul meu?!

Ochii albaștri se întoarseră spre Sophie. În ei era acum un sarcasm mult mai puternic decât ostilitatea de adineauri.

– Știe chiar totul despre el?!

– Da, îi răspunse Louise. În familia noastră nu există secrete, Madame.

– Ce norocoși sunteți că nu aveți nimic de ascuns! Dar, vă rog, aș vrea să stăm de vorbă între patru ochi. Am bătut atâta drum până aici.

– Sophie, spuse calm Louise, lasă-ne singure, draga mea. Te rog.

Uneori nu era recomandabil să-și contrazică mama. Sophie ezită o clipă. Iubitul ei spunea că autoritatea Louisei de Bernard se datora faptului că era o americană bogată. Pentru Sophie aceasta nu era decât o minciună superficială. Mama ei reușea să-i controleze pe cei din jur pentru că se putea controla foarte bine pe sine. Acesta era un adevăr pe care Gerard, un tip ce nu reușea să reziste în fața plăcerilor, nu-l va înțelege niciodată. Sophie se ridică și ieși.

– Mulțumesc, spuse Ilse Minden.

Urmă un moment de tăcere în care cele două femei se priviră. Gelozia îi sfâșia inima femeii mai în vârstă. Louise era frumoasă, părea tânără și cu siguranță că sucea capetele bărbaților și acum la fel cum o făcuse atunci... Brusc, ochii i se umpluseră de lacrimi, care începură să-i curgă șiroaie pe obraji. Băgă mâna în poșetă și scoase de acolo un șervețel de hârtie pe care îl apăsă cu putere pe față.

– Nu faceți asta, vă rog, spuse americanca pe un ton plin de blândețe.

Ilse simți o mână pe umăr și-și îndepărtă șervețelul de pe față. Își pregătise un discurs pe care îl repetase de nenumărate ori în cursul lungii călătorii de la Bonn și până aici și în fața oglinzii din sordida cameră de

pensiune, chiar în dimineața aceea. Acum nu-și mai amintea nici un cuvânt. Vechea suferință și teama de acum se exteriorizară într-o rafală de cuvinte:

– Trebuie să-l ajutați! Trebuie să-i dați ceea ce-i datorati. El a sacrificat totul pentru dumneavoastră! O, Doamne, Dumnezeuule, ajută-ne...

– Nu mai plângeți, spuse Louise. Încercați să vă calmați.

Își trase un scaun aproape de Ilse Minden și se așeză.

– Nu înțeleg la ce vă referiți, continuă ea. Cum aș putea să-l mai ajut acum pe soțul dumneavoastră? Nu l-am mai văzut și n-am mai vorbit cu el de pe vremea războiului.

– Da, spuse cealaltă femeie. Așa este. Nu vă mai era de nici un folos, nu-i așa? Dumneavoastră vă aflați în siguranță pentru că noi pierduserăm, în timp ce el... Știți dumneavoastră cât de mult a suferit în tot acest timp? Știți oare cum am dus-o noi după terminarea războiului? Cum ați putea, continuă ea pe un ton vehement. Ați obținut tot ce v-ați dorit pentru că ați câștigat războiul.

– Doamnă Minden, interveni Louise. Pe soțul dumneavoastră l-am cunoscut cu mulți ani în urmă, când locuia la noi. Vorbeați despre o datorie. Sunt de acord cu dumneavoastră; îi sunt foarte îndatorată. Spuneți că ați venit până aici pentru a-mi cere ajutor. Explicați-mi, vă rog, ce fel de ajutor doriți? Și vă mai rog să nu mai fiți atât de ostilă față de mine. Nu v-am făcut nici un rău, nici dumneavoastră și nici soțului.

Louise se ridică și-și luă o țigară. Era tulburată și abătută. În lacrimile celeilalte femei era ceva urât, ceva care depășea simpla emoție care tulbură de obicei pe un străin. În ochii lui Ilse era ură și o subtilă amenințare. În ciuda lacrimilor din ochii ei, soția lui Heinz Minden trăda o hotărâre și o duritate care o nelinișteau pe Louise. Femeia aceasta venise mai degrabă să ceară ceva, decât să facă un demers.

– Spuneți că nu i-ați făcut nici un rău?

– Niciodată. Dacă el v-a spus cumva altceva, mă tem că a mințit.

– O, el nici n-a spus așa ceva! interveni Ilse râzând ironic. Tot ce făceați dumneavoastră era perfect.

Madame de Bernard. În ochii lui Heinz, nimic din ce făceați nu putea fi rău, sunt sigură că știți acest lucru.

– Vă referiți la o perioadă îndepărtată, preciză Louise. La un trecut de care ne despart mulți ani. Nimic din cele întâmplate atunci nu mai are vreo importanță.

– Pentru dumneavoastră în nici un caz, așa este. Dar pentru noi are o mare importanță. Pentru mine a însemnat mult să aflu că sotul meu nu mă mai iubea din cauza dumneavoastră. Pentru dumneavoastră să însemne o perioadă destul de îndepărtată, dar pentru mine este o suferință de zi cu zi. Cum credeți că m-am simțit trăind în încăperi dărăpănate și insalubre, acceptând orice slujbă pentru a-mi putea întreține familia, răbdând de foame împreună cu el pentru a da măcar copiilor noștri o șansă, știind în același timp că nimic din ce făceam, dar nimic, nu-l putea determina să vă scoată din amintire.

– Îmi pare nespus de rău, spuse Louie, îndreptându-și privirea în altă parte, nemaisuportând suferința și amărăciunea care o asaltau atât de aproape. Vă rog să mă credeți că nu am încurajat cu nimic această atitudine a lui.

Apoi tăcu un moment și-și aduse aminte.

– Îmi pare rău, repetă ea și întinse o mână spre Ilse Minden, care se feri imediat de atingerea ei.

– Tocmai ajutorul pe care vi l-a dat i-a cauzat toate necazurile. După terminarea războiului, organizația care se ocupa de situația celor ca Heinz a aflat ce se întâmplase și l-a exclus din rândurile ei. Din clipa aceea au încetat să-i mai acorde vreun sprijin. A trebuit să ne descurcăm singuri, să ne ascundem și să fugim de ici-colo, temându-ne să ne stabilim într-un singur loc. La ora asta puteam fi bine-mersi în America de Sud, dacă el nu s-ar fi compromis de dragul dumneavoastră.

Ar fi putut s-o contrazică pe Ilse Minden. I-ar fi putut spune că ceea ce a făcut bărbatul acesteia nu fusese decât un gest uman care îi făcea cinste și nu se datora faptului că o iubea pe ea. Orice alt bărbat înzestrat cu sensibilitate și decență ar fi procedat la fel. Louise nu spuse însă nimic. Pentru femeia care acum o acuza, nu fusese decât fapta nechibzuită a unui bărbat îndrăgostit

la nebunie de o femeie. Nutrirea acestor gânduri, făcea din Madame Minden o femeie deprimată, ștearsă și demnă de toată mila, o persoană care te înspăimânta.

– Cu siguranță că situația de care îmi vorbiți a luat acum sfârșit, spuse Louise. În Germania trăiesc în ziua de azi mii de oameni care nu trebuie să se mai teamă de consecințele faptelor lor sau de ce au făcut înainte.

– Soțul meu a fost un om deosebit, o întrerupse Ilse Minden. Vreți să spuneți că a munci într-o farmacie, vânzând tuburi de pastă de dinți și calupuri de săpun înseamnă a trăi fără teamă? Și asta e valabil numai pentru ultimii cinci ani. Înainte a făcut tot felul de munci de ocazie, a măturat, a săpat, a acceptat orice slujbă în care putea trece mai puțin observat. Iar acum, Madame de Bernard, chiar și viața aceasta de mizerie a luat sfârșit. Soțul meu e în închisoare.

Brusc, lacrimile nemtoaicei au încetat să mai curgă. Căpătase o înfățișare calmă, dar înversunată și aștepta parcă reacția Louisei. În totu acești ani în care condusese o gospodărie grea, îngrijindu-se de familia ei și administrând cu succes o uriașă avere, Louise nu se simțise niciodată atât de pierdută și de încurcată ca acum.

– De ce a fost închis? Sub ce acuzație?

– Crime de război, răspuse soția lui Heinz. Au fost tot timpul după urmele lui. Evreul ăla scârbos din Viena avea numele lui pe o listă și în urmă cu două luni au dat de Heinz. A fost arestat, iar acum se află în închisoare și-și așteaptă procesul.

– Dar locul lui nu e acolo, spuse încet Louise. Soțul dumneavoastră nu a fost ca ceilalți. El nu a...

– Heinz nu și-a făcut decât datoria, izbucni cu asprime Ilse Minden. El a luptat pentru țară și pentru Führer, așa cum am făcut-o cu toții. Atunci asta însemna patriotism, acum înseamnă crimă de război. Singura greșală pe care a făcut-o a fost atunci când v-a considerat mai presus de acestea.

– Dar nu pe mine m-a situat mai presus, spuse Louise. Sunt convinsă că vă dați seama de asta.

– Nu-mi dau seama decât de faptul că soțul meu riscă să-și piardă libertate timp de cincisprezece sau douăzeci de ani, veni răspunsul. Este și motivul pentru care am

venit până aici. Am cheltuit tot ce am agonisit pentru a veni la Paris și pentru a avea această discuție.

– Și ce-aș putea face eu? Întrebă Louise. Dacă vrei bani pentru a plăti un avocat...

– Nu, mulțumesc. N-ar fi nici o problemă în ceea ce vă privește, nu-i așa? Nu de bani am eu nevoie. Există în Germania avocați care ar accepta să apere un om ca soțul meu. Un om care a fost persecutat de politicieni și de evrei. Nu, Madame de Bernard, eu am nevoie de un alt fel de ajutor. Eu vreau să vă ridicăți în ședința tribunalului și să le spuneți ce a făcut pentru dumneavoastră soțul meu. Vreau să depuneți mărturie că a salvat viața unor oameni, riscându-o pe a sa. Avocatul lui știe cum s-au petrecut lucrurile și mi-a spus că dacă veți apărea ca martor al apărării situația s-ar putea schimba și ar putea obține o suspendare a pedepsei.

– Nu vă pot da nici un răspuns, spuse Louise ridicându-se brusc. Nu am avut suficient timp de gândire, m-ați luat prin surprindere. Nu pot să vă promit așa, pe loc, că voi veni în Germania să depun mărturie. Va trebui să mă sfătuiesc și cu familia mea.

– Înțeleg.

Ilse Minden deschise poșeta, scoase un alt șervețel și se șterse la gură.

– Parcă ați avut și o cumnată, nu-i așa?

Louise rămase nemișcată.

– Așa este.

– O chema Régine, dacă nu mă înșel.

– Da. Așa o chema.

– Păreți tulburată, Madame, continuă Ilse Minden cu un glas cald. Eu zic să vă așezați la loc pe scaun. Încă nu am de gând să plec. Să vă mai spun câte ceva despre cumnata dumneavoastră? Să vă povestesc ce am aflat despre ea de la Heinz?

– Mă ameninți cumva?

– De loc. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Heinz are nevoie. Avocatul apărării mi-a mai spus că se va declanșa un mare scandal și multă murdărie va ieși la suprafață când se va judeca acest caz. Cei care au trăit în minciună și au pretins a fi ceea ce nu erau în realitate vor

ieși foarte rău din acest proces. Nu sunteți de aceeași părere?

– Văd că mă ameninți în continuare, spuse Louise. Și încerci să mă șantajezi. În cazul ăsta, află că ai făcut o mare greșeală pentru că nu voi accepta să fiu șantajată. Am să te dau pe ușă afară.

Nemțoaica se ridică în picioare.

– Mai este și soțul dumneavoastră, spuse ea. Erou al Rezistenței. Și am înțeles că fiul dumneavoastră candidează din partea provinciei natale a familiei pentru un loc în parlament, greșesc cumva? Înainte de a mă da pe ușă afară, Madame, vă sfătuiesc să vă mai gândiți. Noi nu vrem decât să spuneți câteva cuvinte pentru a salva un bătrân care riscă să-și petreacă tot restul vieții în închisoare.

– Dacă mi-ai fi spus asta de la început, poate că aș fi acceptat să depun mărturie, spuse Louise cu calm. Acum însă te rog să ieși din casa mea.

– Sunteți foarte mare, nu-i așa, Madame de Bernard. Puteți da afară o biată femeie și să nu vă achitați de datoria pe care o aveți față de Heinz? Foarte bine. Vă las totuși adresa unde mă mai puteți găsi în următoarele două zile. Dați-mi un semn atunci când vă veți răzgândi.

Ilse trecu pe lângă Louise și ieși, lăsând ușa deschisă în urma ei. Pantofii ei grosolani făcură un zgomot urât pe marmura din hol. Apoi se auzi trântindu-se cu putere ușa de la intrare.

Louise rămase câteva momente nemișcată. Avea parcă impresia că biata femeie se mai afla încă acolo. Ura plutea încă în încăpere ca fumul de țigară. Se duse și închise ușa, apoi împinse mai departe scaunul de lângă canapeaua pe care șezuse Ilse Minden. Își aprinse o țigară și încercă să se calmeze. Netezi o pernă și își aminti că își propusese să schimbe o plantă din seră.

– Mamă? Am auzit că femeia aceea a plecat. Ce se întâmplă, draga mea? spuse Sophie de Bernard apropiindu-se de ea. Ce ți-a spus, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu prea multe lucruri, îi răspunse cu glas stins Louise, dar pentru mine a fost suficient. Soțul ei se află în închisoare în Germania și urmează să fie judecat pentru

crime de război. Nevastă-sa ar dori să plec acolo și să depun mărturie în favoarea lui. Vrea să relatez curții cum au stat lucrurile.

– Dar e ridicol! Doar n-o să faci așa ceva. Poți să faci o mărturie scrisă, o declarație sub jurământ pe care să le-o trimiți în Germania. Eu n-am să te las nici măcar să te apropii de vreun tribunal în care se judecă crime de război.

– Tu nu înțelegi, draga mea. M-a amenințat că va declanșa un scandal.

– Și chiar poate s-o facă? ridică Sophie tonul, într-o atitudine defensivă, hotărâtă să nu-i mai pese de nimic. Nu că m-ar îngrijora, doar mă știi bine.

– Da. Te știu, răspunse Louise. Numai că nu e vorba doar de tine. Mai e și Paul.

– Lui n-ai decât să nu-i spui. Ascultă, mamă, vino-ți în fire. Femeia asta vrea doar să bage frica în tine. Nu are ce scoate la iveală. Totul s-a sfârșit de mult și nimănui nu-i mai pasă de ce a fost. Ducă-se la dracu! Și chiar așa stând lucrurile, ce dacă bărbatul său a făcut o singură dată în viață o faptă omenească? Cum rămâne cu celelalte atrocități săvârșite? Hai, mamă, te rog liniștește-te. Încearcă să uiți totul. Astăzi vin să luăm prânzul împreună.

– Mi-a lăsat adresa unde o pot găsi, continuă Louise. Mi-a spus că mai rămâne acolo încă două zile și să-i dau de știre atunci când mă voi răzgândi. "Atunci" nu "dacă".

– Face pe grozava, atâta tot, interveni enervată Sophie. Sunt sigură că n-ai să mai auzi niciodată de ea.

Louise își privi fiica. Era curajoasă, fidelă și iubitoare, gata să lupte cu toată lumea pentru mama ei. Ar mai fi ea oare la fel de hotărâtă și de încrezătoare dacă ar ști ceea ce știa această doamnă Minden? Poate că da. Tânăra ei fată avea un spirit generos și o putere de înțelegere mai rar întâlnite la avangarda modernă.

Îi întinse o mână și se strădui să-i zâmbescă.

– Cred că ai dreptate. N-am să mai aud niciodată de ea. Mai lasă-mă o jumătate de oră să dau un telefon și să termin rapoartele alea nenorocite și după aceea plecăm împreună să luăm masa în oraș.

Mult mai liniștită, Sophie ieși din salon urmată de mama ei. Ajunsă în camera de lucru de la etaj și la

mecanismul vieții ei de zi cu zi, Louise rămase cu ochii pe vrafal de hârtii și pe telefon, incapabilă să se concentreze asupra nici uneia din ele. Sophie încercase s-o liniștească, dar nu reușise decât să-și calmeze proprii nervi. Louise îi mulțumi lui Dumnezeu pentru că îi îngăduise acest scurt răgaz. „Când vă veți răzgândi“, fuseseră cuvintele alese cu atâta grijă de soția lui Heinz Minden. Bucățica de hârtie pe care era scrisă adresa pensiunii se afla acum pe biroul Louisei. O adusesse cu ea fără să-și dea seama. O puse cu grijă într-un sertar și-n clipa aceea își dădu seama că prima parte a bătăliei fusese câștigată de Ilse Minden.

* * *

Ceruse de trei ore o convorbire telefonică cu Bonnul. În așteptarea telefonului, rămăsese în salonul mohorât al pensiunii, unde se uita pe niște numere vechi din *Plaisir de la Maison* și pe o ediție zdrențuită a revistei *Elle* apărută acum vreo șase luni și în care se afla un articol despre starurile de cinema care făcuseră avorturi și care se mândreau mult cu acest lucru. Îi ura pe francezi. Lipsa lor de moralitate o dezgusta. Ura mâncărurile și moda lor, iar arhitectura lor o indispucea pentru că era atât de grandioasă și pentru că nimic nu trebuia să răpească oamenii de la țară splendoarea istoriei și forța tradițiilor. Nu putea uita niciodată că poporul ei fusese înfrânt; că avusese și ea parfumuri și că purtase ciorapi de mătase și o haină scumpă de blană pe care i-o adusesse Heinz după campania din Franța. Pentru o scurtă perioadă de timp au avut și ei pâinea și cuțitul în mână și s-au bucurat de un trai fără lipsuri. Dar aceste privilegii trecătoare au fost urmate de douăzeci și cinci de ani de privațiuni. Înfrângere și umilință, rușine și teamă. Îi ura pe dușmanii țării sale și cel mai mult o ura pe femeia care o primise în dimineața aceea. Pentru ea, aceea vizită fusese un catarsis, având prilejul să-și mai verse din veninul care în toți acești ani îi rosesese sufletul. Acum putea să urască femeia în carne și oase, nu plâsmuirea pe care i-o creaseră nefericitele destăinuiri ale lui Heinz. Acum știa culoare ochilor Louisei de Bernard, forma chipului ei, gesturile pe care le făcea. Dușmanul ei de moarte căpătase formă. Când auzi sunând telefonul, se

repezi în biroul exterior și se lăsă cu toată greutatea pe scaunul de lângă ghișeul recepției. Îi aruncă o privire cu înțeles proprietăresc, care părea dornică să fie și ea mărtoră la convorbirea telefonică.

– Herr Kopner? Sunt eu, Frau Minden. Da, da, am fost la ea.

Pe birou se afla un creion și un bloc-notes. Ilse începu să traseze linii mici și întretăiate în timp ce vorbea.

– Da, am stat mult de vorbă... Nu, a refuzat. Oricum, ne așteptam la așa ceva... Bineînțeles... Nu, nu, nu i-am spus nimic din care să-și dea seama. Acum am să pun în aplicare următoarea mișcare. Sunt convinsă că o să reușească... Sigur. Soțul meu cum se mai simte? Nu trebuie să bănuiască nimic. El nu ar accepta... Da, da, ți-am spus doar că am s-o fac imediat. I-am acordat un răgaz de două zile. Te mai sun de îndată ce o să am noutăți... Bine. *Auf Wiedersehen*.

Ilse puse receptorul în furcă. Proprietăreasa se apropie din nou de ea, curioasă.

– Doriți să vă pun convorbirea în nota de plată sau doriți s-o achitați pe loc?

– Puneți-o în nota de plată, îi răspunse Ilse Minden. M-ați putea ajuta să aflu un număr de telefon din regiunea Houdan? Aveți la îndemână cartea de telefoane?

– E chiar sub etajera de acolo. Doriți să vă caut un număr anume?

– Nu, mulțumesc. Pot să-l caut și singură.

Răsfoi în grabă cartea de telefoane, neștiind la început unde să caute, dar refuzând să satisfacă curiozitatea bătrânei femei de a căuta ea însăși numărul. Își plimbă un deget de-a lungul paginii. Avea unghii pilite scurt și mate. Găsi în cele din urmă numele și numărul și le notă în agendă.

– Aș vrea să mai dau un telefon, spuse ea. Mi-l puneți tot în nota de plată. Pot să formez direct?

– Pentru Houdan și zona aceea, cu siguranță că da. Doriți să vă fac chiar eu legătura?

– Nu, mulțumesc.

Ilse Minden formă numărul fără grabă, verificând cu

grijă cifrele înscrise în agendă. Câteva secunde nu auzi nimic.

– Alo?

Nemțoaica răspunse cu un glas inutil de tare, așa cum fac străinii când vorbesc la telefon într-o altă limbă.

– Aș dori să vorbesc cu Conte de Bernard... Mulțumesc... Da, aștept.

Aruncă o privire proprietăresei, care părea preocupată și în cele din urmă a ieșit pe hol.

– Bună dimineată, spuse Ilse. Sunteți domnul de Bernard? Nu aveți de unde să mă cunoașteți. Mă numesc Ilse Minden.

Aflat în biroul său din Hofgarten Strasse, situat în centrul Bonnului, avocatul apărării, care tocmai lucra la punctajul dosarului lui Heinz Minden, închise telefonul și-și aprinse o țigară. Fuma cea mai ieftină marcă. O idiosincrazie curioasă, ce nu se potrivea de loc cu situația sa socială și cu caracterul său. În realitate ducea o viață foarte îmbelșugată și-și permitea să-și cumpere numai lucruri de calitate. Slujba sa era înfloritoare, poseda o casă cât se poate de elegantă în cea mai selectă zonă rezidențială. Avea două mașini și se recăsătorise cu o femeie influentă, care-i încuraja cu feroare ambiția politică. Era un bărbat frumos și avea 42 de ani, vârsta ideală pentru a intra în politică. Era prea tânăr pentru a fi participat la război, dar suficient de matur pentru a prelua cazurile celor care luptaseră și pe care vechile răni îi mai dureau încă. Numele lui era Siegfried Kopner. Cu o zi înainte îi făcuse o vizită lui Heinz Minden. Il găsisese un tip foarte patetic, iar Herr Kopner nu confundă patosul cu compasiunea. Minden era un om distrus, iar resemnarea lui l-a înfuriat la culme pe Kopner, care a acceptat să-și riște întreaga reputație în public pentru a-l salva. Mai mult de atât, dincolo de libertatea unui om lipsit de importanță, care acum regreta faptele comise în trecut, Kopner fusese mai degrabă interesat să găsească o platformă de pe care să-și poată exprima concepția politică. Iar procesul, unuia ca Heinz Minden era exact ce-i trebuia lui. În cursul procesului, și-ar putea exprima

toate ideile politice și ar putea împărtăși atitudini de neconceput într-o campanie electorală. Aceste atitudini mai reprezentau încă un ideal și sentimentele a mii, poate chiar milioane dintre concetățenii săi. Din fericire, chiar dacă Heinz își încovoiasse spinarea, soția lui era încă hotărâtă să acționeze cu toată dârzenia. Pentru Kopner, soția clientului său era o femeie dezagreabilă, acră și lipsită de feminitate, prinsă ca o lipitoare de cadavrul inert al bărbatului cu care fusese căsătorită atâta vreme, dar îi oferea arma de care avea nevoie. În cursul consultațiilor fără sfârșit și pline de lacrimi în legătură cu apărarea lui Minden, ea îi relatase puțin câte puțin și cu un sentiment din ce în ce mai puternic de autocompașiune povestea soțului ei care se îndrăgostise nebunește de Contesa de Bernard și care riscase atât de mult de dragul acesteia. Nimic n-o putea convinge pe această femeie, atât de orbită de gelozie, că Minden n-o făcuse decât din dorința de a intra în grațiile contesei. Pentru Kopner era un adevărat dar dumnezeiesc. O poveste ca aceasta, prezentată corespunzător, ar putea reduce responsabilitatea clientului său față de crimele pentru care era acuzat și l-ar putea pune într-o lumină de erou pe care liberalii o considerau atât de utilă. În același timp, în sala tribunalului se va afla și un reprezentant al inamicului, al fostului inamic, dar care rămăsese un simbol concludent, nu numai pentru eroismul lor, dar și pentru inechitatea oponentilor lor. Era vorba de Louise de Bernard. După ce o ascultase pe Ilse Minden, făcuse investigații amănunțite în privința acestei familii și, în grămada de gunoi a neînțelegerilor casnice, precum și în mai vechi încălcări ale legislației internaționale, descoperise o perlă politică neprețuită. Își fumă țigara subțire până când chistocul se îngălbeni de nicotină, apoi o stinse în scrumiera de onix. Pe soția lui Minden o trimisese la Paris. Ar fi fost prea compromițător să plece el însuși. Eșecul inițial al femeii îl dezamăgise, dar nu descurajase de tot. Ilse Minden posedă încrederea de sine a oricărui obsedat. Ea dorea să obțină libertatea soțului și aceasta era principala ei motivație. În același timp însă, și poate chiar într-o măsură mai mare, dacă analizai cu obiectivitate motivele, rezulta că femeia dorea și umilirea și

distrugerea rivalei sale în public. Iar aceasta era exact ce-și dorea și Siegfried Kopner.

Își aprinse o nouă țigară și se adresă prin interfon secretarei sale:

– Sun-o pe soția mea.

În seara aceea se organizase un dineu în cinstea lui, iar Kopner se gândise că ar fi mai simplu dacă nevasa lui i-ar aduce un schimb de haine la birou, iar el s-ar îmbrăca chiar de acolo. Avea încă o groază de treabă și n-ar fi vrut să plece mai devreme de la birou.

Soția lui era fiica unui fost amiral. Familia ei aparținea unei clase sociale superioare celei din care provenea el, dar războiul o lipsise de proprietățile din estul țării, astfel că fata fusese încântată să-l ia de bărbat. Era o femeie cu o hotărâre de neclintit, care își concentrase toate ambițiile asupra lui. Încă de la începutul căsătoriei, se devotase trup și suflet confortului și carierei lui, iar Siegfried era foarte fericit alături de ea. La intervale regulate, Kopner se culca cu o desenatoare de modă, o femeie minionă, plăcută și amuzantă, pe care o cunoscuse la o recepție. În general, considera că avea tot ce-și putea dori un bărbat.

Secretara îi făcu legătura cu soția lui. O rugă să-i aducă costumul de seară, iar aceasta acceptă pe loc.

– Ai vreo veste de la Frau Minden?

Femeia știa totul despre acest caz. Kopner discuta întotdeauna cu ea problemele de muncă și, deseori, soția lui făcea comentarii deosebit de prețioase.

– M-a sunat cu puțin timp înainte, spuse Kopner. Contesa n-a fost de acord. Nu sunt convins că a abordat-o cum ar fi trebuit, dar am înțeles că va pune în aplicare cel de-al doilea plan și, după părerea ei, de data aceasta va reuși. Asta este și părerea mea.

– Excelent! exclamă soția lui cu un glas strident, care îl făcu să îndepărteze receptorul de la ureche. Or să cedeze, continuă ea. Sunt convinsă de asta. La șase și jumătate sunt la birou. Și astfel o să ai la dispoziție o oră pentru a te schimba. Nu trebuie să întârziem. I-am trimis deja flori Hildei.

– Excelent! o imită el. Ne vedem la șase și jumătate.

La dineu va fi prezent și un membru marcant al

Bundeswehr-ului, iar Kopner spera să-l atragă în sponsorizarea candidaturii sale. Va fi o seară foarte importantă pentru cariera lui. În același timp în care soția lui sosea cu valiza în care se afla smokingul călcat cu grijă. Ilse Minden cobora din tren în gara Houdan și lua un taxi spre Chateau St. Blaize.

Capitolul 2

Sophiei de Bernard îi plăcea să conducă în viteză. Se angajase pe autostrada care ieșea din Paris, urmând indicatoarele ce arătau drumul spre Versailles, apoi intră în șoseaua care ducea spre Chartres. În primele douăzeci de minute, Sophie nu scosese nici un cuvânt. Circulația era mereu intensă și, deși porniseră înainte de ora de vârf a serii, înaintau totuși cu greutate. Sophie nu avea decât puține ocazii de a da frâu liber Mercedesului și de a conduce cu viteza cu care era obișnuită. În fine, reușiră să depășească leneșă coloană de mașini și camioane și Mercedesul țâșni înainte cu toată viteza. Louise își privi fiica.

– Nu conduce prea tare, draga mea. O să ajungem la timp oricum.

– Îmi face scârbă, spuse furioasă Sophie. Nu ar fi trebuit să mergi acolo. Aștia n-or să facă decât să înrăutățească și mai mult situația.

– Nu o fac intenționat, interveni Louise. Și la urma urmei, eu sunt cea care le-am creat probleme. Paul părea teribil de șocat la telefon.

– Și asta numai din cauză că blestemata aia de Françoise s-a dus la el. Parcă o aud spunându-i: „Gândește-te la cariera ta. Gândește-te la ce o să se întâmple dacă se declanșează un scandal“.

– Va trebui să-mi promiți că n-ai să te certî cu ei, spuse Louise. Trebuie să stau de vorbă cu Paul și să aflu ce crede și el că trebuie să fac.

– O să-ți ceară să-l protejezi, spuse furioasă Sophie. Asta e cât se poate de sigur. Ar fi fost mai bine dacă o dădea pe femeia aceea pe ușă afară, decât să asculte de

ea. Iar eu n-ar fi trebuit să te chem la telefon. Mă rog, orice ai spune, mamă, nu am de gând să stau de o parte și să-i las să te intimideze.

Louise nu-i dădu nici un răspuns. Vocea îngrijorată a fiului ei care îi telefonase cu o noapte în urmă fusese cât se poate de neașteptată. Nu i-ar fi trecut nici o clipă prin gând că Ilse Minden se va duce direct la el. Dar nemțoaica o făcuse, și tânărul îngrijorat își implorase mama să vină la St. Blaize pentru a discuta cu el problema ivită. Cu el și cu soția lui a cărei voce o auzise murmurând ceva pe fundalul convorbirii telefonice. Erau amândoi înspăimântați și șocați, neștiind cum să procedeze într-o astfel de situație. Neprevăzutul le tulburase foarte rar viața de până acum. Louise ar fi fost curioasă să știe cum s-ar fi descurcat fiul ei și soția acestuia. Françoise într-o situație ca cea prin care ea a trecut cu atâția ani în urmă. Ea și soțul ei al cărui portret comandat de Paul atârna acum în holul principal al castelului. Era foarte mândru de tatăl său, care fusese declarat erou al Rezistenței și era cât se poate de satisfăcut atunci când însăși mama lui purta panglica Legiunii de Onoare. Louise se gândi la discuția care o aștepta și se cutremură. Nu pentru ea. După telefonul de noaptea trecută toate sentimentele ei amortiseră. Acum nu mai simțea decât compasiunea față de ceilalți, oamenii fără nici o vină, ale căror iluzii curate fuseseră zdruncinate. Cât de mult îi spusese oare femeia aceea lui Paul, câte va trebui să-i mai spună chiar ea Sophiei, care s-ar putea dovedi mai puțin imună decât se credea...

Lăsaseră în urmă autostrada și acum parcurgeau în viteză drumurile de țară, trecând prin St. Leger en Yvelines, unde soțul ei Jean obișnuia să meargă la vânătoare înainte de război, apoi prin Houdan, angajându-se în fine pe drumul îngust de care își amintea atât de bine și care ducea spre St. Blaize. Trecuse multă vreme de când venise aici ultima oară, aproape trei ani. Le făcuse o vizită cu ocazia botezului primului ei nepotel, apoi a unei nepoate, și petrecuse în familie un penibil Crăciun, când nimeni nu știuse ce să-i mai facă să se simtă bine pentru că nu reușise să-și ascundă indispoziția pe care i-o crea prezența în acest castel. Paul și Françoise dăduseră

dovadă de o amabilitate cât se poate de sinceră. Sophie, care în perioada aceea se afla în prima fază a unui amor nebun cu un cunoscut chitarist, îl însoțea pe acesta într-un turneu prin America. Nu și-ar fi putut petrece Crăciunul nici singură în Paris: ar fi fost prea trist. Împotriva dorinței sale, și numai pentru a le face plăcere, se lăsase convinsă de cei doi tineri și se întorsese în casa care fusese o dată a ei și pe care hotărâse să nu o mai revadă niciodată. Acum, când trecea printre porțile de fier forjat și se angaja pe aleea principală, revăzu foișorul atât de familiar, acoperit de iederă și frumoasa fată-dă, înconjurată de imensul gazon, copacii bătrâni care dădeau o umbră minunată, neschimbați de trecerea secolelor. În întâmpinarea ei alergară câțiva câini. Erau câinii de vânatoare supli și cu blănă cenușie, din rasa Weimaren, pe care îi îngrijea nora sa și care înlocuiseră spanielii pe care Jean îi iubise atât de mult. Veni apoi fiul ei, înalt și cu un chip îngrijorat și în curând silueta subțire a soției lui, îmbrăcată în tweed și lână englezească de cașmir se ivi din spatele lui. Cei doi o sărutară. Paul era plin de amabilitate și căldură și se făcea că nu observă atitudinea agresivă a surorii sale în momentul în care intraseră în casă. Ajunsă înăuntru, Louise avu un moment de ezitare.

Se afla în imensul hol cu un tavan în stil normand, cu tapiserii din secolul al XVI-lea ce se aflau acolo încă de pe vremea când fuseseră țesute și cu portretul lui Jean de Bernard, iluminat de sus, care domina întreaga încăpere. Françoise se apropie de ea. Se adresa întotdeauna cu un ton special soacrei sale, față de care avea o venerație deosebită. Tonul acesta sugera că orice s-ar întâmpla trebuia să fie bine dispusă și o făcea mereu pe Louise să se simtă un oaspete nepoftit.

– Dorești să urci mai întâi în camera ta. Louise? După aceea putem sta de vorbă în bibliotecă.

– Da, ar fi mai bine așa. Unde am să dorm? În micuța cameră albastră?

– Ei bine, nu, îi explică Françoise cu un zâmbet încordat pe chipul care trăda lipsa somnului. Pe aceea am amenajat-o pentru Christiane. Tu vei sta în cea de-a

doua cameră de oaspeți. Am renovat-o în întregime și acum arată foarte bine.

Louise îi întoarse zâmbetul și o porni în urma ei pe scări. Un valet îi ducea mica valiză de voiaj. Cei doi insistaseră ca Louise și Sophie să rămână aici peste noapte. Lucrurile nu puteau fi lămurite în grabă. Louise păși încet pe treptele scării spiralate din piatră și se opri o clipă în fața ușii dormitorului. Bagajul ei era deja înăuntru, iar valetul o aștepta să intre. Nu mai văzuse această cameră de mai bine de douăzeci de ani. Ea îi amintea de atâta suferință și dragoste încât simți că devine palidă în momentul în care păși înăuntru.

Nimic nu se mai păstrase ca înainte. Peretii fuseseră zugrăviți într-o altă culoare, demodatul pat cu baldachin dispăruse, așa cum dispăruseră și fotoliul, mobilierul în stil Empire și oribilul tapet de dinainte de război.

– Mulțumesc, spuse ea, fără să privească înapoi, după care ușa se închise.

Se afla în fine singură în încăperea care fusese dormitorul lui Roger Savage. Se duse la fereastră și privi afară. Și el făcuse poate la fel în acea dimineață de iunie a anului 1944, când trăsese perdelele și privise afară. Nu se mai gândise la el, nu mai lăsase amintirea lui să revină și să o tulbure în acești ultimi ani. Acum nu mai aveacum să se opună. Brusc se lăsă pe pat și descoperi că începuse să plângă. Nu mai putea opune nici o rezistență. Nora ei făcuse o multime de modificări, transformând încăperea într-o cameră de oaspeți foarte șic, dar Louise nu putea alunga din memorie trecutul, care o copleșea violent și atât de real încât prezentul părea acum lipsit de substanță. Roger Savage. Pe același coridor se afla camera lui Heinz Minden și cea în care dormise Régine. Se aflau cu toții acolo, stafiile și cei în viață, copleșind-o până la sufocare și cerându-i cu insistență să fie recunoscuți. Iar Savage era cel mai real dintre toți. Îl vedea parcă acolo, lângă fereastră, înalt și lat în spate, aureolat de razele soarelui din spate și privind la hăul de douăzeci de metri de dedesubt. Louise își duse ambele mâini la față și-și șterse lacrimile. Lui nu-i plăcuse niciodată s-o vadă plângând. Chiar și la sfârșit, când ea vărsase lacrimile agoniei după el. Savage fusese rănit de aceste lacrimi...

Se auzi o bătaie în ușă. Cineva intră fără să mai aștepte invitația ei, și nu era Sophie, așa cum s-ar fi așteptat ea, ci fiul ei Paul.

– Mamă, spuse el pe un ton plin de blândețe. Am sentimentul că discuția care urmează o să te indispună. Te rog să cobori. Toată lumea te așteaptă jos. O să stăm de vorbă și sunt convins că o să găsim o soluție împreună.

Tânărul o luă pe după umeri și ieșiră amândoi.

Între Sophie și Françoise avusese deja loc o ceartă. Louise simțise acest lucru de îndată ce intrase în salonul galben. Stăteau fiecare pe locul lui, Contesa de Bernard foarte țeapănă pe scaunul ei, cu tenul ei roz și cu ochii ce străluceau de furie. Sophie, tolănită ca o ștrengăriță și cu o țigară hălăbănindu-i-se în gură. Louise le privi pe amândouă și se desprinsе ușor de brațul lui Paul. El n-o mai putea sprijini. Aparținea acum soției sale, avea propria lui familie, o viață diferită de a ei. Ilse Minden pătrunsese în viața lor și trecutul îi amenința acum pe ei toți. Ea era principala legătură cu acest trecut; responsabilitatea trebuia să-i revină numai ei. Dar mai întâi, înainte de a se lua vreo hotărâre, stia bine că va trebui să mai facă ceva. Își dăduse seama de aceasta în încâperea aceea de la etaj, de parcă Savage revenise și îi spusese ce are de făcut.

– Să ne așezăm cu toții, spuse ea. Paul, dragul meu, vrei să-mi aduci, te rog, ceva de băut? Un whisky cu Perrier.

– Desigur, răspunse Paul, ușurat pentru că i se ceruse să facă ceva. Françoise? Sophie?

Ambele femei clătinară din cap. Louise luă paharul din mâna lui și-și aprinse o țigară. Pentru prima dată, nora sa nu se repezise să-i aducă o scrumieră.

– Nu știu ce v-a povestit vouă femeia aceea, spuse calm Louise, dar îmi imaginez că multe din cele spuse de ea v-au tulburat.

– Nu am crezut nici o vorbă. Niciodată n-am putea crede așa ceva... spuse Paul, apoi se opri încurcat. Am vrut doar să discutăm și cu tine ce este de făcut.

– N-o s-o puteți obliga pe mama să depună mărturie numai pentru a închide gura acelei femei blestemată, i-o

reteză cu tărie Sophie. Și bănuiesc că pentru asta ne-ați chemat aici.

Îi aruncă apoi cumnatei sale o privire încărcată de furie.

– Nu. Nu pentru asta v-am chemat, spuse Paul de Bernard, evitând privirea neliniștită a soției sale. Avem de gând să adoptăm o comportare cât mai civilizată și să spunem lucrurilor pe nume. Nimeni nu o va supăra cu nimic pe mama. Așa că nu e nevoie să vorbești pe acest ton.

– Nici unul dintre voi nu trebuie să se certe cu ceilalți din cauza mea, interveni și Louise. Nu e nevoie. Sunt sigură că Ilse Minden v-a spus și vouă că mai întâi a fost pe la mine. A încercat să mă șantajeze. Așa cum, fără indoială, a încercat să procedeze și cu tine, Paul. Un lucru e sigur: nu are de gând să se dea bătută. Nouă ne rămâne să hotărâm dacă va trebui să cedăm acestui șantaj, sau să ne opunem lui.

– Ar mai fi ceva, interveni și Françoise de Bernard în discuție pentru prima dată.

Când o privi pe Louise, pe chipul ei apărură o expresie pe care soacra sa nu o mai văzuse până acum.

– Și anume dacă, pe bună dreptate, mama nu ar trebui totuși să facă ce i se cere.

– Așa este, răspunse Louise. Și există o singură modalitate de a lua o hotărâre, și anume de a vă povesti întocmai cum au stat lucrurile. De a vă spune adevărul...

– Mamă... o întrerupse Sophie, dar știm...

– Nu, draga mea. Mă tem că nu știți. Dar acum am să vă spun totul. După aceea vom putea să hotărâm ce va trebui făcut.

Castelul din St. Blaize este situat la circa cincizeci de kilometri de Paris și la patruzeci de kilometri de marele oraș medieval Chartres. Satul St. Blaize en Yvelines era dominat de castelul aflat pe o ușoară înălțime. Era un castel mic, cu foișor, construit din piatră cenușie, avea acoperișul din gresie, cu un turn în partea de nord. Din șoseaua principală se putea ajunge aici pe un drum de pietriș. Timp de aproape șase sute de ani fusese centrul

vital al satului și în el locuise o singură familie fără întrerupere, cu excepția doar a unei perioade de exil din timpul Revoluției. Gospodăriile mai mari din regiune se aflau sub ocupație germană, proprietarii lor fiind lăsați să locuiască în continuare numai într-o mică porțiune a caselor lor, dar St. Blaize aparținea în întregime familiei Bernard. Sătenii, în cunoștință de tot ce se întâmpla la castel, îl felicitau pe conte pentru că își păstrase casa intactă și-i admirau ușurința cu care reușea să se descurce față de forța de ocupație. Acesta dădea dovadă de un remarcabil tact și de clarviziune, în ciuda faptului că era încă relativ tânăr, iar lipsa lui totală de fals eroism le înlătura locuitorilor din St. Blaize sentimentul de vinovăție pentru propria lor atitudine de tolerare a dușmanului.

Un singur contact cu furia germanilor fusese suficient pentru cei mai mulți bărbați nepăsători care se mai adunau la câte o bârfă în cârciuma satului. Ei au urmat apoi exemplul contelui, arătându-și dispoziția de a colabora cu autoritățile germane. În urma acestei atitudini, viața lor nu a mai fost tulburată și numai unul dintre ofițerii germani, mai degrabă oaspete decât musafir nepoftit, locuia în prezent la castel, împreună cu contele și cu familia acestuia. Se știa că doamna contesă avea alte puncte de vedere decât soțul ei și nu ezitase să și le exprime, dar cum ea era americană, exemplul ei era ignorat. Nimeni în St. Blaize nu dorea să aibă ne cazuri sau să fie obligat să lupte împotriva germanilor. Toată lumea nu dorea decât să supraviețuiască, așa cum făcea contele de Bernard.

Într-o seară a sfârșitului de mai 1944, Louise le-a dus bărbaților cafeaua în salon. În ultimele trei luni Jean de Bernard insistase ca neamțul să ia cina cu ei, ci nu singur în camera lui, și să rămână cu ei o oră sau două și după aceea. Faptul că ofițerul lua masa cu ei fusese suficient pentru Louise; acum însă, faptul că acesta rămânea și la taifas în salon nu făcea decât să sporească dezgustul pe care soțul ei i-l crea. Maiorul Minden nu avea o fire prin care să ofenseze în mod vădit. Era un bărbat liniștit, puțin trecut de treizeci de ani, un om la locul lui și vizibil jenat că fusese încartiruit în castelul familiei lor. Dăduse

dovată de o mare modestie, iar atunci când contele îi oferise găzduire, a răspuns acestui gest prin cadouri generoase, imposibil de procurat pe vremea aceea de către francezi. Era mereu politicoș, plin de tact și recunoscător pentru tot ce i se oferea. Își ceruse scuze pentru situația în care se aflau, nepunând niciodată în cuvinte propria vinovăție. Pe Louise o urmărea cu privirea, parcă dezbrăcând-o în gând, până când aceasta simțea că-i vine să urle.

Cina de astăzi fusese simplă. Mâncarea era greu de procurat, iar articolele de lux, ca untul și zahărul fuseseră raționalizate cu strictete. Nici măcar ingeniozitatea lui Minden nu le putea procura savuroasa carne de vițel cu smântână, carnea de porc, de vânat sau de pasăre, care înainte de război duseseră faima bucătăriei din St. Blaize. Bucătarul murise în 1941, iar acum de gătit se ocupau Louise sau Marie-Anne, care dădeau dovadă de o iscusință remarcabilă în prepararea legumelor, ouălelor sau a unui pui, din când în când. Castelul avea o splendidă pivniță, unde familia Bernard păstra îmbuteliat un vin alb, ușor, produs din propriile podgorii din zona Loarei. După cină, Minden a scos o sticlă de coniac fin și i-a oferit amfitrionului său o țigară de foi. Louise îl privea în timp ce bărbatul rupea capătul trabucului și-l aprindea. Deși se aflau în luna mai, vremea era umedă și răcoroasă. În uriașul cămin ardea un foc de lemne. Lumina acestuia licărea pe chipul bărbatului pe care îl iubise, chip pe care îl mângâiasse de atâtea ori cu mâinile ei. Bărbatul se schimbaseră foarte puțin în cei opt ani de când se căsătoriseră. Felul lui de a fi era același: blând, curtenitor, un pic distant, dar râsul lui nu-și pierduse căldura, iar ochii păstrau același farmec. Acum îl vedea pe Minden răspunzând acestui farmec, zâmbind și discutând cu el, aplecându-se un pic spre el, cu uriașa țigară între degete. Pentru o clipă, neamțul, deși concentrat asupra unei discuții cu contele, îi aruncă și ei o privire și, fără să se ferească de Jean, își plimbă limba printre buze. Louise ura felul cum se purta cu ea, modul în care sărea în picioare atunci când ea intra, cum îi ținea scaunul când se așeza la masă, mereu politicoș, cu capul un pic aplecat, de parcă ar fi fost atent la toate cuvintele ei. Iar ea vorbea

cât mai puțin posibil în prezența lui. Nu-și ascundea antipatia și dezgustul față de el, dar neamțul avea o piele groasă. Nu-l afecta cu nimic modul în care îi transmitea ceea ce simte pentru el. Răspunsul lui, ca dar de Crăciun, a fost o uriașă sticlă cu cel mai scump parfum exportat în exclusivitate pentru germani. Ar fi avut mai mult respect pentru el dacă ar fi încercat vreodată să-i bage mâna pe sub rochie.

Acum, Minden și soțul ei vorbeau despre război. În încăpere se simțea mirosul fumului de țigară. Louise scormoni lemnele din șemineu și trase cu urechea la discuția lor.

– N-aș fi crezut vreodată că vor pune la cale o invazie, spuse Jean de Bernard. Nici acum nu pot crede că e vorba de ceva serios.

– Dar e foarte serios, spuse Minden. Se spune că un sfert de milion de oameni așteaptă să pornească din Anglia și să aterizeze aici. Desigur, la asta i-au împins rușii care fac presiuni pentru crearea unui nou front.

Minden scutură scrumul într-un baul de argint.

– Nu păreți îngrijorat, domnule maior, remarcă Jean de Bernard.

– Nu pot să mi-i imaginez câștigând, răspunse calm Minden. Prevăd pierderi îngrozitoare și o înfrângere totală.

– Nu sunteți cumva prea sigur pe dumneavoastră?

Cei doi bărbați își întoarseră privirile spre Louise.

– Nu cred, răspunse Minden pe un ton ce dădea de înțeles că ea nu avea nimic de spus în legătură cu acest subiect.

– La urma urmei, Imperiul Britanic și Statele Unite alcătuiesc o alianță formidabilă, continuă Louise, știind cât de mult nu-i place lui Jean să-l întărească pe neamț. Doar n-o să puteți alunga un sfert de milion de oameni dându-le un bobârnac, ca unui fir de praf.

Minden își stăpâni cu greu un zâmbet. Trebuia să fie atent să nu-și arate convingerea fermă, dar aceasta i se înrădăcinase acum atât de puternic încât nu mai putea să înimeze îngrijorarea. Amenințarea invaziei nu-l mai tulbura. Victoria era certă. Privi o clipă picioarele frumoase ale contesei. Americancele aveau cele mai frumoase

picioare din lume. Și cei mai frumoși dinți; ai ei erau perfecți. În ciuda tenului, a părului șaten și a ochilor migdalati, era cât se poate de limpede că femeia aceasta nu putea fi o franțuzoaică. Era prea înaltă și prea suplă.

– Iertați-mă, Madame, spuse el, dar am convingerea că avem cea mai bună armată din lume. După părerea mea, îi vom învinge fără probleme pe invadatori.

– Și veți participa și dumneavoastră la lupte?

Minden nu-și pierde zâmbetul pe jumătate și licărirea de admirație din ochi. Jean de Bernard își reaprinsese țigara de foină, fără să se uite la soția lui.

– Din păcate, voi fi în continuare atașat pe lângă generalul Brühl. Vă rog să mă credeți că mi-aș dori să fac parte din trupele combatante, dar cineva trebuie să facă și treaba asta.

– E poate o muncă plictisitoare, dar tot e mai bună decât frontul rusesc.

Louise își aprinsese o țigară. Jean de Bernard se ridică și se apropie de ea cu ceașca în mână.

– Vrei să-mi mai torni puțină cafea?

Louise se prefăcu că nu observă avertismentul din privirea lui. Era un laș. Era sotul ei, dar acum îl disprețuia tot atât de mult cum înainte îl iubise. N-are decât să se târască la picioarele cuceritorilor. Evită privirea lui. Turnă cafeaua, o cafea autentică, nu amestecul mizerabil de ghindă și cicoare pe care erau nevoiți să-l bea cei care nu colaborau cu nemții, și îi dădu ceașcă înapoi.

– Cred c-am să mă duc la culcare, spuse ea. În seara asta mă simt obosită.

Într-o clipă, maiorul țâșni în picioare, lovindu-și cu putere călcăiele. Louise ieși din cameră, savurând scurta conversație care începuse deja să devină meschină și anostă. Umilirea unui interlocutor prea insensibil pentru a simți ceva era o compensație prea mică pentru mizeria și rușinea care o chinuiau de câte ori îl avea în fața ochilor. Minden nu era o brută și nu avea nimic din aroganța naziștilor. Era un bărbat obișnuit care nu-ți atrăgea atenția prin nimic, dar era german, un simbol al nenorocirii Franței și al capitulării bărbatului pe care ea îl iubise. Jean acceptase colaborarea și la fel procedaseră și sătenii. Tinerele franțuzoaice băteau trotuarele cu

soldatii germani. iar familiile acceptau din partea cuceritorilor tigari si hrană. Franța se plecase la picioarele ocupanților. Era mai degrabă un fel de seducere decât un viol. Louise care iubise tot ce era franțuzesc, îmbrățișase cultura acestei țări și, după doi ani după căsătorie, chiar și religia ei, urmărirea îngrozită cum oamenii pe care îi respectase atât de mult se umileau în fața invadatorilor, în timp ce căminele prietenilor lor erau pline de ofițeri germani și se țineau lanț petrecerile în care se zvonea despre tot felul de relații amoroase ale unor femei ai căror soți nu fuseseră încă repatriați. Primul șoc îl avusese în acea zi de vară a anului 1940, cu patru ani în urmă, când ea și Jean primiseră la castel vizita cumnatei ei, Régine, pe atunci o fetișcană de numai cincisprezece ani și văzuse mașina trupelor de cercetare germane parcurgând în viteză aleea de pietriș și frânând zgomotos în fața intrării. Pe cele două lături ale mașinii se aflau vopsite cruci albe și negre. De la fereastra de unde priveau acest spectacol au văzut apoi cum din vehicul au coborât trei bărbați în uniforme cenușii de campanie. Jean o luase în brațe, iar ea se agățase de el cu putere, gata să moară împreună dacă i-ar fi cerut-o.

– O, Dumnezeu! șoptise ea. Ce ne facem?...

– Vom învăța să trăim cu ei, îi răspunsese Jean. Vom trăi cu ei și vom supraviețui. Și astfel ne vom păstra casa.

Ea nu îl crezuse, nu înțelesese ce vroise să spună. Când ușa salonului se deschisese și primul ofițer german intrase, se așteptase ca Jean să facă o mișcare prin care să se opună. În schimb el se desprinsese de ea și pornise către nemți cu o mână întinsă.

– Domnilor, li se adresase el, fiți bine veniți la St. Blaize.

Erau doi, tineri cu fețe șterse sub bonetele țuguiate. Ochii Louisei fuseseră năpădiți de lacrimi. O apucase de mână pe Régine, trecuse cu ea printre nemți și o dusesese sus. Ajunsă pe holul de la etaj îl auzise pe soțul ei spunând:

– Va trebui să o scuzați pe soția mea. E foarte tulburată. Vă rog să luați loc.

Din clipa aceea a început dezintegrarea.

După ieșirea Louisei. Minden s-a întins și s-a așezat

din nou pe scaun. Jean și-a turnat coniac și i-a oferit sticla, dar maiorul și-a scuturat capul:

– Mai am niște treabă, spuse el. Coniacul mă trage întotdeauna la somn. Îmi pare bine că soția dumneavoastră s-a dus mai devreme la culcare, pentru că aș dori să discutăm ceva între patru ochi. Știați că azi noapte s-a dat o alarmă?

– Nu, răspunse Jean de Bernard. Probabil că aveau o altă destinație. Aici nu a fost parașutat nimeni.

Mayorul se întorsese târziu. Spre iritarea Louisei, Jean insistase să îl aștepte cu cina.

– A fost un singur avion, continuă maiorul. Au mai trecut ei pe aici și înainte. Eu unul cred că a fost un zbor de recunoaștere. Nu este însă exclus să fi și parașutat pe cineva.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– Un agent al inamicului. Nu e sigur, dar trebuie să ne luăm toate măsurile de precauție. Măine drumurile vor fi blocate și se vor întreprinde acțiuni de căutare. Am vrut să vă atenționez și pe dumneavoastră, fără să-i produc îngrijorare doamnei de Bernard.

– Aici nu vor parașuta pe nimeni, spuse Jean. De doi ani nu au mai încercat s-o facă. Nici un locuitor al acestui sat nu dorește să mai aibă necazuri.

– Știm asta, continuă Minden pe un ton serios. În regiunea aceasta nu s-a înregistrat nici o încercare de rezistență. Iar acum, când mișcare de rezistență din Chartres a fost zdrobită...

Minden se opri, regretând că amintise de acest incident.

– Am vrut doar să vă rog să folosiți influența pe care o aveți față de săteni. Dacă cineva a fost totuși parașutat, sper că le veți explica oamenilor cât de nesăbuit ar fi din partea lor să-i ofere adăpost respectivului. Cum vă spuneam, eu cred că n-a fost decât un avion de recunoaștere, care probabil s-a rătăcit. Poate că s-a prăbușit undeva pe aproape, de-a lungul coastei. Aceasta este varianta oficială, dar va trebui să fim prudenți.

– Fiți liniștit, spuse Jean de Bernard. Ne aflăm în timp de pace și ne înțelegem cât se poate de bine. Ultimul lucru pe care și l-ar dori francezii ar fi să strice

relațiile cu armata germană. Aveți asigurările mele că mâine voi vorbi personal cu primarul. Dacă aliații au fost atât de proști să încerce să ne amestece și pe noi prin parașutarea unui agent, sătenii vi-l vor preda pe acesta imediat.

– Vă mulțumesc, spuse maiorul, apoi se ridică în picioare. Voi avea grijă ca toate ușile să fie încuiate. Sper că soția dumneavoastră nu se va înfricoșa. Sincer vă spun, nu are nici un rost să afle despre discuția noastră. Mâine va avea loc o acțiune obișnuită de căutare, dar voi face tot ce-mi va sta în putință ca dumneavoastră să nu fiți deranjați.

– Vă sunt foarte recunoscător, răspunse Jean de Bernard. Louise nu ar intra în panică, dar tatăl meu s-ar putea speria. În ultima vreme se pierde atât de repede.

– Îmi pare rău pentru dânsul. Într-una din aceste seri va trebui să urc și eu la dumnealui și să stăm un pic de vorbă. Sper că starea sănătății sale nu s-a înrăutățit.

– Din punct de vedere fizic, nu. Bătrânețea e un lucru foarte trist, domnule maior. Pe zi ce trece se comportă mai degrabă ca un copil.

– Eu vă doresc noapte bună, spuse maiorul. Dacă mâine aflați ceva, vă rog să mă anunțați și pe mine.

– Puteți conta pe mine, răspunse Conte de Bernard. Noapte bună!

Nu părăsi încăperea imediat după Minden. Rămase lângă focul din ce în ce mai slab să-și termine coniacul. Agenți ai inamicului. Un sfert de milion de oameni așteaptă pe celălalt mal al Canalului Mânecii pentru a se avânta asupra coastei franceze. O ploaie de schije și de bombe vor cădea peste casele francezilor și vor ucide oameni nevinovați. Marile puteri se pregăteau pentru o bătălie pe viață și pe moarte, purtată pe teritoriul lor și cu oamenii proprii. În primul rând, Jean nu putea să-și imagineze că nemții vor fi învinși. Răzburarea acestora îndreptată împotriva celor care îi înfruntau ar fi prea îngrozitoare pentru a putea fi contemplată. Grație eforturilor sale, St. Blaize en Yvelines nu suferise decât două pierderi de vieți omenești de la începutul ocupației, acestea fiind tot rezultatul direct al unor avertisme nocturne ca cel de acum. În legătură cu parașutarea unor

agenți britanici... Nici o viață de francez nu va mai fi sacrificată de dragul nemiloșilor strategii de la Londra.

Își termină coniacul și-și aprinse o țigară. Ar fi mai bine dacă ar ține cont de sfatul lui Minden de a se asigura ca toate ușile și ferestrele să fie încuiate. După aceea va trebui să vadă ce face soția lui. În tinerețea lui, la castel avuseseră cincisprezece servitori. Acum aveau doar doi, pe Marie-Anne și Jean-Pierre, soț și soție. Aceștia se aflaseră în serviciul familie încă de pe vremea părinților lui, ca fată la bucătărie și ca ajutor de grădinar. Erau oameni la șaizeci de ani, iar Jean-Pierre avea și un genunchi blocat. La puțină vreme după sosirea lui Minden, acesta și-a obligat ordonanța, un renan get-beget cu un ochi atins de albeață, să lucreze din când în când în grădină. Făcea și asta parte din planul său de a intra pe sub pielea contesei. Jean de Bernard acceptase și de data aceasta, așa cum acceptase tot ce-i oferise maiorul: țigările, cele câteva cupoane de benzină, mult mai valoroase decât bancnotele, coniacul și țigările de foi, ochiadele stângace pe care i le arunca Louisei... Și astfel St. Blaize a reușit să supraviețuiască, tatăl lui a rămas în continuare în camera lui de la etaj, într-o senilitate blândă, fiul și fiica lui au putut să se joace mai departe pe gazonul verde și să se alerge printre arbuștii din parc, așa cum făcuse și el în copilărie. Satul și locuitorii săi s-au bucurat în continuare de pace. Lipsurile nu vor dura la infinit, cum nu va dura nici ocupația. Franța va supraviețui nazistilor. Atunci când ocupația nu va mai fi decât un capitol al cărților de istorie, castelul va rămâne intact, în ciuda urmelor atâtor asedii de pe zidurile sale exterioare. El nu făcea decât ceea ce trebuia să facă. Asta îl costase mândria proprie, respectul de sine și dragostea soției sale. Fumă țigara până la filtru și se gândi la Louise. Aveau temperamente total diferite. Ea era iute din fire, impulsivă, cu o mândrie pe care Jean o recunoștea a fi pur americană. Compromisurile o dezgustau. Spre deosebire de multe din reprezentantele sexului ei, Louise nu mințea niciodată și nu se înjosea prin fapte meschine. Era o femeie îndrăzneată și cu mult caracter, curajoasă și loială celor pe care îi iubea. La puțină vreme după ce se cunoscuseră la New York, el o tachinase spunându-i că

dacă ar fi trăit acum o sută de ani nu și-o putea închipui decât luptând cu indienii din Vestul Sălbatic. Deși nu fusese decât o glumă, Jean fusese nevoit să recunoască faptul că descrierea lui fusese cât se poate de potrivită. Louise era într-adevăr un copil al Noii Lumi, iar el un produs al celei vechi. Acum ea îl disprețuia și-l ura pentru o lașitate pe care nu i-o înțelegea. Ar fi așteptat ca el să se lupte; ar fi așteptat ca sătenii din St. Blaize să se repeadă la nemți cu furci și coase, așa cum făcuse mulțimea într-un film despre Revoluție, într-un film făcut la Hollywood. După opt ani în care trăise în mijlocul lor, Louise nu reușea să-i înțeleagă pe săteni mai mult decât pe el. Aruncă țigara, puse un grătar în fața focului care mai ardea mornit și, înainte de a stinge lumina, trase zăvoarele de la ferestre. Trecu destulă vreme până reuși să încuie ferestrele de la parter, ușile din spate și poarta de la intrare cu imensele ei balamale de fier. Verifică, de asemenea, dacă și ușa de la pivniță era încuiată. Își făcuse deja un obicei din asta. Apoi începu să urce scara abruptă de piatră care ducea în turnul construit de un strămoș din secolul al XVI-lea ca pe o fortificație a clădirii și ca unic mijloc de a ajunge la etajele superioare. Un alt conte de Bernard din secolul al XIX-lea construise ulterior o scară în spatele clădirii, pentru uzul personalului de la castel, dar treptele din piatră masivă, tocite la mijloc de trecerea atâtor sute de ani, nu au fost înlocuite. La etajul întâi, Louise de Bernard dormea în ceea ce fusese inițial dormitorul lor conjugal. La capătul scării, Jean se opri. În primele câteva luni când Louise se încuia pe dinauntru, își găsisese o amantă. Infuriat și rănit, Jean apelase la soția unui vecin, care îi fusese hărăzită în copilărie, dar totul se rezumase ulterior doar la o idilă de scurtă durată, spre dezamăgirea ambelor părți. El o dorise pe Louise; cea care o înlocuise s-a dovedit a fi doar o umbră palidă a acesteia și în scurt timp a renunțat la ea.

De atunci a început să accepte situația și nu a încercat să forțeze împăcarea decât într-o iarnă când se îmbătase singur în bibliotecă. Dorința și singurătatea îl mânaseră să urce această scară și să bată la ușa ei. Ea îl respinsese cu furie și dispreț. De atunci nu mai încercase.

Acum Louise nu mai folosea cheia. Totul se sfârșise între ei pentru totdeauna. Jean veni la ușa ei și bătu.

* *

În Londra camuflată împotriva atacurilor aeriene germane, doi bărbați ședea în salonul pentru servirea cafelei al Clubului Garrick, fumând țigări de foi și bând coniac. Pentru unul din ei, mediul acesta era familiar. Clubul era patronat de Teatru și de lege și devenise faimos pentru colecția sa unică de momente și portrete teatrale, pentru mâncarea și serviciile sale impecabile și pentru calitatea membrilor săi. Colonelul englez intrase în armată cu mulți ani în urmă, după ce practicasese avocatura. Acum șpera ca generalul american să fie impresionat de grandoarea și originalitatea salonului în care se servea cafeaua și de atmosfera de rafinament calm care nu fusese alterată nici măcar de război.

La mesele laterale se mai aflau vreo zece persoane, numai bărbați. Regulamentul ce interzicea prezența femeilor, cu excepția zilelor de marți când acestea erau acceptate doar cu statutul de invitate, nu suferise nici o schimbare, ca și tradiția conform căreia lungă masă centrală din sufragerie era rezervată în exclusivitate bărbaților. Mâncaseră atât cât le permisesse raționalizarea alimentelor și serviseră un vin excelent, care îi plăcuse foarte mult colonelului, dar pe care generalul american părea că nici nu-l băgase în seamă. Colonelul Fairbairn își întrebă invitatul pentru a treia oară dacă îi place coniacul, iar generalul îi răspunse că da. Acesta din urmă nu se străduia cu nimic să ascundă preocuparea sa față de ceva mult mai important pentru el decât coniacul și decât povestea portretelor din secolul al XVIII-lea pe care englezul i-o prezentase atât de amănunțit.

Generalul Frank Heidsecker era un bărbat corpulent, predispus la obezitate, în ciuda gimnasticii pe care o practica cu rigurozitate și a unui regim alimentar strict. Avea un chip rotund și blând, iar părul îi era atât de scurt tuns încât părea aproape chel deasupra ochilor de un albastru deschis. Era american doar de trei generații. Strămoșii săi veniseră cu un vapor de emigranți pentru a munci în minele din Pennsylvania. Bunicii lui vorbiseră

toată viața lor limba germană. Familia mamei sale se trăgea din Düsseldorf, iar el însuși se căsătorise cu o tânără pe nume Susan Schwartz. Ca fel de a fi și atitudine, Heidsecker era personificarea comandantului american uman și nepretențios de tipul lui Dwight Eisenhower. Ura pompa militară, ignora, de câte ori avea ocazia, protocolul și dovedea o grijă pătimașă față de oamenii pe care îi avea în subordine.

Era fericit alături de soția sa cu care avea trei băieți și o fată care era încă elevă de liceu în St. Paul și credea cu pasiunea simplistă a unui creștin timpuriu în dreptatea cauzei țării sale și în caracterul sfânt al modului său de viață. Era diametral opus de colonelul englez. Colonelul era înalt și slab. Genunchii săi stăteau gata să străpungă pantalonii călcați cu grijă, iar degetele mâinilor sale lungi și cu încheieturi osoase se jucau tot timpul cu nasturii sau cu catarama centurii sale Sam Browne. Avea un chip strîmțit și acoperit de pistrui. Părul îi era roșiatic și rar, iar ochii miopi îi erau acoperiți de niște ochelari cu rame de baga pe care și-i smulgea din când în când și-i învârtea în aer ori de câte ori dorea să sublinieze ceva. Și acum, când se aplecase spre general, procedase la fel.

– Nu trebuie să vă mai gândiți la asta, spuse el. O dată ce au plecat, nu se mai poate face nimic.

– Cu tipul ăsta lucrurile stau altfel, îi explică Heidsecker. Știți care au fost motivele pentru care s-a oferit voluntar. Era cât pe-acți să nu-l accepte.

– Cu tot respectul, domnule, continuă colonelul, nemții au făcut din el cel mai bun candidat. În misiunea aceasta nu ne permitem să dăm greș. De reușita ei depind prea multe lucruri.

– Totul depinde de această misiune, îl corectă posomorât americanul. Dacă băiatul nostru nu reușește să pătrundă acolo...

– Atunci vom trimite pe unul din oamenii noștri, spuse Fairbairn. Am să vă găsesc o mulțime de candidați.

– Nu vă e teamă să vă trimiteți oamenii acolo? îl întreabă Heidsecker.

– Nu, răspunse cu cumpătate Fairbairn. Eu unul nu mă gândesc la ei ca la niște oameni. Pe mine mă interesează misiunea. Îi evaluez importanța, apoi șansele de

reușită. Eu nu-mi permit să mă implic. O astfel de treabă ar fi imposibilă. Gândiți-vă numai ce s-ar întâmpla dacă aș da de o femeie frumoasă... râse el, dezgustându-l total pe general. De fapt, după părerea mea tipul acesta este cel mai dur pe care l-am întâlnit vreodată. Ar trebui să ciocnim un pahar pentru reușita lui, adăugă el ridicând paharul, iar generalul îl imită fără tragere de inimă. La ora asta ar trebui să fie foarte aproape de locul misiunii, poate că a și ajuns. Cunosc acea zonă a Fraței, e foarte pitorească.

– Mă îndoiesc că va avea timp să o aprecieze ca atare, remarcă Heidsecker.

Ironia nemiloasă a colonelului îl irita, amintindu-i și de diferența dintre gradele lor militare. Urmă un scurt moment de tăcere, în care Fairbairn acceptă mustrarea. Heidsecker trase cu putere din țigară, iar colonelul făcu pace cu el, întinzându-i un chibrit aprins.

– Există atâți blestemați de „dacă” în legătură cu această misiune, reluă brusc generalul. Pentru un obiectiv atât de vital ca acesta, întregul plan mi se pare a fi o curată nebunie. Să presupunem numai că doamna contesă de Bernard și-a schimbat atitudinea. Noi nu ne bazăm decât pe vorbele unui preot de țară.

– Ca prezbiterian, spuse colonelul, nu mă încred prea mult în preoții romano-catolici și nu-i consider pe aceștia surse credibile, dar acest preot ne-a făcut într-adevăr multe servicii utile. Sunt convins că doamna respectivă nu s-a răzgândit între timp și nu a trecut de partea nemților. Îl va ajuta pe omul nostru. Țigara asta nu e prea bună. Dați-mi voie să vă aduc alta...

– Nu, mulțumesc, spuse Heidsecker. Știți ce mi-a răspuns când i-am urat succes și să se întoarcă teafăr și nevătămat? M-a privit drept în ochi și mi-a spus: „Nu-mi pasă câtuși de puțin dacă mă mai întorc. Pentru mine nu mai contează decât să reușesc să ajung acolo și să-mi îndeplinesc misiunea” Și vorbea foarte serios. El nu se mai așteaptă să revină de acolo.

– Dumnezeu! exclamă Fairbairn vrând să pară îndurerat. Sper că nu e vorba de un eroism disimulat. Ar fi foarte periculos. Mie nu mi s-a părut genul ăsta de om.

– Nici nu este. Dar dacă ați fi mânat de aceeași

motivație, v-ar mai păsa dacă vă întoarceți de acolo sau nu?

– Nu, răspunse colonelul. Nu cred. Dar mi-e greu să-mi imaginez așa ceva. Eu nu sunt un om de acțiune.

Replica generalului îl amuți pe Fairbairn.

– Iar eu nu sunt un comandant cu sânge rece, spuse acesta calm. Mie îmi pasă cât se poate de mult de ceea ce se întâmplă oamenilor mei. Trebuie să recunosc că tipul ăsta e genul de învins sută la sută. Dar nu e numai problema lui. Misiunea implică o responsabilitate mult mai mare. Ce se va întâmpla cu francezii?

– Cu francezii!? sună ca un scheunat glasul lui Fairbairn. Ce e cu ei?

– Dacă misiunea va reuși, ce dracu credeți că vor face nemții civililor? Sau la asta încă nu v-ați gândit?

– Nu m-am gândit, recunosc Fairbairn, iar acum, că ați pomenit de așa ceva, domnule, n-aș putea spune că mă îngrijorează. Vor urma obișnuitele represalii.

– Nu și de data asta, continuă generalul. Nu și în cazul în care omul nostru pătrunde până acolo și-și îndeplinește misiunea. Dumnezeu știe ce le vor face civililor. Vă spun eu, domnule colonel Fairbairn, ne vom asuma o răspundere uriașă pentru urmările acestei acțiuni.

– Domnule, reluă Fairbairn pe un ton pe care și-l dorise răbdător, dintr-o clipă în alta starea vremii se poate modifica și flotilele noastre pregătite pentru invazie vor putea declanșa ofensiva. Viețile a sute de mii de aliați și americani depind de omul pe care l-am trimis astăzi și de felul în care își va îndeplini misiunea primită. Indiferent de ce se va întâmpla cu civilii francezi, indiferent de prețul pe care ei sau alții vor trebui să-l plătească, invazia depinde de el!

– Femei și copii, spuse generalul. Îi vom avea pe conștiință.

– Nu, îl întrerupse colonelul, nu-i vom avea. Dacă eșuăm, am putea pierde războiul. Nu trebuie să ne mai gândim decât la succesul acestei misiuni, domnule general. Urmările ei nu ne privesc.

Fairbairn ridică un deget spre ospătarul clubului și comandă pentru general un scotch dublu și apă. Cu

gheață. După aceea nu mai reluară în discuție acest subiect.

* * *

– Ce dorești? îl întreabă Louise de Bernard, care tocmai își peria părul.

Când ușa se deschisese, se întorsese și-l văzuse pe soțul ei. El nu intra niciodată în camera ei, cu excepția unor situații deosebite. Ultima oară o făcuse pentru că tatăl lui se simțise foarte rău într-o noapte.

– Ce s-a-n întâmplat? repetă ea.

Jean intră și închise ușa. Nu făcu nici un pas către ea.

– Doresc să-ți vorbesc.

– Bine, spusé ea, punând peria jos și ridicându-se de la masa de toaletă. Intră.

În ultimii patru ani părul lui devenise cenușiu. Louise își amintea cât de des și de negru fusese odată. Bărbatul ei părea obosit și nefericit. Își înăbuși impulsul de a fi draguță cu el, de a-l invita să ia loc. Căile lor se despărțiseră și nu mai exista nici un drum de întoarcere.

– Minden mi-a spus ceva în seara asta, spusé el. S-a dat o alarmă; un singur avion. Nu e exclus să fi parașutat agenți aici.

Louise îl privi cu amărăciune.

– În cazul ăsta, Dumnezeu să-i ajute, spusé ea. Mai ales după cele câte s-au întâmplat ultimului agent parașutat. Și de ce ai venit să-mi spui și mie?

– Pentru că te cunosc, spusé el încet. Știu ce ai simțit data trecută. Vroiam să fiu sigur că nu vei face vreo prostie.

– Adică să-i ajut? Cum aș putea s-o fac cu tine în casă? Ar însemna să mă condamn singură la moarte!

– Învinuirile astea nu duc la nimic bun, o întrerupse soțul ei. Știu că n-ai să mă ierți niciodată, dar acum nu măi contează. Singurul lucru important este să evităm o nouă tragedie. Nu vreau să mai fie împușcați alți ostatici de dragul unui plan nechibzuit al britanicilor de a-i sabota sau de a-i ucide pe germanii de aici. Nu mai vreau să asist neputincios la așa ceva. Promite-mi, te rog, că n-ai să te amesteci în nimic de genul ăsta. Și eu încerc să te protejez.

– Nu am nevoie de protecția ta, îl repezi Louise, ridicându-se în picioare. Ce spui tu s-a întâmplat acum doi ani, când diavolul acela mic a venit aici și a fost adăpostit de familia Pallier. Nu tu i-ai trădat, Jean? De multe ori mi-am pus această întrebare și nu am putut să te cred!

– Știi bine că nu eu i-am trădat. N-ai decât să nu mă crezi.

– În seara în care cei doi Pallier au fost executați tu îl invițaseși pe comandantul german la masă la noi, spuse ea. În noaptea aceea a luat sfârșit și căsnicia noastră. Doi dintre consătenii tăi au fost târați la zid și împușcați în fața tuturor. Iar tu nu ai făcut nimic pentru a-i salva. Zici că nu te-am iertat niciodată, dar, pentru numele lui Dumnezeu, tu te vei putea ierta oare vreodată?

– Ar fi executat mai mulți oameni, spuse contele. Vorbea de vreo cincizeci de oștatici. Mă judeci, Louise, pentru că te-am dezamăgit. M-ai alungat din patul tău și m-ai ținut la distanță timp de doi ani, pentru că nu m-am comportat în conformitate cu așteptările tale. Ai fi vrut de la mine fapte de eroism, nu-i așa? Un gest măreț, să-l sfidez pe comandantul german și cincizeci de morți în piața publică în loc de doi!

– Cum crezi că a murit englezul ăla? îl întreabă ea. Ce crezi că i-au făcut? Și în timpul acela tu mâncai la masă cu nazistul ăla. O, nu, Jean, orice ai spune, nu ai nici o scuză. Iar în ceea ce privește sfatul tău de a nu mă amesteca, îți pierzi vremea degeaba. Țara mea se află în război cu aceste brute. Iar eu sunt americană. Tu ai colaborat cu ei. Ai dat satului St. Blaize un exemplu, iar locuitorii lui l-au urmat. Și când mă gândesc că înainte de a veni din America eram atât de sfioasă. Eram atât de mândră de Franța și de mărețele ei tradiții. Dumnezeuule, ce proastă am fost! Dacă ai terminat ce aveai de spus, te rog să pleci și să mă lași să mă culc.

– Paul și Sophie, spuse Jean înfuriat. Și tata. Ai fi lăricită să-i sacrifici? Ți-ar plăcea să-ți vezi proprii copii și socrul târați în vreun lagăr de concentrare pentru a fi lichidați. Asta ai fi vrut să faci? Acesta este oare prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru a fi iubit de tine?

– Tot timpul ai fost de partea lor, îi spuse ea pe un ton

disprețuitor. Ți-ai dat arama pe față din prima zi în care au intrat în această casă. Apoi, când bătrânul Pallier și fiul său au fost măcelăriți, tu ai stat cu brațele în sân. Chiar, nu te-am întrebat niciodată până acum: ce ai avut tu de discutat în seara aceea cu neamțul la masă? Trebuie să fi fost o conversație deosebit de plăcută!

– Am discutat despre viitorul acestui sat, îi răspunse soțul ei.

Își calmase furia, în locul căreia se instalase acum o disperare surdă.

– Am discutat dacă uciderea în masă pe care o propusese era într-adevăr necesară pentru a-l învăța pe oameni să colaboreze cu forța de ocupație. Și l-am convins că nu era nevoie de așa ceva. Am pierdut două vieți, dar am câștigat mult mai multe. Suntem cu toții în viață și nevătămați, iar casele noastre stau încă în picioare. Asta contează pentru mine, Louise. De fiecare dată când mă plimb prin St. Blaize și văd oamenii trăind și muncind în pace, copiii jucându-se, totul decurgând normal, îi mulțumesc lui Dumnezeu. Și colaborez mai departe cu ei. N-ai decât să mă disprețuiești pentru asta.

– Crede-mă, spuse ea întorcându-se spre Jean, crede-mă că o fac. Din adâncul inimii. Acum că mi-ai transmis mesajul prietenului tău Minden, nu vrei, te rog, să pleci? Vreau să mă culc.

El nu-i dădu nici un răspuns. Ieși și închise ușa în urma sa.

Louise își dezbracă halatul, stinse lumina și trase de o parte perdelele. Afară era o noapte cu lună senină. Deschise fereastra și aerul rece o făcu să tremure. Dacă cineva a fost într-adevăr parașutat, singura sa șansă era pădurea din Chemire. Dacă s-ar aventura să pătrundă în sat pentru a cere ajutor, oamenii îl vor da pe mâna nemților. Cineva îl denunțase și pe englezul necunoscut care fusese parașutat într-o noapte asemănătoare în urmă cu doi ani, și o dată cu acesta muriseră și cei doi Pallier, tată și fiu. Să fi fost oare sotul ei Jean? Nu s-a aflat niciodată cine fusese informatorul, dar în noaptea aceea comandantul german care ordonase execuția fusese oaspetele soțului ei. Louise închise fereastra și trase perdelele.

Ce se întâmplase cu bărbatul cu care se căsătorise? Cum de nu-și dăduse seama niciodată de punctul lui slab? Era o întrebare la care nu găsea răspuns. Nu-și mai amintea decât argumentele cu care mama ei se opusese acestei căsătorii. „El e diferit de tine, e un european. Nu simte și nici nu gândește ca noi”. Și așa fusese. În momentul marii crize prioritățile lor erau deja despărțite de ani lumină. Când el plecase pe front în 1939, Louise sperase să fie gravidă pentru a purta o bucată din el în cazul în care neprevăzutul s-ar fi produs și Jean nu s-ar mai fi întors. Dar nu fusese așa și-i mulțumise lui Dumnezeu pentru asta. Tot ce era în firea ei, tradițiile de mândrie și independență, preocupare tipic americană pentru dreptate și libertate s-au răzvrătit împotriva unui dușman odios și a unei înfrângeri umilitoare.

Și totuși gustase din mâncarea pe care le-o aducea Minden, folosisse cupoanele lui de benzină pentru a conduce mașina, îl tolerase, deși cu ostilitate.

Colaborarea era un lucru perfid. Lupta de una singură nu era atât de ușoară curn își imaginase. Puțin câte puțin, coruperea spiritului ei câstigase teren, învingând hotărârea de neclintit de care dăduse dovadă la început. Se simțea slabă și dezgustată de ea însăși. Invazia aliaților se apropia și totuși toți cei pe care îi cunoștea considerau această acțiune ca pe o pacoste. Dacă aceștia aveau dreptate când spuneau că armatele lumii libere vor pieri, atunci viitorul nu mai putea aduce decât întuneric și oprimare și de vină vor fi cei ca Jean. Pentru o clipă îl compătimise, văzând pe chipul lui semnele surmenajului și observându-i părul încăruntat prematur. Dar nu l-ar fi putut ierta nici în ruptul capului și nici nu ar fi încercat să-i înțeleagă atitudinea. Dacă ar da semne de slăbiciune, ar însemna să devină ea însăși o trădătoare, să calce în picioare valorile vieții omenești.

Se gândi la avionul care trecuse pe deasupra satului în noaptea aceea. Motoarele lui avuseseră un huruit atât de diferit de cele ale avioanelor germane. Nu aruncase nici o bombă, apoi zgomotul se pierduse în depărtare. Agenții ai dușmanului. Undeva acolo în noaptea senină și rece, un bărbat sau mai mulți se treziseră brusc pe pământul unei țări ostile și nutreau poate speranța că-și

vor găsi un adăpost. Iar ea nu putea să-i ajute cu nimic. Se întoarse, luptându-se cu lacrimile care o năpădiseră. Nu avea nici un rost să plângă. În ciuda trecerii ei la catolicism, nu se mai rugase de ani de zile. Dumnezeu era surd sau murise. Măine va fi o zi ca toate celelalte. Muncile de rutină, îi va da o mână de ajutor la bucătărie Mariei-Anne, va avea grijă de socrul ei și de copii. La sfârșitul săptămânii urma să vină și Régine. Uitase de ea. Soră lui Jean avea nouăsprezece ani și studia la Sorbonna. Locuia la o mătușă din Paris și din când în când mai venea să-și viziteze familia. Louise nu o agrease niciodată, nici măcar în copilărie. Era o fire rece și secretoasă, iritată de noua venită, ale cărei încercări de a-i câștiga încrederea eșuaseră. Era brunetă și slabă ca și fratele ei. Chipul ei prea palid era însă atrăgător. Pentru ea, flagelul colaboraționismului fusese mortal. Era o susținătoare pasionată a germanilor.

Își ascundea cu dibăcie dragostea față de fratele ei. Își arăta sentimentele numai atunci când se afla în prezența copiilor și a tatălui ei. Îi iubea pe copii, și din acest motiv Louise încerca să o tolereze și să evite o confruntare directă cu ea. Devotamentul față de tatăl ei era în contrast total cu indiferența față de toți ceilalți din jur. Îl adora pe bătrânul conte și-și petrecea mai tot timpul în camera acestuia. Tatăl lui Jean suferea de o senilitate prematură, iar Régine se purta ca un copil de vârsta lui.

Bătrânul locuia într-o cameră de la etaj ale cărei ferestre fuseseră mărite pentru a-i oferi posibilitatea de a vedea întreaga panoramă a ținutului. Își petrecea toată ziua cu un gramofon și cu colecția lui de cărți. Era un bătrân de treabă, blând și confuz. Asculta tot timpul un singur disc, bătând ritmul muzicii, cu capul un pic aplecat într-o parte. Soția lui murise cu puțin înainte de venirea Louisei în St. Blaize și o dată cu ea pierise și o scânteie de viață fără de care mintea lui îmbătrânise. Dependenta lui de Jean era ca cea a unui copil, plină de dragoste dar egoistă în sinea ei. Se agățase de Louise numai pentru că ea era acolo, dar aceasta nu era adevărata măsură a sentimentelor lui. El nu avea nevoie decât de hrană, de confort și de siguranță. Louise îi oferea aceste lucruri, iar

bătrânul îi era recunoscător. De câte ori aceasta intra în camera lui, își ridica privirea spre ea și-i adresa un zâmbet cuceritor, întinzându-i mâna. Era îndoielnic că pricepea ce se întâmplă cu el sau dacă aprecia semnificația prezenței lui Heinz Minden, care stătea de multe ori cu el, vorbindu-i politicos pentru a-și câștiga prietenia celor ai casei. Bătrânul conte era o stafie aflată încă în viață. În noaptea în care cei doi Pallier fuseseră executați, iar ucigașul lor tăfăsuise în sufrageria de la parter cu Jean, Louise își găsisse refugiul în camera bătrânului, ascultând un disc al lui Caruso cântând Pagliacci, pe care bătrânul îl pusese la nesfârșit în timp ce ea întorsese arcu gramofonului. În noaptea aceea plânse, dar senilul conte nu observase sau dacă observase nu făcuse nici un comentariu. Ca toți bătrânii, nu băga în seamă suferința altora, de teamă să nu-și tulbure propria liniște. La biserica din sat s-a ținut o slujbă pentru cei doi Pallier, un gest de curaj din partea preotului, părintele Duval, pe care Louise nu-l uitase deși mergea foarte rar la biserică.

Jean și sora lui Régine nu participaseră. În strana familiei Bernard nu îngenunchiasse decât Louise, care se alăturase celor câtorva săteni cu sufletele sfâșiate și văduvei care jelea la câțiva pași de ea. Nu se rostise nici o predică; nici măcar părintele Duval nu îndrăznise să predice împotriva ucigașului enoriașilor săi. Slujba însăși reprezentase un mare risc, dar influența lui Jean și efectul invitației sale conciliatoare îl îmblânziseră pe comandantul militar și astfel preotul și cei câțiva săteni nu suferiseră nici o consecință. Ca soție a unui colaborant de frunte, Louise se afla în afara oricărui suspiciuni. Fiind femeie nu i se acorda o prea mare importanță într-o lume dominată atât de copleșitor de bărbați. După execuție, satul revenise foarte repede la viața lui normală. Trupele fuseseră retrase, activitățile de zi cu zi se reluseră, copiii se întorseseră la școala lor și zvonurile se stinseseră.

Dar Louise și toți ceilalți apucaseră să le audă. Se spunea că Pallier bătrânul fusese atât de sălbatic bătut încât devenise de nerecunoscut când îl duseseră la groapă. Soarta agentului britanic putea fi numai ghicită.

Ultima oară fusese văzut într-o mașină, flancat de doi agenți ai Gestapo-ului, cu mâinile încâtușate la spate și cu o expresie de disperare pe chip.

Același lucru s-ar putea întâmpla din nou. Louise se înveli bine și încercă să adoarmă. Se trezi că se roagă să fie numai un avion de recunoaștere și să nu mai existe o nouă victimă a torturii și a morții în St. Blaize en Yvelines.

* * *

În sat nu mai ardea nici o lumină. Ca în orice comunitate satească, lumea se culca devreme. Numai câteva pisici și un câine vagabond mai hoinăreau pe străzi. În încăperea întunecată a brutăriei doamnei Pallier, un bărbat mânca la lumina unei lumânări. Perdele erau trase, iar peste fereastră fusese prins în cuie un pled pentru a camufla perfect clădirea. Trupul butucinos al unei femei îmbrăcate în negru era așezat pe un scaun de lemn din apropierea ușii.

–Nu ai nici un drept să vii aici, șopti ea.

Pe masă, lângă mâna dreaptă a bărbatului, se afla un pistol. Străinul o privi.

–Ți-au ucis bărbatul și băiatul. Ar trebui să mă ajuți.

–Nu mi-am dorit nici o clipă să se amestece în treaba aceea, șuiera ea, cu chipul palid și cu ochii ascuțiți de teamă și furie. Le-am spus că e o nebunie. Le-am spus că nenorociții voștri de britanici nu vor decât să se folosească de ei și că nimănui n-o să-i pese dacă lor li se va întâmpla ceva. Ei nu m-au ascultat, nu, în capul lor era numai politică și prostii și uite ce s-a întâmplat! Amândoi sunt morți, iar eu am rămas singură, fără nici un sprijin, trudind toată ziua în brutăria asta ca să-mi duc bătrânețile. Să ieși imediat de aici! Du-te în altă parte!

–Și tu să-i chemi pe nemți? spuse bărbatul. Să crezi tu! La prima mișcare sau gălăgie pe care o faci, te împușc cu mâna mea, ai înțeles? Eu nu sunt un gentleman englez, doamnă. Nu vôi ezita nici o clipă să te omor.

–Or să te prindă, rânji ea. Și or să te castreze. Așa i-au făcut și ăluilalt care a venit aici. L-au rupt în bucățele ca să-l facă să vorbească... Nu mi-e frică de tine și n-am să te ajut!

– Ba ai să mă ajuți, spuse el, și ai s-o faci doar în seara asta. Măine plec. Te sfătuiesc să fii o bătrânică cuminte și n-o să pățești nimic.

– Și după ce vei fi prins? întrebă ea. N-or să te obligе să le spui unde te-ai ascuns? Cu mine ce se va întâmpla atunci?

– Or să te împuște, răspunse bărbatul. Dar dacă încerci ceva cât timp mă aflu aici, am s-o fac înaintea lor. Așa că orice ai face, tot dai de bucluc. Să știi că faci o pâine bună. Mi-e foame.

– Îmi mănânci rația, îl acuză doamna Pallier. Intri aici și-mi furi mâncarea, mai spuse ea adresându-i un cuvânt obscen.

Bărbatul continuă să mănânce, neluându-și însă ochii de la ea. Nu era cu mult trecut de treizeci de ani. Era blond, cu trăsături neregulate și cu ochi albaștri. Avea o valijoară și o geantă de piele elegantă, pe care se puteau citi inițialele R.B.S. Purta o bluză franțuzească pe gât și pantaloni sport. Pantofii săi, un model dinainte de război, erau confecționați dintr-o combinație de piele de vițel și de căprioară. Avea aspectul unui funcționar prosper care venise să-și petreacă week-end-ul la țară.

În clipa aceasta mintea lui era ocupată cu rezolvarea problemei doamnei Pallier. Numele și adresa ei din St. Blaize fuseseră furnizate șefilor săi de către cei de la Londra. Cum districtul acesta se afla la o depărtare de mai multe mile de zona dezvoltată industrial, aici nu fuseseră semnalate mișcări ale Rezistenței sau activități ale comuniștilor.

Se sconta pe șansa ca văduva unui francez executat prin împușcare pentru că oferise adăpost unui agent britanic în urmă cu doi ani să-i ofere sprijinul necesar. Avusese de ales între a încerca această șansă și a se face nevăzut în pădurea Chemire până când nemții vor renunța să-l mai caute. Optase pentru încrederea în văduvă. Sucursala de la Londra a Oficiului American pentru Servicii Strategice îi oferise și legătura vitală de care avea să depindă ducerea la bun sfârșit a întregului plan.

Din fericire nu era vorba de Madame Pallier.

Își mai turnă vin. Trebuia să hotărască ce va face cu

femeia. Soluția era cât se poate de simplă, dar fiind un om rezonabil, încerca să nu apeleze prea pripit la ea. Nu ar fi vrut s-o lichideze decât dacă ar fi nevoie s-o facă. Femeia avea un chip aspru și plin de viclenie; tot ce făcea, modul în care sedea pe scaun cu mâinile atât de încheștate, sugerau o dorință arzătoare de a da buzna în stradă și de a striga după ajutor. La numai o clipă după ce el va pleca dimineața, femeia s-ar repezi la primul telefon și ar suna la statul major din localitate. Nu se putea încrede în ea, chiar dacă i-ar face promisiuni. La urma urmei, și ea își risca pielea. Pe soțul și pe fiul ei îi considera niște nebuni care și-au bătut joc de viețile lor, iar amintirea acestora îi provoca numai ură. Cu o astfel de persoană nu puteai să riști.

Uciderea unei femei cerea o adaptare mintală. Așa fusese învățat. Victima trebuia să fie depersonalizată; obiectivul tău trebuia să rămână doar o formă, un obiect. Lucrul acesta ușura mult sarcina pe care trebuia s-o îndeplinești.

– Îmi pare rău pentru rația de mâncare, spuse el.

Femeia nu-i răspunse. Ridică din umeri și continuă să se holbeze la el.

– Nu-i așa că în clipa asta ai vrea să mă vezi plecat de aici?

– Da! îi răspunse ea cu dușmănie.

– Dacă plec, de unde știu că nu scoli tot satul? Poți să-mi promiți că n-o să faci așa ceva?

Femeia îi răspunse fără ezitare:

– Da, da. Sigur că îți promit. N-am să spun nimănui. Nu am nevoie de încurcături, asta-i tot. Pleacă. N-o să scot nici o vorbă.

Nu mai exista nici o șansă să o creadă. El primise o misiune de reușita căreia depindeau viețile unui sfert de milion de oameni. Ce mai conta o bătrână? Se ridică de la masă și luă pistolul în mână.

– Bine. Așa să fie, spuse el.

Femeia devenise o umbră întunecată în fața ochilor lui, iar chipul ei plin de ură o imagine lipsită de contur.

– Deschide ușa și vezi dacă e cineva pe stradă.

În clipa în care bătrâna se întoarse cu spatele spre el, apăsă pe trăgaci.

* * *

Heinz Minden nu se culcase încă. Îi plăcea să lucreze până noaptea târziu: nu putea concepe să lase totul vrainste sau pentru a doua zi. Problemele nerezolvate i-ar fi transformat somnul într-un coșmar. Era metodic din fire și această trăsătură fusese transformată prin exersare într-o adevărată obsesie. De șase luni făcea parte din personalul generalului Brühl de la Castelul Diane și, cu siguranță, era până în prezent perioada care îi dăduse cele mai mari satisfacții din întreaga sa carieră.

Se lăsă pe spătarul scaunului și-și întinse oasele. Poziția încovoiată îi amortise umerii. Își adună hârtiile în ordine, le prinse cu o clămă, apoi le băgă în servieta prevăzută cu încuietoare. Cheia o purta legată la gât, alături de tăblița de înmatriculare. Fusese o seară plăcută. Timp de optsprezece luni fusese încartiruit într-o zonă suficient de apropiată de Breslau pentru a-și petrece toate sfârșiturile de săptămână acasă. Mutarea în Franța îl făcuse să sufere; nu-i plăcea să stea departe de familie. Ura viața dezordonată; ca și comandantul său, generalul Brühl, nu era un militar de carieră, iar atitudinea sa față de rigiditatea vieții militare era tolerantă, dar lipsită de entuziasm. Seara prefera singurătatea sau compania femeilor. Dorul de cei doi copii îl chinuia îngrozitor. Le scria de două ori pe săptămână. Pe noptieră avea fotografii înrămate de-ale lor. După calculele sale, în mai puțin de șase luni se va afla din nou alături de ei. 1943 fusese un an rău; își amintea de disperarea care pusese stăpânire pe el când campania din Rusia fusese dezintegrată și când pe coridoarele celor informați începuseră să circule zvonurile despre inevitabila înfrângere. Rațiile de alimente se împuținaseră, iar raidurile aeriene transformaseră noaptea într-un infern modern. Germanii ca el începuseră să se cutremure. Acum însă își recăpătase încrederea. Acum știa că victoria poporului său era sigură. Cunoștințele pe care le purta cu sine îl făceau invulnerabil. Pe uscat, pe apă, blocada, invazia. În cele din urmă Germania va stăpâni omenirea. Nu se gândea la această victorie ca la

un triumf wagnerian, ca la un rug funerar al raselor supuse de oamenii-zei ai Reich-ului.

Pentru el era o stare de ordine, o pace și o integritate care va învălui întreaga Europă și în care virtuțile germane vor fi integral adoptate. Pentru el însemna întoarcerea acasă, reconstruirea orașelor, o lume în care copiii să crească fără teamă. Și această vreme va veni. Acum știa că va veni. Gândul său se opri o clipă la Frederick Brühl. Acesta era fiul unui măcelar din Hamburg; tatăl lui Minden fusese agent comercial. Aveau multe trăsături în comun. Amândoi aveau în jur de treizeci de ani; Brühl părea un pic mai în vârstă. Avea, de asemenea, o fire liniștită și, cu toate că era burlac, nu fusese maculat de moda homosexualității. În momentele de relaxare picta și, după părerea lui Minden, nu era lipsit de talent. Nu era orgolios și nu se răstrea la cei din jur. Se înconjurase de proprii săi oameni și-și vedea de munca lui, beneficiind de protecția personală a lui Heinrich Himmler cu care se afla în relații de prietenie. Avea o slăbiciune de care ofițerii proveniți din clasele superioare ale societății își băteau joc, dar pe care Minden o considera amuzantă și total inofensivă. Brühl era un snob romantic. Il atrăgea tot ce era grandios și se înconjura de obiecte aparținând unei epoci dispărute. Din această cauză își instalase cartierul general în Castelul Diane, somptuoasa clădire construită pentru cea mai vestită curtezană a secolului al XVI-lea, Diane de Poitiers, amanta lui Henri II. Din multe puncte de vedere castelul era foarte potrivit cu scopul pentru care fusese ales. Era clădit în stilul unei semi-fortărețe, avea o poartă superbă, dominată de statuia în piatră a Dianei, flancată de doi cerbi. Generalul ocupa apartamentele regale. Mânca împreună cu ofițerii săi în sufrageria de ceremonii în care se aflau o masă lungă de șapte metri, candelabre în stil renescentist și niște tapiserii superbe. Insistase să doarmă în patul cu baldachin din acea vreme căruia i se adaptase o nouă saltea. Un imens portret al Dianei de Poitiers aparținând unui autor contemporan fusese mutat din holul de marmură în camera de zi a generalului. Tabloul o înfățișa pe eroină deghizată în Diana, zeița vânătorii, goală și voluptuoasă, cu semiluna,

simbolul zeității, strălucindu-i în păr. Generalului îi plăcea să se așeze în fața tabloului și să-l privească extaziat. Pictura nu-i trezea lui Heinz Minden nici o reacție senzuală. Voluptățile nudului nu însemnau nimic pentru el.

În schimb, supla și eleganta contesă de Bernard îl scosese din minți. La început femeia îl evitase, neascunzându-și ostilitatea. Fiind un bărbat sensibil și cu bun simț, îi apreciasse resentimentul și se străduise să se poarte cu ea cât mai discret. Contesa exercita asupra lui cea mai puternică atracție sexuală pe care o trăise până acum. Când aceasta intra în încăperea în care se afla și el sau se așeza în apropierea lui, pe Minden îl trecea o ușoară transpirație; mâinile sale, de obicei sigure și calme, începeau să tremure. Noaptea rămânea treaz, uitând de frumoasa lui soție cu care fusese atât de fericit și avea vise înfierbântate și desfrânate în care o poseda pe contesă în cele mai erotice poziții. Era un bărbat răbdător, dar înverșunat în hotărârea sa. O dorea și, pe măsură ce săptămânile se scurgeau și ea era constrânsă de împrejurări să-l accepte, simțea că într-o bună zi dorința îi va deveni realitate.

Se hotărâse să-și asume poziția de binefăcător; se împrietenise cu cei doi copii, pe care îi plăcea sincer, și fusese flatat de reacția acestora. Urcă și în camera bătrânului conte cu care stătea de vorbă. Îi aducea daruri lui Jean de Bernard, alegând acele delicatese imposibil de obținut de pe piața obișnuită: coniac, șampanie, țigări de foi. Îi dăduse dispoziții ordonanței sale să-i ajute pe cei doi servitori, se impusese în ciuda lor ca unul de-al casei și, încetul cu încetul, fusese acceptat ca atare. Când venise pentru prima dată aici, Louise de Bernard prefera să iasă din saloan decât să rămână în prezența lui. Acum îi vorbea la masa de seară și, nu după mult timp, reușise să observe ostilitatea femeii față de propriul soț.

Minden nu era un bărbat deosebit de imoral și nemilos. Avea propriul cod etic, specific clasei de mijloc. În mod normal, nu s-ar fi interpus între un soț și o soție. Numai că această soție, pe care o dorea până la agonie, nici măcar nu mai împărțea dormitorul cu soțul ei. Ordonanța lui descoperise foarte repede acest lucru. Din

clipa aceea statura contelui de Bernard se diminuase în ochii lui. Nici un alt bărbat care se respectă nu ar fi permis soției lui să-l țină la ușa camerei conjugale. Fire blândă și circumspectă, cu o părere exagerată față de frivolitatea femeii, Minden ar fi pus foarte repede capăt unei astfel de încercări. Situația aceasta făcea să-i crească speranța în reușita finală. Louise trebuie să fie singură: era tânără și frumoasă și ducea o viață de călugărită. De Crăciun îi dăruise un parfum și începuse să-și dezvăluie cu multă prudență interesul față de ea. Trebuia să fie foarte atent, pentru că ea avea o minte ageră și orice mișcare prematură i-ar fi ruinat șansele.

Se purta prietenos și curtenitor cu ea, dar îi dădea de înțeles, atingându-se de ea, zâmbindu-i atunci când intra în salon sau prin parfumul care fusese cel mai scump și mai exotic pe care îl găsisese, că o considera irezistibil de atrăgătoare și că la primul ei semn, va fi lângă ea.

După ce stinse lumina, se duse lângă fereastră și o deschise larg. Cunoștea valoarea aerului curat pentru somnul sănătos. Privi o clipă peisajul scăldat de aceeași lumină strălucitoare a lunii pe care, în urmă cu numai două ore, o văzuse și Louise.

În stânga se zărea o strălucire roșiatică cu o limbă de portocaliu incandescent în mijloc. Se aplecă în afară și simți mirosul de fum adus de vânt. În St. Blaize izbucnise un incendiu. Mai privi câteva clipe; apoi se retrase. Satul și locuitorii lui nu-i treziseră niciodată curiozitatea. Sătenii erau cooperanți și pașnici. Dacă incendiul depășea capacitatea primitivei mașini a pompierilor locali, oamenii n-aveau decât să ceară sprijinul militarilor germani. Pe ulițele satului nu bântuiau nici un criminal și nimeni nu risca să fie înjunghiat după colțul vreunei case. Nu exista nici o problemă. Era și motivul pentru care Brühl alesese tocmai acest district pentru a-și stabili cartierul general. Minden adormi la numai câteva minute după ce se așează în pat.

* * *

— Mamă! Mamă, trezește-te!

Louise simți brațele fiului ei în jurul gâtului și buzele acestuia pe obraz.

Nu auzise când camerista intrase și trăsese draperiile; încăperea era acum scăldată în lumina palidă a soarelui.

– Ce s-a-ntâmpat, dragul meu? De ce nu ai plecat la școală?

Se ridică în capul oaselor, iar băiețelul se urcă lângă ea, în pat.

– Plec acum, spuse el. Fritz e jos.

Un alt gest amabil al maiorului. Ordonanța lui îi ducea pe copii la școala din sat în fiecare dimineață, înainte de a-l duce pe el la Castelul Diane.

– A fost un incendiu, o anunță copilul. Un mare incendiu în sat.

– În sat? Unde? Marie-Anne, e adevărat?

– Da, doamnă.

Camerista se apropie de Louise.

– Casa bieteii madame Pallier. N-au mai putut s-o scoată de acolo; când incendiul a izbucnit, toată lumea dormea. A murit arsă de vie, biata bătrână.

– Groaznic, se cutremură Louise, aruncând o privire la chipul emoționat al fiului său. Acum coboară, dragul meu. Să nu întârzii la școală. Sophie unde este?

– S-a dus să-și ia cărțile. Știi cum e ea. Mereu întârzie.

– Hai, du-te, îl îndemnă ea, apoi îl sărută. Nu-l lăsați pe Fritz să aștepte prea mult.

– E îngrozitor, spuse Louise după ce rămase doar cu camerista. Biata de ea! După ce că și-a pierdut și soțul și fiul.

– O familie urmărită de ghinion, madame.

Marie-Anne se opri în pragul ușii. O iubea la nebunie pe contesă și o bucura să audă de năpasta altuia. Cele două femei se înțelegeau de minune fără cuvinte. Marie-Anne îl ura pe neamțul Fritz, iar doamna îl ura pe maior. Cu toate acestea nu puteau să se descotorosească de nici unul dintre ei. Împreună cu bărbatul ei, slujiseră în casa părinților contelui de când fuseseră aduși, la vârsta adolescenței, din satul lor. Erau bucuroși că supraviețuiseră, dar nu și mândri pentru prețul pe care contele îl plătise.

– O familie foarte ghinionistă, repetă ea. Au pierdut doi băieți în primul război mondial. Numai Gaston s-a

mai întors acasă. Apoi a fost și el ucis tot de nemți și unicul său fiu a avut aceeași soartă. Acum a luat foc și casa. Am auzit că au găsit-o lângă ușa. Probabil că a încercat să iasă. Bătrânii ca ea nu ar trebui lăsați singuri. Mereu se-ntâmplă câte o nenorocire, mai adăugă Marie-Anne, scuturându-și capul, plină de satisfacție.

– Unde e domnul?

– E în sat, îi răspunse Marie-Anne. A plecat de îndată ce i-am spus ce s-a-ntâmplat. S-a dus să stea de vorbă cu primarul.

Louise se dădu jos din pat și se îmbracă. Aveau o singură mașină și foarte puțină benzină. Cupoanele erau un alt dar din partea maiorului. Nu avea cum să ajungă la St. Blaize. Jean ar fi trebuit s-o trezească și să o ia și pe ea. Avusese curajul de a participa la slujba celor doi Pallier, în timp ce el rămăsese acasă. Ar fi dorit și acum să meargă în sat și să se arate oamenilor. Auzind o mașină care tocmai opri se la intrare, coborî în fugă în hol. În capul scărilor a fost cât pe-acî să se ciocnească de maior. Era îmbrăcat în uniforma gri de campanie, cu casceta sub braț și tocmai își trăgea mânușile. Era un bărbat înalt și bine făcut, cu părul negru tăiat scurt pe capul cu forme armonioase.

– Bună dimineata, madame, îi zâmbi el.

– Bună dimineata.

Lui Louise nu-i făcea plăcere să-l întâlnească singur, nici măcar în holul de la intrare.

– Îl căutam pe soțul meu. Credeam că e mașina lui.

– Mă tem că era Fritz, spuse maiorul. S-a întors de la școală. Pot să vă ajut cu ceva?

– Nu, spuse Louise. Mulțumesc. În St. Blaize s-a produs un incendiu în urma căruia și-a pierdut viața o bătrână văduvă. Vroiam să merg și eu la fața locului.

Maiorul își privi ceasul, apoi își îndreptă privirea spre ea.

– În dimineata aceasta am suficient timp, spuse el. Aș fi încântat să vă duc chiar eu.

– Vă mulțumesc, dar nu va fi posibil.

– De ce nu? o întrebă el, postându-i-se în cale. În dimineata aceasta arătați minunat. De ce n-aș putea să vă conduc până în sat?

Făcuse prima mișcare în jocul tăcut, primul semn că jocul își urma cursul dorit de el. Louise se hotărâse să joace și ea pe față.

– Nu pot veni cu dumneavoastră, pentru că femeia care a murit și-a pierdut acum doi ani soțul și fiul. Ambii au fost executați prin împușcare de soldații dumneavoastră. Sunt convinsă că înțelegeți cât de nepotrivit ar fi să merg în sat cu dumneavoastră.

– Dacă așa credeți. Dar să nu uitați că cei doi trebuie să fi comis o faptă criminală. Noi nu împușcăm oamenii fără nici un motiv.

– Aici fusese parașutat un agent britanic. Pallier tatăl și fiul i-au dat adăpost și au fost prinși. Asta a fost crima pe care au comis-o. Și din câte îmi spune Jean, lucrurile ar putea să se repete.

– Nu era nevoie să v-o spună el, spuse maiorul. Nu am făcut decât să-i cer colaborarea, asta-i tot.

– Și sunt convinsă că va oferit-o. Să nu așteptați, însă, același lucru și din partea mea.

– Sunt sigur că sunteți foarte curajoasă, spuse maiorul cu blândețe. Dar, vă rog, madame de Bernard, nu faceți vreo prostie. Lăsați aceste treburi neplăcute în seama bărbaților. Personal nu cred că cineva a fost parașutat în zonă. A fost doar un zbor de recunoaștere, asta-i tot. Dacă nu vă pot fi de nici un ajutor, am să plec. Pe diseară.

Mayorul se înclină și îi adresă un zâmbet pentru care l-ar fi putut pălmuși. Apoi ieși în soarele strălucitor al dimineții.

* * *

La intersecția drumurilor dintre St. Blaize și Houdan se afla o patrulă germană. O urmărea prin binoclu, culcat pe burtă în niște tufișuri de pe o ridicătură de pământ situată la vreo trei sute de metri. Bicicleta zăcea într-un canal de irigații, acoperită cu frunze. Acolo își petrecuse noaptea, învelit într-o prelată impermeabilă subțire, mâncând din rația cu care fusese parașutat și urmărind incendiul pe care îl provocase în bucătăria văduvei Pallier, transformându-se dintr-o licărire palidă într-o uriașă flacără mistuitoare. Un rug funerar, reflectase el,

al unei mame eroine a eroicei Franțe. Mușcă din batonul de ciocolată. Dumnezeu, el nu avea nici un drept să judece situația. Nimeni nu-i ocupase orașul său natal. Numai atunci când tancurile treceau huruind peste pragul casei tale, ai fi în stare să spui cum te-ai comporta în astfel de împrejurări. Îi părea rău de bătrână, dar refuza să se mai gândească la ea. Probabil că incendiul a atras atenția multora. Abia dimineața, când a cercetat drumurile și a observat punctele de control improvizate, a înțeles că nemții auziseră avionul care a survolat zona și și-au dat seama de misiunea lui.

Trase o înjurătură. Documentele aflate asupra sa îl descriau drept Roger Bertrand Savage, cetățean elvețian cu domiciliul în Berna, născut la Ohio, SUA, de profesie consilier juridic la Felon, Brassier et Roule, o faimoasă companie internațională cu sedii la Geneva, Berna și cu o sucursală în Philadelphia.

Era o excelentă acoperire, concepută la New York și confirmată de legăturile din Elveția. Felon și Brassiers beneficiau de o participare masivă a capitalului american, sprijinindu-i în secret pe aliați. Indiferent de cine ar fi dorit să-i verifice, ar fi primit același răspuns. Roger Savage era cadru de conducere al companiei, un american care absolvise Universitatea din Lausanne și dobândise cetățenia elvețiană înainte de război. În prezent, făcea o vizită unui client din Franța. Legenda ar rezista oricărei investigații detaliate, iar el se simțea foarte sigur în acest rol. Vorbea germana și franceza la perfecție; avea o ureche minunată, nu numai pentru limbile străine, dar și pentru nuanțele accentului.

Acum îi urmărea pe soldații ce se mișcau alene în jurul barajului de pe drum. Avea la el o hartă de supraveghere a întregului district, pe care o scosese și o studiasse cu multă atenție. Știa toate drumurile principale care duceau în sat. Cel pe care îl vedea acum prin binoclu venea din nord. Dacă acesta fusese blocat, atunci, cu siguranță, lucrurile stăteau la fel și cu celelalte. Ticăloșii înconjuraseră întreaga zonă. Închiseseră toate căile de acces și asta însemna că se pregăteau să cerceteze amănunțit și câmpiile și dealurile împădurite. Era ora opt dimineața. Dintr-un moment în altul primul grup

putea trece la acțiune. Se uită din nou pe hartă. Calea ferată, o scurtă linie adiacentă a rutei Paris. Chartres era marcată îngroșat. St. Blaize era o comunitate suficient de mare pentru a merita o haltă. Pe-aici treceau însă numai câteva trenuri. Linia era trasată spre vest, la vreo trei sferturi de milă de locul în care se afla. Era ascunsă de un șir de mesteceni argintii. Se târî înapoi spre canalul de irigație, ridică bicicleta, având grijă să rămână la adăpostul canalului și începu să meargă alături de ea spre mesteceni. Ieși de după adăpostul ridicăturii de pământ, se uită încă o dată spre patrula nemțească și nu văzu nici un semn că aceștia ar supraveghea zona prin binoclu. Sări pe bicicletă și pedală cu viteză spre marginea câmpului, în direcția copacilor. Când ajunse la ei, se dădu jos, trecu de partea cealaltă și făcu o nouă recunoaștere. Nici un semn al prezenței militare germane. Nu se mai vedea nici un drum, numai câmpia unduitoare și panglica subțire a căii ferate. Începu să înainteze, folosind bicicleta atunci când era posibil și mișcându-se cât putea de repede. Coborî pe panta lină ce ducea spre terasament, trăgând bicicleta după el. Se urcă pe ea, cu valiza legată în spate: înăuntru se afla un schimb de haine, harta împăturită astfel încât să fie foarte mică, frumoasa geantă de piele cu inițiale sale și un emițător radio. Pistolul îl avea prins la brâu. Pilula L, care te salva de torturile insuportabile, era ascunsă în manșeta stângă. Era un bărbat curajos, dar nu va ezita să o ia, la nevoie.

Pedală vreo două mile de-a lungul căii ferate care serpuia pe lângă șirul de mesteceni. Din când în când se uita înapoi, atent la eventualul huriu al trenului, căutând în zare o dâră cât de mică de fum. Nu se vedea nimic. Se făcuse cald. Păstrându-și calmul, începu să fredoneze încet un cântec. Soarele strălucea cu putere și drumul cobora în pantă. Misiunea lui începuse. În jurul orei nouă și jumătate ajunsese la marginea gării din St. Blaize. Impinse bicicleta pe rampă și merse ușor pe lângă ea spre primul grup de depouri și clădiri adiacente. Înaintând pe planul înclinat, ajunse în curând pe un peron, unde se afla un ghișeu de bilete și sala de așteptare. Încercă prima baracă, dar ușa era încuiată. În jur nu se vedea nimeni. A doua clădire era un fel de

magazie. Ușa era deschisă și înăuntru era pustiu. Se strecură cu bicicleta și o clipă mai târziu ieși fără ea, închizând ușa în urma sa. Puteau trece săptămâni întregi până când cineva va mai intra aici.

O luă agale pe peron și se opri în fața tablei cu mersul trenurilor. Un tabel tipărit pe care fuseseră făcute corecturi cu creionul indica sosirea unui tren peste treizeci de minute. Șansa era de partea lui. Intră în sala de așteptare și se opri pe loc. Înăuntru se aflau două tinere. Una dintre ele croșeta. Se holbau amândouă la el. Le zâmbi.

– Scuzați-mă, vă rog. Știți cumva unde este toaleta?

– Intrați pe acolo, spuse una dintre fete.

Cealaltă îi răspunse tot cu un zâmbet. Îi arăta un interes pe care nu îl găsi deloc măgulitor.

Pătrunse pe una din cele două uși, pe care se putea observa silueta vagă a unui bărbat. Înăuntru era un miros ștățut de urină. Deschise valiza și-și dădu repede hainele jos. În indispensabili și flanelă de corp, trupul său apărea musculos și viguros, trupul unui soldat aflat la culmea pregătirii sale fizice. Se schimbă într-o cămașă albă, simplă, confecționată în Elveția, ca și costumul închis, cravata și pantofii din piele de vițel, se pieptănă, apoi își puse pe cap o pălărie neagră și moale. Se privi în oglindă pătată. Herr Savage din Berna. Își împachetă ținuta sport în valiză, își vârî pistolul încărcat la brâu și își privi ceasul. Până la sosirea trenului mai erau zece minute. Nu avea încotro; trebuia să iasă și să dea ochii cu cele două femei. Ieși în sala de așteptare. Erau tot acolo și ridicară privirea spre el, apoi pe chipul lor se putu citi surpriza. El le salută ridicându-și pălăria, se așeză pe bancă, își puse mâinile în poală și închise ochii. Le simțea cum îl privesc și le auzea șușotind. Se răsuci un pic, până când mâna dreaptă atinse conturul dur al armei. Își ridică o pleoapă pentru o clipă pentru a vedea dacă vreuna dintre ele se miscase de la locul ei; amândouă erau tot acolo, continuând să șușotească. Le auzi chicotind și imediat se relaxă. Totul decurgea așa cum dorise. Baraca a cărei ușă fusese deschisă, orarul trenurilor, soluția incendiului pentru a se descotorosi de bătrână. Brusc îi apărură în fața ochilor chipul ei, ura și viclenia din privire, colțurile gurii

coborâte atunci când amintise de bărbatul și de fiul ei... Atunci nu simțise nici un pic de milă față de ea, iar acum nu avea nici o remușcare. Avea de îndeplinit o misiune. Trebuia să ajungă la obiectivul principal, de care începuse deja să se apropie. Se auzi sunetul metalic al unui clopoțel, apoi huruitul trenului. Tinerele săriră în picioare și se grăbiră spre peron, ca toate femeile care călătoresc cu trenul. El căscă, își aranjă pălăria și se ridică alene. Când ajunsese la ușă, cele două femei se aflau deja pe peron. O clipă mai târziu se făcură nevăzute în tren. Coborâră doar patru pasageri. Savage ieși pe ușa sălii de așteptare și-i ajunse din urmă în dreptul barierii.

Plăti biletul, explicând că venise de la Paris, unde nu avusese timp să-și cumpere unul. Nimeni nu se osteni să-și ridice măcar privirea spre el. Ieșit din gară, se uită în jur. O rablă de Peugeot cu gazogen aștepta la marginea drumului. Îi văzu pe doi dintre pasageri neștiind ce să facă. Își luă inima-n dinți și-i depăși cu pas grăbit, îndreptându-se către mașină. Șoferul se afla înăuntru și citea un număr din *La Dépêche des Yvelines*.

– Sunteți taximetrist?

Savage vorbise ca un elvețian. Bătrânul șofer făcu semn că da.

– Sunt taximetrist, domnule. Singurul. Nu mă pot deplasa decât într-o limită de patru kilometri.

Savage deschise portiera și intra, aruncându-și valiza pe banchetă.

– Du-mă la Castelul din St. Blaize, spuse el.

– Dar iese din raza de patru kilometri, răspunse șoferul. Îmi pare rău, dar nu pot să vă duc.

Între timp, ceilalți pasageri se apropiaseră de taximetru. În fața ochilor bătrânului apărură zece franci, ținută între degetele bărbatului din spate.

– Du-mă unde ți-am spus. Mai primești cinci când ajungem la destinație.

– Și ce se va întâmpla cu oamenii aceștia? Ei cum or să se descurce?

– Nu știu, spuse Savage. Ia banii și hai să mergem. Am promis cuiva că voi ajunge la timp.

Motorul porni și vechea mașină smuci. Savage își aprinse o țigară, prima pe care și-o permitea de când

părăsise casa bătrânei Pallier, nu înainte de a împrăști pe covor cărbunii luați din sobă. Își verifică încă o dată pașaportul și documentele de identitate, apoi se lăsă pe spate, dându-și pălăria de pe frunte. Ura pălăriile.

Trecură de prima patrulă germană de pe drumul ce ieșea din sat. Le arătase documentele, iar șoferul de taxi confirmase sosirea lui cu trenul de Paris. Din locul acela, drumul spre castel era liber.

CAPITOLUL 3

Trase de mânerul demodat al clopotului de la intrare și i se păru că trece o eternitate până când i se deschise. Jean-Pierre, înveșmântat într-un șorț de postav verde, cu mânuși trase până deasupra cotului, îl conduse în holul de la parter. Savage scoase o carte de vizită și-i spuse bătrânului valet să i-o arate contesei. Rămas singur, străbătu cu pași iuți încăperea, studiind cu atenție mobila prețioasă din secolul al XVIII-lea și fotografiile. Figuri ancestrale, unele afectate, altele arogante. îl priveau de sus, dar Savage rămânea impasibil. Pe el îl interesa în primul rând o fotografie ce înfățișa o foarte frumoasă femeie cu păr negru, care poza lângă o fântână, alături de doi copii. O luă și o privi cu atenție. Era, fără îndoială, foarte fotogenică. Încă o mai ținea în mână, când ușa din spatele său se deschise și se auziră pași ușori.

– Domnul Savage?

Louise îi întinse mâna și el i-o sărută, făcând o mică reverență. Camera dădea spre sud și lumina soarelui cădea direct pe ea: el se așezase în așa fel încât să rămână în umbră. Ea era, fără nici o îndoială, cu ochii aceia mari și câprui și cu trăsăturile chipului atât de caracteristic americanelor. Chiar și după atâția ani, mai vorbea franceza cu accentul american al celor din Boston. Îi zâmbi.

– Îmi cer scuze pentru că am trecut pe la dumneavoastră fără să vă anunț, spuse el. Ar fi trebuit să dau un telefon, dar, din nefericire, am ajuns foarte târziu la Paris și am întâmpinat dificultăți să ajung până aici în dimineața aceasta.

– Linia telefonică e groaznică, spuse Louise. Luați loc, vă rog; să vă ofer ceva. Doriți să rămânem aici sau să mergem în grădină? Afară e destul de cald.

– Cred că în grădină ar fi foarte plăcut, fu de acord Savage.

Existau mai puține șanse de a fi ascultați de cineva. Femeia părea liniștită și prietenoasă. Savage simți că este emoționată de întâlnirea cu un străin. Viața ei trebuie să fie tare anostă aici, reflectă el. O urmă în soarele de afară.

Valetul le aduse un vin sec și ușor acidulat.

– Este vinul casei, îi explică ea. E foarte bun ca aperitiv. Veți rămâne, desigur, și la masă.

– Sunteți foarte amabilă, spuse Savage. Ați primit scrisoarea domnului Felon, deci cunoașteți motivul sosirii mele.

– Nu, răspunse Louise. Nu știu nimic. Cunosc, bineînțeles, firma dumneavoastră, domnule Savage, datorită trustului familiei mele, dar nu am primit nici o scrisoare.

– O, exclamă el, făcând un gest de supărare. Cenzura asta e de-a dreptul ridicolă. Probabil că va sosi după plecarea mea. În cazul acesta va trebui să vă explic eu despre ce este vorba.

– E în legătură cu trustul?

– Nu chiar.

Savage îi oferi o țigară. Soarele ardea cu putere și Louise își închise pentru o clipă ochii. Avea un profil frumos. Femeia își deschise ochii și se întoarse spre el.

– Cum adică, nu chiar?

Tatăl ei murise înainte de război. O dată cu intrarea americanilor în conflict, afacerile ei fuseseră încredințate juriștilor elvețieni pe care îi reprezenta Savage. Pe domnul Felon îl cunoștea personal.

– Nu am venit pentru a discuta problema banilor.

– Nu? Atunci despre ce este vorba? S-a întâmplat ceva?

– Nu. îi răspunse el, scuturând din cap. Pot să vă pun o întrebare, doamnă de Bernard? O întrebare foarte personală.

– Bănuiesc că da. Dar nu vă garantez că am să răspund.

Mama ei era înclinată să se amestece în treburile ei. Pentru un moment Louise se întrebă dacă unele zvonuri despre răcirea relației sale cu Jean nu ajunseseră la Boston și acum repercursiunile aveau să vină la St. Blaize via Elveția. Îi aruncă lui Savage o privire ostilă.

– Care este întrebarea dumneavoastră?

– Ce sentimente nutriți față de aliați?

Louise nu-i dădu nici un răspuns. Se ridică în picioare.

– Mă tem că nu-mi place să discut niciodată despre război.

Savage nu făcu nici o mișcare. Scoase spre ea un inel de fum.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare, spuse el.

În jur nu se afla nimeni, doar copaci, gazonul și fântâna din fotografie. Nu-i spiona nici un valet, nu trecea nici o servitoare. Îi vorbi în engleză:

– Așează-te și stai calmă. Am vești de acasă.

Louise rămase holbându-se la el și se conformă.

– Ești american! șopti ea. Ce se întâmplă aici? Cine ești...?

– M-am întâlnit cu mama ta chiar înainte de Crăciun, spuse el. E bine; o femeie remarcabilă. Semeni mult cu ea. Nu a existat nici o scrisoare de la Felon. Trustul nu e în pericol de faliment. Am venit pe cont propriu. Acum răspund-mi: ce sentimente nutrești față de aliați?

Cei de la Londra spuneau că este o persoană de încredere. Informațiile fuseseră însă culese de la o sursă insuficient de sigură. Părintele Duval, preotul parohiei din St. Blaize en Yvelines era un palavragiu, iar preoții care vizitau regiunea aflau orice doreau de la el dacă îi dădeau posibilitatea să le toarne toate bârfele din district. Era un bărbat încăpățânat de vreo cincizeci și cinci de ani, devotat enoriașilor săi și plin de dispreț față de nemți, împotriva cărora luptase în primul război mondial. Îi prezentase unui tânăr preot din Paris o imagine completă a condițiilor din zonă și a atitudinii sâtenilor. Amintise de prezența contesei la slujba celor

doi Pallier și criticase atitudinea colaboraționistă adoptată de conte. În mai puțin de două ore, preotul culesese suficiente informații pentru a le trimite la Londra prin intermediul unui operator radio care se ascundea în Chartres, o verigă a firavului lanț secret de comunicații al aliaților, care se întindea în toată Franța și care era în mod constant întrerupt prin intervenția brutală a nemților. Operatorul nu a mai transmis decât două săptămâni după aceea. Duba înzestrată cu aparatură de goniometrie l-a depistat. A fost ucis într-un schimb de focuri.

Savage spera ca Londra și șefii săi din serviciul secret să nu se fi înșelat în aprecierile lor. Femeia putea face un gest de la adăpostul căsătoriei sale cu un cunoscut colaboraționist. Dar nu puteai ști ce reacție va avea dacă i se va cere să sprijine în mod activ un agent al aliaților. Femeilor le place la nebunie să adopte poziția de eroine. Uitându-se acum la ea, se simți mai liniștit. Louise nu avea nimic exhibiționist în ea; părea chiar înspăimântată. ceea ce îi dădea lui Savage un sentiment de încredere.

– Îi urăsc pe germani, spuse ea încet. Îi urăsc pentru ce au făcut acestei lumi, pentru ce le-au făcut evreilor. Le urăsc aroganța și concepțiile despre viață. Dacă vor câștiga acest război, va fi sfârșitul civilizației. Răspunsul meu te satisface?

– Cred că da, spuse Savage. Trebuie să rămân câteva zile aici. Va trebui să acționez de aici. Am o legendă perfectă, fără cusur. Din punctul acesta de vedere nu ai de ce să te temi.

– Deci nu ești de la firma lui Felon și Brassier... spuse Louise.

– Am fost, îi răspunse Savage. Am lucrat acolo vreo trei ani înainte de război. Acum lucrez la o firmă mai mare. Ai să mă ajuti?

Văzu pe chipul ei emoția. Era genul de femeie pe care puteai citi sentimentele trăite. Surpriza, teama, ezitarea. Și în cele din urmă hotărârea fermă. O citea în ochii ei. Londra nu se înșelase în privința ei. Dintr-un anume motiv, independent de el, Savage era bucuros.

– Am să te ajut. O să fac tot ce-mi stă în putință.

– Îți mulțumesc.

Savage se aplecă înainte și umplu paharele. Când i-l întinse pe al ei simți că degetele femeii erau foarte reci. Dar hotărârea din privire rămăsese neschimbată. Ridică paharul spre ea.

– Îți mulțumesc, spuse el din nou. Nu pot spune că n-o să-ți pară rău, pentru că dacă se va întâmpla ceva vei suferi și tu consecințele. Cât timp mă poți ține aici?

– Cât dorești, spuse Louise.

Îl vedea parcă pe Jean și anticipa deja întrebările lui... De ce să stea avocatul ăsta elvețian la noi? Nu-și poate termina treaba într-o singură zi? Mâncarea e raționalizată...

Ghicindu-i parcă gândurile, Savage spuse:

– Sunt vărul tău. Am toate datele de familie. Mama ta mi-a fost de un mare folos. Sunt fiul primului văr al tatălui tău, Roger Savage. Acesta s-a căsătorit cu o elvețiancă, Marie Therese Fielharben, fiica unui bogat fabricant de sticlă. Familia nu a fost prea încântată și, după nașterea mea, cuplul a divorțat. Am fost crescut în Berna și am fost naturalizat înainte de război.

– Așa e bine, spuse Louise. A existat într-adevăr un Roger Savage... Mama știa cumva la ce-ți vor folosi aceste date?

– Nu știa că vei fi și tu amestecată, spuse el. I s-au cerut detalii pentru alcătuirea unei legende și ea le-a oferit. În momentul acela nu avea nici o idee că noi doi ne vom întâlni.

– Și tu pentru ce ai venit? Ce vei face aici?

– Îmi pare rău, spuse Savage, dând din cap. Din momentul acesta nu mai pui nici o întrebare și nu mai primești nici un răspuns. Sunt vărul tău din Elveția și tu m-ai rugat să rămân un pic la voi. Poartă-te cât mai natural.

În tot acest timp îi zâmbise, dar fără căldură. Chiar și când stătea liniștit, era dominat de o stare de alertă. Lui Louise îi veni să exclame cu voce tare, dar se stăpâni la timp. Avionul care survolase localitatea, panica în care intraseră nemții. El trebuie să fi fost...

– O, Doamne! exclamă ea. Am uitat. Nu poți locui aici. Avem un ofițer german încartiruit la noi.

– Știu, spuse Savage. Maiorul Minden. Nu-i nici o problemă.

– De unde știi? întrebă Louise. Cum de ai aflat de el...?

– Fără întrebări. Îi reaminti Savage. Cum rămâne cu soțul tău?

– E de partea guvernului de la Vichy, spuse ea cu amărăciune în glas. În 1940 s-a dat cu germanii. Nu te poți încrede deloc în el.

– Va accepta povestea, atâta vreme cât te vei comporta natural. Se întoarce acasă până la prânz?

– Astăzi s-ar putea să nu se-ntoarcă, spuse ea. E în sat cu primarul. Azi noapte a izbucnit un incendiu în sat și o biată femeie a ars de vie. Jean ia foarte în serios lucrurile astea. Face tot ce-i stă în putință pentru săteni.

– Mă bucur s-o aud, spuse Savage, fără să pară impresionat. Povestește-mi despre maior.

– Nu am ce să-ți povestesc, i-o tăie Louise, pe care acest subiect o deranja. Lucrează la cartierul general instalat în Castelul Diane. Nu forțază cu nimic nota, asta-i tot ce-ți pot spune despre el.

Nu chiar tot: Savage observase cum frumoasa gură se încordase și văzuse reținerea din privirea ei. Maiorul Heinz Minden. Nu era cazul să afle de la ea; știa mai multe decât Louise despre el. Bătrânul servitor apărură lângă ei, îmbrăcat într-o jachetă roasă de lână de alpaca și anunță foarte ceremonios că masa era gata.

Vorbiră despre vreme, despre Elveția și despre Marshall Trust Fund, iar Savage își jucase cu măiestrie rolul față de Jean- Pierre care intra și ieșea întruna din salon. Observase că Louise de Bernard nu se simtea deloc în largul ei; vorbise foarte puțin, lăsându-i lui rolul cel mai important în împrăștierea legendei. Iar Savage se descurcase de minune. Cu mulți ani în urmă, fusese un entuziast actor în trupa facultății. Talentul său actoricesc îl făcuse să ajungă în avocatură, unde mintea incisivă promitea un viitor strălucit, dacă ar mai fi avut vreodată șansa de a practica. Nu era o șansă pe care să fi pariat

prea mult. Nu spera să încheie această misiune în viață și nici nu-i păsa. I-o spusese și generalului său care păruse îngrijorat și copleșit de răspunderea lui, ca și cum viața unui singur om ar mai fi avut vreo importanță într-un război ca acesta. Lui Savage îi plăcea vinul. Credea în acceptarea a tot ce i se oferea, așa cum acceptase și soarele dogoritor din dimineața aceea, când străbătuse câmpia până la gară. Ceea ce i se întâmplase lui, nu-l făcuse să uite gustul plăcerilor, al unei mâncări bune, al băuturii și femeilor sau al unei glume bune. Simplul fapt că puteai muri oricând, nu te poate face să respingi prematur viața.

Iar pentru el nu va fi ușor. El purta moartea în ascunzătoarea din manșetă, ca pe un talisman. Dar asta numai după ce va termina ceea ce avea de făcut. Nu pretindea că o face din patriotism. Îi spusese generalului îngrijorat pentru ce se oferise voluntar și care erau motivele pentru care constituia alegerea cea mai potrivită pentru misiunea din St. Blaize. Generalul fusese necăjit. Nu neapărat pentru motivul care îi fusese prezentat, bănuise Savage; povești ca cea pe care i-o spusese el nu erau unice. Fusese necăjit văzând ura din glasul lui Savage când îi vorbise despre misiunea sa. O ură personală, copleșitoare, aproape obsesivă. Aceleași sentimente îl aduseseră și în unitatea de operațiuni speciale și-l transformaseră la scurtă vreme în recrutul cel mai promițător din grupul său. Era mai dur, mai rapid în reacții și mai nemilos decât toți ceilalți. Învățase să ucidă cu mâinile goale, să reducă pe oricine la tăcere cu o singură lovitură. Învățase să folosească multe tipuri de arme și să manevreze explozivii. Vorbea la perfecție franceza și germana. Ca mulți dintre cei cu talent actoricesc, se dovedise a fi și un bun lingvist, dotat cu o ureche foarte fină pentru dialecte. Putea să se dea drept elvețian în Elveția, după cei trei ani în care lucrase în această țară.

Pentru că afară se făcuse frig și cerul se acoperise, își duseră cafelele în salon. Savage privi cerul cenușiu prin fereastră. În curând vremea se va strica. Norii și ploaia vor descuraja flota de șleपुरi și vor ține în frâu o întreagă

armată... Se uită la Louise de Bernard și-i zâmbi. De câteva minute, femeia îl privise în tăcere.

– Iar ai făcut-o, spuse el.

– Ce am făcut?

– Ai pus întrebări. Se citește pe fața ta. "O fi fost parașutat azi noapte când s-a auzit avionul? Care o fi misiunea lui aici?..." Încetează. Încetează să te mai gândești la mine altfel decât ca la vărul tău din Elveția. Altfel nu vom reuși nimic.

– Îmi pare rău, spuse Louise, dar nu e deloc ușor.

– Nimic de genul ăsta nu e ușor. Povestește-mi despre maiorul Minden.

Ea se cutrenură.

– N-am multe de spus despre el. E încartiruit aici de vreo șase luni. Se împacă bine cu Jean, soțul meu. În ce mă privește, prefer să-l văd cât mai rar în fața ochilor.

– Să înțeleg că nu e genul de nazist cu nasul pe sus?

Savage avea o privire rece. Zâmbetul său se limita doar la buze. Ceva la el o făcea pe Louise să nu se simtă în largul ei.

– Nu, cu siguranță nu e genul ăsta de om. E un tip mai degrabă liniștit. E ofițer de stat major.

– Știu, spuse Savage. Un tip pe care te poți bizui, un pic auster, încearcă să dea impresia că nu e vinovat de faptul că ceilalți sunt niște ticăloși. Mi-l pot imagina.

– Își dorește să ne împrietenim, continuă Louise. Ne aduce tot felul de lucruri, delicatese, iar soțul meu le acceptă. Eu îl urâsc.

– Trebuie să fie foarte supărător, spuse Savage, din moment ce îmi închipui că tu ești cea a cărei prietenie și-o dorește...

– Nu e adevărat, izbucni Louise, simțind că-și schimbă culoarea din obraji.

– Ba așa cred că stau lucrurile, spuse Savage. Doar dacă nu o fi vre-un homosexual. E căsătorit, nu-i așa?

– Da. De unde-o știi și pe asta?

– Nu contează. Mai vorbește-mi despre el. Cum vă petreceți serile?

– Cînează cu noi. Jean a insistat. N-am putut să-l opresc. După masă, vine și stă aici. De cele mai multe ori

eu mă duc la culcare mai devreme. Nu-mi place să stau în compania lui. Uneori se duce direct în camera lui și lucrează.

– Câte din hârtiile sale le aduce aici?

– Nu știu. Are tot timpul o servietă cu el. Nu m-am apropiat niciodată de camera lui și nu știu cu ce se ocupă acolo.

– Și zici că se împacă bine cu soțul tău. Despre ce discută amândoi? Despre război?

– Câteodată. De obicei stau de vorbă despre cârți și muzică. Îi place foarte mult muzica. I-a dăruit socrului meu câteva discuri de patefon.

– Pare un tip ideal, spuse ironic Savage. Soțul tău când ajunge acasă?

– Trebuie să sosească. Cred că s-a făcut aproape trei. Ce o să-i spun dacă va crede pentru o clipă că ești...

– Nici nu mai pomeni așa ceva, spuse Savage ridicându-se în picioare. Nu mai pomeni și nici măcar nu te mai gândești la așa ceva. Nu trebuie să-mi explici nimic despre el. Știu totul, așa că nu-ți face probleme. Tu sprijină-mi doar legenda. Când se va întoarce acasă, eu voi fi sus, în camera mea. Îți va veni mai ușor dacă nu voi fi de față. Nu o să fie deloc surprins; elvețienii sunt mari amatori de somn. Nu uita însă nici o clipă că sunt vărul tău.

– Adevăratul Roger Savage nu a fost niciodată în Statele Unite, spuse Louise. De unde ai aflat de el?

– Prin legăturile noastre, spuse el. A murit la Lausanne în urmă cu doi ani. Un accident de mașină. În realitate era un mare bețivan. Ne-am făcut foarte bine tema. Nimeni nu se poate agăța de ceva. Joacă tare și soțul tău te va crede.

– Nu va trebui să-i dau prea multe detalii, spuse ea. Nu prea mai avem multe să ne spunem. Drumurile noastre s-au despărțit.

– Foarte bine. Cu-atât mai ușor. Acum hai să-mi caut camera.

Louise îl conduse pe scara largă de piatră, trecu pe lângă camera ei, apoi urcă la etajul de deasupra. Valiza lui, bine încuiată, se afla pe un șezlong, la capătul patului.

Era o cameră spațioasă, cu pereți tapetați în stambă cu modele demodate. Emană o atmosferă victoriană, subliniată și de un pat cu baldachin din mahon. Se simțea un ușor miros de mucegai și de aer închis. Louise se scuză și deschise fereastra.

Savage se apropie și privi afară.

– Nu cred că mi-ar face plăcere să plec de-aici în grabă, spuse el. Sunt vreo doisprezece metri până jos. Cine doarme alături?

– Eu, răspuse ea. Cu un etaj mai jos. Soțul meu e la două camere mai încolo. Minden e pe coridor mai jos, iar lângă tine e camera cumnatei mele.

– De ea nu mi-ai pomenit nimic, spuse Savage.

Se așază pe marginea patului și se săltă ușor.

– Salteaua e foarte comodă. Unde e cumnata asta a ta?

– La Paris, îi răspuse Louise. E studentă la Sorbona. Locuiește la mătușa lui Jean și vine aici la sfârșiturile de săptămână când e liberă. În seara asta, la cină, va fi și ea.

– Și e bine sau rău?

Louise se cutremură, așa cum făcuse când fusese întrebată despre maior.

– Nu mă deranjează cu nimic. Nu avem nimic în comun și o știm amândouă.

– Cum ai descri-o în ce mă privește? Prieten sau dușman?

– Dușman, spuse încet Louise. Aș spune chiar cât se poate de dușman. Pentru numele lui Dumnezeu, ferește-te de ea!

– Așa am să fac, n-ai nici o grijă, spuse Savage, apoi se dădu jos din pat și se apropie de ea. Acum am să-mi despachetez bagajele. Tu du-te jos și comportă-te ca una care nu ți-ai mai văzut de mult varul.

Închise ușa în urma ei, apoi o încuie. Își atârână paltonul pe spătarul unui scaun, după care se duse la valiză. Hainele se păstrasera curate. Muniția pentru pistol fusese disimulată într-o cutie cu țigări de foi. În fiecare țigară se aflau patru cartușe. În fundul fals al valizei fusese ascuns un aparat de emisie recepție. Savage se apropie din nou de fereastră și privi afară.

Priveliștea era atât de minunată încât îi luă respirația. Câmpia ca o tablă de șah, împărțită în carouri de grâu verde și de muștar galben, brăuri de copaci ce se conturau pe cer, aplecându-se simetric în bătaia vântului. Sub el, parcul castelului, garduri vii și alei străjuite de arbori de tisă, ronduri de flori. De sus nu aveai cum să vezi buruienile și semnele neglijenței. În curtea principală, din arteziana de piatră țâșnea un jet anemic de apă.

Lângă dormitorul lui nu era nici o terasă și nici ferestre; într-o situație deosebită ar fi prins în această încăpere ca un prizonier în celula sa. Transmisia radiō dintr-un astfel de loc ar fi imposibilă. Va trebui să găsească un loc mai bun pe acoperiș și pentru asta va avea nevoie de ajutorul Louisei de Bernard. Fusesse simplu să-i spună că nu îi va destăinui nimic și să pretindă că femeia va putea fi menținută în perimetru. Într-un sens fusese o minciună veridică, iar în altul o necesitate. Cu cât Louise știa mai puține, cu atât mai puțin va spune celor de la Gestapo în cazul în care va fi arestată. Dar fără sprijinul ei, Savage nu putea spera să-și îndeplinească misiunea. Frederick Brühl. Savage îi cunoștea chipul ca pe propriul său chip. Existau foarte puține fotografii de-ale lui, majoritatea lor fiind instantanee făcute în ținută civilă. Cea mai recentă fotografie îl înfățișa în mijlocul unei mulțimi, cu boneta țuguiață pe cap, o imagine ștearsă și granulată, care își pierduse conturul în momentul declanșării blițului. Ochelari, un nas butucănos și o gură mică cu buze cam pline. Un tip cât se poate de comun. Savage stătea la fereastră și sub el se desfășura întreaga panoramă a satului liniștit, dar înaintea ochilor nu vedea decât chipul lui Brühl. Apoi îi apărură un alt chip, surâzător, cu părul în vânt și cu fruntea brăzdată. Niște ochi largi și luminoși, pe jumătate închiși din cauza soarelui, și o mână maronie care se ridica pentru a-i apăra de razele orbitoare. După aceea imaginea se schimbă. Savage trânti ușa imaginației. Brühl... Când se gândea la Brühl, pumnii i se încheștau și-și dădea frâu liber urii care începea să clocotească năvalnic în

sufletul lui. Îi făcea bine să se gândească la el, parcă își încărca bateriile necesare atingerii obiectivului său. Dacă se temea pentru el sau era îngrijorat de soarta altora, cum era cazul cu contesa americană sau bătrâna din sat pe care o împușcase pe la spate în noaptea trecută, nu avea decât să se gândească la motivul prezenței sale în St. Blaize. Nimic altceva nu mai conta decât reușita acțiunii.

Închise fereastra. Șefii săi de la serviciul secret făcuseră o alegere bună. Selecționaseră un om cu motivație personală, știind că această forță îl va face să se avânte în luptă în momente în care alții ar da înapoi.

Alegerea se dovedise inspirată și în cazul legăturii sale. Louise de Bernard. Era o femeie săracă și cinstită. Se va descurca onorabil dacă asupra ei se va exercita o presiune normală. Pe ea te puteai baza. Îl va ajuta mai mult decât își imaginaseră șefii lui. Savage fusese trimis la St. Blaize pentru că un membru al personalului lui Brühl locuia în acasa unui colaboraționist căsătorit cu o americană, simpatizantă a aliaților. Majorul Heinz Minden. Ce făcuse din viața lui, nu-l interesa decât pe el. Timpul, așa cum îi spusese sarcasticul colonel englez, nu era de partea lui Savage. Avea la dispoziție numai câteva zile, cel mult o săptămână, pentru a înlesni reușita invaziei. O povară apăsătoare. Parcă auzea și acum vocea pedantă, pițigăiată ca a unei femei, repetând această remarcă. Răspunderea era prea mare pentru a-i reveni unui singur bărbat. Dacă ar fi avut vreun dubiu, Savage nu ar fi crezut în această ofertă: îi spusese prea multe, ca să-l mai lase să le scape. Făcea parte din joc, din testele care se dădeau unor agenți de valoare lui. Îi aruncase englezului o privire disprețuitoare și nu se osteni să-i mai răspundă. Majorul Heinz Minden. Nu era genul nazistului înfumurat, nu se băga în sufletul oamenilor, iar Louise îl descriesese doritor să lege prietenii. Își aminti de schimbarea culorii de pe chipul ei când îi sugerase că Minden ar putea fi interesat de ea. Ceea ce cu siguranță că așa era. Louise era o femeie

humoasă. Ostilitatea ei îl întriga poate pe maiorul german. Unor bărbați li se întâmplă.

Va avea nevoie de ajutorul ei pentru a instala transmîtorul. Aparatul urma să fie folosit o singură dată. Pentru a transmite reușita misiunii. În caz de eșec, nu va emite nimic. Se descăltă și se întinse pe pat. Va trebui să-l folosească într-un fel și pe Minden în planul său. Ii trecură prin minte mai multe posibilități, dar nu se hotărî asupra uneia anume. Era prematur înainte de a-l cunoaște personal și de a face o apreciere asupra lui. O presimțire stranie îi spunea că rolul pe care îl va juca în toată această poveste Louise de Bernard va fi vital. Nu-și permitea să-i pară rău pentru așa ceva, dar o făcea. O plăcea pe contesă. Asta însă nu-l va opri. Nici nu mai auzi mașina contelui pe aleea cu pietriș. Recupera somnul pierdut noaptea trecută în ascunzătoarea de pe câmp.

* *

Jeân de Bernard își petrecuse toată dimineața la primărie: se încuiase cu Albert Camier în micuțul birou de la etajul întâi, iar atmosfera devenise albăstruie din cauza fumului de țigară. Camier trimisese pe cineva să aducă niște vin.

– Nu avem nevoie de necazuri, spuse din nou primarul. Trebuie să ne gândim la soarta satului. Comerțul s-a dezvoltat după venirea lor la Castelul Diane; afacerile mele merg de minune. Nu avem nevoie de nici un agent al aliaților aici!

– Chiar dacă se va declanșa o invazie, spuse Jean de Bernard, aceasta ar eșua pentru că nimeni nu-i poate învinge pe nemți în condiții de egalitate. În Rușia a fost altă situație. Acolo era iarnă. Acum i-ar împinge pe aliați înapoi în mare și după aceea cine va trage ponoasele? Tot noi. Dacă ne întoarcem împotriva lor, ne fac bucatele.

– Pe ai noștri nu i-au dus în lagăre, spuse Camier, sorbind din vinul său. Aici nu avem evrei, slavă Domnului, deci nu avem probleme. Nemții cumpără marfă de la noi și, atîta vreme cît respectăm legea, suntem lăsați în pace. În St. Blaize nu mai există nici un

Pallier, domnule. Dacă cineva va mai veni în districtul nostru cu intenția de a crea probleme, va face o alegere foarte prost inspirată. Mi-au dat această proclamație pe care să o aduc la cunoștința sătenilor, continuă el, scoțând din sertarul mesei o hârtie și întinzându-i-o lui Jean. Mă gândesc să mai adaug și eu ceva și apoi s-o semnez.

Coala de hârtie îi informa pe locuitori că cei ce vor fi descoperiți că adăpostesc agenți ai dușmanului vor fi împușcați; Era semnată de comandantul militar al districtului. Un altul decât neamțul cuprins de indignare care luase cina cu Jean în seară în care cei doi Pallier fuseseră executați. Jean își aminti cât de greu îi fusese să-l calmeze.

Își ridică privirea spre Camier.

– Scrie și tu câteva cuvinte, spuse el. Atenționează-i.

– De ce să murim pentru britanici? spuse bătrânul. Ei ce-au făcut pentru noi? Îmi amintesc ce spunea tata – întotdeauna au luptat cu îndârjire până la răpunerea ultimului francez. Dacă ne va fi dat să trăim sub germani, nu va fi chiar atât de rău.

– Dacă te-ar auzi contesa, nu ți-ar da dreptate, spuse Jean, refuzând să i se umple din nou paharul.

– Cu toată stima pentru doamna contesă, spuse Camier, nu e treaba femeilor să judece astfel de probleme. Noi, bărbații, avem această răspundere. Slavă domnului, am dat un exemplu atât de bun și asta contează mult.

– Suntem un popor obosit, spuse ușor Jean. Ne-am pierdut toată vloga în războaie. Acum avem nevoi de pace și de o perioadă de refacere. Nemții n-or să rămână aici o veșnicie. Franța le va supraviețui. E singurul lucru care contează. Acum trebuie să plec. Din moment ce Madame Pallier nu mai avea nici o rudă, n-avem ce face.

– Mie-mi pare rău de prăvălie, spuse primarul, scuturând din cap. Era un loc drăguț și cu o poziție minunată. Bătrâna se descurca destul de bine. Ar putea fi reconstruită...

Vorbea mai mult pentru sine; era proprietarul băcăniei și al magazinului de vinuri și cel care furniza

alimintele pentru Castelul Diane. Dacă avea să cumpere terenul familiei Pallier și să reconstruiască brutăria, nu-i va fi prea ușor. Trebuia să ceară autorizații pentru întrebuintarea forței de muncă și pentru materialele de construcție, dar era în relații foarte bune cu statul major al districtului; pentru asta însă avea nevoie de o recomandare. Era cunoscut pentru colaborarea sa cu germanii și cu forțele de ocupație. Și-ar putea deschide o a doua hăcănție, sau să-și angajeze un brutar.

Văzându-l pe Jean că se pregătește de plecare, se ridică repede în picioare. Strânse mâna contelui, înclinându-se ușor în fața acestuia. Nu ar fi avut poate acest respect față de familia lui Jean, dacă războiul nu ar fi schimbat totul. Aveau ceva mai multă influență comparativ cu el, dar aceasta era în mâinile germanilor.

Jean porni mașina și o luă încet spre castel. Vinul lui Camier îi lăsase un gust amar; mirosul greu al fumului provenit din ruinele încă mocnind ale brutăriei îi intrase în haine. Stătuse de vorbă cu oamenii și se sfătuiseră cu Camier, un om atât de tipic pentru clasa și vârsta sa. Viclean, cu mintea numai la afaceri profitabile, preocupat numai de realitățile supraviețuirii. Ca el mai erau o mulțime și toți aceștia făceau mai ușoară guvernarea Franței de către cuceritori. Își aminti de scurtă perioadă în care fusese pe front, de numărul copleșitor și de eficiența dușmanului, de sentimentul de a fi măturat din fața lor ca nisipul din calea refluxului. Bărbați pe care îi cunoștea din copilărie își azvârliseră armele cât-colo și se întorseseră acasă. Curajul poporului său dispăruse cu desăvârșire; pentru unii nu era un fel de viol, ci mai degrabă o seducție. Aceștia acceptaseră puterea germanilor ca pe un antidot al propriei lor slăbiciuni naționale. Franța putea redeveni măreată și puternică; ceea ce trezise la viață o Germanie schilodită și învinsă în mai puțin de douăzeci de ani ar putea constitui și leacul salvator al unei Franțe suferinde. Cunoștea mulți oameni care credeau în asta. Avea prieteni care erau mai naziști decât SS-iștii pe care îi imitau.

Evreii nu fuseseră niciodată prea iubiți; acum treziseră o adevărată ură. Când germanii le ceruseră

evrei, vecinii lor francezi le dăduseră o mână de ajutor strângând lațul în jurul acestora. Se încruntă, adâncindu-și cuta dintre sprâncene, rușinat de propriile lui gânduri. Contele rămăsese cu castelul său, primarul cu băcănia sa, iar sătenii își văzuseră mai departe de viața și de munca lor liniștită în St. Blaize. Ce rost ar mai fi avut să lupte în această fază finală a războiului? Să lupte pentru aliați, care erau dușmanii lor ereditari și care îi acuzaseră pentru cedarea atât de ușoară în fața nemților? Pentru un loc pe lume dominat de niște străini, de americanii care își menținuseră neutralitatea până când fuseseră atacați de japonezi, de englezii care le erau dușmani de secole... Intră pe aleea care ducea spre castel și încetini viteza pentru a proteja pietrișul și așa rărit. Louise îl considera un laș. Dar criteriile lor de judecată erau total diferite. Diferența de priorități era la fel de fundamentală ca și dorința ei de a lupta într-un război pierdut dinainte și astfel de a pierde șansa de a câștiga de pe urma păcii. Louise îl disprețuia și nu o condamnă pentru asta. El o iubea, așa cum făcuse întotdeauna. Îi acceptase atitudinea de respingere pentru că știa că Louise nu se va schimba. Din același motiv acceptase și propria lui suferință.

Din această suferință în curând trebuia să iasă și ceva bun. Când intră în holul întunecos de la intrare îl apucă tremuratul. Pe una din laturile înaltei bolte de piatră atârnavă până la pământ două tapiserii flamande de mari dimensiuni. Înăuntru era răcoare.

– Jean?

Se întoarse și în pragul salonului o zări pe Louise.

– Azi dimineață aș fi vrut să vin și eu cu tine. Ar fi trebuit să mă aștepți.

– Îmi pare rău, dar dormeai. Oricum nu mai puteai face nimic. Biata femeie murise cu mult înainte de a fi descoperită.

– E îngrozitor, spuse Louise.

Jean o urmărise în salon, unde rămaseră amândoi în picioare. Cu țigara în mână, Louise găsi o scrumieră în capătul celălalt al încăperii, unde putuse să se întoarcă pentru o clipă cu spatele la el. Avea un fel de a o privi

direct în față. Cândva, Louisei i se păruse atrăgător; Jean avea ochi negri și frumoși, plini de expresie. Acum privirea aceasta o făcea să se cutremure. Jean era pentru ea un dușman, un om în care nu te puteai încrede.

– Am o surpriză pentru tine, spuse ea dintr-o dată. Mai ții minte că aveam un văr Roger, vărul primar al tatei – Roger Savage?

– Parcă am auzit de el, dar nu-mi amintesc să-l fi întâlnit vreodată. De ce mă întrebi?

Ea se întoarse cu fața spre el.

– Fiul lui a sosit aici în dimineața aceasta. De la Berna. Lucrează la o firmă de avocați ai trustului familiei mele. E sus. I-am spus că poate rămâne la noi câteva zile.

Jean de Bernard luă o țigară din cutie și o aprinse alene.

– Sigur că da, spuse el. Mă bucur.

Nu era nevoie să se mai uite la ea. Nici nu-i ceru vreo explicație. Instinctul lui infailibil îi spunea că Louise mințea.

– Scuză-mă, te rog, spuse el. O să urc puțin până la tata.

La șase și jumătate, la porțile castelului trase o mașină. Căsuța paznicului era goală, cu ferestrele închise. Castelul nu mai avea acum paznic la intrare, așa că porțile rămâneau deschise. Mașina strălucea de curățenie. Șoferul țâșni afară și rămase în poziție de drepti lângă portiera din spate. În interiorul mașinii se aflau două persoane. Bărbatul avea vreo patruzeci de ani. Era proaspăt bărbierit, cu un păr șaten tuns scurt, pomeți înalți și cu ochi adânciți în orbite.

Își trecu brațul pe după umerii unei fete mult mai tinere decât el, cu păr lung și negru care îi cădea pe umeri și cu o privire sedusă. Bărbatul se aplecă și o sărută, deschizându-i buzele; cu o mână îi cuprinse sânul. Afară, șoferul continua să stea în poziția de drepti, cu privirea înainte.

– O să-mi fie dor de tine, spuse bărbatul. Am să mă gândesc numai la tine.

Chipul ei era palid ca o mască, iar ochii îi ținea închși.

– Trebuie să vin, șopti ea. Nici nu știi cât cât de mult urâsc aceste vizite. Nu poți să-ți închipui cât de mult urâsc fiecare minut care trece fără tine.

– Într-o bună zi am să vin și eu cu tine aici, spuse el, căutându-i din nou gura. Dă-mi voie să te duc cu mașina până în fața castelului. Ce rost are să mergi pe jos cu valiza în mână?

– Nu, murmură ea, strângându-l în brațe. Nu, Adolph, încă nu. Lasă-mă să stau mai întâi de vorbă cu ei. Să vorbesc mai întâi cu fratele meu...

– Bine, spuse el, apoi se dădu la o parte și deschise portiera. Nu am să te forțez, draga mea. N-am să te mai necăjesc. Pe luni.

Régine de Bernard coborî din mașină. Șoferul îi dădu valiza pe care o folosea în week-end și o salută. Geamul portierei din spate era coborât. Îi trimise o beza bărbatului din mașină. Acesta își puse pe cap chipiul negru în vârful căruia strălucea insigna diviziei Cap de Mort.

– Pe luni, șopti sora lui Jean de Bernard.

Mercedesul așteptă până ce fata pătrunse pe porțile castelului, apoi întoarse pe loc pe îngusta alee și porni spre Paris.

Régine urcă în camera care îi era rezervată. De fiecare dată când se întorcea la St. Blaize plângea până o lua somnul pentru că nu putea rămâne încă aici cu Adolph. Trânti ușa cu putere, scoase un oftat adânc și-și puse mâna pe sânul pe care îl mângâiasse bărbatul. Ai ei nu trebuiau să afle niciodată. Fratele ei și cumnata pe care o ura atât de mult. Ei nu ar fi înțeles focul arzător din coapse, care o înnebunea atunci când nu era cu Adolph. Era o membră a familiei de Bernard, o tânără crescută în cel mai catolic spirit, ceea ce făcea de neconceput faptul că se culca cu un neamț, suficient de bătrân pentru a-i putea fi tată. Singura persoană cu care se simțea într-adevăr bine era tatăl ei. El era nestatornic și șovăitor, un copil muribund care nu pune nici o întrebare și care se mulțumea să-i țină mâna într-a sa. Fratele ei

devenise un străin. Lumea se umpluse de străini, de oameni care nu înțelegeu cum ea, ea putea fi amanta unui colonel SS. În sufletul ei, se distra pe seama acestora. Cunoștea o mulțime de prietene ale mătușii sale care erau încurcate cu ofițeri superiori ai Wehrmacht-ului.

Pe astfel de oameni îi înspăimânta numai uniforma neagră. Pe ea însă nu. Îi plăcea chiar; îi plăcea combinația de forță cu cruzime, felul cum o făcea să sufere când făceau dragoste. Atunci simțea nevoia să se târască și să-i sărute picioarele.

Își aruncă mica valiză pe pat și începu să-și despacheteze lucrurile. Din camera învecinată se auzea un zgomot. Rămase nemișcată și trase cu urechea. Acolo nu dormea nimeni de obicei; camera era mereu pustie. Prostul de frate-său, pe care nevastă-sa îl alungase din dormitorul conjugal, ocupa acum camera de dedesubt. Cineva locuia în fosta cameră de oaspeți. Rămase în continuare nemișcată; pereții erau foarte groși și nu-i permiteau să-și dea seama ce se întâmplă dincolo.

Se auzi o bubuitură surdă. Trebuie să fi fost fereastră; și a ei făcea un zgomot asemănător datorită ramei prea masive. Régine ieși și se opri în fața ușii. Era încordată, curioasă să afle ce se întâmplă în camera alăturată. Bătu la ușă, apoi deschise.

Înăuntru se afla un bărbat care își făcea nodul la cravată în fața mesei de toaletă. Acesta se întoarse cu fața spre ea. Régine văzu un zâmbet ce nu venea din ochii bărbatului:

– Bună, spuse el. Tu trebuie să fii Régine. Intră.

Tânăra se trezi dând mâna cu străinul care luase din timp această inițiativă.

– Eu sunt Roger Savage, vărul Louisei. Voi locui aici pentru câteva zile.

– Nu știam că în această cameră mai locuiește cineva, spuse ea, bănuind că roșeața din obraji i de putea observa cu ușurință. Am auzit bubuitul ferestrei. Scuzăți-mă că am dat buzna...

– Nu face nimic, spuse el.

Îi zâmbi fetei. Sub ochii ei se vedeau cearcăne adânci. Régine părea foarte încordată.

– Cât să fie ceasul? Mă tem că am dormit cam mult.

– E șapte și jumătate. Acum am sosit și eu.

– De la Paris, spuse Savage. Louise mi-a vorbit despre tine. Cum e viața în capitală?

– Cum ar trebui să fie? îi răspunse ea, cu o privire plină de ostilitate.

Régine trebuie considerată dușman, nu prieten. Își aminti el. Acum se convinsese de acest lucru.

– Întrebam și eu, continuă Savage. N-am mai fost la Paris după ocupație. Sper că nu s-a schimbat prea mult.

– Nu cred; poate c-ar fi mai bine să mergeți și să vă convingeți cu ochii dumneavoastră.

– Poate c-am să merg, spuse el. Noi, elvețienii suntem niște tipi foarte plictisitori. Mi-ar prinde bine. Poate că am să te invit să luăm o dată masa împreună.

– Eu studiez la Sorbona. N-aș avea oricum timp. Multumesc.

Ultimul cuvânt fusese rostit pe un ton care nu trădase nici cea mai mică plăcere la auzul ofertei lui.

– Ne vedem jos, spuse Savage, deschizându-i ușa.

Louise nu se înșelase în aprecierea cumnatei sale, dar, după părerea lui, faptul că o respingea era o greșeală. Régine îi sugera un animal ce trăiește cu nervii încordați la maximum. Era poate ridicol, dar el presimțea un pericol. Se privi cu atenție în oglindă. Părul periat cu grijă, îmbrăcăminte conservatoare și impecabilă, o expresie relaxată. Elvețienii erau niște tipi anosti; nu trebuia să uite acest lucru. Auzi glasuri în salon. Deschise ușa și chiar în față îi apărură Louise.

– O, spuse aceasta. Tocmai veneam să te chem.

Savage îi luă mâna și i-o sărută, simțindu-i degetele tremurând.

– Sper că nu am întârziat.

– Desigur că nu. Poftim. Tocmai eram la un păhărel.

Louise purta o rochie galbenă și foarte lungă, croită după modelul de dinainte de război.

– Soțul meu Jean. El e Roger.

Dădu mâna cu contele. Își făcu o impresie rapidă despre un bărbat arătos cu ochi negri, cu părul încăruntit prematur, un bărbat care îi strânsese mâna cu putere.

Apoi simți deodată un nod în stomac. Spre el se îndrepta un alt bărbat în uniformă cenușie.

– Maiorul Minden, vărul meu Monsieur Savage.

Minden. Heinz Paul Minden, maior în corpul 23 infanterie, treizeci și șapte de ani, căsătorit, doi copii, domiciliat în Breslau. Savage se înclină. Nimic remarcabil, un tip cu înfățișare plăcută, foarte îngrijit, înalt și bine făcut. Dădură mâna. Louise îi aduse un pahar cu vin sec, din cel pe care îl băuseră înainte de prânz. Maiorul îi oferă o țigară. În tot acest timp observase că Jean de Bernard îl urmărise cu privirea. Simți că în încăperea își făcuse apariția și Régine și anticipă prezentările, anunțând că se cunoscuseră deja.

Tânăra își luă un pahar și se retrase într-un colț.

– E prima dată când vin la St. Blaize, îi spuse Savage maiorului. E foarte frumos aici. Cred că e o plăcere să locuiești într-un loc ca acesta. Lucrați în Paris?

– Nu, biroul meu se află la cartierul general local, spuse Minden.

Nu-i plăcea de elvețian. Era surprins și iritat să descopere că în casă se mai afla un bărbat. Își îndepărtă privirea de la Savage care începuse să descrie drumul cu trenul de la Paris în cele mai mici detalii și care o urma peste tot prin încăperea pe Louise. Contesă părea neliniștită; vizita vărului ei trebuia să fie cauza. Arăta foarte bine în rochia ei galbenă. Régine era la fel de tăcută și de retrasă ca de obicei. Minden nu-i acorda nici o atenție. Era în întregime absorbit de cealaltă femeie.

Vocea lui Savage îl trezi la realitate.

– Venind încoace am fost oprit, spuse acesta. Mi s-a părut că drumul era blocat. Trebuie să recunosc că soldații dumneavoastră sunt foarte politicoși.

– Mă bucur s-o aud, spuse maiorul. O alarmă pentru identificarea posibililor agenți străini. E numai o formalitate. Personal nu cred într-o astfel de posibilitate.

– Roger?

Louise apăruse brusc lângă ei. Își strecurase brațul pe sub al său și degetele ei îl strângeau cu putere. Savage își coborî privirea spre ea și-i răspunse cu o strânsoare mai ușoară.

– Nici nu vă închipuiți cât de interesante mi se par

aceste lucruri, spuse el. Imaginați-vă ce viață liniștită duc cetățenii unei țări neutre. Agenți ai dușmanului! Sună foarte incitant.

– Nu sunt de acord cu dumneavoastră, i se adresă direct Jean de Bernard. Ultima dată când acești oameni au fost parașutați pe aici, ei au produs mari necazuri unei familii și doi oameni au fost împușcați. O acțiune fără nici un rost, iresponsabilă și care a costat viețile unor francezi. Nu mai vrem să se întâmple așa ceva. Dacă găsesc pe cineva care se ascunde aici încercând să facă necazuri forței de ocupație, nu voi ezita nici o clipă să-l denunț!

Urmă un moment de tăcere: Savage o simți pe Louise încordată lângă el. Maiorul părea jenant.

– Mi se pare corect, spuse Savage. Voi francezii sunteți sensibili, ca elvețienii. Preferați pacea. Inchi- puie-ți că dacă nu aș fi devenit cetățean elvețian la timp, acum aș fi luptat poate în armata americană.

Spre el se îndreptară privirile tuturor. El o bătu ușor pe Louise pe mână. Nu observase tresărirea germanului. Observase, în schimb, privirea uluită de pe chipul lui Louise și contractarea maxilarului ei când îl luă de braț. Maiorului nu-i plăcea că vărul din Elveția atingea ceea ce el își dorea atât de arzător.

– Desigur, spuse Minden pe un ton lipsit de simpatie. Nu mi-am dat seama că sunteți american.

– Numai tata a fost, îi explică Savage. Mama era din Lausanne. Toată viața mi-am petrecut-o în Elveția. Cunoașteți țara mea?

– Nu, răspunse maiorul. Nu am fost niciodată în Elveția.

– Înainte de război obișnuiam să schiem la Verbier, spuse Jean de Bernard. Tatăl meu era un schior foarte bun.

– Cum se mai simte astăzi? întrebă maiorul, încercând să-l scoată pe Savage din centrul discuției în timp ce Louise îl conducea pe acesta spre canapeaua de lângă perete.

Se așeză alături de el. Savage îi aprinse țigara și observă că mâna femeii tremura.

– Ești nebun, spuse ea precipitat. Ce-ți veni să discuți tocmai despre agenți străini?

– Aș fi fost nebun dacă nu aș fi adus acest subiect în discuție, spuse el. De ce să nu pomenesc despre agenții străini? Nu am nimic de ascuns. Și încetează cu privirea asta înspăimântată că o să le dai de hănuit. Încearcă să zâmbești. Lasă țigara aia, că îți tremură mâna ca o frunză.

– Dar e îngrozitor, îi șopti Louise. Cu Jean se întâmplă ceva ciudat. Nu cred că m-a crezut. Cum ai făcut cunoștință cu Régine?

– Ea a venit la mine în cameră. Zicea că a auzit un zgomot. În locul tău aș fi mult mai prudentă față de ea. E șireată ca o vulpe.

– N-o interesează decât viața ei proprie, spuse Louise.

Pentru o clipă își aruncă privirea spre locul în care ședea cumnata ei. Aceasta ținea un pahar de vin cu ambele mâini, fără să bea din el și se uita la fratele său care stătea de vorbă cu maiorul.

– E tânără și egoistă, asta-i tot. Nici nu o bag în seamă.

– În locul tău aș face-o, spuse Savage. Intuiția îmi spune că ființa aceasta e periculoasă.

Se lăsă pe spătarul canapelei, întinzându-și un braț în spatele ei. Louise îi privi și, brusc, el îi zâmbi. Arăta complet diferit.

– Îmi place rochia ta. Încearcă să te relaxezi când ești lângă mine, nu mai sta atât de încordată.

– Iartă-mă, spuse ea. Am să fac tot ce-mi stă în putință. N-am să te dezamănesc. Ție nu îți este deloc frică să stai în aceeași încăpere cu omul ăsta?

– Nu, răspunse Savage, clătinând din cap. Este chiar interesant. La masă, așază-mă lângă el. Vreau să fac o impresie bună.

– Ar fi mai bine să-l eviți, îl avertiză Louise. Nu i te pune în cale. După părerea mea riști în mod inutil. Dă-mi o țigară că m-am calmat. M-a apucat tremuratul pentru că ai pomenit de alarma cu agenții...

– Poftim.

Îi aprinse țigara și, pentru o clipă, mâinile lor s-au

atins. A lui era caldă și sigură. Nimic din comportarea lui Savage nu o făcea să se simtă protectoare și cu toate acestea îi spuse:

– Ai grijă de tine. Te rog.

– Nu-ți face probleme, spuse Savage ridicându-se și strecurându-și mâna pe sub cotul ei. Tocmai a intrat și valetul. Nu uita, așază-mă lângă Minden.

Jean luă loc în capul mesei, iar Louise în partea opusă. Între cei doi, lumânările care ardeau luminau chipurile lui Savage, Minden și lui Régine.

Savage vorbea tot timpul; vorbea cu Jean, cu Régine care nu prea se ostenea să-i răspundă, și cel mai mult vorbea cu maiorul care adoptase o atitudine rigidă față de el. Privindu-l, Louise simți că începe să se relaxeze. Omul acesta era atât de sigur de sine, atât de îndrăzneț în interpretarea rolului pe care și-l asumase. Mai mult părea atât de elvețian, încât Louisei nici nu-i venea să creadă că totul era doar teatru. Contesa mâncase puțin și abia dacă sorbise din paharul cu vin, conștientă că Jean o privise tot timpul cu o expresie pe care nu știa cum să o interpreteze. Suspecta oare ceva? Era imposibil să-și dea seama. Nu avea experiență în a-l minți, nici pe el și nici pe altcineva; fusese educată în spiritul adevărului și disprețuia înșelătoriile. Acum acceptase să trăiască o minciună îngrozitoare și să inducă în eroare persoane atât de apropiate încât îi cunoșteau fiecare privire și stare sufletească. Dacă va eșua, dacă Jean va bănuși că Roger Savage nu era vărul ei și că are vreo legătură cât de mică cu alerta dată după raidul nocturn, atunci cel căruia îi promisese că-l va ajuta va fi un om mort. „Am să-i denunț imediat“ acestea fuseseră vorbele lui Jean și Louise știa că se referise chiar la ea. Și Jean ar face întocmai; era de ajuns să-ți amintești ce s-a întâmplat cu cei doi Pallier.

Și dacă lucrul acesta s-ar întâmpla, chiar și compromisul plin de răceală de a rămâne sub același acoperiș cu el ar fi de neconceput pentru Louise.

Glasul lui Savage îi întrerupsese gândurile.

– Excelent acest coniac, spuse el, adresându-se contelui care se afla în stânga sa. Nu știam că mai găsiți așa ceva în Franța.

– Maiorul Minden a fost atât de amabil să mi-l dăruiască de Crăciun, spuse Jean de Bernard.

– Și trabucele tot de la dumnealui sunt? Câtă generozitate, continuă Savage însoțindu-și vorbele cu o ușoară înclinare în fața neamțului. Sunteți încartiruit în apropiere de St. Blaize?

– Sunt chiar la cartierul general instalat în Castelul Diane, răspunse Minden. La vreo jumătate de oră de mers cu mașina de aici, preciză el apoi își ridică privirea spre Louise și chipul i se destinse. Chiar dacă aș fi fost trimis la Paris, aș fi preferat să locuiesc aici.

– Castelul Diane? Parcă am auzit de el.

– A aparținut Diane de Poitiers, îi răspunse Jean de Bernard. A fost construit pentru ea de Henri II. Numai o porțiune a clădirii inițiale s-a mai păstrat: o mare parte a fost distrusă în timpul Revoluției. Cu toate acestea e foarte frumos.

– Majoritatea mobilierului original s-a păstrat, spuse și Minden. Niște tapiserii minunate. Generalul meu folosește chiar sala de ceremonii.

– Foarte interesant. Îi place istoria?

– Nu cred, răsse Minden.

Băuse cam mult vin și acum se simțea dintr-o dată mai îndrăzneț. Prezența atât de apropiată a Louisei și mirosul discret al coloniei pe care aceasta o folosea acționau asupra lui ca un delicios stimulent al imaginației. Cât de mult și-a dorit ca Louise să folosească parfumul pe care i-l dăruise...

– Nu îl interesează prea mult istoria, dar e îndrăgostit la nebunie de Diane de Poitiers!

– Adevărat?! se miră Jean de Bernard. E pentru prima dată când ne-o spui.

– E de-a dreptul amuzant, spuse Minden.

Simți că, pentru o clipă, fusese neloial față de general, dar pe el nu-l mai interesa decât să atragă atenția contesei.

– Există un portret care o înfățișează în ipostaza Diane zeița vânătorii, știți genul de tablou, un nud alegoric, foarte voluptuos. A ordonat să-i fie adus în camera de zi. Șade ore întregi în fața tabloului și-l

privește. A citit tot ce a găsit despre ea. A ajuns până acolo încât doarme în camera ei, în propriul ei pat!

– Pare a fi un romantic, spuse Savage. Cum îl cheamă?

– Generalul Brühl, îi răspunse.

Nimeni nu râsese, nici măcar nu zâmbise la aflarea acestei obsesii a lui Brühl. Poate că fusese ridicol. Se uită neliniștit la Louise și descoperi că aceasta își urmărea vărul cu privirea. Se simți iritat, obligat să-și apere generalul în fața unor oameni cărora li-l prezentase într-o lumină de-a dreptul ridicolă.

– E un om foarte talentat, continuă el. În timpul liber pictează și încă foarte bine. Pe lângă pasiunea pentru Diane de Poitiers, este foarte interesat de obiectele de artă veche.

– În cazul acesta avem un hobby comun, spuse Savage. Mi-ar face mare plăcere să vizitez și eu castelul, dar bănuiesc, domnule maior, că acest lucru nu este posibil.

– În interior nu se poate, spuse Minden. V-aș face o invitație personală, dar, din păcate, accesul nu este permis decât germanilor. Îmi pare rău. În schimb, puteți admira splendida sculptură în piatră din exterior. Poarta este remarcabilă. Pe ea apare din nou Diane de Poitiers, din nou în postura Dianei, zeita vânătorii. De trei ori mai mare decât în realitate, sprijinindu-se de un cerb.

– Va trebui neapărat s-o văd, spuse Savage. Louise, poți să-ți faci un pic de timp să mă duci mâine până acolo?

– Sigur că da. Am putea merge de dimineată. Dar va trebui să luăm bicicletele. Mai avem puțină benzină, dar o păstrăm pentru situații neprevăzute. Ai ceva împotriva?

– N-am mai mers pe bicicletă din copilărie, spuse Savage, zâmbindu-le tuturor. Sunt convins că puțină mișcare îmi va prinde bine.

– Nici nu poate fi vorba, i se adresă Minden Louisei. Contesa se abținu cu greu să nu privească în altă parte, dar ochii umezi și câprui care îi transmiteau mesajul dorinței lui o dezgustară. Madame, puteți folosi mașina

mea. Am să v-o trimit. Puteți merge până la castel și să rămâneți acolo cât doriți. Va fi o plăcere pentru mine.

– Mulțumesc, spuse ea. Sunteți foarte amabil.

– Îmi aduc aminte că parcă circula o legendă, potrivit căreia la șaizeci de ani Diane de Poitiers avea o piele ca a unei tinere fete.

– Am citit și eu undeva.

Cea care rostise aceste cuvinte, surprinzându-i pe toți, fusese Régine. Pe buzele lui Savage se putea citi un zâmbet politic.

– Am citit tot ce se putea despre ea; tinerețe fără hătrânete și prostii de genul ăsta. Eu una nu cred nici o vorbă. Astfel de femei nu se întâlnesc decât în legende. Ele nu sunt capabile să iubească cu adevărat.

– La ce femei te referi? o întrebă Louise. La curtezanele regilor?

– La profesioniste, îi răspunse Régine. Genul franțuzaicei care nu există decât în mintea străinilor. Un fel de târfă națională.

– Régine! i-o reteză Jean de Bernard. Nu se cade să folosești un astfel de cuvânt. Te rog...

– Altul nu există, spuse ea cu răceală. Nu mai sunt copil, Jean. Nu mă mai dojeni ca pe o școlăriță.

Louise împinse scaunul în spate.

– Cred că e timpul să ne mutăm în salon.

Înainte de a termina aceste cuvinte Minden se afla lângă ea, dând scaunul la o parte.

– A fost o cină minunată, murmură el.

Louise se strecură pe lângă el, atingându-l ușor.

– Mulțumesc. Mă bucur că ți-a plăcut.

O urmă Régine. Arăta palidă și sub ochi avea pete negre. Pentru o clipă Louise fu tentată să o întrebe dacă nu este cumva bolnavă. Dar ochii aceia o priviră și o străpunseră, opaci și ostili. Gura posacă a fetei era încleștată într-o expresie de îndârjire.

– Sunt foarte obosită, spuse Régine. Vă supărați pe mine dacă plec la culcare?

– Nu, sigur că nu. Arăți frântă de oboseală.

– Spune-le noapte bună lui Jean, maiorului și vărului tău din partea mea. Cât rămâne la voi?

– Nu știu, spuse Louise. Câteva zile. A venit într-o vizită de afaceri pentru rezolvarea unor probleme legate de trustul familiei mele.

Régine se uită la ea o clipă, apoi își îndreptă privirea în depărtare. Era una din insolențele sale.

– Nu seamănă deloc cu tine, spuse ea. Dacă zici că ți-e văr, atunci nu poate fi unul prea apropiat.

Ieși din încăpere înainte ca Louise să-i poată răspunde.

Cei rămași se adunară într-un mic grup lângă șemineu. Louise își luase broderia la care lucra seara. Atât Minden cât și Savage aveau ochii ațintiți asupra ei. Focul ardea. Lumina flăcărilor arunca pe chipul femeii ocupate cu brodatul umbre delicate. Ambii bărbați o examinau, dar fiecare în felul său. Ochii neamțului alunecau de pe linia gâtului pe conturul sânilor, coborând apoi pe curbura genunchiului. În imaginația lui, rochia galbenă dispărea, iar părul contesei plutea despletit pe umerii ei goi. Maiorul se răsuci pe scaun și încercă să nu se mai gândească la ea. Pentru Savage Louise era mult mai complicată. Atrăgătoare și sexy, distantă și independentă, vulnerabilă și totuși foarte curajoasă. Nu simțea nevoia s-o dezbrace din priviri, să facă efortul de imaginație al celui alt bărbat. O privea pur și simplu și se simțea tulburat.

Louise se comportase minunat în seara aceea. Menținuse tot timpul echilibrul dintre ei, ascunzându-și frica pe care numai el o observase. Mâinile care mânuiau acul nu-i tremurau. Avea degete lungi și delicate, cu unghii nelăcuite. În lumina focului părea liniștită, detașată de toți. O singură dată își ridicase ochii și-și încrucișase privirea cu a lui. Savage se ridică de pe scaun și se duse lângă ea.

– La ce lucrezi, Louise? Arată-mi și mie...

– E o învelitoare de taburet pentru camera lui papa.

– E foarte frumoasă. Cred că îți ia o mulțime de timp, spuse el aplecându-se către contesă.

– Vreo trei luni, cu condiția să lucrez câte un pic seară de seară.

– Aș vrea să stăm un pic de vorbă, spuse el încet. Am să vin mai târziu în camera ta.

Savage se întoarse la scaunul său, își întinse picioarele gemând.

– E foarte plăcut aici, spuse el. Nu mi-aș fi imaginat că viața poate fi atât de pașnică în Franța.

– Chiar este pașnică, spuse contele de Bernard. Și așa și vrem să rămână.

CAPITOLUL 4

– Pari obosită, Régine. Nu te-ai odihnit destul?

Jean de Bernard se ridică și își sărută sora. Se aflau pe terasă, în soarele dimineții. Régine se așază lângă el.

– Mă simt bine, însă vremea asta este atât de schimbătoare.... spuse ea ferindu-și ochii de lumina orbi-toare.

– Poate că muncești prea mult, continuă Jean. De câteva săptămâni bune n-ai mai trecut pe la noi. Sper că nu s-a întâmplat ceva.

Régine nu-i răspunse imediat. Era tentată să-i mărturisească totul. În relația ei cu Vierken ajunsese la stadiul în care simțea nevoia să dea lucrurilor un caracter stabil. Și-ar fi dorit să-l aducă și pe el la St. Blaise și să-l prezinte familiei. Motivele nu-i erau însă suficient de clare: se aventurase în ceea ce părea să devină o relație pasionată și descoperise că noua situație era din ce în ce mai importantă pentru ea. Vierken o ajutase să se cunoască mai bine; acum știe ce vrea și mai știe că nimeni altcineva nu o va putea satisface mai bine. Această descoperire îi schimbase întregul sens al vieții.

– Nu, nu s-a-ntâmplat nimic. Am cunoscut un bărbat de care îmi place. Mă gândeam că ar fi cazul să-ți spun și ție.

Jean de Bernard se aplecă spre ea.

– Da? Mătușa Pauline nu mi-a pomenit nimic. Despre cine e vorba?

– Ea nu l-a cunoscut încă, spuse Régine, căreia instinctul îi spunea să nu se pripească. E vorba de un german.

– Înțeleg. Și cum v-ați cunoscut?

– La un concert.

Avuseseră locuri alăturate la Conservator și el o acostase. Régine se întreba ce ar fi spus atât de chibzuitul ei frate dacă ar fi știut acest lucru.

– Nu e nimic serios, Jean. Dar e un tip simpatic și m-am gândit că ar fi frumos să-l aduc și pe el într-un week-end aici.

– De ce nu l-ai prezentat și mătușii Pauline?

– Știi bine care sunt sentimentele ei față de germani. L-ar fi făcut să se simtă jenat. Cu tine lucrurile stau altfel.

– Nu și atunci când e vorba de propria mea surioară, spuse el. Eu îi tolerez pentru că nu vreau să am neazuri, dar nu aș vrea să ai de-a face cu ei. Cine e bărbatul acesta și unde lucrează?

– E cadru al armatei. Ți-am spus, nu e nimic serios, nu trebuie să-ți faci probleme. Dacă nu e binevenit, nu am să vin cu el aici.

– Dacă nu e o relație serioasă, nici nu are rost să-l aduci și să-l prezinți familiei. Cu siguranță că nu i-ar face plăcere nici Louisei.

– Și ție ți-ar păsa, nu-i așa? În ciuda felului cum se poartă cu tine?

– Nu doresc să discut acum subiectul acesta. E dreptul ei să nutrească astfel de sentimente față de mine.

– În schimb tu nu ai dreptul la sentimentele tale și nici eu la ale mele, i-o retează Régine. Nu te mai lasă în patul ei pentru că nu ai acceptat să arunci în aer poduri de cale ferată și nici să ucizi o mulțime de oameni. O, nu te mai uita așa la mine, știm cu toții ce se petrece în casa asta. Toată lumea știe. Ești total lipsit de curaj, Jean. N-ar trebui să-i dai voie să se poarte așa cu tine!

– Tu nu poți înțelege, Régine, spuse el. Nici n-ai avea cum. Tu nici nu ți-ai început viața. N-ai cunoscut încă dragostea adevărată.

Lui Régine îi reveni în minte după-amiezele petrecute în apartamentul lui Vierken de la Crillon, amorul frenetic și violent care îi lăsa fără respirație. Retrăi pentru o clipă suferința cumplită provocată de lipsa fizică și psihică a bărbatului iubit. O, sigur, ea nu ar putea înțelege... Își îndreptă din nou privirea spre Jean.

– Vrei să spui că încă o mai iubești?

– Nu vreau să spun nimic. Despre acest subiect nu voi accepta să discut.

– Bănuiesc că în clipa aceasta e plecată să-i arate împrejurimile vărului ei.

– Da. Minden le-a împrumutat mașina lui.

– Și cât are de gând să rămână acest verișor?

– Câteva zile. Nu mult.

– De ce a trebuit să apară din senin și ăsta? Mi se pare o poveste destul de ciudată.

– Nu e nimic ciudat, spuse Jean pe un ton iritat. Face parte din echipa de avocați care administrează în Elveția trustul familiei Louisei.

– Așa deci, spuse Regine cutremurându-se și ridicându-se de pe scaun. Dacă pe tine te satisface... Dar eu n-am putut dormi astă-noapte și l-am auzit ieșind din camera lui și coborând pe scări. Mă întreb ce o fi făcut. Mă duc să mă joc cu Paul și cu Sophie.

Se duse la copii. Jean o auzea strigându-i prin grădină. Îi iubea tot atât de mult cât o ura pe Louise. Jean își aprinse o țigară și se așeză comod în așteptarea soției sale și a vărului ei.

Castelul Diane se afla la o jumătate de oră de mers cu mașina de St. Blaize. Savage și Louise se așezaseră pe bancheta din spate. El nu conțenea să laude frumusețea ținutului și vorbea în germana folosită în Elveția cu Fritz, șoferul care nu părea deloc încântat și răspundea în franceză că nu înțelege nici un cuvânt. Savage era într-o dispoziție de zile mari. Dormise bine noaptea trecută și se simțea sigur pe sine. De câte ori apărea soarele, optimismul său creștea.

Mașina trecea acum prin orașelul Anet, merita să admire străzile pavate și casele datând din secolul al XVI-lea, multe din ele păstrându-și neschimbate frunțile originale. Trecură de un deal și o luară la stânga. În fața lor se înălța o enormă poartă din piatră cenușie și un zid înalt. Foișoarele castelului se iveau pe deasupra, asemenea unor degete.

Mașina se opri. Fritz coborî și îi deschise Louisei portiera. Coborâră, dar Savage rămase pe loc, admirând imensa intrare. Deasupra porții putea fi admirat mărețul nud al Diane de Poitiers, întocmai cum îl descrisese

maiorul Minden. Două porți din lemn sculptat împrejmuiau terasa de la intrare. De fiecare parte se afla câte o gheretă pentru santinelă, vopsită în roșu și alb, iar restul perimetrului era împrejmuit de o barieră din sârmă ghimpată. Un șanț din care apa secase înconjură întregul edificiu.

– Acum înțelegi ce vroiam să-ți spun, interveni Louise. Și asta-i numai exteriorul... Închipuie-ți ce e înăuntru. Va fi imposibil.

Savage o apucă de braț.

– Să facem câțiva pași. Fii cât mai naturală. Or să pună gheara și pe bijuteria asta, nu-i așa? E superb. Dacă ai ceva cărți despre castel, aș vrea să le căutăm după-amiază.

– M-am gândit deja la asta, spuse ea.

Mergeau încet, la braț.

– Am putea să-l rugăm pe Jean. El știe unde poate fi găsit ceva de genul acesta. N-ai văzut biblioteca. Sunt acolo peste o mie de cărți.

– Tot îți mai este teamă? o întrebă Savage.

– Da. Ție nu?

– Nu în mod deosebit. Apropo, va trebui să-mi explici cum pot ajunge pe acoperiș.

– Pe acoperiș? Dar de ce?

Louise se opri, dar el grăbi pasul, trăgând-o după el.

– Vreau să văd panorama. Când se întoarce cumnata ta de la Paris?

– Duminică seara, răspunse Louise.

– La naiba! se încruntă Savage. N-am chef s-o mai văd pe aici. Mă îngrijorează mai mult decât soțul tău.

– Nici ea n-o să te placă pe tine pentru că nu mă place pe mine, spuse Louise. În plus, e o pro-germană convinsă, de asta sunt sigură. Dar n-are rost să-ți faci nici o grijă din pricina ei. Puțin îi pasă de ce se întâmplă aici.

– Ba îi pasă mai mult decât îți închipui tu, spuse el. Acum să ne întoarcem și nu mai face figura asta. Nu am de gând să trec în zbor peste zidul castelului și să ocup clădirea de unul singur.

– Dar vei încerca să intri acolo, nu-i așa?

– Așa este, recunosc eu el. Atâta lucru pot să-ți spun și

ție. Va trebui să pătrund în mica fortăreață a lui Brühl. O nimica toată, nu-i așa?

– N-ai să reușești niciodată, spuse încet Louise. Or să te omoare.

– Poate. Din moment ce voi îndeplini misiunea pentru care am fost trimis, tot nu va mai conta.

– Nu ai pe nimeni care să te aștepte nerăbdător acasă?

Se opriseră lângă zidul castelului, în umbra aruncată de imensul cadru al porții de deasupra capetelor lor. Santinelele patrulau între cele două gherete. O mașină militară își făcu apariția la intrare și cei doi soldați prezentară salutul. Alți doi soldați din gardă se apropiară și controlară documentele și pe șofer.

– Nu mă așteaptă nimeni, spuse Savage. Jocul acesta nu este pentru bărbați căsătoriți.

Louise se lăsă pe spate și închise ochii. Măinile îi rămăseseră încheștate pe genunchi. Sub pleoape îi apărușeră lacrimi și nu-și dădea seama de ce.

Brusc, o mână o cuprinse pe a ei. Era caldă și-i strângea cu delicatețe degetele.

– Nu te mai gânde la asta, spuse el. Și nu-ți mai face griji. Îmi dau seama în ce stare de spirit ești.

– Am să încerc, îi șopti ea. Iartă-mă. Știu că te-am necăjit.

– Nu tu, spuse el. Tu nu ai nici o vină. Tu ești o fată cumsecade.

Tot restul drumului îi țină mâna într-a lui. De îndată ce s-au așezat în jurul mesei de prânz, Savage își reluasă perfect rolul; pusese atâtea întrebări și manifestase atâta entuziasm în legătură cu castelul Diane și arhitectura acestuia, încât Jean de Bernard nu avu încotro, îl duse în bibliotecă și îl ajută să găsească cărțile dorite. După-amiaza trecu repede pentru Louise. Avea o migrenă, dar se simțea prea agitată ca să se poată lungi un pic. Copiii urcaseră să se joace cu bunicul lor după odihna bătrânului, urcaseră cu mama lor, ținând-o de mână. Sophie, care moștenise părul negru și ochii mari și câprui ai tatălui ei, se smulsese și alergase pentru a ajunge prima în încăperea bătrânului.

Era o adevărată de Bernard: timidă, inteligentă,

tandă și afectuoasă numai față de cei pe care îi cunoștea. Dragostea ei pentru senilul bătrân îndulcușese totdeauna pe Louise. Stătea multă vreme mai jos în mână, în timp ce contele îi vorbea cu glasul lui subtil. În schimb, pe Paul vizitele în camera de la etaj îl plictisneau. El avea o fire neastâmpărată și nu putea sta nici o clipă locului.

În după-amiază aceea, Alfred de Bernad stătea în uriașul său fotoliu de piele, cu o cuvertură pe genunchi. Gramofonul se afla pe o masă la îndemână iar lângă masă se putea vedea o carte deschisă. În fața bătrânului frumos, cu o piele transparentă și albă, înțesă pe niște oase delicate, cu ochi negri ce priveau într-un trecut numai de el cunoscut și cu zâmbetul tipic al bătrânilor care o duc bine. Când Louise intra, își ridică privirea. Contesa se aplecă și îl sărută. Fusese pentru ea un socru cumsecade și blând, un om cuprins de suferința pierderii unei vieți mult mai tinere. Nutrise pentru ea o afecțiune sinceră, dar acum începuse să se izoleze de restul lumii. În cei trei ani de când se căsătorise cu Jean, Louise avusese grijă de bătrân. Contele își iubea nepoții, dar dacă aceștia nu ar fi venit să-l vadă în fiecare zi, i-ar fi uitat. Depindea de fiul lui, care obișnuia să-l dojenească timid, dar cel mai mult își iubea fiica.

– Drăgălașa de Régine, îi spuse el Louisei. Și-a pierdut toată dimineata cu mine. Nu arată deloc bine. Cât de mult îmi doresc să se întoarcă acasă. Am impresia că Pauline nu are grijă de ea așa cum ar trebui.

– Ba eu sunt convinsă că da, spuse Louise.

Contele o luă pe nepoțică în brațe.

– Sophie îi seamănă atât de mult, murmură el. Régine era o fetiță foarte frumoasă. S-a întors, nu-i așa?

– Nu, papa, îi răspunse Louise. Încă nu. Măine se întoarce la Paris. Înainte de plecare o să urce să te vadă.

– Cât de mult mi-aș dori să rămână aici, spuse bătrânul clătînând din cap. Să ai grijă de ea, te rog...

– Sigur, răspunse ea, bătându-l ușor pe mână. Am să-i las pe copii aici câteva minute. Paul, ai putea să-i citești ceva bunicului. Vin imediat.

De îndată ce ieși, coborî în grabă la etajul inferior și parcursese cu pași iuți coridorul ce ducea spre camera de oaspeți. Bătu la ușă și intra.

Savage stătea lungit pe pat, cu cărțile legate în piele răsfirate în jurul lui.

– Am găsit exact ce îmi trebuia, spuse el. Intră.

– Spuneai că vrei să-ți arăt cum se poate ajunge pe acoperiș. I-am lăsat pe copii cu socrul meu. Dacă te grăbești puțin, am să-ți arăt. Dacă nu mă întorc peste câteva minute, Paul o să coboare de la bătrân. După o vreme devine foarte neastâmpărat.

Urcă scările împreună cu Savage, trecând prin dreptul ușii bătrânului conte. Oprindu-se pentru o clipă, putură auzi glasul băiețelului care citea cu voce tare. Apoi o luară pe un coridor. Savage arătă spre cea mai apropiată ușă de pe una din laturile coridorului:

– Aici cine locuiește?

– Cei doi servitori, Jean-Pierre și Marie-Anne: prima ușă la stânga. Restul sunt încăperi pentru personal și momentan nu sunt locuite.

Louise se opri în fața unei uși din lemn și o deschise. În fața lor apărură o nouă scară de piatră în spirală.

– Urcă și vei da de intrarea spre acoperiș. În interior este boltită. Și, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă. Eu n-am fost acolo decât o singură dată, când am arătat cuiva panorama. E un loc foarte abrupt. Ce ai de gând să faci acolo?

– Să instalez un aparat de emisie-recepție, spuse Savage, pe care nu-l voi putea folosi decât o singură dată. Nu vrem ca una din ducele lor de goniometrie să detecteze vreun semnal emis de aici. Acum întoarce-te la copii. Eu am să arunc o privire pe acoperiș.

Priveliștea era superbă. În fața ochilor săi se deschidea o întindere de peste douăzeci de mile. Satul St. Blaize stătea ghemuit ca un animal de piatră la stânga, cu turla bisericii atingând parcă cerul. La nord, acoperișurile și loturile de pământ din Houdan nu păreau mai mari decât mîna lui Savage. Și mai departe se zărea orașelul Anet, cu distinctivă pete de roz și cenușiu ale Castelului Diane, care îi conturau perimetrul. La Londra nu găsise nici o hartă a ținutului. Castelul nu constituia un monument de importanță al Franței. Era o bijuterie într-o țară a comorilor, tributul plătit de un rege îndrăgostit curtezanei sale. Acum, generalul Friedrich Brühl îl

folosea drept cartier general. Celor din Serviciile secrete britanice le trebuise un an să descopere unde se află; un an de cercetări atente a fiecărui crâmpei de informație; un cuvânt luat de colo, un zvon, consultarea unor ofițeri cu experiență în domeniu.

Cuvintele pe care le rostise Louise cu o noapte înainte sunaseră atât de discrepant.

– Acolo se află cartierul general al lui Brühl.

La fel sunase și referirea maiorului la omul care se afla în fruntea listei negre a tuturor serviciilor secrete ale aliaților.

– Generalul meu e îndrăgostit de ea. Atât de îndrăgostit încât doarme în patul ei.

Savage rămase cu privirea ațintită asupra castelului. La înălțimea la care se afla, vântul bătea cu putere. Se uită în jur, căutând cea mai favorabilă poziție, ținând cont de înclinarea acoperișului. Copacii înalți de care se temuse că ar putea creea interferențe se aflau la o oarecare distanță. Alese un loc mai spre vârf. Înălțimile nu-l înspăimântau. Urcă, apoi se uită în jos. Era cel mai bun loc de unde se putea trimite un mesaj. Se întoarse la etajul întâi, coborând scara în spirală. Nu observă nici o mișcare, iar de jos nu se auzea nici un zgomot. La această oră a serii etajele de sus erau pustii. Își scoase valiza și trase husa impermeabilă de pe dulapul cu haine. Nu trecură cinci minute și era din nou pe acoperiș, cu emițătorul instalat în poziție de lucru și acoperit de husa impermeabilă.

Închise apoi ușa boltită și coborî scara în spirală. Când se afla pe drumul spre încăperea lui, ușa camerei bătrânului conte se deschise și pe ea ieși Louise. O urmară doi copii, un băiețel de șapte ani și o fetiță foarte frumoasă, mai mică decât băiatul, care îi aminti imediat de Jean de Bernard. Savage dădu mâna cu Paul și o rugă pe Sophie să-i dea un pupic. Clătinând din cap, fetița se ascunse după mama ei. Savage se uită la Louise și zâmbi.

– Și-a însușit bine lecția. Să nu săruți niciodată un străin.

Restul drumului îl parcurseră împreună.

Duminică, familia de Bernard se duse la biserică. Spre surprinderea tuturor de data aceasta venise și Louise. Savage se trezi singur cu maiorul. Il găsisese citind în salon, total diferit de cum arăta în ținuta militară. La intrarea lui Savage, maiorul își ridicase privirea și se încruntase.

– Bună dimineată, salută Savage, cu un zâmbet larg pe buze. Afară e un soare minunat. Eu am să ies la o plimbare. Sper că îmi veți ține companie.

Minden lăsă cartea jos.

– Acum citesc, spuse el.

– Puteți citi și după-amiază. Aici e frig. Haideți să facem puțină mișcare.

Maiorul scoase un oftat și renunță la carte. Ieși după Savage în grădină. Era într-adevăr o dimineată superbă. Soarele ardea cu putere și primul fluture de varză zburda jucăuș.

– S-o luăm pe aici, propuse Savage, arătând spre poteca ce înconjură castelul. E un loc excelent pentru plimbare. Ieri l-am descoperit și eu. După mine, o plimbare valorează mai mult decât mersul la biserică. Dumneavoastră nu sunteți catolic?

– Am fost crescut în spirit luteran, îi răspunse Minden.

Pășeau unul lângă altul pe o alee umbrită de tei.

– Personal sunt un agnostic.

– Religia oamenilor de știință, remarcă Savage. Și în același timp legea lor. Eu unul prefer legea rațională a metafizicii. Se poate spune că societatea în care trăim înlocuiește produsele farmaceutice cu rugăciunile.

– Sper să nu fie o remarcă ironică, spuse Minden pe un ton ascuțit.

Nu-l putea suferi deloc pe acest Savage și nu-i făcuse nici o plăcere să fie smuls de lângă lectură sa pentru a face această plimbare. Acum observase o remarcă plină de sarcasm la adresa ideii în care credea cel mai mult și reacția lui fusese violentă.

– O remarcă ironică!? repetă Savage surprins. Stimate domnule maior, de ce mi-aș bate joc de cea mai mare știință a tuturor timpurilor? Flința omenească este

controlată de către chimie. Asta este o realitate, nu o ironie.

– Dar nu este o teorie prea agreată de oameni, spuse Minden.

Apologia îi mai înmuiașe elanul. Cei doi bărbați mărira pasul spre șirul de tei.

– Să fim sinceri, nu este încă o teorie pe deplin verificată. Cu siguranță, majoritatea reacțiilor umane pot fi modificate prin mijloace chimice, dar încă nu s-a stabilit cât de decisiv este rolul jucat de echilibrele chimice în comportamentul individului. Studiul acestui fenomen aparține viitorului.

– Dacă va mai exista vreun viitor, interveni Savage. Lumea a fost răvășită de război și marea bătălie nici nu s-a dat încă.

– O vom câștiga și pe aceea, spuse maiorul. Nu am nici un dubiu în privința deznodământului. În următoarele cinci sute de ani va fi liniște. Va veni timpul reconstrucției, al remodelării Europei.

– Sunteți foarte sigur că invazia aliaților va eșua, spuse Savage.

Deasupra lor, soarele răzbătea printre ramurile copacilor, improșcându-i cu pete de lumină. Tenul lui Minden părea plin de bube, dându-ți impresia că suferea de o boală de piele. Apoi copacii de deasupra lor își uniră coroanele și iluzia optică dispăru.

– Cum puteți fi atât de sigur de victoria germană? Trebuie să vă mărturisesc cu toată sinceritatea că opinia publică elvețiană a început să încline balanța de partea aliaților.

– În cazul acesta elvețienii se înșală, spuse Minden.

Vorbea fără emfază, pe un ton rece, de pe poziția de negare a unui neutru. Nutrea un dispreț fără margini față de talentul elvețienilor de a face bani și de atitudinea duplicitară a acestora. Minden nu simțea nevoia să se apere. Savage observase siguranța absolută din răspunsurile maiorului și simțea că face piele de găină.

– Veți fi confrunțați cu o invazie: asupra dumneavoastră se va năpusti o uriașă armată anglo-americană. Și trebuie să recunoașteți că cele mai bune trupe pe care le-ați avut au fost nimicite în Rusia. Astăzi nu mai poate

fi vorba de vechiul Wehrmacht care apără Europa. Se pot face niște comparații nefericite cu Napoleon.

– E un lucru de înțeles, admise Minden, dar întâmplător ați tras o concluzie eronată. Este cert că nu mai dispunem de forța umană pe care am avut-o la început. Dar nu aceasta va fi factorul decisiv. Invazia va eșua, iar Anglia și America vor fi nevoite să capituleze. Dacă îi va sprijini pe aliați, Elveția va regreta amarnic acest lucru. Acum, dacă nu aveți nimic împotriva, aș propune să ne întoarcem.

– Vreți să spuneți că Hitler se bazează într-adevăr pe o armă secretă? Nu văd ce altceva ar determina America și Anglia să ceară pace.

– Rachetele V I cad deja deasupra Angliei, replică Minden. Führerul își ține întotdeauna promisiunile. Ne-a promis victoria și o vom dobândi.

– În cazul acesta trebuie să fie vorba de altceva, un alt tip de armă, spuse Savage.

– Dacă ar exista o astfel de armă, îi răspunse Minden, eu tot n-aș avea de unde să știu de ea. Eu sunt un simplu ofițer de stat major.

– Sper că discuția noastră nu v-a ofensat cu nimic, spuse Savage, vrând să pară îngrijorat. Am crezut că putem discuta deschis.

– Și de ce nu? Nu sunt un fanatic în probleme de politică. Discuția noastră mi-a făcut chiar plăcere. Frumoasă grădină, nu-i așa? Păcat că n-o mai îngrijește nimeni. Ordonanța mea mai dă o mână de ajutor la legume, dar nu poate nici el să facă prea mult.

– Cred că familia de Bernard e bucuroasă să vă găzduiască aici, spuse Savage. I-ați ajutat foarte mult.

– Am făcut ce-am putut și eu. Sunt niște oameni foarte cumsecade. Conte este un tip foarte sensibil: mă înțeleg foarte bine cu el.

– Verișoara mea a devenit o franțuzoaică autentică, remarcă Savage.

– Din locul în care se aflau se vedea întregul castel.

– Mă surprinde. De obicei americanii nu renunță complet la identitatea lor. Am impresia că nu vă agreează prea mult. Sper să nu mi-o luați în nume de rău.

Maiorul i-o luase în nume de rău și dovadă era

expresia lui încruntată. Cu toate acestea, dădu din cap și spuse:

– S-ar putea. Prezența unui străin în casa proprie nu face plăcere niciunei femei. Cred însă că a început să se obișnuiască cu mine. Într-o bună zi vom fi chiar prieteni.

– Sunt convins. Ieri i-am cunoscut și pe micuții mei verișori. Sunt niște copii adorabili. Eu auzisem mereu că micuții americani sunt niște adevărați monștri. Mă tem că opiniile mele despre creșterea și educația copiilor sunt foarte stricte.

– Cu un tată american nu-i de mirare! interveni Minden, nereușind să se abțină.

– Părinții mei s-au despărțit. Eu am fost crescut de mama, o femeie cu niște idei demodate. Parcă am auzit motorul mașinii. Cred că s-au întors de la biserică.

– A, spuse Minden. Într-adevăr s-au întors. Le-am promis copiilor că am să mă joc cu ei înainte de masă.

Spunând acestea se îndepărtă cu pași iuți spre castel.

Dădură colțul și în față le apărură mașina în care se aflau Jean, Régine, copiii și Louise. Cum îl văzură pe Minden, cei mici alergară spre el. Maiorul se așeză într-un genunchi și îi luă în brațe. Savage îl văzu râzând, apoi, ridicându-și privirea o observă pe Louise care se uita la el. Jean și Régine intraseră în castel. Savage se duse direct la ea. Contesa era frumoasă și, cu pălăria pe cap, avea o înfățișare tinerească. Savage îi puse o mână pe umăr.

– Bună dimineată. Ai spus o rugăciune și pentru mine?

– N-am putut, îi răspunse ea cu glasul stins. Aveam impresia că numai dacă ți-aș fi pomenit numele, mi s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor. Pe lângă aceasta, n-am mai fost la biserică de luni de zile. Ți-am mai spus, am fost o lașă.

– Știu, spuse Savage, și te cred.

– Uită-te un pic la copii. Mereu se dă în spectacol când e cu ei.

– Am observat și eu.

Minden se ridicase în picioare, iar copiii i se balansau fiecare pe câte un braț. Nu-și luau nici o clipă ochii de la el și râdeau tot timpul.

– Mamă, strigă Paul. Mamă, domnul maior Minden vrea să ne jucăm cu mingea.

– Drăguț din partea lui, îi răspunse Louise. Masa e gata peste o jumătate de oră.

Cei trei începură să alerge pe gazon.

– Deci, îi plac copiii, spuse încet Savage.

– N-am ce să fac, îi răspunse Louise. Or să crească fiind convinși că sunt cei mai de treabă oameni. De ce te uiți așa?

– Nu sunt deloc oameni de treabă, spuse Savage. Sunt o rasă de schizofrenici setoși de sânge, iar ticălosul ăsta este un exemplu semnificativ. Când putem sta un pic de vorbă?

– În nici un caz acum, răspunse ea. Jean o să ne aducă ceva de băut. După prânz du-te în camera ta și așteaptă-mă acolo. Am să le spun că am o migrenă.

* * *

– Nu i-am găsit pe nici unul dintre ei, spuse Régine fratelui ei. El nu e în casă și nici Louise nu e de găsit în camera ei. Am căutat peste tot.

– Și ce vrei să spui cu asta?

Jean rostise aceste cuvinte ridicându-și privirea spre sora lui cu o expresie plină de prudență, înfruntând furia din ochii fetei.

– Ai grijă, Régine, gândește-te bine înainte de a spune ceva!

– Bine. Știu că tu vrei să închizi ochii la ce se întâmplă, spuse ea furioasă. Asta-i necazul tău. Dar eu sunt făcută altfel. Eu mi-am dat seama că ceva nu e în regulă cu așa-zisul verișor care a apărut din senin. M-am uitat cu atenție la el în dimineața asta, când ne-am întors de la biserică. I-am văzut pe amândoi de la fereastră; el își ținea mâna pe umărul ei și se sorbeau din ochi. Și să știi că nu se priveau ca niște verișori! Ea pretinde că o doare capul și că se duce să se întindă puțin, iar el zice că se duce să se plimbe. Numai că plimbarea și-a făcut-o dimineață, mi-a spus mie maiorul. Sunt sigură că în clipa asta sunt împreună!

– Deci, ai spionat-o pe Louise, spuse încet Jean de

Bernard. N-ai găsit-o în camera ei, așa că ai dat fuga la mine să-mi faci în ciudă.

– Așa nu e vărul ei, spuse Régine, sfidătoare. Îi e amant. Știu eu. Mi-am dat seama după cum se uită la ea.

– Bă nu știi nimic, spuse Jean ridicându-se și apucând-o cu putere de braț. Ți-am spus și azi dimineață și ți-o repet: Vezi-ți de treaba ta! Louise este soția mea și nu-ți permit să te mai amesteci în viața noastră și să mă umbli cu astfel de minciuni. Roger Savage *este* vărul ei; îi cunosc părinții și știu totul despre el.

– Se culcă cu ea, continuă Régine cu același aer de dispreț. Sunt convinsă că în clipa asta a răsturnat-o pe sub vreun copac!

Jean o lovi peste față cu mâna dreaptă.

– Încetează! îi porunci el. Ieși imediat de aici!

Régine se retrase câțiva pași, ținându-și mâna la falcă. Începu să plângă.

– Plec, spuse ea. Mă întorc chiar acum la Paris.

Trânti ușa cu putere în urma ei. Jean rămase pentru o clipă nemișcat. Régine avea dreptate în legătură cu Roger Savage. Reacția ei fusese instinctivă, bazată pe intuiția tipic feminină. Jean nu reușise să depisteze nimic la Savage care să-i trezească vreo bănuială. Rolul pe care acesta îl juca, dacă era într-adevăr ceea ce pretindea că este, nu avea nici un cusur. Louise era cea care nu îl convinsese pe deplin. Își cunoștea bine soția, iar răcirea dintre ei nu o schimbase prea mult. Contesa își păstrase sinceritatea naturală a rasei ei. Rolul de mincinoasă nu i se potrivea deloc. Jean se duse lângă fereastră și-și aprinse o țigară, privind cu atenție afară. Dacă cei doi au ieșit într-adevăr la o plimbare, din direcția aceea ar fi trebuit să se întoarcă.

Minden se înșelase. În realitate, în zonă fuseseră parașutați agenți ai inamicului, iar cel care pretindea că se numește Roger Savage era unul dintre ei. Indiferent de misiunea pe care Savage o avea, aceasta nu va aduce decât nenorociri și, inevitabil, represalii împotriva localnicilor. Tot ce făcuse Jean, sacrificându-și inclusiv fericirea personală, se afla acum într-un pericol de moarte. Își pierduse soția și stima de care se bucurase în ochii acesteia, dar reușise să mențină intact satul St.

Blaize. Iubea atât de mult castelul și valoroasa tradiție culturală a familiei. Era casa în care se născuse, pajiștea primelor sale jocuri, locul primelor ore de călărie pe ponei. Castelul supraviețuise Revoluției și dominase satul cu măreție timp de șase secole. Totul în jur îi amintea trecutul și responsabilitatea pe care o avea față de viitor. Portretele strămoșilor, fotografiile străbunicilor și ale părinților, cadrul din studiou în care era surprinsă Louise alături de Paul și fetița abia născută, lângă fântâna din curte. Stând la fereastră și așteptându-i pe cei doi să se întoarcă își aminti de ziua în care văzuse prima mașină germană trăgând în fața castelului și pe primii nemți care intraseră în St. Blaize en Yvelines, mărșăluind pe alea cu pietriș. Fusesse atât de dezamăgit și rănit sufletește și în clipa aceea își propusese să facă tot ce-i va sta în putință pentru a apăra viitorul familiei sale. În momentul acela nu existase cale de mijloc și nici un compromis între hotărârea de a le întinde mâna celor care siluiseră Franța și de a-și lua revolverul și a-i împușca pe toți. Făcuse alegerea pe care o considerase corectă, iar acum plătea prețul acestei decizii. În clipa aceasta însă era amenințat cu propria distrugere. Tatăl lui, din care viața se scurgea pe zi ce trece în camera de la etaj, iubit și protejat de toți, sora pe care o pălmuise adineori ca pe o tărfa pentru că îl rănisese cu bănuielele ei, proprii copii și însăși Louise erau într-o mare primejdie. Vor fi cu toții arestați și interogați și apoi târați în fața plutonului de execuție.

Jean știa ce li se întâmplase opozanților și membrilor Rezistenței.

Începuse să se calmeze. Acum se simțea cuprins de teama pentru soarta celor pe care îi iubea. Teamă pentru soția care îi trădase pe toți datorită încăpățânării sale oarbe. Iar el nu se putea mulțumi să privească neputincios la pericolul în care se afla Louise. Un singur lucru mai rămânea de făcut. Alese o atitudine în urmă cu patru ani. Acum va face o nouă alegere.

Se duse la masa de lucru și scoase din fundul unui sertar revolverul pe care îl folosisese în armată și o mână de gloanțe pe care le ascunsese tot acolo în ziua capitulării Franței. După aceea plecă în căutarea lui Savage.

* * *

Savage își apăsă buzele de ale ei. Louise încetase să i se mai opună; își depărtase buzele și-și ținea ochii închiși. Sub mâna cu care o mângâia Savage îi simțea inima bătând.

Urcase în camera lui și o așteptase. Era convins că mintea lui nu era frământată decât de persoana maiorului. Când Louise intrase în încăpere, trupul lui tresărise. Se apropiase și mai mult de ea, împingând ușa cu o mână, iar cu cealaltă luându-o pe contesă de umăr. Fără să scoată un cuvânt, își lăsă toată greutatea asupra ei, imobilizând-o la perete.

Nu avusese de gând să facă dragoste cu ea. În același timp era convins că nici ea nu se aștepta la așa ceva.

Savage își ridică fruntea și se uită la ea.

– Ce am făcut noi încalcă orice regulament, spuse el. La orele de instrucție specială nu m-au învățat și așa ceva... Te doresc atât de mult și simt că și tu mă vrei.

Continuă s-o strângă în brațele cu mușchi ca de oțel. Cu toate acestea, din ochii lui izvora căldură, iar strânsoarea nu-i provoca contesei nici o durere.

– O, Doamne, șopti Louise, știi bine că te doresc, dar acum dă-mi drumul.

– Nu, spuse Savage. O să facem dragoste. Noaptea trecută am fost la un pas. Oricum se va întâmpla, știi bine.

– Ia-ți mâinile de pe soția mea!

În cadrul ușii, cu revolverul îndreptat spre Savage, stătea Jean de Bernard. Rostise aceste cuvinte în limba engleză. Savage făcu un pas înapoi. Aruncă o privire rapidă în direcția ușii, analizând șansa de a o împinge cu putere peste conté și de a-l izbi pe acesta de pragul de sus. Arma era însă prea aproape. Se îndepărtă un pic de Louise.

– Am să te omor, spuse Jean de Bernard. Aș fi făcut-o dacă nu m-aș fi temut să n-o rănesc pe Louise. Pleacă de lângă el!

– Nu! spuse ea cu calm, apropiindu-se de Savage și apucându-l de braț. Lasă jos pistolul ăla! Între noi nu s-a întâmplat nimic.

Jean nu se uită la ea.

– Am auzit totul, îi spuse el încet lui Savage. Ești tu elvețian așa cum sunt și eu. Ai venit în casa noastră, punându-ne pe toți în pericol. Nechibzuia și romantica mea soție ți-a permis să rămâi. Știi bine ce-i poate face Gestapo-ul, nu-i așa? Dar ție nu-ți pasă. O să te folosești de ea, ai să încerci să te culci cu ea, fără să te gândești la ce ne poate paște pe noi.

– Bine, spuse Savage cu răceală în glas. Ai dreptate, nu sunt elvețian. Ai aflat totul despre mine. Dar acum sunt aici, și mi s-a făcut o primire pe cinste. Ce poți să le spui prietenilor tăi nemți în situația aceasta?

– Am să le spun, continuă neînduplecat Jean, că am o bănuială. Că te-am pus în fața faptului împlinit și că ai recunoscut că folosești acte de identitate false. Că ai încercat să fugi și că te-am împușcat.

– Foarte bine, spuse Savage. Dar cum rămâne cu soția ta? Crezi că ea nu va fi interogată? Mai bine împușcă-ne pe amândoi. Asta dacă nu ai de gând să o dai și pe ea pe mâna nemților!

– Nu! strigă Louise. Jean, pentru numele lui Dumnezeu...

– N-o să împuște pe nimeni, spuse Savage. În clipa aceasta i-ar plăcea s-o facă, dar își dă seama că nu poate. E, de asemenea, conștient că n-ai să-i susții poziția dacă o va face și, în același timp, nu va concepe că băieții răi să pună mâna lor scârboasă pe tine. De ce nu lași pistolul ala jos? Indiferent de ce mi-ai face mie, Louise va ajunge la Gestapo.

Jean le întoarse spatele și se lăsă cu greutate într-un fotoliu.

– Ticălosule! Ticălos pus pe șantaj...

Jean se întoarse spre Louise.

– Acum vezi ce-ai făcut? Ai văzut ce fel de oameni sunt ăștia?

– Roger e soldat, spuse ea ușor. A venit aici cu o misiune foarte importantă. Nimic nu-i poate sta în cale. El nu are nici o vină.

– Nu are nici un rost să încerci s-o recrutezi, spuse Savage. Louise e de partea mea. Am să-ți mai spun ceva, domnule conte, de Bernard: femeia asta are mai mult

curaj în degetele ei decât patruzeci de milioane de francezi de-ai tăi.

– Să pleci imediat din casa mea! se răsti la el Jean. Nu mă interesează unde, dar să nu te mai văd înaintea ochilor!

Savage așteptă o clipă. Instinctul îl sfătuia să fie răbdător, să lase inițiativa femeii. Louise fusese luată prin surprindere, dar el constatasese cu aclmiratie că femeia reacționase cu foarte mult curaj. Își îndreptă privirea spre ea și-i zâmbi. Îi mai simțea încă mirosul parfumului, o sugestie vagă de pulbere cu aromă de flori și colonie. I-ar fi făcut o mare plăcere să apuce acel pistol și să-i îndrepte țeava spre țeasta contelui.

– Jean, spuse încet Louise. Omul ăsta nu poate pleca de aici. Trebuie să rămână în districtul nostru. Dacă îl denunți, am să plec cu el. Și atunci, de un lucru poți fi sigur: amândoi vom fi arestați.

– Înțeleg, spuse contele de Bernard. Înțeleg ce vrei să spui. Te-a sedus total. Nu-ți dai seama că pui în pericol viața propriilor tăi copii? Și pe cea a tatălui meu? Ești în stare s-o faci doar de dragul lui?

– Nu o fac de dragul lui, spuse încet Louise. Ce-ai văzut tu, nu trebuia să se întâmple. Îmi pare rău că s-a întâmplat. Amândoi suntem de vină în aceeași măsură. Am de gând să-l ajut pentru că doresc victoria aliaților. Vreau să văd țara ta eliberată de sub jugul german. E prea târziu să mai revin asupra acestei hotărâri. Acum e târziu și pentru tine. Va trebui să ne ajuți, chiar dacă vrei sau nu.

– Așa ne mai înțelegem, interveni și Savage. Crezi în neutralitate, și din punctul nostru de vedere ai dreptate. Uită că ai intrat vreodată în camera asta.

– Soția mea este în pericol, spuse Jean, străfulgerându-l cu privirea. Toată familia mea e în pericol și asta numai din cauza ta.

– Întâmplător, îi răspunse încet Savage, sunt într-un pericol mult mai mare decât îți poți închipui tu. De ce naiba nu lași pistolul ăla la o parte? Ai face mai bine să mă ascuți cu atenție.

Pistolul coborî ușor.

– Ce vrei să spui? întrebă Jean. Despre ce pericol vorbești?

Savage scoase din buzunar un pachet de țigări și aprinse două. Una i-o întinse Louisei. Mâinile îi erau destul de sigure.

– Am venit aici cu o misiune precisă, spuse el. Pentru acest scop am fost selecționat și am urmat un curs special de pregătire. Ascultă-mă bine, nimeni nu o să-mi poată sta în cale. Să-ți intre bine în cap! Aș putea încheia o înțelegere cu tine, dar nu sunt convins că o vei respecta. Am înțeles, vrei să-ți protejezi soția, chiar dacă asta va însemna să-mi dai și mie o mână de ajutor. Dar cât vei putea s-o faci? Ai să te gândești la un tertip și ai să mă dai pe mâna nemților. Eu unul însă nu pot să-mi asum un astfel de risc. Nu pot să risc îndeplinirea misiunii ce mi-a fost încredințată. Va trebui, deci, să mă încred în tine. Tu mai ești convins că poți conviețui alături de nemți, nu-i așa? Crezi că dacă nu te amesteci în problemele lor și nu le creezi probleme, or să te lase să-ți duci mai departe viața în acest loc, alături de ai tăi?

– Sunt convins de asta, îl întrerupse furios Jean de Bernard. Vorbeai de oamenii tăi, oamenii pregătiți să ucidă cu sânge rece, să distrugă, să vină în țara mea și să sacrifice viețile francezilor de dragul unor urzeli puse la cale la Londra. Poate că ție nu-ți pasă dacă mori, dar soția și familia mea nu vor suferi din cauza misiunii tale. Zici că toată lumea e în pericol. Eu nu te cred. Adevăratul pericol ești chiar tu.

Pistolul se ridică din nou spre Savage.

– N-ai decât să tragi, spuse americanul cu răceală în glas. Hai, dă-i drumul... Înainte însă, am să-ți explic motivul pentru care am venit aici. După aceea, n-ai decât să iei o hotărâre.

* * *

Adolph Vierken își închiriasse un apartament la hotelul Crillon. Când venise la Paris, în urmă cu șase luni, fusese obosit, nu putea să doarmă, suferind de epuizarea fizică a celor care luptaseră pe frontul de est. Serviciul lui în Rusia durase aproape optsprezece luni. Eliminase două pietre și suferea de dezinterie și de epuizare. El și

oamenii lui duseseră lupte dure în ariergardă, încercând să se opună înaintării armatelor rusești și întreprinsese mai multe expediții de pedepsire a populației civile cu o brutalitate care îi adusese Crucea de Fier cu frunze de stejar.

Participase la 30 de mii de execuții și la distrugerea a sute de sate în care fuseseră măcelăriți toți locuitorii prin mitralierea în masă, gazare în ducele mobile și prin spânzurări publice. Era melancolic și plictisit. Când a sosit în Franța, permisia petrecută acasă nu-i calmase nici un pic starea de nervozitate. Ai lui deveniseră niște străini, soția și copiii îl călcaseră pe nervi. Cel mai mic zgomot îi provoca o criză de furie. Ajunsesse chiar să-i amenințe cu violență. Făcuse un raport și promisese o funcție necombatantă. Dulcea numire în Franța era o recompensă ce i se acorda pentru modul impecabil în care își făcuse datoria până atunci. Relaxarea sa preferată era muzica. În primele câteva săptămâni se dusese singur la Opera din Paris sau la Conservator. Încetul cu încetul începuse să se mai destindă. Își recăpătase somnul și-i revenise pofta de mâncare. Adolph a adus o eficiență sporită muncii sale din cadrul recent reorganizatei secției S.D. și a început să se bucure din nou de viață. De când revenise de pe Frontul de est nu se mai atinsese de o femeie. Se simțea lipsit de vlagă, impotent; bărbăția lui dispăruse și conștientizarea acestui fapt îl transformase într-o fiară. Interogatoriile conduse de el erau feroce chiar și pentru stilul obișnuit al Gestapoului. Când părăsea celulele din bulevardul Foch reușea să se relaxeze cu Mozart, Brahms și Beethoven, cu un luxos apartament din splendidul hotel parizian, cu mâncăruri și băuturi fine. Dar numai după ce a cunoscut-o pe Régine de Bernard, cura lui a devenit desăvârșită.

La unul din concerte ea se așezase lângă el și în prima jumătate de oră nici n-o băgase în seamă. Spectacolul cu lieder-uri de Schumann îl captivase pe deplin și, până la pauză, în jurul lui nu mai existase nimeni și nimic.

Când dăduse cu ochii de ea, prima impresie nu fusese deloc favorabilă. El prefera femeile înalte, cu sâni mari și cu ten arian și în nici un caz femeile proaste și supuse, ca soția lui, a cărei docilitate îl făcuse să-și piardă

frea în timpul permisei petrecute acasă. Cea de lângă el era o fetiță pirpirie și negricioasă. Nici măcar nu era drăguță. Nici nu-și daduse seama ce-l determinase să-i vorbească. Poate efectul nostalgic al minunatelor cântece de dragoste ale lui Schumann. Simțise o singurătate apăsătoare. Deschisese programul și o întrebase care piesă din ciclu îi plăcuse mai mult.

După terminarea concertului o invitasă să cineze împreună. Discutaseră politicos despre chestiuni lipsite de importanță. O găsisă inteligentă, plină de substanță într-un mod care-l puneă în încurcătură. Remarcase mâinile ei mici și trupul perfect. Interesul pentru fată începuse să-l copleșească. O condusese acasă, foarte corect, încercând să-și stăpânească excitarea. A doua zi trimisese mașina după ea la Sorbona și o invitasă la masă. La sfârșitul săptămânii ea îl însoțise la hotelul Crillon și făcuseră amor. Régine fusese virgină, nesigură, nerăbdătoare și stângace. Dorința de a o posedă și plăcerea au fost consecința unei energii sexuale până atunci încâtușate. Alături de Régine își regăsise bărbăția, iar ea descoperise un alter ego de existență căruia nu știuse până acum.

Cruzime, forță, posesie: Régine dorea să fie iubită exact cum îi plăcea lui. Inteligența ei scilipitoare făcea supunerea în fața lui și mai excitantă. Îi săruta mâinile și îl adora pentru ceea ce era. O făcea fără nici un fel de rușine, fără inhibiție. În dorința lor erau ca doi gemeni și din simpatia lor sexuală se născu o dragoste stranie. Adolph nu mai fusese astfel iubit de nici o femeie. Pe lângă plăcerea de a face dragoste descoperise la ea și o mare tandrețe. Se purta frumos cu ea, ascultau împreună aceleași discuri și-i cumpăra rochii splendide pe care Régine nu avea voie să le poarte decât în prezența lui. Amândoi iubeau poezia. Ea l-a învățat să guste piesele lui Racine și Molière și a vizitat cu el mai multe muzee și galerii. Uneori hoinăreau de-a lungul Senei, el îmbrăcat în civil, mână în mână, admirând frumusețea veșnică a orașului pe timp de noapte. Dar cel mai mult timp îl petreceau făcând dragoste. În noaptea în care ea plecase din St. Blaize, se aflau împreună în dormitorul lui, zăcând epuizați. Régine venise la hotelul lui de îndată ce

ajunsese la Paris. Până la gară luase o bicicletă și așteptase trenul cuprinsă de tristețe, frecându-și obrazul în locul în care o palmuise Jean, plângând de necaz și de gelozie. Nu-i plăcuse de cumnata ei încă din clipa în care aceasta intrase în casa lor. Pe propria ei mamă nici nu o cunoscuse prea bine. Amintirea unei femei delicate ce-și dădea duhul într-o cameră de la etaj plină de flori devenise deja lipsită de contur. Suferința tatălui ei și izolarea acestuia fuseseră pentru ea o adevărată agonie în comparație cu pierderea mamei. Apariția soției lui Jean îi provocase o criză de gelozie adolescentină și teama de a nu fi trecută pe plan secund. Antipatia se transformase în ură tacită, secretă, alimentată de rele imaginare. Nimic din ce făcea Louise n-o mai putea absolvi de crima de a fi pătruns în familie și de a fi ocupat locul pe care Régine considera că trebuia să-i aparțină numai ei.

Fata se sprijini într-un cot și începu să mângâie pieptul lui Vierken, jucându-se cu părul aspru și negru. Și îi spuse ce pățise.

– M-a lovit. M-a lovit peste față. A fost prima dată în viața mea când m-a atins. Nici când eram copil nu a făcut așa ceva. Și asta doar pentru că i-am spus adevărul despre ea.

– Ești geloasă, iubito, îi spuse Vierken. Nu trebuie să nutrești astfel de sentimente față de un frate. Acum mă ai pe mine. Îmi doresc întreaga ta gelozie.

– Cum poate să-i mai ia apărarea? îl întrebă Régine. Credeam că are mai multă mândrie. Ea nu s-a mai culcat cu el de ani de zile. Știu că bărbatul acela nu este vărul ei!

– Cum? o întrebă Vierken. De unde știi?

– După felul în care o privește, îi răspunse ea. Exact cum mă privești tu pe mine. Ți dai seama ce înseamnă asta... Jean nu l-a cunoscut până acum. Abia a sosit, fără să anunțe înainte, fără nimic. Ceva nu e în regulă cu el. Am simțit acest lucru din clipa în care l-am văzut prima dată.

– Și dacă este într-adevăr amantul ei, spuse Vierken, ce te interesează pe tine? Dacă fratele tău ar fi fost un bărbat adevărat, ar fi știut cum să se poarte cu ei. Ce rost

are să te necăjești atâta? Uită-te la tine, ai ochii plini de lacrimi...

– Pretinde că e elvețian, continuă ea obsedată. Avocat elvețian... Mie nu mi s-a părut deloc că ar arăta ca un avocat.

Vierken se răsuci pe spate, încolăcind-o cu brațul, apoi își trase perna sub cap.

– Și atunci arce arăta?

– Nu-mi dau seama, spuse ea. Dar amândoi mint. N-am să-l iert niciodată pe Jean pentru că i-a ținut partea. Niciodată!

– Gata, o îndemnă Vierken. Nu te mei gândi la asta. Îmi plac sânii tăi micuți. Vino aici...

La prima oră a dimineții a trimis-o la facultate cu mașina lui. A făcut o baie și s-a bărbierit, fluierând tot timpul o melodie. La ora zece avea o întâlnire cu guvernatorul militar. Antipatia lui față de generalul Stulpnagel făceau ca aceste întâlniri să fie și mai insuportabile. Se simțea ofensat de aroganța militarului, de snobismul lui prost disimulat față de ofițerii pe care-i avea în subordine. German fiind și trăgându-se dintr-o familie mijlocie dintr-un orașel de lângă Köln, îi ura pe prūsaci și clasa socială pe care aceștia o reprezentau. El și elita sa luaseră locul junkerilor în ierarhia germană. Și intenționau să-și păstreze acest loc. Se așeză la masa de lucru din camera de zi și făcu câteva însemnări. Apoi comandă o legătură telefonică la birou, de unde îi răspunse aghiotantul său.

– Sunt Obergruppenfuhrer Vierken. Vreau să-mi verificați un cetățean elvețian... Da... Cu prioritate... Se numește Roger Savage, domiciliat în Berna, lucrează la o firmă elvețiană de avocatură numită Felon et Brassier. Aflați dacă se află în vizită în Franța. Dacă nu se adeverește, trimiteți un mesaj S.D.-ului de la Chartres ca persoana cu acest nume care se află în prezent la castelul din St. Blaize să fie arestată... Bun... În jurul prânzului am să trec și eu pe la birou.

Puse receptorul în furcă, mototoli hârtia pe care notase datele furnizate de Régine, apoi o aruncă la coșul de gunoi. Certurile din familia ei nu îl interesau. Dacă cumnata ei se încurcase cu un verișor, asta nu era treaba

lui. Dar prezența brusc a unui străin a cărui calitate trezea destule suspiciuni atât de aproape de cartierul general al generalului Brühl era un aspect care trezea un mare interes celor de la SS.

* * *

– Nu te cred, spuse Jean de Bernard. E imposibil.

– Nu vrei să mă crezi. Pentru că dacă m-ai crede ar trebui să treci de cealaltă parte a baricadei.

Louise nu spunea nimic. Se uita când la unul, când la celălalt, la Jean, paralizat de uimire și nevenindu-i să creadă și la americanul disprețuitor și înverșunat. Era de necrezut. Acum, când Savage le spusese, Louise ar fi vrut să poată respinge totul. Era prea oribil pentru a fi adevărat. Nici măcar naștiții...

– S-ar putea să minți, spuse încet Jean de Bernard. S-ar putea să inventezi totul ca să mă determini să-mi țin gura și să te ajut...

– Aș putea, dar n-o fac. Gândește și tu; nimeni nu inventează o astfel de poveste. Știm că germanii au lucrat la așa ceva. Descoperirea au făcut-o anul trecut. Brühl a descoperit formula, folosind pentru experiențele sale lagărele de concentrare.

– O, Doamne, izbucni Louise.

Pe chipul lui Savage apăruse acum o expresie de groază. Până și Jean o remarcase și nu mai scotea nici un cuvânt.

– La Auschwitz, spuse Savage. Era șeful complexului I.G. Farben de acolo. În acel loc și-a început proiectul și a făcut experiențe pe bărbați, femei și copii. Soția mea a fost una dintre ei. Și copilul meu... Fetița avea numai patru anișori.

Jean de Bernard deschise revolverul. Cu mișcări lente scoase gloanțele, unul câte unul. Apoi puse arma și muniția în buzunar.

– M-am oferit voluntar, spuse Savage. Am să pun mâna pe ticălosul ăsta. Am să-l ucid. Dar asta n-are nici o legătură cu voi. Ce s-a întâmplat cu familia mea nu este problema voastră.

– Ba este! izbucni cu înflăcărare Louise. E cel mai

îngrozitor lucru pe care l-am auzit. Cu siguranță te vom ajuta.

– Necazul e că ceea ce au făcut soției și fetiței mele vor face și francezilor care locuiesc în satele și orașele de pe coastă.

– Cu gaz care afectează nervii, e floare la ureche. Provoacă panică, halucinații, convulsii și moartea. Cel mai cumplit efect îl are asupra copiilor. Aceștia înnebunesc de spaimă și se sfârtecă între ei... Asta e arma lor secretă și nu VI-urile sau rachetele. E vorba de formula XV, inventată de Brühl. Cu ajutorul acestui gaz pot nimici forțele invadatoare în numai câteva zile. Uciderea a sute de mii de oameni din rândul populației civile va fi doar un accident. Știm din informațiile obținute până acum că nemții se află pe punctul de a finaliza producerea acestui gaz. Nu e un gaz convențional purtat de vânt. Este un spray chimic care emană în atmosferă substanța otrăvitoare numai când intră în contact cu solul. Nu știm încă cât durează efectul lui, dar știm că e ușor de fabricat și de depozitat.

– Cum ai reușit să descoperi acest lucru? Întrebă Jean de Bernard. Cum ai aflat?

– Printr-o coincidență. Generalul meu spunea că a fost mâna providenței. E genul de om care vede lucrurile prin prisma această. Când Franța a capitulat, au fost arestați mai mulți evrei spanioli. Au fost trimiși la Auschwitz. Numai că spaniolii sunt niște tipi cam sensibili și nu le-a convenit ca evreii lor să fie călcați pe bătăături. Așa că o parte dintre aceștia care au supraviețuit lagărului au fost repatriați. Unul dintre ei s-a dus și a povestit ceva la ambasada americană din Madrid. Existau zvonuri cu privire la existența în complex al unui centru experimental. Șeful acestui centru ar fi fost un anume Brühl. Prizonierii care erau duși la acest centru nu se mai întorceau vii. Începuse să circule zvonul că era vorba de un gaz. Apoi o femeie a fost martoră la o înmormântare la groapa comună. După descrierea cadavrelor, decolorarea pielii, rănille autoprovocate și alte simptome, oamenii noștri și-au putut da seama că presupunerea se adevărea. Era într-adevăr vorba de un gaz, dar nu de unul obișnuit. De atunci am fost tot timpul

pe urmele lui Brühl. Știm că după dispariția sa din Auschwitz a stat ascuns undeva pentru a desăvârși formula. Dar acum nu mai avea nevoie de cobai. Apoi am dat de el.

– Cum? întrebă Louise.

Savage își aprinse o țigară și lăsă bățul de chibrit să ardă pentru o clipă.

– Prin prietenul vostru, maiorul Minden. El a vorbit cu Jean. În realitate nu este ofițer de stat major. Asta face parte din mascaradă. Este unul dintre biochimistii de frunte ai Germaniei. A lucrat cu Brühl înainte de război, la Dresda. Când am auzit că se află aici, ne-am dat seama că generalul Brühl de la Castelul Diane și omul de știință erau una și aceeași persoană, retrasă în acest loc pentru a-și desăvârși proiectul. La circa o sută de kilometri de aici se află patru aerodromuri, continuă Savage. Nemții vor putea transporta gazul nimicitor la escadroanele de bombardiere în numai câteva ore.

Se lăsă o tăcere adâncă. Savage continua să fumeze. Jean își coborâse privirea în podea.

– Cum te-ai gândit să procedezi?

– Vreau să pătrund în castel. Să-l găsesc pe Brühl. Fără el germanii nu vor mai termina arma secretă la timp. Iar în Germania nu o vor putea folosi fără să-și masacreze proprii cetățeni. Așa că timpul e vital. În clipa în care vom pătrunde în Europa ocupată, gazul nu le va mai servi la nimic. M-am gândit la o modalitate de a intra în castel, dar voi avea nevoie și de ajutorul vostru.

– Jean...

Louise se ridicase în picioare. Dacă va ezita și acum... Era și ea surprinsă de cât de tare i se zbătea inima în piept.

Jean de Bernard își ridică fruntea și-l privi pe american

– Spune-mi cum vrei să te ajutăm.

Să „te ajutăm“ Era o hotărâre pe care Louise n-ar fi crezut că o va lua vreodată soțul ei. Chiar și confruntat cu coșmarul pe care li-l dezvăluise Savage, se temuse că Jean va încerca să găsească un compromis.

– Va trebui să trec de santinele și de sistemul de securitate pe care îl pot avea în interior, spuse Savage.

Dacă voi ataca în mână, nu mă voi putea apropia niciodată de Brühl. Focul de revolver se va trage numai după ce voi da de el și în momentul acesta intră în scenă Minden. El are un permis de acces special. I-am văzut verificând o mașină când am fost acolo ieri cu Louise. Nimeni nu poate trece de santinelele din exterior fără un astfel de permis. Va trebui să pun mâna pe permisul lui Minden. Nu am nevoie decât de câteva ore cât să ajung acolo, să intru în castel și să-mi fac treaba. După aceea mă întorc aici.

– O să te ajutăm, interveni Jean. Numai spune-ne ce avem de făcut.

– Rețineți-l cât mai mult ocupat pe Minden în seara asta, spuse Savage. Faceți în așa fel încât să stea cât mai mult în salon, astfel ca eu să pot intra și căuta ce-mi trebuie în camera lui. Asta e tot ce trebuie să faceți.

– Pot s-o fac, spuse Louise. În fiecare duminică servim o cină rece. De cele mai multe ori el își ia mâncarea pe o tavă și o duce în camera lui, unde lucrează. De data aceasta am să-l rog să rămână cu noi. Va accepta.

– Organizați un fel de petrecere de familie, le sugeră Savage. Aduceți-l pe bătrânul conte jos. O să ne reunim cu toții și eu am să pot să mă retrag neobservat. Dacă voi reuși să pun mâna pe permis, am să-l pun la loc în timpul nopții, astfel că Minden nu o să-și dea niciodată seama că i l-am luat.

– Și dacă nu te mai întorci? îl întrebă Jean.

Savage scutură din umeri.

– Dimineată vor fi aici. Dacă va fi așa, sper din tot sufletul că o vei împușca pe Louise și apoi îți vei trage și tu un glonț în cap.

– Prea bine, spuse Jean îndreptându-se spre ușă. O să-l aducem jos pe Minden și o să-l ținem cât putem de mult. O să-ți acordăm tot sprijinul de care suntem în stare. Dar ar mai fi ceva...

Pentru prima dată își îndreptă privirea spre Louise. apoi se uită din nou la Savage.

– Dacă te mai atingi vreodată de soția mea, te omor. Să-ți intre bine în cap.

Îi deschise ușa Louisei și-i spuse:

– Du-te și caută-l pe Minden. Dacă îl chemi tu, nu te va refuza.

Ieși apoi din cameră și Louise îl urmă, fără să mai aștepte vreo replică din partea lui Savage.

* * *

– E foarte drăguț din partea voastră, spuse Heinz Minden.

Privi în jur și zâmbi. Îl văzu pe contele de Bernard alături de tatăl său așezat pe un scaun, cu o pătură pe genunchi și cu o cupă de șampanie în mână tremurândă și pe Louise pe care o găsea superbă în rochia ei simplă, de culoare albastră și cu șiragul lung de perle. Se uită chiar și la Savage care își ridicase paharul spre el.

Petrecerea, după cum îl anunțase Jean de Bernard, era dată de fapt în onoarea lui Savage. Păcat că Régine fusese chemată la Paris și nu va putea fi cu ei. Minden fusese surprins și încântat când Louise însăși venise la el să-l invite. Nici nu-i venise să-și creadă ochilor când, după bătaia aceea din ușă, se întorsese și o văzuse acolo. Pentru o clipă se pierduse cu totul, neștiind care era motivul acelei vizite. I se dăduse o explicație simplă și, în același timp, plină de farmec. Organizaseră o reuniune de familie și vroiau să participe și el. Louise nu-i dăduse nici o șansă să refuze. Ținuse tot timpul ușa deschisă și în cele din urmă se dăduse la o parte pentru a-i face loc să iasă. Când coborâseră scara, Minden se atinsese de ea și bărbăția i se trezise instantaneu. În salonul elegant, bând șampanie cu întreaga familie în jurul său, maiorul se simțea mai mult decât oricând ca în sânul propriei sale familii. Îi lipsea atmosfera unui cămin. Caracterul său sentimental îl făcea să simtă nevoia de a avea relații armonioase cu ceilalți. Uitase de disprețul față de Jean de Bernard și de antipatia pe care o nutrea față de verișorul din Elveția. Nu-i părea rău că neglija munca pe care și-o propusese pentru seara aceea. Nu-și mai dezlipea ochii de Louise și se simțea foarte bine. Se apropie de ea.

– Madame de Bernard, spuse el. A fost foarte drăguț din partea dumneavoastră să mă invitați la această

reuniune de familie. Ridic această cupă în cinstea dumneavoastră.

Louise îi imită gestul. Zâmbetul ei părea întipărit adânc pe chip. Făcu apoi un lucru pe care nu și l-ar fi putut închipui posibil până atunci. Lovi cu palma scaunul de lângă ea și spuse:

– Luați loc aici, lângă mine, domnule maior.

Simți ochii lui Savage ațintiți asupra ei, dar numai preț de o clipită. Acesta vorbea acum cu sotul ei care părea foarte însufletit și vesel. Făceau totul cu atâta sânge rece și cu atâta stăpânire de sine... Louise se gândi la soția și fiica lui, la ura și agonia care i se putuseră citi pe chip în momentul când le vorbisese cu puțin timp în urmă.

Și totuși, în ciuda acestui fapt, el o strânsese în brațe, înfometat de dragoste și implorând-o să-i cedeze...

– Mama mea, spunea Minden, este o femeie remarcabilă. Știați că mă trag dintr-o familie cu opt copii?

– Adevărat? Nu, nu știam.

Louise și-l îndepărtă pe Savage din gând, întipărindu-și din nou zâmbetul fals pe buze și acordându-i toată atenția maiorului.

– Era atât de bună cu noi toți, continuă Minden. Tata a murit când eram foarte mici, iar ea a început să muncească, madame de Bernard. Poate vi se va părea ciudat, dar ea a plătit studiile mele și ale trei dintre frații mei. Era infirmieră șefă într-un spital din Dresda, orașul în care am crescut. Nu reușea să stea prea mult cu noi în timpul zilei. Bunica locuia la noi și avea grijă de mine și de frații mei. Dar mamei mele îi dătoresc totul.

Mayorul își terminase șampania.

– Sunt convinsă că-i sunteți recunoscător, spuse Louise, luându-i paharul din mână. Dați-mi voie să vă mai torn.

În timp ce-i umplea încă un pahar dintr-o sticlă de pe măsuta alăturată, de ea se apropie Roger Savage.

– Și socrul tău mai vrea un pic, spuse el, apoi vocea i se transformă într-o șoptă. Ține-l de vorbă! Acum am să urc în camera lui.

Stând amândoi cu spatele spre ceilalți, Savage o apucă o clipă de încheietura mâinii, apoi Louise se întoarse și-și reluă locul lângă maior.

– Povestiți-mi în continuare, spuse ea, întorcându-se cu tot corpul spre el, împiedicându-l să-l vadă pe Savage, povestiți-mi ceva despre tatăl dumneavoastră, domnule maior Minden. Vă mai amintiți ceva de el?

Savage urcă în fugă scara de piatră. Ajuns în fața ușii de la dormitorul maiorului se opri și aruncă o privire rapidă în jur. Pe coridor nu era nimeni. Bătrânii servitori se aflau probabil în dormitorul lor de la etaj. Deschise ușa și intră. Camera semăna mult cu a lui, cu un masiv pat cu baldachin și cu pereții îmbrăcați în postav urât. Era spațioasă și confortabilă. Într-un colț se vedea un lavoar și un vas de porțelan. Minden își etalase obiectele personale peste tot; fotografii de familie, o etajeră plină cu cărți, un ceas de voiaj. Lângă fereastră se afla o masă de scris din mahon. Înainte de a coborî își strânsese hârtiile de pe birou într-un teanc ordonat. Lângă acesta se afla servieta. Savage o luă în mâini și începu să tragă de încuietoare. Nimic. Încercă din nou, trăgând cu și mai mare putere. Servieta nu dădea nici un semn că va ceda. Era încuiată. Căută cheile pe masă, dar nu găsi nimic. Își aruncă privirea pe hârtii, dar nu înțelese nimic din simbolurile lipsite de sens. Trase pe rând toate sertarele, dar nu găsi în ele decât hârtie de scris cu capetele îngălbenite și o cutie cu clame. Nici urmă de cheie. Scoțoci prin buzunarele vestonului de uniformă și ale celor două perechi de pantaloni din șifonier, dar nu găsi decât o batistă, mai multe ghemotoace de scame, un pachet de țigări și o cutie de chibrite. Cheia nu era nicăieri. În cele din urmă încetă să mai caute, dându-și seama că era inutil. Minden nu avea nici un motiv să ascundă cheia. Atâta vreme cât era la castel el se afla printre prieteni. Din acest motiv își lăsase și hârtiile pe masă. Probabil că servieta se încuia automat. Fără nici o îndoială, ținea cheia la el. Savage aruncă o privire rapidă în jur, asigurându-se că nu lăsase nici o urmă. Încăperea arăta ca în clipa în care intrase în ea. Încuie ușa și se grăbi să se întorcă în salon.

Minden era absorbit de conversația lui cu Louise. Savage se lăsă cu greutate pe scaunul de lângă conte. Jean de Bernard se uită spre el, americanul îi făcu semn cu capul că nu reușise nimic.

Cu puțin înainte de ora 10, bătrânul conte dădu semne de oboseală. Jean îl ajută imediat să se ridice. Minden se apropie și el să-i ureze noapte bună, iar Louise îl sărută.

– Vin și eu cu tine, îi spuse ea lui Jean.

Îl luară de câte un brăț și-l ajutară să-iasă din salon.

– M-am distrat foarte bine, spuse maiorul. Ce familie minunată! Mi se face și mai dor de ai mei.

– Poate că veți fi în curând alături de ei, îi sugeră Savage.

– Poate, încuviință Minden.

Mâna sa dreaptă se ridică și pipăi eșarfa pe care o purta la gât, sub gulerul cămășii. Printre degetele sale străluci deodată un lăntșor metalic pe care, sub privirile lui Savage, îl scoase afară și începu să se joace cu el.

– Este un dar de la soția mea, spuse el.

Îi arătă lui Savage un medalion pe care îl ținea între arătător și degetul cel mare.

– Înăuntru păstrez fotografia ei.

Lângă medalion atârna o cheiță. Savage își ridică ușor privirea, trecând de la micul obiect la chipul maiorului.

– E frumos să ai o astfel de amintire.

Chiar în clipa aceea, Jean și Louise se întoarseră în salon. Judecând după expresia de pe fața contelui, Savage își dădu seama că acesta îi spusese contesei că încercarea lui eșuase.

Mayorul mai rămase încă o oră cu ei. Louisei i se păruse că timpul se scurge îngrozitor de încet. Capul îi plesnea de durere, iar efortul de a întreține o conversație o epuizase, mai ales acum, când știa că o făcuse în zadar.

Jean de Bernard râdea, îl îndemna pe Minden să le povestească încă ceva despre viața lui, până când Louise crezu că germanul va rămâne acolo tot restul nopții. Cu toate acestea Minden fusese foarte chibzuit. La urma urmei, era invitat la o petrecere și astfel de evenimente nu trebuiau exagerate. Savage dădea impresia că nu observă semnele ei de disperare. Și el își reintrase în rol, numai că Louise nu mai rezista, copleșită de griji și conștientă de eșecul lui.

– Pari un pic cam obosită, spuse Jean.

Louise nici nu-și mai putea da seama cât de palidă și încordată arăta.

– Du-te la culcare. Noi, bărbații, poate mai rămânem un pic să stăm de vorbă.

Plină de recunoștință, Louise îi urmă sfatul. În timp ce-i ura noapte bună lui Savage, buzele celor doi articulară pe muștește același cuvânt: „așteaptă-mă“.

Rămase lungită pe pat, îmbrăcată, până când îl auzi apropiindu-se de ușa ei.

– N-ai găsit-o?

– Nu, dar am aflat unde este.

Savage se așeză în capul patului, suficient de aproape pentru a o atinge, dar nu făcu nici o mișcare.

– O ține la afurisitul lui de gât, continuă el. Am văzut-o chiar adineaori. Și sunt hotărât să i-o iau.

– N-ai să reușești, spuse Louise. Ți va fi imposibil dacă zici că o poartă la gât. De ce nu încerci să forțezi încuietoarea?

– Pentru că nu vreau să aflu nimic. O fi el înnebunit după tine, dar nu suficient ca să tolereze așa ceva. Cei de la SS ar veni imediat pe capul vostru.

– Și cum ai să procedezi? îl întrebă ea.

– Am să încerc să i-o scot în somn. Poate că noaptea și-o scoate de la gât.

– E prea periculos, spuse încet Louise. Dacă se trezește și te surprinde...

– Am să-l ucid, răspunse Savage.

Căută o țigară în buzunar și înjură când descoperi că pachetul era gol.

– Iar fapta ta va aduce cu siguranță SS-ul la St. Blaize, spuse ea. Nu poți face așa ceva. Ar mai exista o cale.

Louise se ridică din pat și aduse două țigări din caseta de argint de pe toaletă. Savage îi privi chipul luminat de flacăra chibritului.

– Ce cale ar mai exista?

– Cheița aceea am să ți-o aduc eu, spuse ea pe un ton liniștit. Urcă la tine și așteaptă-mă acolo.

– N-o poți obține decât într-un singur mod, spuse Savage, iar eu nu sunt de acord s-o faci.

– Mă gândesc numai la copii, la copiii ca Paul și Sophie, care vor muri în agonie, sfâșiindu-se între ei și

pierzându-și mințile. Am să-ți aduc cheia. Du-te și așteaptă-mă.

Contesa se ridică în picioare și începu să-și desfacă rochia. Americanul se apropie de ea și o luă de braț, dar ea se smulse cu îndârjire.

– Nu, spuse ea. Nu mă atinge. Fă cum ți-am cerut. Acum du-te. Am să ți-o aduc cât pot de repede.

* *

– Ești atât de frumoasă, murmură Heinz Minden, atât de frumoasă... De ce ai tipat? N-am vrut să-ți fac nici un rău...

– Din cauza obiectului pe care îl ai la gât, șopti Louise. Mi-a pătruns prin piele. Dă-l jos, te rog.

În întuneric, Minden își pipăi lanțul și și-l desfăcu de la gât. Louise i-l luă din mână și în momentul acela simți cheia între degete. Îl lăsă să cadă pe podea, lângă pat. Apoi își închise ochii, în timp ce brațele lui se încolăceau din nou pe trupul ei. O oră mai târziu, Louise se afla în cadrul ușii lui Savage. În mână ținea lanțul cu medalionul și cu cheia.

– Doarme, spuse ea. Ia ce dorești. Acum e în camera mea.

– Nu mai plânge, o imploră Savage luându-i cheia din mână. Cât timp îmi mai poți acorda? Cât poți să-l mai ții acolo?

– Cât doresc eu, îi răspunse Louise.

Își duse o clipă mâna la față, apoi își trecu degetele prin păr. Savage observă că mâna contesei tremura.

– Zicea că mă iubește, spuse ea deodată. Am senzația că nu voi mai fi niciodată curată. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te. Eu trebuie să mă întorc acum, să nu se trezească cumva.

– Așteaptă aici, spuse Savage. După ce deschid servieta ți aduc cheia înapoi. După aceea te poți întoarce la el.

Se întoarse după cinci minute și-i aduse cheia.

– Acum e unu și jumătate, spuse Savage. Încearcă să-l mai reții până la patru.

– Succes! îi ură Louise. Am să mă rog pentru tine. Louise se întoarse în camera ei.

Minden tocmai se răsucea în pat, căutând-o cu brațele întinse.

– Unde ai fost iubito?

– Sunt aici, șopti ea. Sunt cu tine. Adormiseși. E încă devreme. Avem încă toată noaptea la dispoziție.

Generalul Friedrich Brühl își terminase cina. Deși nu era un gurmand știa să aprecieze calitatea mâncărilor. Își dezvoltase un gust deosebit pentru vinuri și băuturi fine, total diferit de vremea studenției când se hrănea numai cu varză acră și cu bere. Îi făcea o mare plăcere să-și imagineze cât de mândri ar fi părinții lui, meșteșugari conștiincioși din München, dacă ar vedea ce om rafinat a devenit între timp fiul lor.

Stătea în capul mesei lungi din secolul al XVI-lea și-și privea ofițerii din subordine. Erau în total șase, selecționați chiar de el. Luminile din candelabrele de aur masiv în stil renașcentist le scălda chipurile și se reflecta pe lentilele groase ale ochelarilor generalului. Trei dintre ei erau oameni de știință, ca și el, ceilalți erau aghiotantul său, un ofițer care asigura legătura cu comandamentul militar din Paris și nepotul său pe care îl salvase de la trimiterea pe frontul rusesc. Generalul își ridică paharul și sorbi din excelentul Chateau Yquem. Pivnițele fuseseră pline până la refuz cu vinuri de cea mai bună calitate. Brühl ordonase să fie mutate cu grijă în corpul grajdurilor, unde era răcoare și unde prețioasa recoltă putea fi păstrată netulburată. Întâlni privirea nepotului său și îi zâmbi. Avea relații foarte apropiate cu sora lui. Această îi scria regulat, iar el îi răspundea în detaliu despre familie, despre starea vremii și despre progresul constant pe care îl înregistra zi de zi fiul ei care se dovedea a fi tipul tânărului pe care Brühl îl admira cel mai mult: demn de încredere, ascultător, foarte serios. În serviciul unchiului său va avea cu siguranță o carieră fericită.

Brühl începuse să muncească de la 14 ani ca ucenic într-o farmacie, măturând pe jos, alergând peste tot cu comisioane, curățând teigheaua și sticlutele pentru câteva mărci pe săptămână. Seara învăța. Nu fusese un tip

-

agresiv sau athletic, avea vederea foarte slabă și era înclinat spre singurătate. Stătea tot timpul cu nasul în cărți, spre dezamăgirea tatălui său, un bărbat plin de viață și robust, unul dintre primele elemente recrutate de Partidul Național Socialist. Crescuse în atmosfera de violență a anilor '20 din München și îl văzuse deseori pe tatăl lui întorcându-se acasă în uniforma brună de Sturmabteilung nazist, pătată de sângele comuniștilor sau evreilor cu care se bătea pe străzi. Ascultase expunerea noii filozofii și recunoscuse superioritatea bărbaților fanatici și duri care deveniseră pentru el prototipul germanului de tip nou. El nu putea fi ca ei; natura și subnutriția îl feriseră de așa ceva, dar îi adora și-i admira pe ceilalți. Cel care a auzit pentru prima oară de interesul lui pentru chimie și știință și care i-a plătit taxele de studii a fost un înstărit fabricant de mobilă, membru al partidului. Brühl și-a descoperit vocația abia la universitate. S-a dovedit a fi un student eminent și și-a oferit serviciile Partidului care l-a sprijinit să învețe, depistând elemente comuniste în rândul studenților. A fost numit trezorier al organizației naziste studențești și a fost apreciat pentru talentul său de administrator al fondurilor. I se dăduse porecla „Bufnița“. A obținut calificative maxime la fizică și chimie și s-a înscris la doctorat. Când Hitler a devenit Reichschancellor, i s-a dat o catedră, după ce titularul inițial al acesteia, un evreu mai în vârstă, fusese forțat să-și dea demisia. Friedrich Brühl, fiul unui măcelar, a intrat astfel în noua elită a societății; un organizator fanatic al partidului, un intelectual ale cărei realizări înfrumusețau imaginea nazismului în ochii unui popor care se plecă cu venerație în fața titlurilor academice. Tot acum a făcut cunoștință și s-a împrietenit cu un alt miop blajin, Heinrich Himmler. Această prietenie avea să-l aducă în scurtă vreme în fața Führerului însuși, ocazie care pentru Brühl nu putea fi asemuită decât cu scena biblică a Bunei Vestiri. Întâlnirea cu Hitler îl lăsase mut de admirație și astfel convingerea politică, rațională deveni o credință obsesivă. Din clipa aceea Brühl se hotărâse să nu refuze nici un serviciu pe care i l-ar fi solicitat conducătorul său patriă. La izbucnirea războiului i s-a încredințat imediat

funcția supremă în domeniul cercetării chimice, oferindu-i-se toate condițiile și facilitățile uzinelor chimice I.G.Farben din Dresdă.

Una din contribuțiile sale minore a fost producerea gazului ZK-I care în curând avea să fie utilizat în camerele de gazare de la Auschwitz. Acesta avea un efect mult mai rapid și nu mai dădea cadavrelor mirosul îngrozitor al monoxidului. Expunerea la gazul inventat de Brühl ucidea în mai puțin de patru minute.

Însă perfecțiunea în domeniul războiului chimic avea să o atingă abia acum. După doi ani de studii intense, cercetări și experimente efectuate în cel mai deplin secret, inclusiv în lagăre de concentrare, Brühl era pregătit să ofere vechiului său prieten Himmler un mijloc de a respinge invazia aliaților, de a întoarce din drum tăvălugul rusesc și de a reduce toate celelalte țări la supunere. Victoria, îl anunțase el pe reprezentantul personal al lui Hitler, ar putea fi la îndemâna Germaniei în mai puțin de un an. Pe dușmani îi aștepta isteria, convulsiile, panica și moartea.

Armata și populații întregi vor fi distruse. I se pusese la dispoziție tot ce solicitase. Respinsese facilitățile de la I.G.Farben. Pentru munca lui nu avea nevoie de laboratoare spațioase, ci de o deplină conspirativitate și imunitate față de bombardamentele aliaților. S-a stabilit ca centrul cercetărilor sale să fie stabilit în centrul Franței, într-un district rural liniștit, suficient de aproape de Paris pentru a fi ușor accesibil aviației defensive, o zonă în care nu se înregistraseră acțiuni ale Rezistenței și a cărei populație nu era prea indiscretă. Brühl își alesese drept cartier general Castelul Diane, selecționase un personal redus, dar cu o înaltă calificare și-și luase gradul de general în Wehrmacht. Și colaboratorii săi primiseră grade militare, iar castelul a fost conspirat drept cartierul general al armatei din zona Dreux, Houdan și St. Blaize în Yvelines. Măsurile de securitate au fost atât de eficiente încât cei din cartierul general al districtului Chartres nu aveau nici o idee despre funcția reală a lui Brühl sau despre existența laboratoarelor instalate în pivnitele castelului. Savurase fiecare clipă petrecută la vâslă. Se cufundase într-o reverie cu ochii deschiși a

vremurilor demult apuse și se dedicase cu pasiune memoriei unei femei care trăise în urmă cu patru sute de ani. Se simțea ca un rege, dormind în patul în care un valonez făcuse amor cu amanta lui, mâncând la aceeași masă, făcându-și plimbarea de dimineață în parcul în care cei doi hoînăriseră cândva. În laborator munca se apropia de sfârșit.

Făcu semnul cunoscut și ceilalți bărbați se ridicară pentru a părăsi sufrageria.

În seara aceasta nu-i invitasă să servească și cafeaua cu el. Nu era adeptul răsfățării subordonatilor. Se despărți de ei în splendidul hol de marmură, apoi se îndreptă spre salonul roșu, unde obișnuia să servească de unul singur coniacul special și cafeau. Ospătarii erau cu toții ofițeri SS, îmbrăcați în uniforme ale armatei. Până și bucătarul șef, special adus din Germania, era cadru al fanaticei poliții naziste. În șemineu ardea focul. Cafeau și deliciosul coniac Champagne îl așteptau. Brühl se relaxa în fotoliul său, gustă din coniac și privi portretul Dianei de Poitiers.

Păr roșcat, cu cârlionți delicați, un chip de o paloare ariană și un trup ca mătasea albă, realizat foarte erotic pe un fundal închis. Pentru o clipă închise ochii și se gândi la ea. Niciodată nu dorise o femeie în carne și oase, iar instinctele sale sexuale fuseseră slabe chiar și în timpul tinereții. Acum ajunsese să copuleze folosindu-și imaginația.

Când își termină coniacul, gândurile sale se întoarseră la cercetările științifice. Un singur factor rămăsese fără rezolvare; gazul era afectat de căderea ploii. La contactul cu solul sau cu o zonă de vegetație, acesta devenea nociv și pătrundea peste tot cu repeziciune. Apa sau mediile îmbibate cu apă împiedicau extinderea gazului. Și cum efectul acestuia era limitat la expunerea atmosferică, căderea ploii rămânea încă o serioasă problemă. Vremea rea putea anula efectul ofensiv timp de mai multe ore, după care conținutul nociv și otrăvitor se disipa. Brühl era un perfecționist. El trebuia să prezinte șefilor săi o armă invulnerabilă. Importanța strategică a acestei arme depindea tocmai de anihilarea rapidă a inamicului. Strategia fusese deja

stabilită; Führerul intenționa să mimeze în fața invadatorilor o minimă rezistență, încurajându-i pe aceștia să pătrundă masiv pe întregul front. Se estima că în mai puțin de o săptămână se vor afla în Franța un sfert de milion de oameni. În momentul în care ținta ar fi devenit suficient de mare, escadroanele Luftwaffe ar fi saturat întreaga zonă cu bombe cu gaz, acționând de la insula din fața coastei și pătrunzând într-o profunzime de două sute de mile. Rezultatul acestei acțiuni: zădărnicierea invaziei. Masivul raid cu gaz ucigător întreprins asupra unor orașe dinainte alese va duce, la rândul său, la capitularăa Angliei. Elementele vitale rămâneau însă acționarea prin surprindere și programarea cât mai judicioasă. Dacă inamicul nu va fi complet distrus la o distanță suficient de mare de granițele Germaniei, gazul nu va mai putea fi utilizat. Brühl se încruntă. Avea în persoana lui Heinz Minden un asistent deosebit de capabil care venise cu mai multe soluții la problema reacției gazului cu apa, dar din nefericire nici una din ele nu era viabilă. Fără să dea dovadă de lipsă de modestie, Brühl recunoștea că nici unul din membrii echipei nu posedă geniul științific prin care se distingea munca sa. Numai el va reuși să afle răspunsul.

Căscă și privi cu coada ochiului la ceasul de abanos sculptat de pe suportul de lângă șemineu. Se făcuse unsprezece și jumătate. Sună și imediat își făcu apariția un ospătar. Scrumiera fu înlocuită, iar generalul urcă scara de marmură ce ducea spre dormitorul regal de la etaj. Acolo fu dezbrăcat de aghiotantul său care îi puse apoi pe măsuta de lângă pat un pahar cu lapte fierbinte și un măr, salută și ieși. La zece minute după miezul nopții, Brühl adormi.

* * *

Savage se încuie în camera lui Minden. Servieta era acum deschisă și el scosese documentele, păstrându-le cu multă grijă în aceeași ordine și examinându-le cu atenție. Se aflau acolo toate actele de identitate ale lui Minden: permisul special de acces în Castelul Diane era un carton galben, având în interior fotografia posesorului. Era total diferit de celelalte acte de identitate folosite de cadrele

armatei germane. Instructorul său de la OSS bănuise că membrii echipei lui Brühl primiseră un permis special, dar nu reuşise să obţină nici un exemplar. Savage nu avea altă soluţie decât aceea de a se folosi de original, înlocuind doar fotografia. Avea la el fotografia unui maior al Wehrmachtului, în uniformă. O păstrase până acum în buzunarul de la piept. Acum se afla pe masa, în faţa lui. Dimensiunea era corespunzătoare. Se va potrivi perfect peste poza maiorului Minden. Cum fotografia originală fusese foarte bine lipită, nu mai avea timp s-o înlocuiască fără riscul de a o deteriora. Acum însă îl preocupau îndeosebi documentele din servietă. Aruncase o privire rapidă asupra lor. Majoritatea conţineau date ştiinţifice pe care nu le înţelegea, dar mai găsisese acolo şi o copie a unui memoriu de dată recentă care, fără nici o îndoială, circulase şi pe la membrii echipei şi purta semnătura lui Brühl. „Domnilor, am primit instrucţiuni din partea autorităţii supreme să produc un eşantion al formulei XV pentru testarea ce va avea loc înainte de sfârşitul lunii mai. Nu pot îndeplini acest ordin până nu vom putea depăşi problema reacţiei acestui produs cu apa de ploaie. Vă adresez tuturor îndemnul de a vă implica cu şi mai multă sârguinţă în rezolvarea acestei probleme atât de urgente. Am dat asigurări autorităţii supreme că eforturile noastre vor fi încununate de succes. În această după-amiază, la ora 16, sunteţi cu toţii convocaţi în sala de conferinţe. Brühl.“

Savage se uită la dată. Raportul fusese înregistrat în urmă cu două zile. Reacţia produsului cu apa de ploaie. Asta putea însemna orice în terminologia lui Brühl. Concret, însemna că indiferent de această reacţie, ea împiedica testarea gazului în vederea omologării finale. Mai însemna, de asemenea, că dacă oamenii lui Brühl nu au reuşit să găsească o soluţie în ultimele două zile, intervenţia lui era încă oportună. Printre hârtii se mai afla şi un caiet în coperte din piele de culoare verde conţinând un amalgam de formule chimice şi adnotările făcute de Brühl în subsol. Din nou, limbajul era prea tehnic pentru Savage pentru a-i permite înţelegerea în detaliu, dar sensul general era suficient de clar.

Apa avea un efect neutralizant asupra gazului

Ultimul comentariu, scris de mână și subliniat spunea pur și simplu: „Trebuie să găsim o soluție“.

Savage închise caietul și începu să așeze lucrurile în servietă în aceeași ordine în care le găsisese. Cu ajutorul unor șuvițe subțiri de bandă adezivă prinse fotografia sa peste cea a lui Minden. Apoi se duse la șifonier și începu să îmbrace uniforma de maior. Vestonul era cam strâmt, mânecile cu vreo doi centimetri mai scurte, dar mantaua acoperea perfect aceste neajunsuri, iar cascheta i se potrivea de minune. Rămase nemișcat preț de o clipă, privindu-se în oglindă. Apoi ieși din cameră și coborî scara. Mașina maiorului se afla în garajul situat la unul din capetele grajdului, suficient de departe pentru a nu putea fi auzită de cei din castel. Ordonanța Fritz dormea în apartamentul șoferului, de deasupra.

Savage se strecură în spatele volanului și porni motorul. Își dorea din toată inima ca ordonanța să nu se trezească și să se uite pe fereastră. Câteva minute mai târziu ieșea pe poarta din spatele castelului și se angaja pe drumul spre Anet și spre Castelul Diane.

CAPITOLUL 5

Cele două santinele de la poarta principală a castelului intraseră în serviciu la miezul nopții. Atât pe timpul zilei, cât și al nopții garda se schimba din patru în patru ore. Era două și jumătate și cei doi bărbați păreau somnoroși și lipsiți de vigilență. De când își preluaseră postul în castel intraseră două mașini. În ambele se aflaseră ofiteri care se întorceau din escapadele lor din Dreux, unde se afla un mic și discret bordel a cărui patroană era o respectabilă văduvă. Farurile unei noi mașini care oprise în fața porții îi orbiră pentru o clipă pe cei doi. Soldatul din stânga se apropie și în timpul acesta geamul de pe partea șoferului fu coborât. Dinauntru ieși o mână ce ținea înconfundabila legitimație galbenă pe care santinela o recunoscuse de îndată. Pentru a îndeplini întreaga formalitate, soldatul german își aprinsese lanterna, examină fotografia și se uită în interiorul mașinii unde văzu în semiîntuneric un ofiter german.

Mâinile lui Savage asudaseră pe volan.

– Grăbește-te! Deschide o dată porțile!

Furiosul comandant îl trezi imediat pe militar din reverie. Acesta salută, îi înapoie permisul și alergă să execute ordinul pe care îl primise. Savage ridică piciorul de pe ambreiaj și se strădui să conducă cât mai încet. Curtea principală era pustie, dar latura stângă era foarte umbrită, aflându-se chiar în spatele clădirii. Luna plină din noaptea sosirii lui Savage în St. Blaize era acum în descreștere, dar lumina era suficient de puternică pentru a-i permite să vadă totul. Întoarse mașina, apoi opri în conul de umbră, cu botul mașinii îndreptat spre poartă. Când răsuci cheia în contact se gândi dacă va mai ieși

vreodată viu de aici, dar alungă imediat acest gând. Nu mai avea timp pentru speculații sau premoniții. Pătrunsesse în incinta castelului, depășind astfel primul obstacol. Cel de-al doilea, la fel de periculos, era intrarea propriu-zisă în castel. Traversând curtea, avu impresia că este gol și că toți ochii sunt ațintiți asupra lui în noapte. Intrarea se afla chiar la nivelul curții. Ca ofițer de stat major, ar fi fost poate normal să aibă o cheie proprie. Trase cu multă prudență inelul soneriei. Acesta nu se mișcă. Nu-i mai rămânea decât să apese pe comutatorul modern instalat pe tocul ușii. I se păruse că așteptase o veșnicie, expus tuturor privirilor. În fine, ușa se deschise fără nici un zgomot și Savage, complet scăldat în lumina fascicului galben dinăuntru, făcu un pas rapid înainte. În spatele ușii de la intrare se aflau doi soldați, ambii înarmați cu revolve. Unul dintre ei desfăcuse siguranța tocului și-și ținea mâna încordată pe armă. Nici nu putea fi vorba să le fluture permisul galben prin fața ochilor. Dacă aceștia s-ar uita totuși pe documentul de acces, numele și chipul nu s-ar potrivi oricum. Instinctul izbucni în el ca o explozie. Pătrunse cu pași hotărâți în hol și urlă:

– Idioților! Unde dracu ați fost? De ce nu erați lângă ușă?

Cei doi soldați împietriră pe loc. Cel care fusese pe punctul de a scoate revolverul luase acum poziția de drepti. Savage le dădu târcoale, aruncându-le priviri amenințătoare.

– Vreau imediat numele voastre. Am să vă fac raport.

– Vogel, caporal SS, Herr Major!

– Schumann, SS Mann, Herr Major!

Nici unul dintre ei nu se uita la el, privirea le era ațintită înainte. Savage se opri pe loc pentru a face o impresie și mai puternică. Inima îi bătea cu putere.

– O să vedeți voi mâine dimineață, mârâi el arătându-și colții.

Cei doi militari salutară energic ridicându-și brațele și rămaseră împietriți. Uniforma de ofițer îl salvase pe Savage. Teama și rutina îi derutau pe acești soldați când erau dojenii de superiorii lor. Ei erau obișnuiți să se strige la ei, să fie jigniți și chiar loviți de către ofițeri.

Paralizați de acuzația de neglijență în timpul serviciului, cei doi nici n-use mai gândeau să controleze actele noului venit. Poate că și disciplina militară germană avea niște carente, dar în nici un caz printre acestea nu se număra lipsa de respect față de superiori. Altfel Savage ar fi fost acum un om mort. Se afla în imensul hol de la intrare, cu un tavan impunător și cu pereți de marmură. În lumina slabă a becurilor străluceau totuși picturi și tapiserii impresionante. Chiar în fața lui se afla un pupitru de comandă masiv, din lemn sculptat și ornamentat cu aur, pe care se putea vedea un ceas cu carcasa confecționată din carapacea unei broaște țestoase. Limbile acestuia indicau ora două și jumătate. La stânga era o scară masivă din marmură, iar la dreapta două uși duble. Savage rămase o clipă pe loc, neștiind încotro s-o ia. Planul pe care îl găsisese în cartea recomandată de Jean de Bernard refuza să se focalizeze în mintea sa. Auzi în spatele său pașii unuia dintre soldații de gardă. Își scoase casceta, și-o vârî sub braț și se îndreptă spre ușa din dreapta pe care o deschise, apoi intră. Înăuntru era întuneric. Căută comutatorul, îl găsi și imediat totul fu scăldat de lumina orbitoare a unui candelabru. Era o încăpere spațioasă, folosită mai mult ca sigur ca sală de mese. În afara câtorva piese superbe de mobilier de epocă, se mai aflau acolo mai multe scaune și canapele tapitate în piele, ziare și reviste puse în ordine pe măsuțe și flori la ferestre. Savage rămase pe loc uitându-se în jur. Se trase un pic de guler; vestonul lui Minden era prea scurt și strâmt pentru el.

– Da' tu cine dracu' mai ești?

Savage se răsuci pe călcâie. De după una din canapele se ridicase cineva. Avea vestonul descheiat, fața îi era roșie, iar ochii îl examinau suspicios pe Savage. Bărbatul avea gradul de colonel. Probabil că stătuse până atunci pe unul din scaune. Savage luă poziția de drepti și salută.

– Șcuzați-mă, domnule, îmi pare rău că v-am deranjat.

„Ai făcut o mare prostie. Peste ăsta nu mai ai cum să treci...”

Se întoarse cu spatele spre ușă. Germanul era un tip

masiv, cu ceafa groasă și chel. Savage observase că nu era prea sigur pe picioare. Probabil că hăuse prea mult și adormise.

– Rămâi pe loc!

Savage se opri privind-l pe colonelul care se apropia. Acesta își desfăcuse tocul pistolului și-și scosese arma. Nu mai era nimic de făcut. Dacă ar încerca să iasă din încăpere, colonelul ar da alarma sau chiar ar trage după el. Germanul nu se trezise complet și continua să-l privească suspicios și turbat de furie. Se apropie cu revolverul în mână dreaptă de Savage, ținându-l cu privirea.

– Ce cauți aici? Nu te-am mai văzut până acum. Cine dracu' ești?

– Sunt maiorul Friedmann, domnule.

Savage rostise primul nume care-i venise în minte. Antrenorul echipei sale de fotbal de la colegiu se numea Friedmann, prescurtat Freddy.

– Friedmann, repetă el. Adineauri am sosit de la Paris.

– La ora asta?! Ce naiba cauți aici la miezul nopții? Friedmann, vreau să-ți văd imediat documentele.

Se îndreptă spre Savage. Colonelul von Gehlen era acum treaz de-a binelea.

– Desigur, domnule.

Nu mai exista nici o scăpare. Avea permisul lui Minden în buzunar. De îndată ce colonelul va citi numele Savage va fi descoperit.

Scoase permisul din buzunar, făcu un pas spre colonel și i-l dădu. Nu exista nici o șansă de a încerca să-i smulgă arma pentru că aceasta s-ar fi putut descărca în timpul încăierării. Iar el nu-și putea permite împușcături sau zgomote prea mari.

Colonelul îi smulse permisul din mână și i-l examinează cu atenție, nu suficient de mult pentru a-i permite lui Savage să facă vreo mișcare. Americanul simțea că se sufocă.

– Mâinile sus și fața la perete! îi ordonă colonelul. Ești arestat.

Savage își ridică brațele și se întoarse cu spatele. De îndată ce vor ajunge la ușă va fi un om mort.

– Uşurel, îl avertiză colonelul. Ia-o spre uşă. La prima mişcare necugetată te împuşc pe la spate.

– Am înţeles, spuse Savage. Mă predau. N-am să încerc nimic.

Ajunseră la uşă. Acum! Îi mai rămăsese o şansă, una singură. Când uşă se va deschide vor fi văzuţi de gărzile de la intrare. Dacă neamţul ştie într-adevăr cum să procedeze în astfel de situaţii, ar trebui să rămână exact în spatele lui, la o distanţă suficientă pentru a-l pune în siguranţă. Dar mintea colonelului nu era tocmai limpede. El făcuse doi paşi în plus, atunci când Savage se opri în faţa uşii. Americanul îi auzi respiraţia grea şi reuşi să-l localizeze. Izbi violent în spate şi-l lovi pe neamţ cu călcâiul în fluierul piciorului. Observase înainte că acesta nu purta bocanci. Colonelul scoase un strigăt de durere şi în clipa aceea Savage se întoarse spre el, cu braţul drept îndoit din cot, cu mâna încordată şi cu degetele rigide. Lovitura fu atât de fulgerătoare încât neamţul nu reuşise să vadă nimic. Revolverul îi scăpase din mână şi apoi fuse împins de Savage cu piciorul şi alunecă mai departe, pe covor. Americanul mai aplică o lovitură, de data aceasta de graţie. Tinti pometele obrazului. Colonelul scoase un geamăt înăbuşit şi genunchii i se înmuieră. Savage îl prinse în braţe înaintea de a se prăbuşi. Pe faţa neamţului se vedea o rană deschisă din care sângele curgea abundent. Rămăsese cu ochii deschişi, dar orbitele îi erau albe.

Savage îl târî, căutând cu privirea un scaun în coltul încăperii. Îl propti acolo şi rămase o clipă aplecat deasupra lui pentru a se încredinţa că neamţul nu mai avea puls şi nu mai respira. Colonelul era mort. Savage îi întoarse capul, ascunzând astfel oribila rană de pe chip. Recuperă apoi permisul lui Minden şi găsi şi revolverul pe care îl aruncă pe scaunul în care zăcea acum colonelul. Îşi aminti de strigătul de durere pe care îl scosese germanul când primise prima lovitură. Si aflaseră foarte aproape de uşă, aşa că nu era exclus ca ce de afară să fi auzit ceva. Dar dacă gărzile ar fi simţit ceva ar fi dat deja buzna în încăpere. Savage îşi frecă mâna dreaptă. Şi-o întărise în timpul antrenamentelor unde era pus să lovească cu putere bucăţi groase de lemn. Mai

aruncă o privire mortului. Dădea impresia că adormise în scaun. Savage străbătu încăperea, deschise ușa și închise lumina. Cei doi doldați se aflau tot la ușă. Îl zăriseră și săriseră imediat în picioare, salutându-l.

Savage nu-i băgă în seamă și o luă la dreapta. Scara era o splendidă spirală din marmură, cu o balustradă largă, șerpuind din holul principal spre etajele superioare. Americanul își plănuiise cu atâta minuțiozitate traseul încât lapsusul pe care îl avusese la intrarea în castel i se părea acum de neînțeles. Acum însă tensiunea de la început dispăruse. Uciderea colonelului îi declanșase reflexele dobândite în timpul antrenamentelor. Redevenise sigur pe sine și-și recăpătase sângele rece, iar în suflet îi ardea din nou flacăra răzbnării. Incepu să urce scările. I se păru că treptele nu se mai terminau. Aplicele de pe pereți împrăstiau o lumină difuză. Ajunse la primul etaj. În fața sa se întindea un coridor lung cu și mai multe aplici prevăzute cu becuri de mică putere. Pe coridor, alte trei uși. Sub una dintre ele era vizibilă o fâșie de lumină. Savage trecu prudent mai departe. Dormitorul Diane de Poitiers se afla la capătul coridorului, exact cum era indicat în planul clădirii. Era ușor de recunoscut după ușa masivă de stejar, sculptată și ornată cu aur și după inițiala „D” și semiluna de deasupra. Până acum te-ai descurcat bine, își spuse el în sine. În spatele acestei uși se afla Brühl. Chipul din fotografie, ucigașul soției și copilului său. Răsuci clanța fără nici un zgomot. Întră, lăsând ușa întredeschisă și încercând să vadă înăuntru doar la lumina becurilor de pe coridor. Îi trebuiră câteva secunde până să se obișnuiască și să distingă formele. Patul ca un cort se afla pe direcția ușii. În buzunarul de la manta avea o lanternă în miniatură. Fasciculul subțire trecu peste un scaun cu decorațiuni din aur și peste o masă îngustă cu ornamente florale. Apoi se îndreptă încet spre pat, trecând peste draperii. Închise ușa în spatele lui și urmă raza subțire de lumină. Ajuns lângă pat, se opri și ridică ușor lanterna. Văzu pe pernă capul lui Brühl, puțin întors pe-o parte. Fără ochelari, cu mult mai mult păr decât în fotografie, unde avea capul acoperit. Era mai tânăr decât și-l imaginase. În somn

avea chipul inocent al unui copil. Fasciculusul de lumină se mișcă din nou, întâlnind o măsuță așezată lângă pat. Pe ea se afla un pahar cu puțin lapte pe fund, o farfuriuță cu un cotor de măr și o veioză. Savage aprinse veioza și se năpusti asupra lui Brühl. Îl apucă cu mâna stângă de păr, ridicându-i capul și scoțându-i gâtul în evidență. În clipa în care s-a trezit din somn, Brühl era deja un om mort. Mâna dreaptă a lui Savage îl lovise cu violență, blocându-i traheea. Generalul scosese un horcâit îngrozitor, iar trupul său se mai zvârcolise câteva clipe sub așternuturi. Apoi se liniștise, mai tremurase o clipă și rămăsese nemișcat. Savage își coborî privirea spre el. Totul decursese atât de rapid și fără durere. Patricia murise în agonie, schimonosită de convulsii, vlăguită de viață după chinuri de neimaginat provocate de gazul paralizant. Pe fetiță nici nu și-o putea imagina... Rămase nemișcat câteva secunde. Trăise numai pentru acest act de dreptate, visase la el, tânjise după el și nu mai avusese nici o clipă de odihnă, luptându-se cu durerea suferinței sale, cu antidotul urii și răzbunării. Acum visul lui se îndeplinise. Își plătise datoria personală. Sute de victime neajutorate fuseseră sacrificate, soțiile și copii altor bărbați, soți, tați, tineri și bătrâni, cobai umani selecționați pentru a perfecționa atacul nimitor la adresa rasei omenesti. Privi din nou capul de pe pernă; din colțul gurii i se șurgea o dâră de sânge care păta perna imaculată. Își plătise datoria personală. Acum era timpul să se ocupe de ceilalți. Incepu să cotoacă fără zgomot prin încăpere.

Într-un colț, lângă fereastră, se afla o masă modernă de scris, cu capac-rulou. Nu era încuiată. Găsi înăuntru dosare și hârtii prinse ordonat cu clame, mai multe caiete cu însemnări, legate în piele și o scrisoare adresată surorii lui Brühl, pe care acesta nu apucase s-o expedieze. În sertarul interior găsi ceea ce căuta: obiectele personale ale generalului, o brichetă de aur, o tabacheră și un pix din același set, precum și o legătură de chei. Era totuși o șansă. Deși nu făcea parte din misiunea lui, intenționa să facă ceea ce superiorii săi nu credeau a fi posibil. Avea de gând să găsească laboratorul.

Abia ieșise pe hol când se opri brusc și rămase

nemișcat, lipindu-se de perete. Auzise vocile unor oameni care urcau. Respectivii vorbeau încet, iar la un moment dat unul a râs. Erau probabil membrii ai personalului care urcau la camerele lor... Savage intră din nou în dormitorul lui Brühl și așteptă cu urechea lipită de ușă. Pașii se opriseră undeva mult mai sus. Mai auzi niște uși care se deschisera apoi se închisera și pe cineva care urase noapte bună.

Când ieși din nou din camera generalului, coridorul era pustiu. Își puse cascheta pe cap, trăgând-o adânc ca să-i acopere ochii, apoi scoase din toc revolverul lui Minden și-l vârî în buzunar. Pivnița! Laboratorul trebuie să fie sub nivelul pământului, ascuns și protejat. Conform schiței pe care o avusese la îndemână, în pivniță se putea intra numai din holul principal, trecând prin bucătărie. I-ar fi fost foarte ușor să coboare scările și să treacă printre soldații de la intrare. Dar traversarea holului principal spre cea mai secretă zonă a clădirii în toiul nopții era imposibilă fără riscul de a fi oprit. Ai lui îi refuzaseră cererea de a lua cu el și explozivi. Superiorii săi nu doriseră să-și asume riscul unei emanații de gaz care ar fi ucis toți localnicii din zonă, pe o rază de câteva mile, deși colonelul britanic încercase să aducă argumente în favoarea ideii unei singure acțiuni de sabotaj în urma căreia castelul să fie distrus. Din același motiv, aliații optaseră pentru folosirea avioanelor de bombardament. Gazul nu trebuia scăpat de sub control. Eliminarea lui Brühl, geniul ucigătoarei descoperiri chimice, fusese obiectivul suprem al superiorilor săi. Savage nu avea la îndemână decât un revolver și abilitatea de a ucide cu mâinile goale, fără să facă nici un zgomot. S-ar putea să nu-i fie atât de simplu să coboare în holul principal, să treacă prin bucătărie și să se strecoare în fine în pivniță. Dar germanii nu puteau fi atât de neglijenți cu locul în care era adăpostită speranța lor de a-și subjuga întreaga omenire. Cu siguranță că exista o altă cale, mult mai sofisticată, prin care Brühl avea accesul la laborator.

Văzu deodată și cea de-a doua ușă. Era chiar lângă dormitorul lui Brühl. O ușă îngustă, mult mai îngustă decât celelalte, construită recent, dar cu grijă de a se integra în arhitectura clădirii.

Savage apăsă pe clantă. Ușa era încuiată. Cu cea de-a treia dintre cheile lui Brühl o deschise. Se trezi în interiorul unui lift de trei persoane. Dădu cu ochii de două butoane. Pe unul scria „PARTER“, iar pe cel de-al doilea „CENTRUL XV“. Asta însemna că existau două posibilități de acces în pivniță prin cutia liftului: una la etajul principal pentru membrii echipei și cea de deasupra, care îi permitea lui Brühl să ajungă direct din camera sa. Savage închise ușa, trase grilajul de oțel care îl ajungea până la brâu și apăsă pe butonul marcat „CENTRUL XV“. Coborârea era silențioasă. Se temuse pentru o clipă de zgomotul care cu siguranță ar fi atras atenția tuturor la ora aceea. Nu se întâmplase însă nimic și asta grație tehnicii germane.

Liftul se opri foarte ușor. Lângă butoane, pe zid, ardea un bec roșu. Savage se afla la nivelul laboratoarelor. Dădu la o parte grilajul, deschise ușa și ieși. Se trezi pe un coridor scurt, construit din blocuri de beton, cu tavan cu izolație fonică și iluminat cu tuburi fluorescente. O altă ieșire nu se mai zărea. Intrarea în laborator se afla la capătul acestui coridor. Savage lăsă ușa liftului întredeschisă; atâta timp cât lumina roșie rămânea aprinsă, liftul nu putea fi chemat sus, lăsându-l astfel pe Savage pradă pereților de beton.

Ușa care ducea spre pivniță era din oțel. Examină cu atenție încuietorea și nu găsi nici un indiciu că aceasta ar fi prevăzută cu vreun sistem de alarmă. Dacă așa ceva ar fi existat, alarma s-ar fi declanșat până acum. Începu să încerce cheile de pe inelul lui Brühl și cu cea de-a doua reuși. Ușa masivă era concepută să funcționeze pe un mecanism bazat pe contragreutate; aceasta se deschise larg, apoi se închise în urmă lui. Savage pipăi peretele în căutarea unui comutator, găsi ceva și apăsă pe buton. În loc, interiorul fu inundat de o lumină strălucitoare. Șase imense corpuri de iluminat dădeau la iveală fostele pivnițe ale castelului, care în prezent formau o singură încăpere lungă de vreo douăzeci de metri. Savage rămase o clipă locului, rotindu-și privirea. Atenția distributivă înregistră că nu se declanșase nici o alarmă. Înăuntru se aflau mese lungi cu instrumente științifice, table de scris cu creta, accesorii obișnuite oricărui

laborator. De-a lungul peretelui din stânga stăteau agățate în șir douăzeci de măști de gaze, atârând în cârlige ca niște capete de animale fantastice, iar în spatele fiecăreia se afla câte un halat alb. Pătrunse în laborator. Spre centru văzu două dulapuri mari de oțel cu mai multe șiruri de sertare. Se duse la unul din ele și trase de unul din sertare care se deschise, dând la iveală un dosar gros învelit în pânză. Celelalte sertare erau asemănătoare.

Savage examinează apoi mesele și tablele de scris. Nu înțelegea nimic din ceea ce scria acolo. Formula XV se afla în această încăpere, dovadă erau măștile de gaz. Dar unde? Și sub ce formă?

Străbătu laboratorul de la un capăt la celălalt fără să găsească nimic. Se întoarse la dulapurile cu dosare. Însemnări, milioane de cuvinte, istoricul cercetărilor germanilor, documentate cu multă grijă. Trebuie să existe un seif, o galerie subterană sub acest nivel, unde să se păstreze rezultatul muncii lor...

Acest loc se afla în mijlocul peretelui cu dulapuri de oțel. O cutie mare situată la înălțimea pieptului. Pe ea nu scria nimic despre conținut, ci un singur cuvânt în germană, tipărit pe o bandă adezivă lipită pe latura frontală: **ATENȚIE**. Încuietoarea era montată deasupra și astupată cu o clapă metalică. Savage își îndesă cascheta lui Minden în buzunar, se duse la cuierul cu măști și-și puse una pe față. Pentru o clipă nu mai văzu nimic clar. Curăță ochii de sticlă ai măștii cu o batistă. Pe inelul de chei al lui Brühl se afla una cu un aspect neobișnuit, mai groasă, cu un vârf butucănos și cu doi dinți neregulați.

Înăuntru, pe o etajeră, se aflau două vase din sticlă. Conținutul lor era asemănător cu apa, total incolor. Înclină ușor unul din vase și lichidul se mișcă trădând o vâscozitate asemănătoare cu cea a uleiului. Era un concentrat pur, suficient pentru producerea a sute de bombe, pentru a arunca sute de mii de oameni în violentul paroxism care preceda moartea. Dacă ar fi scurs conținutul acestui vas, ar fi ucis toată garnizoana germană. Gazul s-ar răspândi și afară, distrugând toată suflarea omenească din regiune, purtat cine știe până unde. Așa ceva nu putea face. Savage lăsă vasul jos. Nu se

mai gândea la propria lui viață. Neputința îl făcuse să transpire. Sudoarea îi curgea și pe față, sub masca de cauciuc, iritându-i ochii. Faimoasa formulă XV se afla acum în mâna lui. O putea atinge. Nu-i mai rămânea decât să o distrugă. Dar cum? Rostise aproape cu glas tare această întrebare, dar sunetul fu atenuat de filtrul măștii.

Îi trecuse prin cap o soluție, dar nu știa cum să o pună în aplicare. Deodată văzu ceea ce căuta chiar deasupra capului său... O duzină de orificii negre situate pe două rânduri pe tavan. Apă! Apa neutraliza gazul. Așa scria și-n raportul lui Brühl și-n notițele lui Minden. Formula era încă imperfectă datorită faptului că ploaia o făcea inofensivă. "Trebuie să găsim o soluție." Minden subliniasse aceste cuvinte. Acolo, chiar deasupra capului său, era un sistem de aspersoare, instalat pentru prevenirea incendiilor. Își scoase masca de pe față, o prinse de încheietura mâinii și se îndreptă alergând spre capătul cel mai apropiat al încăperii. Acolo găsi o ușiță de sticlă, în spatele căreia se afla o manetă. Deasupra erau tipărite cu roșu niște instrucțiuni. „În caz de incendiu spargeți geamul și trageți de manetă.”

Savage se opri câteva secunde încercând să găsească cea mai bună soluție. Apa va distruge formula și dosarele cu însemnări. Doi ani de muncă și de cercetare a modului în care poți uide milioane de oameni în cele mai cumplite chinuri. Toate zăceau acum orânduite cu grija în cele două fișete. Se duse la primul din ele și deschise larg toate sertarele. Procedă la fel și cu al doilea fișet. Apoi luă ambele vase conținând formula XV și le așeză deasupra seifului de oțel. Își trase pe față masca de gaze, se duse la gura de incendiu și trase de manetă. Din sistemul de deasupra începu să țâșnească imediat un jet abundent de apă. Savage scoase revolverul lui Minden, îl armă și ținti. Trase două focuri. Cele două vase de sticlă se făcură țândări, iar conținutul lor mortal se împrăștiă amestecându-se cu apa țâșnită din tavan.

Savage se întoarse și alergă spre ieșire. Încuie ușa de oțel și-și continuă fuga pe coridorul ce ducea la lift. Ajuns înăuntru, trase cu pufere de ușa și apăsă pe butonul marcat „PARTER”. Își scoase grăbit masca de gaze.

netezi cascheta lui Minden și și-o puse pe cap. Deodată observă că mâinile îi tremurau.

Liftul se opri la fel de silențios. Savage deschise prudent ușa exterioară. În holul slab luminat era liniște. Nimeni nu auzise cele două împușcături de la subsol. Din moment ce coridorul era izolat fonic, probabil că și laboratorul era la fel.

Ieși din lift și împinse ușa în urma sa. Dacă nimeni nu a auzit nimic sau nu-l va căuta pe Brühl până dimineata, laboratorul se va afla în curând sub trei metri de apă. Tot ce se găsea în el, dosarele, schitele vor fi distruse. Insuși lichidul ucigaș va fi neutralizat de apă, devenind inofensiv. Nu va mai fi periculos pentru nimeni, nici măcar pentru inventatorii lui, când vor descoperi ce s-a întâmplat.

Cei doi soldați se aflau tot la ușă. Stăteau pe scaune, iar unul dintre ei moțâia cu bărbia în piept.

– Tu! se răsti Savage la el. Dormi? Drepti!

Cei doi săriră în picioare și rămaseră nemișcați. Cel care ațipise pentru câteva minute stătea cu gură căscată de spaimă.

– Deschideți ușa! le ordonă Savage. Imediat!

Ieși în beznă de afară. Pentru o clipă nu reuși să-și localizeze mașina. Era ascunsă într-un con de umbră. Vârî mâna în buzunarul mantalei și scoase cheile lui Brühl. Cu o mișcare rapidă le făcu să dispară în întunericul dens. Apoi se urcă în mașină. Urmă un moment de groază în care motorul refuzase să pornească. Apăsă starterul, dar nu se auzi decât un zornăit anemic. Acesta se transformă dintr-o dată într-o pulsație continuă și motorul porni. Șasiul începu să vibreze. Savage accelerează. La poartă opri. Cei doi soldați de gardă veniră spre el cu lanternele aprinse. Scotoci după permisul lui Minden, înjurând furios, li-l flutură scurt pe sub nas și, din reflex, claxonă. Portile se deschiseră imediat și cei doi soldați îl salutară. Abia după ce a ieșit din castel și s-a angajat pe drumul spre St. Blaize și-a dat seama că uitase să aprindă farurile... Și a mai observat ceva: umerii mantalei lui Minden erau uzi leocă. Trase din nou o înjurătură, de data aceasta mai mult de ciudă decât de supărare. O haină udă nu mai era o problemă.

De fapt nimic nu mai conta acum. Realizase imposibilul și scăpase și cu viață. Cel puțin până acum. Găsi o țigară și o aprinse. Poate că după toate astea se va putea gândi și la Patricia. Niciodată însă la copil. I-ar fi imposibil. mintea omenească nu ar putea îndura așa ceva. Nu se mai putea gândi decât la soția sa, pe care o dezamăgise în atâtea privințe. mai ales acum, când Brühl era mort și arma care îi luase acesteia viața fusese distrusă.

Își privi ceasul. Era trei și jumătate. O rugase pe Louise de Bernard să-l rețină pe Minden până la patru. Își înfrână înclinația de a conduce cu viteză. Trebuia să meargă încet, fără accidente, fără opriri, fără pene de cauciuc. Ideea îl făcu aproape să râdă.

La trei și patruzeci și cinci de minute mașina aluneca ușor în garajul de sub apartamentul ordonanței lui Minden. Pe ultima porțiune de drum oprise motorul și se deplasase numai prin inerția automobilului. În castel nu ardea nici o lumină.

Se mișcă foarte repede, folosindu-se de micuța lanternă pentru a-și găsi mai ușor drumul.

În dreptul ușii Louisei se opri. De dedesubt răzbea o dără slabă de lumină și dinăuntru se auzeau glasuri ușoare. Urcă mai departe până în camera lui Minden, dădu jos uniforma, împingând mantaua udă în fundul șifonierului și înlocuind-o cu una uscată.

Găsi servieta la locul ei. Își scoase fotografia de pe permisul galben pe care îl puse apoi în servietă. Mai aruncă o privire prin cameră și controlă dacă totul era în ordine. Nu exista nici un indiciu că cineva ar fi pătruns acolo și ar fi luat ceva.

Savage ieși închizând ușa fără zgomot și se strecură în camera sa. Era patru și zece minute. Se întinse pe pat și începu să aștepte. Trupul îi era înțepenit, iar gâtul îl durea după atâta tensiune nervoasă. Încercă o clipă să se gândească la soția lui, dar o ciudată inhibiție îi alungă imaginea acesteia din minte. Din cauza oboselii o senzație de bucurie amestecată cu o inevitabilă decepție după atâta încordare puse stăpânire pe el. Savage se trezi că gândul său se îndreaptă spre Louise de Bernard ca la unica femeie a vieții lui.

– Sunt foarte fericit, spuse Minden. Sper că și tu ești la fel.

– Da, îi răspunse Louise, sigur că da, dar acum ar trebui să mă culc.

– Te-am obosit, continuă Minden, aplecându-se asupra ei și mângâind-o pe umeri. Îmi pare rău. Ești cea mai frumoasă femeie din lume. Te ador.

Louise își ridică brațul. Ceasul ei arăta patru și un sfert.

– Poftim lanțul. Ar fi bine să ți-l pui la gât.

– Așa ceva nu se poate pierde, zămbi el, legându-și lanțișorul de care atârneau medalionul și cheia la gât. Lasă-mă să te mai sărut o dată și după aceea plec.

– Nu, spuse Louise. Te rog... Sunt epuizată.

– Atunci, noapte bună, șopti el, luându-i mâna pe care i-o sărută.

Murmură apoi ceva în germană, dar Louise nu înțelese nimic. Când ușa se închise în urma lui, contesa se întinse pe pat și închise pentru o clipă ochii, răpusă de epuizare. Prima dată o iubise ca un porc, a doua oară, după ce se trezise din somn, Minden se hotărâse să o excite și pe ea. Louise nu-și dădea nici acum seama când fusese mai rău. Minden devenise foarte sentimental. Amestecul lui de senzualitate și sentimentalism îi produsese greață contesei.

Își trecu mâinile peste trup și se cutremură. Dosul palmei era încă umezit de sărutările lui. Când se duse în camera maiorului, se așteptase la suspiciuni din partea acestuia. Il găsisse în pat citind.

– Mă simt atât de singură, îi spusese ea. M-am gândit că și tu ești singur.

El își aruncase cuvertura la o parte și venise la ea. Excitat la maximum, ar fi vrut să o posedă chiar acolo, dar Louise îl lămurise cu greutate să o urmeze în camera ei. Maiorul nu-i pusese nici o întrebare.

Patru și un sfert. Patru și douăzeci. Louise se sculă din pat, își puse cămașa de noapte și peste aceasta un halat. Începu să tremure. Pe măsură ce se gândea la Savage, sentimentul degradării se transforma în panică.

S-o fi întors oare? Dacă va găsi camera pustie, înseamnă că l-au prins? În cazul acesta o fi reușit oare să înghită la timp pilula de cianură? Sau în clipele acestea se afla în mâinile soldaților din gardă, cu permisul și uniforma lui Minden asupra sa? Până acum nu dorise să se confrunte cu realitatea. Hotărârea de a-l seduce pe Minden fusese una emoțională, ca și aceea de a-l adăposti pe Savage. O luase ~~fară~~ să evalueze corect riscurile pe care aceasta le-ar fi implicat. Dacă Savage eșuase, erau cu toții pierduți: ea, Jean, bătrânul conte, chiar și copiii...

Soțul ei avusese dreptate. Una era să-și riște propria ei viață, dar să pună în pericol și viețile lui Paul și Sophie...

Când ușa se deschise și-l văzu pe Savage, scoase un țipăt.

Americanul nu spuse nimic. Se apropie de ea și, după ce o luă în brațe, simți cât de tare tremură.

– Totul a ieșit bine, șopti el. A mers perfect, și asta datorită ție.

– Mi-a fost atât de frică! spuse ea într-un târziu. Stăteam aici și deodată mi-am dat seama ce se va întâmpla cu noi dacă vei fi prins. Poate că am fost nebună, nebună de legat.

– Poate, spuse Savage, aprinzând o țigară și oferindu-i-o. Dar prin asta ți-ai adus contribuția la câștigarea războiului. Linștește-te și ascultă ce am să-ți spun. Misiunea mea era să-l ucid pe Brühl, să-l împiedic să treacă la producerea pe scară industrială a gazului. Fără el, acest proces va mai dura multe luni, iar ei nu mai au la dispoziție acest timp. Peste câteva săptămâni se va declanșa invazia. Mi-am îndeplinit misiunea și chiar mai mult decât prevedea ea: am distrus laboratorul și tot ce produsese acolo. Înțeleg, te-ai culcat cu un neamț, riscând prin aceasta viețile tuturor alor tăi. Dar ai luat o hotărâre corectă, chiar dacă rezultatul nu ar fi fost acesta. Uită-te în ochii mei.

Savage se aplecă și o sărută pe gură. Buzele ei reci refuzau să se deschidă.

– Nu mai fi îngrijorată, spuse el.

– Dar ai omorât un om! Asta nu te tulbură?

– Nu, nu mă tulbură. Uیți că și el mi-a ucis soția și copilul?

– Iartă-mă, nu asta am vrut să spun. Pur și simplu, nu sunt obișnuită să aud de oameni care sunt uciși.

– Să sperăm că nici nu o să mai auzi de așa ceva, spuse el.

– Vrei să-mi povestești despre ea?

Savage nu-i răspunse imediat. Trase adânc din țigară.

– Am încercat să mă gândesc la ea în seara asta, dar n-am reușit. În clipa în care am aflat ce i s-a întâmplat, imaginea ei mi-a rămas întipărită în minte. Aveam un iaht drăguț și o duceam mereu la Cape Cod. Adora marea. Era singurul lucru pe care-l făceam de dragul ei și care îi plăcea cu adevărat. Mi-o amintesc șezând la proră, privind marea în timp ce vântul se juca cu părul ei lung. De obicei se bronza foarte puternic. Era belgiancă. O chema Patricia.

Louise îi trase chiștocul țigării dintre degete.

– Și ce s-a întâmplat? De ce nu a rămas în America?

– Pentru că m-a părăsit, spuse el. În patru ani de căsnicie nu a fost niciodată fericită în California. Am încercat să ne mutăm cu serviciul la New York, dar acolo lucrurile au mers și mai rău. Ne cunoscusem în Elveția. Ne-am căsătorit când ea era doar o copilă. Abia terminase școala la o mănăstire. Nici nu și-a dat seama ce s-a întâmplat cu ea. Dar a încercat, Dumnezeuule, amândoi am încercat să facem ceva. Era drăguță, delicată și plină de curaj, genul tău de curaj, foarte înimoasă, dar mai puțin rațională. Eu însă n-am fost bărbatul pe care și l-a dorit și s-a întors acasă, luând-o și pe fetița cu ea. Micuța avea pe atunci doi ani. Despre ea nu vreau să vorbesc.

– Așa este, spuse Louise. Nici nu ai putea. Și de ce a fost arestată soția ta?

– Pentru o faptă identică cu a ta: a ascuns în casa ei un aviator al aliaților. Cineva a trădat rețeaua, iar ea a fost prinsă și trimisă la Auschwitz. Împreună cu fetița. Timp de doi ani nu am știut decât atât. Am încercat totul: Crucea Roșie Internațională, Ambasada Americană din Geneva, legăturile din Spania... totul. Nimeni nu a reușit

să o scoată de acolo. Pe vremea aceea eram în armată, la departamentul juridic. Stăteam ca pe ace pentru că eu vroiam să lupt. Ei aveau însă nevoie de avocați, așa că am rămas la munca de birou. Apoi a sosit momentul. Am fost chemat de către comandantul meu care arăta de parcă cineva i-ar fi scos toți dinții din gură și de un alt tip, un locotenent colonel de la Serviciul de Informații. M-au invitat să iau loc, mi-au dat o țigară și mi-au oferit un scotch. Apoi mi-au spus totul despre Patricia și copil. O evreică din Spania, care reușise să scape din lagăr, se împrietenise cu ea acolo. Patricia a fost între timp mutată în corpul special. Cealaltă femeie n-a mai văzut-o câteva săptămâni, până când, într-o bună zi, îndreptându-se către dispensar, a fost martora unei înmormântări în groapa comună din incinta corpului special. A văzut toate cadavrele, printre care și pe cel al Patriciei. Încă o mai ținea pe fetița în brațe.

– O, Dumnezeu, spuse Louise. Ce îngrozitor.

– Atunci am plecat de la departamentul juridic, continuă Savage. M-am înrolat într-o unitate specială a Serviciului de Informații, precizându-le și motivele pentru care o fac. Și astfel, în momentul în care au avut nevoie de un om pentru această misiune, m-au ales pe mine. Cu puțin înainte de a-l ucide în seara asta, ticăloșul a deschis ochii. Cred că până acum am trăit numai pentru clipa aceea.

– Nu trebuie să te simți vinovat, spuse Louise. Nu ai fost vina ta.

– N-am reușit să o fac fericită, spuse Savage. Când mi-a spus că se întoarce la ai săi, nu m-am opus. La șase luni după plecarea ei, a izbucnit războiul. În clipa aceea ar fi trebuit să plec în Europa și să le aduc înapoi.

– N-ai iubit-o, nu-i așa?

Savage se întoarce spre ea.

– Nu, răspunse el. Din cauza asta am lăsat-o să plece și din clipa aceea mi-am pierdut toată liniștea. Nu am iubit-o și din cauza asta au murit amândouă în condiții atât de îngrozitoare.

Savage își lăsa brusc capul în mâini.

– Simt nevoia să beau ceva.

Louise se ridică.

– Îți aduc imediat.

Găsi sticla de coniac a lui Minden și o aduse sus. Turnă în paharul ei de apă, pe care apoi i-l întinse americanului.

– Nu trebuie să plângi din cauza asta, spuse Savage. Nu suport să te văd plângând. Vino și așează-te lângă mine.

O strânse cu putere în brațe.

– Ce ți-a făcut frițul ăla?

– Ce mai contează... Am stat și te-am așteptat, înfri-coșată și deznădăjduită. Măcar dacă aș fi fost o persoană deosebită... Ai dreptate, m-am culcat cu un neamț, asta-i tot. Să nu mai vorbim despre asta. Acum nu mai contează decât ce ai făcut tu.

– Așa este, spuse Savage, dând coniacul pe gât. L-am ucis pe Brühl și am distrus laboratorul. Când se vor duce acolo dimineață vor avea nevoie de o barcă.

– Și ce ai să faci acum? Trebuie să pleci imediat.

– O să plec mâine. Totul trebuie să pară cât mai natural. În zonă va fi instalat un puternic dispozitiv de securitate, dar pașaportul meu elvețian mă va ajuta să trec. Voi pleca la Paris și de acolo la Berna. Nu aș vrea să rămân prea mult pe aici. Cu antecedentele lui Jean și beneficiind de protecția lui Minden, tu nu vei fi suspectată.

– Trebuie să pleci, repetă Louise. Orice s-ar întâmpla, nu e bine să rămâi prin apropiere. N-ar fi rău să pleci chiar în noaptea asta.

– Acum nici n-aș avea cu ce, iar un verișor elvețian care se respectă cu adevărat nu dispăre la ora cinci dimineața. Prietenul nostru Minden ar putea intra la bănueli. Măine vreau să mă văd cu el și să ne luăm rămas bun. Nu aș vrea să te las încurcată cu nimic.

O întoarse cu fața spre el și o sărută. Louise se cutremură și Savage îi dădu drumul.

– Mi-e frig, spuse ea, iartă-mă.

– Ai trecut prin destule în seara asta. Culcă-te.

Contesa se întinse pe pat, iar el o acoperi și-i netezi cuvertura. Trupul femeii era rece ca gheața. Contesa își pierduse tot curajul. Își scoase o mână de sub cuvertură și o întinse spre el.

– Mi-e frică, spuse ea. Nu știu de ce, dar am niște presimțiri îngrozitoare. Ia mașina lui Jean și pleacă. Chiar acum. Te rog, Roger, nu mai aștepta până mâine.

– Culcă-te, o îndemnă el, și nu-ți mai face griji.

Savage stinse lumina și ieși. Louise rămase singură în beznă. Totul decursese perfect și americanul reușise să se întoarcă nevătămat. Peste câteva ore va părăsi castelul. Mâine pe vremea asta va fi la multe mile depărtare. Nu exista nici un motiv pentru panica ei obsesivă care îi spunea că lucrurile nu se vor sfârși totuși așa.

CAPITOLUL 6

Franz Zerbinski era ordonanța colonelului von Gehlen de doi ani. Îl slujise pe acesta în Belgia, când însoțise forțele de ocupație și petrecuse un an la Bruxelles. Când s-au mutat la Paris, Franz a fost încântat. I-a trimis nevastei un parfum francezesc și ciorapi de mătase, apoi s-a încurcat cu o fată pe care a acostat-o într-o dimineață de duminică într-o cafenea de pe Champs Elysées. Aceasta avea șaptesprezece ani, o prostituată mică de statură și durdulie care îi intrase în suflet și-l făcuse să se simtă ca acasă. Trimiterea colonelului său la Castelul Diane îi întrerupsese această relație fericită. Nu se mai vedea cu ea la fel de des și se temea că tânăra își găsisese alt prieten.

Dormise o oră, după aprecierea lui, și când se trezise din cauza unui cârnel la piciorul stâng, descoperise că trecuse de ora patru. Ațipise pe un scaun din dormitorul colonelului, așteptându-l pe acesta să urce și să-l ajute la dezbrăcat. Acesta era ritualul fiecărei serii: dezbrăcarea și pregătirea de culcare a ofițerului său. Acesta era de cele mai multe ori beat și nervos și uneori îl mai repezea pe Franz, care însă învățase cum să-l îmblânzească. Nu era foarte rău pentru un ofițer. Era chiar generos cu ordonanța sa. Singurul dezavantaj al slujbei era prostul obicei al colonelului de a se îmbăta în fiecare noapte, ceea ce-l obliga pe Franz să rămână treaz până când acesta urca în camera sa. Se făcuse patru și douăzeci dimineața. Niciodată nu mai întârziase atât de mult. Franz se ridică și își întinse oasele. Era îngrijorat. Dacă von Gehlen adormise în sala de mese înseamnă că de data aceasta întrecuse măsura obișnuită. N-ar fi bine să

fie văzut acolo de ordonanțele care vor veni în zori. Dacă se va duce să-l trezească va fi muștruluit. Dacă îl va lăsa acolo va fi și mai rău.

Exista în Franz un sâmbure de loialitate. Nu ar fi dorit ca ofițerul său să se facă de rușine. Așa că se hotărî să coboare la popotă și să-l aducă în dormitor. Datorită acestei hotărâri, Brühl a fost descoperit cu multe ore înainte de cum anticipase Savage. În zăpăceala care a urmat nimeni nu a cotrobăit să verifice laboratoarele decât mult mai târziu, la prima oră a dimineții, oră la care apa crescuse atât de mult încât inundase coridorul. Dar SS-ul sosisse la castel cu mult înainte.

În dimineata aceea, pe la șase, Obergruppenführerul Knocken, șef al SS-ului din Paris, investiga deja cazul de la Castelul Diane. Venise însoțit de șapte membri ai personalului său și de locțiitorul său. Adolph Vierken. Alesese sufrageria, unde lui Brühl îi plăcuse să prezideze peste colaboratorii săi apropiați și se așezase în capul mesei imense. Era un bărbat urât, tuns atât de scurt încât părea aproape chel și cu niște ochi miopi deformați și mai mult de o pereche de lentile foarte groase. Într-o mână ținea un stilou de aur și din când în când se lovea cu capătul acestuia peste dinți. În fața lui se aflau cei doi soldați care fuseseră de gardă noaptea trecută la intrarea principală. Ambii stăteau în poziție de drepti și aveau chipurile schimonosite de frică. Knocken le luase declarații celor de la poartă. Registrul de intrări se afla în fața lui. Virken stătea în dreapta lui fumând și ascultând interogatoriul. Fusesse trezit cu o oră înainte de un telefon de urgență de la Castel. Brühl fusesse descoperit aproape imediat după găsirea cadavrului colonelului. În întreg castelul a fost dată pe loc alarma, apoi a fost anunțat Knocken. În mai puțin de o oră acesta a sosit la castel însoțit de Vierken și de ofițerii săi.

În calitate lor de ofițeri superiori ai Forțelor germane de Securitate, Knocken și Vierken cunoșteau semnificația morții lui Brühl și ce însemna ea pentru efortul de război al nazismului.

– Acum, spuse Knocken, aș vrea să vă gândiți bine înainte de a-mi da un răspuns. Am în fața mea raportul gărzilor care au făcut de serviciu la poarta principală.

Între nouă seara și miezul nopții au ieșit din castel șapte ofițeri. Cu toții s-au întors până la două noaptea. Apoi a fost admis un al optulea ofițer. Acesta a trecut pe poarta principală. Spuneți că l-ați lăsat să intre în castel cam pe la aceeași oră. Așa este?

Ambii bărbați încuviințară:

– Da, Herr Obergruppenführer.

– De când sunteți în serviciu aici? Tu..., spuse el, adresându-se soldatului.

– De cinci luni, domnule.

– Și tu?

– De patru luni, domnule.

– Așa deci, spuse Knocken lovindu-și dinții cu capătul stiloului.

Apoi continuă cu glas scăzut:

– Ofițerul pe care l-ați lăsat să intre... spuneți că s-a întors pe la două și douăzeci și cinci de minute. L-ați recunoscut?

– Nu, Herr Obergruppenführer, răspunse cel cu vechime mai mare.

Avea în spate zece ani în serviciul SS-ului și fusese chiar decorat pentru acte de vitejie în campania din Polonia.

– Și de ce nu?

– Avea cascheta trasă pe ochi, domnule.

– Și cum îl chema?

Knocken avea în fața sa o listă cu treisprezece nume. Șapte din acestea aparțineau unor membri ai personalului care ieșiseră după ora douăzeci și se întorseseră în timpul nopții. Fiecare fusese recunoscut la plecare și la întoarcere. Celelalte șase nume, inclusiv al lui Minden, aparțineau unor ofițeri cazați în interiorul castelului, nici unul dintre ei neprezentându-se încă la slujbă.

– Deci, repetă Knocken cum îl chema?

– Nu știu, Herr Obergruppenführer.

– Nu i-ați controlat permisul?

– Nu, domnule.

Knocken desenă pe coala de hârtie un cerc, iar în interior făcu un punct.

– De ce?

– I-am deschis ușa cu întârziere, domnule. El ne-a luat numele și a zis că ne face raport.

– Înțeleg, spuse Knocken făcând încă un punct în interiorul cercului. Deci v-a luat numele, iar voi ați uitat să-i mai cereți permisul sau vreun act de identitate?

– Da, domnule, răspunse soldatul cu glasul chinuit de spaimă.

– Și ce a făcut după aceea? Încotro a luat-o?

– A intrat în sala de mese, domnule.

Knocken se întoarse spre Adolph Vierken.

– Unde l-a ucis pe Von Gehlen?

Trasă o linie prin cerc. Ochiii împietriți aruncară flăcări spre soldat.

– L-ați văzut ieșind de acolo?

Caporalul încuviință.

– Și încotro a luat-o după aceea?

– A urcat la etaj, Herr Obergruppenführer.

– Exact, remarcă Knocken. A urcat la etaj. Acolo l-a ucis pe generalul Brühl și nimeni nu a auzit nimic.

– E incredibil, spuse Vierken. Tipul ăsta a trecut de garda de la poartă, a intrat în castel, a ucis doi oameni și a pătruns în pivniță fără să fie oprit de nimeni!

Masca de gaze fusese găsită în lift, iar cheile lui Brühl în afara incintei castelului.

– Avea un permis, spuse Knocken. Gărzile de la poartă i l-au văzut, dar din nefericire nu i-au reținut numele. Există mulți ofițeri care ies seara din castel fără să-și ia nici o măsură de protecție. Aceștia dau dovadă de o neglijență crasă. Adevărul este, continuă el adresându-se celorlalți militari grupați în jurul mesei, că măsurile de securitate par a fi foarte superficiale.

Knocken își îndreptă privirile spre ofițerul superior SS a cărui sarcină era protecția lui Brühl și a proiectului acestuia. Militarul nu îndrăzni să-l privească în ochi.

– Te voi face responsabil pentru cele întâmplate, Gruppenführer Brandt. Responsabil pentru tot.

Chipul ofițerului căpătă o culoare bolnăvicioasă.

– Da, răspunse el. Îmi recunosc vinovăția. Dar vă rog să înțelegeți că nu aveam nici un motiv să ne așteptăm la o tentativă de atentat...

– Vineri noaptea în această zonă a fost stare de

alarmă! strigă la el Vierken. Ai dat ordin ca militarii din Chartres să cerceteze regiunea. Nu ai găsit nimic și ai presupus, repet *ai presupus* că a fost vorba doar de un zbor de recunoaștere. Presupunerea ta a fost însă greșită, Gruppenführer Brandt! Ai dat dovadă de imprudență și de lipsă de discernământ. În realitate, aliații au parașutat un agent. Și omul acela a intrat noaptea trecută aici și l-a ucis pe generalul Brühl.

– Și ne va face să pierdem războiul, murmură Knocken pe un ton prea scăzut pentru a putea fi auzit de ceilalți.

Apoi i se adresă lui Brandt care tremura ca varga.

– Am aici o listă cu treisprezece nume, lovind hârtia din fața sa cu stiloul de aur. Șapte ofițeri care au fost identificați și alți șase care nu s-au prezentat încă la serviciu. Un al optulea a pătruns în castel și apoi a ieșit viu și nevătămat. Un bărbat al cărui nume nu figurează pe nici o listă. El este ucigașul pe care îl căutăm. Voi i-ați dat drumul să iasă de aici? Se adresă el caporalului.

– Da.

– Descrie-l. Amintește-ți toate detaliile.

Caporalul făcu un efort vizibil.

– Era înalt, domnule, cam cât mine. Purta cascheta trasă pe ochi. Nu i-am văzut ochii și nici culoarea părului nu am observat-o. Asta-i tot, Herr Obergruppenführer.

– Probabil că vorbea și germana la perfecție. Asta nu înseamnă nimic. Deci nu avem decât un bărbat înalt în uniformă de maior. Nu prea există șanse să dăm de el.

Knocken îl privi pe caporal și pe soldat, care în tot acest timp nu scosese nici un cuvânt.

– Sunteți arestați, spuse el calm. Executarea!

Cei doi luară poziția de drepți și salutară:

– Heil Hitler!

– E valabil și pentru tine, Gruppenführer Brandt.

Ofițerul se ridică, întinse brațul și salută cu glas tare:

– Heil Hitler!

Era un om mort și o știa. Dar părăsi încăperea cu demnitate.

Knocken se întoarse către Adolph Vierken.

– Te numesc comandant al acestei operațiuni, spuse

el. Vreau să-l găsiți pe ucigaș. Poți să ceri cât de multe forțe și facilități în numele meu.

– Vă mulțumesc, domnule Obergruppenführer, spuse Vierken. Dar la început trebuie să subliniez faptul că ucigașul a plecat de aici cu cel puțin patru ore înainte. După opinia mea, n-ar fi exclus să fi ieșit din zonă. Nu pot promite că îl voi găsi.

Knocken schiță un zâmbet cu înțeles: Vierken nu era prost deloc; el nu avea de gând să se angajeze la ceva ce nu era în stare să ducă la bun sfârșit. Iar cele patru ore decalaj atârnavu greu. Doar un nebun ar fi rămas în interiorul unei raze mai mici de o sută de kilometri de Castelul Diane.

– Sunt de aceeași părere, spuse el. Recunosc că e prea puțin probabil că-l vei prinde. Dar de un lucru sunt convins: a fost parașutat aici vineri noaptea. Cineva l-a adăpostit sâmbătă și duminică. Și cel care l-a ascuns este locuitor al acestui district. Mașina cu pricina a venit din direcția St. Blaize en Yvelines. Cineva l-a ascuns acolo.

– Am să descopăr această persoană, îl asigură Vierken. Propun să închidem întreaga zonă. Nimeni să nu mai iasă sau mai intre din și în acest district pe o rază de cincizeci de kilometri. Rețeaua telefonică și transporturile vor intra sub controlul SS. Autoritatea militară regulată va fi suspendată. Vom suprima toate mijloacele de comunicare. Mai doresc ca batalionul al 7-lea să-mi pună la dispoziție trei sute de militari, precum și vehiculele blindate necesare. Cartierul general mi-l voi stabili chiar aici, iar investigațiile le voi conduce eu însumi.

– Foarte bine, spuse Knocken luându-și din nou stiloul și lovindu-se peste dinții de jos, apoi își roti ochii peste capetele ofițerilor din jurul mesei.

Chipurile acestora erau înmărmurite și grave.

– Domnilor, le vorbi el. Trebuie să vă anunț un lucru deosebit de grav. Ceea ce s-a întâmplat aici în această dimineață ne-a costat războiul.

Dinspre ofițeri se auzi un murmur, un protest mut. Knocken își ridică mâna.

– Nu exagerez deloc. Friedrich Brühl și opera sa sunt de neînlocuit. Dar atât el cât și invenția sa au dispărut.

Nu ne mai rămâne decât răzbunarea. Acești oameni, continuă el întorcându-se către Vierken, acești oameni au sprijinit inamicul. I-am tratat cu prea multă blândețe. Ocupația noastră a fost prea blândă. Și iată rezultatul! Slăbiciunea noastră, doamnilor, a adus patriei mame această nenorocire. Dar ne-o vor plăti scump!

Pumnul său încleștat lovi cu putere în masă.

– Dumneata, i se adresează el lui Vierken, va trebui să le dai o lecție care să intre în istorie. Vreau să-și primească pedeapsa meritată, o pedeapsă pe măsura faptei lor...

Vierken se ridică.

– Vă promit că așa va fi, spuse el. Vă promit că francezii vor plăti atât de scump încât nu vor uita niciodată.

– Bun, spuse Knocken. Bun. Mă bazez pe dumneata.

– N-am să vă dezamănesc, îi răspunse Vierken. Am să mă gândesc la ceva special pentru această operațiune.

Ședința luase sfârșit. Knocken dădu două ordine care trebuiau executate neîntârziat. Un pluton de execuție al SS-ului îi împușcă pe cei patru soldați care fuseseră de serviciu în posturile de la poartă și de la intrarea în castel, iar Gruppenführerul Brandt a primit un revolver cu care și-a pus singur capăt zilelor. Un raport detaliat despre dezastrul suferit a fost expediat direct Cancelariei Reichului din Berlin. Knocken și Vierken s-au întors la Paris, unde Vierken s-a dus la sediu pentru a rezolva timp de o oră problemele curente. Printre mesajele și lucrările care îl așteptau pe masa de lucru se afla și o scurtă notă sosită de la Ambasada Germaniei din Berna. "Felon \$ Brassier confirmă faptul că Roger Savage a plecat în Franța. Poate fi găsit la Castelul din St. Blaize en Yveline, unde se ocupă de problemele financiare ale contesei de Bernard. Data sosirii sale: 30 mai. Urmează să revină la Berna la începutul acestei săptămâni. Este cetățean elvețian și locuiește de cinci ani în Berna. Stop."

Vierken uitase de vărul prin alianță al Réginei. Era încă prea preocupat de cele întâmplate la Castelul Diane, făcând eforturi uriașe pentru a se împăca cu ideea asasinării lui Brühl și a distrugerii laboratorului. Furia sa creștea și mai mult datorită sentimentului de neputință

care nu mai putea găsi o supapă decât într-o cruzime sălbatică.

Citi încă o dată raportul despre Roger Savage. Pentru o clipă redeveni suspicios, dar cedă necăjit în fața probelor de netăgăduit. Nu exista nimic în neregulă cu elvețianul de la castelul St. Blaize. Sursa lor din Berna nu putea fi pusă la îndoială. Felon \$ Brassier erau avocați cu renume internațional. Adresa lui Savage confirma absența acestuia.

Se ocupă de rezolvarea tuturor angajamentelor pe care le avea în Paris, apoi plecă la Crillon să-și ia lucrurile necesare detașării. Va petrece o săptămână, poate zece zile la St. Blaize; locul de unde venise mașina ucigașului. Suficient timp pentru interogatorii, percheziții, iar apoi, cu o ingeniozitate care acum era doar conturată, va găsi o pedeapsă pe măsură a crimei comise... În seara aceea stabilise o întâlnire cu Régine. Se înțeleseseră să o ia de la Sorbona și să o aducă la hotel. Se gândi cât de dezamăgită va fi fata să afle că nu se vor mai putea întâlni și recunoscă că trăiește același sentiment. Telefonă și lasă un mesaj pentru ea. Îi mai rămăsese puțin timp, dar suficient pentru a-i da o explicație și pentru a o mai strânge o dată în brațe. În clipa în care se hotărî să plece de la hotel sosi și Régine. Venise cu sufletul la gură și foarte răvășită. Vierken îi deschisese ușa apartamentului și ea îi sărise în brațe.

– Am venit de îndată ce am scăpat, iubitul! Profesorul era turbat de furie...

– Sărută-mă. Îi porunci Vierken strângându-i micul trup cu putere. Sărută-mă!

Ceva mai târziu. Régine își ridică privirea spre el. Chipul fetei era brăzdat de lacrimi.

– Cât timp o să lipsești? N-o să pot suporta această despărțire. Îmi va fi atât de dor de tine!

– N-am să lipsesc mult, încercă el s-o liniștească. ● săptămână, poate o săptămână și câteva zile.

– Pentru mine va fi o eternitate, spuse Régine.

Uneori ardoarea pasiunii ei îl surprindea. Régine era atât de mică, atât de firavă și de palidă.

Îi mângâie cu tandrețe părul. Nevasta lui, vaca aia placidă și supusă avea în tot trupul ei mai puțin foc decât

fetița asta plâpândă într-un singur deget al mâinii pe care el o săruta acum.

– N-am să lipsesc mult, îi repetă el. Nu mai plânge, iubito. Si mie o să-mi fie dor de tine. Am să mă întorc și vom fi din nou împreună.

– Și unde pleci? De ce nu pot să vin și eu cu tine? Aș găsi eu un pretext pentru mătușa mea...

– Nu, spuse Vierken. Plec cu o treabă de serviciu. Nu pot să-ți spun unde. E legat de munca mea.

– Dar sper că nu e ceva periculos, nu-i așa?

Brățele subțiri ale fetei se încolăciră în jurul gâtului lui Vierken, strângându-l cu disperare.

– Nu, o asigură el. Ți-am spus doar, e vorba de o operațiune polițienească. Știi... Rezistența...

– Să-i ia dracu'! izbucni ea. Dar tu să te întorci nevătămat, asta-i singurul lucru de care îmi pasă. O să ai grijă de tine, nu-i așa? Știi că aș muri dacă ți s-ar întâmpla ceva?

– Chiar așa? o întrebă Vierken. Mă iubești chiar atât de mult?

– Știi bine că da, spuse Régine, după care își rezemă capul pe el, iar Vierken o sărută pe păr.

Pentru o clipă îi trecu prin minte să nu se mai întoarcă niciodată la nevasta lui. Dacă Germania va pierde războiul, așa cum spusese Knocken că se va întâmpla, el își plănuise deja evadarea. Spania și după aceea America Centrală. Pusese la loc sigur niște bani pentru eventualele vitregii ale soartei. Pe nevastă-sa o va uita. Pe Régine însă o va lua cu el.

– Tu însemni enorm pentru mine, spuse el dintr-o dată. Aș vrea să știi acest lucru.

– Eu te ador. N-aș putea trăi fără tine.

– Ai atâta pasiune în tine, continuă el strângând-o cu putere, atâta foc pentru o fetiță atât de mică. Aș putea să te rup în două...

– Rupe-mă, îi șopti ea cu ochii închiși. Rupe-mă chiar acum... mai avem timp... Iubește-mă, Adolph. Iubește-mă...

O ridică pe brațe și o duse în dormitor.

După ce făcuseră dragoste își luară rămas bun în ușa apartamentului. El continua s-o țină strâns în brațe. Și

pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani încălca normele-disciplinei militare.

– Promite-mi că vei rămâne în Paris. Nu vreau să pleci acasă, la St. Blaize. Rămâi aici!

– De ce nu? întrebă Régine. De ce să nu mă duc acasă?

– Pentru că îți ordon să n-o faci, spuse el folosind limba sexului, care avea atâta putere asupra amândurora. Îți ordon, ai înțeles? Te iubesc, Régine. Promite-mi că vei rămâne aici, cu mătușa ta, până mă voi întoarce.

– Dacă așa vrei tu, așa am să fac. Întocmai cum spui tu...

– Bun, spuse cu blândețe Vierken, apoi o sărută pe ochi și pe buze. Bun... și nu uita, așteaptă-mă! În curând vom fi din nou împreună.

Vierken plecă imediat după ea. Anchetatorul șef, un căpitan SS de vreo douăzeci de ani stătea lângă el pe bancheta din spate a mașinii.

Când Heinz Minden ajunsese la castel în ziua aceea, trupele Waffen SS preluaseră deja comanda, iar după ora nouă, când Vierken dăduse primele ordine, zona fusese complet izolată de lumea exterioară.

* * *

– Nu mai înțeleg nimic, spuse Jean de Bernard. Acum o jumătate de oră am vorbit la telefon cu Louis Malle, iar acum linia e moartă.

Lovi de mai multe ori în furca aparatului.

– E o mare porcărie. Malle mi-a promis că-mi face rost de ceva material pentru acoperiș. I-am spus că-i plătesc la prețul pieții negre pentru că trebuie neapărat să etanșezăm acoperișul. Cu igrasia asta o să dăm de bucluc.

Se uita la Louise fără să o vadă de fapt. În noaptea aceea avusese un somn foarte agitat, tulburat în puținele sale ore de un coșmar în care îi apăruse tatăl și copiii sufocându-se. Era cu nervii la pământ. Trânti telefonul și trase o înjurătură. Nu observase paloarea soției sale și nici privirea nervoasă pe care aceasta i-o aruncase lui Savage când americanul își făcuse apariția la micul dejun. Până atunci nu reușiseră să stea de vorbă între

patru ochi. Noaptea care trecuse fusese un adevărat eșec. Asta era tot ce știa Jean. Și totuși ceva din tăcerea ei îl irita...

– Probabil că au întrerupt circuitele telefonice, spuse ea.

Erau singuri în camera de lucru a lui Jean.

Jean se încruntă la ea.

– Ce vrei să spui? Cine să întrerupă circuitele telefonice?!

– Nemții, spuse încet Louise.

– Ce te face să crezi așa ceva? Ce vrei să spui?

– Savage a făcut rost de cheie, îi răspunse ea. A reușit să pătrundă în castel și și-a îndeplinit misiunea. Poate că între timp nemții au descoperit ceva.

– Dumnezeule! exclamă Jean de Bernard. Dumnezeule, parcă spunea că nu a reușit să facă nimic...

– Ba a reușit. L-a ucis pe Brühl și le-a distrus și gazul.

Pentru un moment se lăsă tăcere. Jean nu scoase nici un cuvânt și rămase nemișcat. Apoi, brusc, făcu un gest.

– Slavă Domnului, spuse el pe un ton scăzut. Slavă Domnului! Acum ar trebui să plece imediat de aici.

– O să plece, îi răspunse Louise.

Reacția lui o surprinsese. Se așteptase mai degrabă la teamă, la un reproș, chiar dacă inițial încercase să-l ajute pe Savage.

– Când ai aflat? o întrebă Jean.

Louise îi răspunse fără să mai stea pe gânduri:

– Când s-a întors, pe la patru.

– A venit în camera ta?

– O, Jean, pentru numele lui Dumnezeu! Cum altfel m-ar fi putut anunța!

– Ar fi putut veni la mine, răspunse contele. S-a atins și de data aceasta de tine?

Louise se întoarse furioasă spre el.

– Și ce dracu' mai contează? Ce importanță mai au acum astfel de lucruri, când viețile noastre sunt în pericol? Nu, nu am făcut dragoste, dacă asta vrei să știi. De la mine a plecat direct în camera lui.

– Trebuie să stau de vorbă cu el, spuse Jean. Trebuie să aflu ce planuri are. Va trebui să plece de aici imediat.

– Dar ți-am spus că pleacă. Chiar acum își face

bagajele în camera lui. Uite, vine cineva pe alee, îl avertiză Louise care se ridicase în picioare și privea îngrijorată pe fereastră. Cineva pe o bicicletă... E Camier.

Jéan veni lângă ea și-l zări pe primarul din St. Louise pedalând spre ușa de la intrare, coborând de pe bicicletă și ștergându-și chipul asudat cu mâneca hainei. Din holul exterior pătrunse clinchetul clopoțelului de la intrare.

– De ce o fi venit? întrebă Louise întorcându-se spre soțul ei.

– O să aflăm imediat. Probabil că a încercat să ne sune. A, Albert, poștește, te rog.

– Domnule conte, doamnă contesă, îi salută primarul făcându-le o plecăciune.

Abia își mai trăgea sufletul, iar căciula și-o ținea în mâna stângă. Abia când dădu mâna cu Louise aceasta își dădu seama cât de tare tremura.

– Pari foarte înfierbântat, spuse Jean. Ia loc. Îți putem oferi un pahar cu vin.

– Domnule, orașul e plin de trupe SS. Nemții au pus stăpânire și pe centrala telefonică din Houdan. Gara a fost închisă și peste tot au fost instalate baraje de circulație. Știți cumva care e cauza? Ce i-a apucat?

Era atât de înspăimântat încât în colțul gurii îi apăru-se o dâră de salivă ce i se prelingea pe bărbie.

– Nu știu absolut nimic, îi răspunse Jean de Bernard. Noi nu am auzit nimic. Ce spui tu e foarte grav, Albert. Și care este reacția localnicilor?

– Primăria a fost luată cu asediu. Mă aflam, ca de obicei, în prăvălia mea când au trimis după mine. Când am ajuns, la biroul meu stătea un ofițer german care lovea aerul cu o cravașă și urla cât îl țineau plămânii. Nici nu știu cum am suportat, domnule. Nu mai înțeleg nimic. Nu a existat nici o problemă până acum, oamenii noștri nu au făcut nimic rău! Lumea încerca să intre ca să mă vadă, dar militarii îi împingeau pe săteni înapoi și-i loveau.

Își șterse din nou fața, uitând de orice pretenție de politețe. Costumul albastru nu i se potrivea deloc cu cravata. Țăranul dintotdeauna, viclean, prost și temător

în fața forțelor din exterior, cârcotaș și veșnic asudat, sperând orbește că Cel de Sus îl va ajuta.

– Nu vreți să veniți și dumneavoastră până acolo, domnule? Poircul ăla care s-a instalat în biroul meu nici n-a vrut să stea de vorbă cu mine. M-a tratat ca pe un câine.

– Am să vin, spuse Jean de Bernard. Dar mă îndoiesc că se va purta altfel cu mine.

Apoi, întorcându-se spre Louise adăugă:

– Nu-ți face griji, draga mea. Nu avem nici un motiv să ne temem. Conștiința noastră este curată. Vin chiar acum cu tine, Albert.

– E nenorocire mare, se lamentă primarul... Când am văzut uniformele alea negre am crezut că fac pe mine... O, madame, îmi cer iertare. Sunt atât de tulburat că nici nu mai știu ce spun...

– Nu face nimic, spuse repede Louise. Vă înțeleg. Nu are rost să vă mai scuzați...

În clipa aceea se deschise ușa și-și făcu apariția Savage care le aruncă pe rând câte o privire.

– Îmi cer scuze dacă v-am deranjat. Iertați-mă, spuse el făcând o plecăciune foarte elvețiană.

– Nu ne-ai deranjat, spuse Jean de Bernard. Intră, Roger. Sunt lucruri care te privesc și pe tine. Dumnealui este primarul din St. Blaize, domnul Camier. S-au întâmplat niște lucruri grave... Orașul a fost ocupat de forțele SS, legăturile telefonice au fost întrerupte și nimeni nu are voie să părăsească districtul.

– S-a instaurat stare excepțională! izbucni Camier. Au pus un anunț chiar pe zidul primăriei...

– Cât se poate de ciudat! spuse Savage ridicând din sprâncene. Măsurile acestea se aplică și cetățenilor statelor neutre? Eu sunt cetățean elvețian.

– Nu știu, monsieur, rosti pe un glas tremurat Camier. Nu cred că le pasă de cetățenia dumneavoastră. Dumnezeule, a fost un adevărat coșmar! Să mergem, domnule conte, Poate reușim să facem ceva.

– Cred că faceți o greșeală, rosti tăios Savage adresându-se lui Jean. În locul tău nu m-aș duce acolo. Mai devreme sau mai târziu vor veni ei la tine. La urma urmei, continuă el ridicând din umeri spre nefericitul

primar, s-ar putea chiar să vă aresteze pe amândoi. Dumneavoastră va trebui desigur să mergeți, monsieur, dar după părerea mea domnul conte ar face mai bine să rămână aici, alături de familia sa.

– Dar am o responsabilitate față de acest sat, spuse Jean de Bernard. Trebuie măcar să încerc ceva. Louise și copiii nu vor păți oricum nimic.

O sărută pe Louise pe obraz. Ea încercă să spună ceva în spiriul ideii lui Savage, dar Jean ieși prea grăbit din încăpere.

– E nebun, spuse Savage. Nu ar trebui să atragă atenția asupra lui. Nemții nu și-au pierdut deloc timpul!

De obicei germanii luau ostatici pe care îi executau ca represalii pentru actele de sabotaj. Raportul de vieți omenеști era de o sută de francezi pentru fiecare militar german. Nu-i spuse nimic Louisei despre aceasta.

– Nu mai poți pleca de aici, spuse ea. Ți dai seama? Au blocat toate drumurile. Nu mai ai cum să ieși din zonă.

– Dacă primarul a spus adevărul, spuse cu calm Savage, și sper din toată inima să aibă dreptate...

– Îl urăsc pe omul acesta, izbucni ea. Se târăște la picioarele nemților din ziua în care au sosit aici. Acum și-a dat și el seama ce fel de oameni sunt. Vine aici cu sufletul la gură să ne ceară ajutor... Ce zici, or să-l aresteze pe Jean?

– Nu știu, îi răspunse el. Nu știu ce-i vor face. Bănuiesc că ne vor face și nouă o vizită cât de curând. Va trebui să-ți păstrezi calmul, Louise. Dacă le vei trezi cea mai mică bănuială, te vor duce la cartierul lor general. Știi ce trebuie să le spui! Nu-ți mai rămâne decât să-ți susții povestea. Nu te gândești la ce le vom spune eu și Jean. Concentrează-te numai asupra persoanei tale.

– Dar tu nu mai poți rămâne aici, protestă ea. Va trebui să pleci înainte de venirea lor și de începerea interogatoriilor. Nu poți să iei legătura cu Londra? Nu poți să faci ceva?

– Aș putea să le transmit un mesaj, spuse Savage. Dacă drumurile sunt blocate aș putea să le cer să-mi trimită un avion care să mă ia. Inițial așa s-a stabilit. E foarte riscant, dar ar putea fi singura soluție.

– Trebuia să pleci încă de azi noapte, spuse Louise. Acum ești blocat aici... O, Doamne!

– N-aș fi putut, îi răspunse el venind lângă ea și luând-o pe după umeri. Am vrut ca plecarea mea să fie cât mai naturală, cu primul tren. Dacă aș fi plecat imediat după cele întâmplate, Minden ar fi bănuțit ceva. O fi el îndrăgostit lulea de tine, dar să nu-ți închipui că ar ezita să te dea pe mâna celor de la SS. Ghinionul meu a fost că nemții s-au mișcat foarte repede. Probabil că au descoperit totul la prima oră a dimineții.

– Dacă te arestează... șopti Louise.

– Nu vor reuși, spuse repede Savage. Am să iau legătura cu cei de la Londra să-mi trimită un avion.

– Dar aici nu vor putea ateriza. Ar fi o nebunie. Avionul ar fi doborât.

– N-o să-ți vină să crezi, îi spuse el, dar există nu departe de aici un câmp pe care am parașutat mulți oameni până acum. Asta-i o problemă care se poate rezolva. Nu te teme.

– Sunt atât de înspăimântată, spuse ea. Simt că mi se face rău de frică. Tu nu te temi?

– Pentru mine nu, îi răspunse Savage. Eu mi-am îndeplinit misiunea. Sunt mulțumit de ce am făcut. Dacă mă prind nemții, înghit pilula de cianură și gata! Cu tine însă, lucrurile stau altfel. Jean e bărbat, el se descurcă și singur. Dar n-aș vrea să pătești tu ceva. M-am gândit la asta toată noaptea trecută. Vino cu mine în Anglia.

– N-aș putea să fac așa ceva, spuse Louise. Știi bine... copiii...

– Ei n-or să pătească nimic, insistă Savage. Până la invazia aliaților nu mai e decât o săptămână. După aceea te întorci la ei. O să-i aruncăm pe ticăloși dincolo de Rin. Până atunci cei mici nu vor păți nimic.

– Nu, spuse ea scuturându-și capul. N-aș putea să fac așa ceva. N-aș putea să-i părăsesc.

– Nu sunt sigur că vei reuși să-ți păstrezi sângele rece, spuse el strângând-o la piept. Dacă te vei trăda cătuși de puțin...

– Am să mă stăpânesc, răspunse ea. Îți promit. N-am să cedez.

– Te iubesc, spuse Savage. Am să încerc să-ți spun

ceva. Căsnicia ta este oricum ratată; am putea să ne unim destinele. Dacă nu vii acum cu mine, am să mă întorc eu după tine. Vreau să știi acest lucru. Am putea lua și copiii cu noi în Statele Unite. Sărută-mă!

Gura lui era fierbinte. Louise simți strânsoarea puternică a brațelor lui și pentru câteva clipe teama o părăsi. El îi oferise posibilitatea de a evada. Nu de a pleca în Anglia părăsindu-și familia, ci de a i se oferi lui Savage, lăsându-l pe acesta să decidă pentru amândoi. „Îi iubesc...” Ideea aceasta o obseda și nu reușea să o nege. Îi iubesc și, o, Doamne, cât de mult mi-aș dori să fiu iubită de el, atâta timp cât mi se oferă această posibilitate. Nu-și dădu seama ce o făcuse să se gândească la Jean de Bernard chiar în clipa aceasta. Jean îi veni involuntar în minte. Îi apărură înaintea ochilor, cu părul lui încăruntit și cu ridurile îngrijorării din jurul ochilor, mergând în săt să dea piept cu Gestapoul. În clipa aceea se smulse brusc de la pieptul lui Savage.

– Când crezi că se va întoarce Jean? De cât timp a plecat?

– De vreo oră, răspunse Savage. Dacă nu se întoarce prea curând înseamnă că lucrurile sunt destul de grave. Ești îngrijorată din cauza lui, nu-i așa?

– E totuși soțul meu, spuse ea. Nu e vorba numai de copii. Nici pe el nu l-aș putea părăsi acum.

– Înțeleg, spuse Savage. Dar după aceea... după terminarea războiului?

– Atunci va fi altceva. Dacă vom scăpa cu viață, mă voi simți liberă să plec cu tine. Dacă mă vei mai dori.

– Te voi dori, fii sigură.

Se făcuse târziu când Jean de Bernard se întoarce la castel. Louise și copiii îl întâmpinaseră la ușa de la intrare. Paul, pe care auzul nu-l înșela niciodată în privința motoarelor, fusese primul care auzise mașina tatălui său. Jean își sărutase copiii. Louise încercase să afle totul din priviri, nedorind să vorbească de față cu cei mici, dar nu obținuse de la soțul ei de cât o clătinare a capului. Apoi îl privise cum se joacă timp de o jumătate de oră cu ei, întrebându-i cum și-au petrecut ziua la școală și legănându-i pe câte un genunchi. Se uitase când

la unul, când la celălalt, rămânând același tătic pe care îl așteptau mereu cu nerăbdare când se întorcea acasă.

– Am văzut o mulțime de soldați, îl informă Paul. Erau îmbrăcați în negru, iar pe caschete aveau un craniu și două oase încrucișate. Le-am făcut cu mâna, dar ei nu ne-au răspuns. De ce sunt așa de mulți?

– Nu știi, îi răspunse Jean. Probabil că au venit pentru manevre.

– Ce mult mi-ar plăcea să-i văd și eu, continuă Paul. Când o să fiu mare am să mă fac și eu soldat și am să port un craniu pe caschetă.

După ce copiii au urcat să-l vadă pe bunicul lor, Jean de Bernard s-a lăsat cu greutate pe un scaun. Părea îmbătrânit și epuizat.

– Ne-au împânzit satul cu oameni ai Batalionului "Cap de mort", spuse el. Plutoanele de execuție. Louise, vrei, te rog, să-mi aduci ceva de băut? Am așteptat trei ore la primărie să mă primească ofițerul care conduce operațiunea. Sunt terminat...

Louise se ridică imediat și-i aduse un pahar din coniacul de la Minden.

– Bea-l tot, îl îndemnă ea. O, Dumnezeu, Jean, ce se va întâmpla cu noi? Ai aflat ceva?

– Nimic. După ce m-a primit, mi-a notat numele și m-a anunțat că întreaga zonă se află în stare de asediu și sub controlul SS-ului. L-am întrebat ce s-a întâmplat și din ce cauză au luat aceste măsuri. S-a uitat la mine fără să spună nimic, apoi a zbierat: „Sabotaj și asasinat. Sprijinirea agenților inamicului. O să vedeți voi ce înseamnă să vă atingeți de viețile și de proprietățile germanilor. O să plătiți scump, vă promit!”

– Nu ți-a luat un interogatoriu?

– Nu. El era șeful operațiunilor militare. Interogatoriile vor fi efectuate de alții, de profesioniști în materie. Coniacul mi-a prins bine. Mulțumesc. Astăzi mi s-a întâmplat ceva ciudat. L-am văzut pe porcii aia punând stăpânire pe sat, am văzut chipurile oamenilor, albe de frică, pe Camier maimuțărindu-se ca o babă și mi-am dat seama că tocmai asta am încercat eu să evit până acum. De asta ne-am temut atâția ani că se va întâmpla și uite că n-am scăpat! Și la asta am contribuit și eu. Eu sunt cel

care am adus până la urmă Gestapoul aici. Culmea ironiei, nu-i așa?

– Ba eu i-am adus, rosti încet Louise. Tu nu ai nici o vină. Ce crezi că vor face acum?

– Vor încerca să-l prindă pe sabotor. Când am plecat de acolo începuseră să caute deja prin casele oamenilor. Apoi vor opera arestări. Sute de bărbați. Îmi închipui. Dacă aceștia nu îl vor denunța pe sabotor, în cele din urmă îi vor împușca. De obicei așa procedează.

Între eise lăsa tăcerea. Jean își puse mâna peste ochi, acoperindu-i, iar Louise rămase nemișcată. Când conversația începu să vorbească, vocea îi tremura:

– Nu-i așa că pe tine nu te vor lua ostatic?

– Nu e exclus, vorbi el păstrându-și calmul. Bietul Camier însă va fi cu siguranța unul dintre ostaticii siguri. Întotdeauna îi arestează pe primar, pe doctor și pe preot. După ce-i ridică pe aștia, nu mai fac nici o deosebire. Nu-ți face griji! Savage unde este?

– Nu știu, spuse ea agitată. Am să mă duc la maiorul Minden și am să-l rog să te apere...

– Sunt sigur că o va face, spuse cu același calm Jean de Bernard. Nu e un om rău, dar influența lui în fața celor de la SS este la fel de mare ca și a mea. Nu ar reuși să facă nimic.

– Jean, spuse ea apropiindu-se și îngenunchind lângă scaunul lui. Sper că nu ai de gând să-l denunți pe Savage.

– Dacă aș ști că astfel aș salva viețile unor concețuți, aș face-o, răspunse el. M-aș predă și eu o dată cu el. Dar pe tine nu te-aș denunța. Tu ești motivul pentru care voi rămâne cu mâinile în sân și voi privi neputincios cum vor fi uciși oameni nevinovați. Pentru tine, pentru tata și pentru copii. Nu avem ce face: nu ne mai rămâne decât să așteptăm și să vedem ce vor întreprinde.

– Mă urăști, nu-i așa? întrebă Louise. Mă consideri vinovată pentru ceea ce se va întâmpla... O văd pe chipul tău.

– Gazul trebuia distrus. Monstrul care l-a creat trebuia și el lichidat.

Jean puse mâna peste a ei, dar nu simți nici un pic de căldură.

– În momentul invaziei ar fi murit un milion de

francezi. Fără îndoială că așa ar fi stat lucrurile. Am făcut ceea ce trebuia făcut. Dar după cele văzute astăzi, mă simt îngrozit. Îngrozit pentru cele câteva sute de oameni din regiune, care vor muri pentru faptele noastre. S-ar putea să sune prostesc și sentimental, dar n-am ce face. Mă simt un ucigaș.

Louise nu mai avea ce să-i spună. Se lăsă din nou tăcerea.

În cele din urmă Louise continuă:

– Când vom ști ce au de gând să facă?

– Mâine, poate chiar în seara asta. Nemții acționează de obicei foarte repede. Cât de mult aș vrea să vă pot duce de aici, pe tine și pe copii.

– Să nu faci așa ceva, Jean, șopti ea. Nouă nu ni se va întâmpla nimic. Numai tu ai putea fi în pericol. Roger avea dreptate. Nu trebuia să te duci la primărie ca să nu le trezești bănuiele.

– Acum tot nu mai contează, spuse el. Familia de Bernard trăiește în St. Blaize de cinci sute de ani. Nemții vor ști unde să mă găsească. Nu trebuie să-ți faci griji. Trebuie să ne păstrăm curajul și calmul. Asta e singura noastră șansă. Jean se ridică și se întinse. Traversă încăperea cu pași ușori.

– Mă duc până sus să văd ce mai face tata.

Louise își aprinse o țigară. Se simtea din nou stăpână pe sine. I se făcuse frică și era foarte obosită. Sentimentul grijii pentru ceea ce va urma o copleșea. Și totuși nu-i venea să creadă că e adevărat. Jean îi povestise despre oameni pe care îi cunoștea și ea, oameni care vor fi luați din casele lor și împușcați cu sânge rece: Camier, părintele Duval, doctorul Joubert... Accepta în minte această idee, dar emoțional o respingea. Așa ceva nu putea să se întâmple. Ceva sau cineva nu va permite să se întâmple o astfel de nenorocire. Se duse lângă fereastră, cu țigara în mână dreaptă și privi în neant. „Familia de Bernard trăiește în St. Blaize de cinci sute de ani... Vor ști unde să mă găsească...”

Nu-l vor alege pe Jean drept victimă. El este un binecunoscut adept al Guvernului de la Vichy și un avocat deschis al ideii colaborării cu forțele germane de ocupație. Pe el nu-l vor aresta. Încerca să gândească la

rece, fără să-și dea seama că mâna în care ținea țigara îi tremura și că scrumul se împrăștiase pe covor. Pe Jean nu-l vor târî după ei, iar Paul și Sophie nu vor fi nevoiți să vadă o astfel de scenă, plângând și zbatându-se să ajungă la tatăl lor...

Rămăsese tot acolo, nemișcată, când Savage își făcuse apariția.

– Or să ia ostatici. Jean presupune că va fi vorba de sute de oameni din sat și din întregul district.

– V-am spus încă de la început că nu va fi floare la ureche. Nu-ți face griji în privința lui Jean. După mine, el este în siguranță. O să-l ajute dosarul.

– M-aș bucura să poți pleca chiar în seara asta, spuse ea întorcându-se brusc și îmbrățișându-l. Jean crede că nemții vor veni aici dintr-o clipă în alta. N-ar fi mai bine să te ascunzi undeva?

– Nu, spuse Savage. Toată lumea știe că sunt aici. Dacă dispar, atrag atenția asupra mea și voi fi vânat ca un iepure. Ca să nu mai vorbim ce s-ar întâmpla cu voi... Nici nu te mai gândi la așa ceva. Dacă vor să vină aici ca să pună întrebări, n-au decât. Am răspunsurile pregătite. Plecarea mi-o voi aranja chiar în seara asta, folosindu-mă de Minden. Am să fac un scandal monstru dacă vor încerca să mă rețină aici.

– Cred că e chiar el, spuse contesa. Îi aud mașina.

Savage o ținea în continuare în brațe.

– Nu, spuse el cu glasul blând. Nu, iubito, nu e Minden.

Erau două mașini, negre și cu boturile lungi pe care fluturau fanioane cu zvastică. Savage văzu tășnind din interiorul acestora bărbați în uniforme de SS. În același timp se deschisese ușa din spate a primei mașini. Un bărbat înalt, purtând insigna de Standartenführer coborâse și rămăsese o clipă nemișcat, uitându-se la castel. Clopotul de la intrare începuse să sune, iar cineva lăvea în ușa de la intrare cu patul pistolului.

– Au venit deja, nu-i așa? spuse Louise fără să se întoarcă.

– Da, răspunse Savage. Au venit. Să fii curajoasă!

Lui Minden i s-a dat permisiunea de a părăsi castelul Diane în după-amiaza aceea la ora cinci. De acum nu mai avea de lucru. Atât el cât și colegii săi erau deznădăjduiți, iar acum erau nevoiți să rămână la castel până când laboratorul va fi asanat cu ajutorul pompelor.

Mai târziu, în aceeași zi, un grup de oameni care făcuseră parte din colectivul lui Brühl stăteau în apă până la glezne și priveau cum toată munca lor fusese distrusă. Întregul laborator se transformase într-o magazie de geamuri sparte, de materiale îmbibate cu apă, de dulapuri cu sertare trase, al căror conținut devenise o masă amorfă. Inundația cauzase la scurtă vreme și o pană de curent. Încăperea fiind acum iluminată cu ajutorul unui mic generator, în încăpere domina mirosul înecăcios de substanțe chimice și de igrasie. Membrii echipei de pompare și ai colectivului lui Brühl purtau măști de gaze, ca măsură de precauție. Când s-a dovedit că atmosfera nu fusese poluată măștile au fost date jos. La concluzia aceasta s-a ajuns după ce, în prealabil, în laborator a fost adus câțelul unui ofițer inferior. Efectul pe care gazul îl avea asupra animalelor era la fel de violent ca cel asupra oamenilor. Spanielul a intrat în apă până la coaste, adulmecând nefericit și rotindu-și ochii cuprins de spaimă, dar nu păți nimic. Nimic nu reușise să demonstreze eficiența apei în procesul de neutralizare a Formulei XV mai mult decât imunitatea câinelui. Lui Minden îi venea să plângă: unul dintre asistenții favoriți ai lui Brühl, un hărhat care lucrase alături de general încă de la începutul proiectului, la Auschwitz, își ținea chipul într-o batistă și plângea în hohote. Nimănui nu i se permisesese să-l vadă pe Brühl; un doctor al echipei îi făcea autopsia în castel. Cauza morții sale nu fusese încă anunțată. Totul era învăluit într-un mare secret și zvonurile începuseră să prolifereze. Fusese înjunghiat, împușcat, otrăvit. Se spunea că fuseseră arestați peste zece oameni și că sabotorul fusese deja prins. Se vorbea, de asemenea, de o echipă de parașutiști care erau hăituiți prin tot ținutul. Minden auzise toate aceste zvonuri, dar nu le dăduse nici o importanță. Munca sa fusese distrusă. Dar mai mult decât atât, mai mult decât conștiința unui eșec personal trăia agonia sentimentului că războiul nu

mai putea fi câștigat. În apa care clipoceă acum pe podeaua laboratorului, el vedea prăbușirea Germaniei.

La ora trei a fost interogată de către doi ofițeri SS, un maior și un locotenent. Era o investigație preliminară. Cei care nu satisfăceau cerințele celor doi, intrau pe mâna comandantului dispozitivului, un ofițer superior al SS-ului pe nume Vierken. Minden auzise vag despre el; era atașat pe lângă generalul Knocken de la Paris. I se dusese vestea pentru severitatea lui. Maiorul SS era un roșcat jovial și avea pistrui atât de deși încât tenul său părea arămiu. El îl invită pe Minden să ia loc. Locotenentul era palid, cu o față îngustă și cu nasul lung. Li aruncă lui Minden o privire rece și bănuitoare.

– Vrem să știm toate deplasările pe care le-ați făcut ieri, domnule maior Minden, până în momentul în care v-ați prezentat la ordin. Dacă doriți, puteți să fumați.

Minden îi mulțumi.

– Sâmbătă m-am întors la Castelul St. Blaize unde sunt încartiruit. Duminică a fost o zi liniștită și am petrecut-o cu gazdele mele de acolo.

– Și cum anume ați petrecut-o? Mai precis, ce ați făcut?

– Timp de o oră am scris ceva, apoi m-am alăturat familiei pentru a bea ceva...

– Care este numele acestei familii? Întrebă maiorul SS.

– De Bernard. Conte de Bernard.

– Continuați, vă rog. Deci ați băut cu ei câteva pahare.

– Am cinat împreună. Mănânc cu ei în fiecare seară. Am stat de vorbă și pe la unsprezece ne-am dus la culcare. Dimineață am plecat de la castel la ora obișnuită.

– Înțeleg, spuse locotenentul care își nota ceva pe o coală de hârtie.

– N-ați ieșit deloc din casă?

– Nu.

Maiorul își înclină capul roșcat într-o parte.

– Puteți dovedi acest lucru?

Minden avu un moment de ezitare.

– Da, pot, dar aş prefera să nu intru în prea multe detalii.

– Mă tem că va trebui s-o faceți, spuse maiorul. Ce anume ar putea dovedi că nu ați ieșit din castel între miezul nopții și – să zicem – ora patru, patru și jumătate dimineata?

– Am petrecut noaptea cu o femeie, spuse jenat Minden.

Mayorul scoase un râs vesel.

– Întocmai ca o mulțime de alți ofițeri care au părăsit castelul noaptea trecută! Ei au probe, dar dumneata?

– Din motive lesne de înțeles, aş prefera să n-o fac, spuse Minden pe al cărui chip se putea citi tulburare. Soțul acestei doamne... ar fi foarte dificil și neplăcut pentru ea, dar cu siguranță, dacă insistați să clarificați acest aspect, atunci va trebui să vă mărturisească și dumneavoastră că am petrecut noaptea împreună. Și încă până după ora patru a dimineții.

– Ce drăguț! zâmbi maiorul. Cum se cheamă această doamnă?

– Contesa de Bernard.

– Vă mulțumesc, domnule maior. Interogatoriul acesta este o simplă formalitate. Știam că toți ofițerii din echipa generalului Brühl sunt loiali nazismului, dar trebuie să ne facem datoria. Trebuie să-l găsim pe ucigaș.

Roșcatul se întoarce spre locotenent. Între cei doi părea a exista o relație specială. Minden ghici în maiorul cu cap uriaș un homosexual pasionat.

– Și să-i descoperim pe cei care îl adăpostesc. Nu-i așa, domnule Oberleutnant?

– Așa este, Herr Major. Și când o vom face, nici Dumnezeu nu-i va mai scăpa.

– Pe ei și pe o mulțime alții, spuse maiorul.

Roșcatul se ridică și-l salută pe Minden.

– Acum puteți pleca. Vom prezenta acest raport Standartenführerului și dacă dumnealui va fi mulțumit, veți primi permisiune de a părăsi castelul. Heil Hitler!

Minden își bătu călcăiele și-și ridică mâna întinsă în aer.

– Heil Hitler!

Apoi se întoarce în biroul său și începu să aștepte.

Vierken parcursese cu atenție toate rapoartele. Patru dintre acestea erau nesatisfăcătoare, prin faptul că ofițerii încartiruiți în afara castelului fuseseră absenți și insistau că își petrecuseră noaptea cu câte o femeie, fără a putea să dovedească acest lucru. Hotărî să nu stea de vorbă cu ei. În curînd, expertul său, căpitanul Kramm va face imposibilă orice tentativă de evadare. Până în prezent, operațiunea pe care o conducea decursese fără probleme. Întreaga zonă fusese încercuită, comunicațiile reduse la tăcere, principalele sedii municipale ocupate și fiecare casă percheziționată cu minuțiozitate. Oamenii lui erau experți, la fel de eficienți ca și căpitanul Kramm, care era în stare să ancheteze răbdător un suspect ore întregi, ca imediat după aceea să-l supună unor torturi care nu dădeau niciodată greș în smulgerea adevărului de la cel în cauză.

Mai efectuaseră astfel de operațiuni în Polonia, în Olanda și în Rusia; puteau descoperi un șoricel ascuns în cea mai plină de unghere clădire. Instinctul îi spunea lui Vierken că ceea ce-i revenea din planul general nu se va solda cu nimic. Bărbatul care pătrunsese în Castelul Diane fusese un expert bine instruit. Personal, credea că agentul reușise deja să iasă din district. Destinația lui finală era poate sudul, eventual o zonă în care Rezistența era puternică, cum era Marsilia, de unde putea încerca să scape cu vreo barcă sau să apeleze la o soluție și mai îndrăzneată, aceea de a se lăsa cules de un submarin al aliaților. Vierken nu credea că-l va mai găsi în acest district pe ucigașul lui Brühl sau că arestarea acestuia ar fi în aceste clipe mai importantă decât intimidarea totală a populației din zonă. În momentul invaziei, francezii de aici vor trebui să fie cuprinși de teroare. Acest act provocator, sprijinirea unui inamic care a adus un prejudiciu de neimaginat efortului de război al Germaniei, vor trebui pedepsite cu multă ingeniozitate.

Când ajunse la raportul lui Minden, se opri o clipă. Conte de Bernard, Castelul St. Blaize... Fratele Réginei. Cumnata Réginei. Mai citi încă o dată raportul lui Minden. Alibiul acestuia îl constituia o femeie. Vierken începu să se joace cu stiloul, sugându-l, așa cum îl văzuse pe șeful său. Minden își petrecuse noapte cu o

femeie. Un fapt destul de obișnuit; o mulțime de femei erau încurcate cu militari germani. Numai că povestea aceasta nu se potrivea prea bine cu descrierea pe care i-o făcuse Régine despre viața de familie de la castel. Își imaginase o familie conservatoare de aristocrați, dominată de tradiții și căreia Régine nici nu îndrăznea să-l prezinte. Își făcuse o imagine clară despre fratele și cumnata concubinei sale, iar doamna despre care vorbea Minden în raportul său nu i-o sugera câtuși de puțin pe contesa de Bernard.

Régine îi spusese că Louise se culcase cu vărul acela al ei. Poate că chiar se culcase cu el. Poate că în același timp se culca și cu Minden. Asta era un lucru interesant pentru că Régine îi mărturisise că Louise avea puternice sentimente anti-germane. Împături raportul și mai dădu un telefon. Echipetele sale se aflau pe teren, continuându-și investigațiile prin toate satele din jur. Vierken se hotărî să plece la Castelul St. Blaize pentru a-și confirma cele două alibiuri, al vărului elvețian și al maiorului Minden.

* * *

– Louise!

Minden o găsisse în salon. Perdelele erau trase și încăperea avea un aer intim, încălzită și luminată de focul care ardea în cămin.

Ea ședea într-un fotoliu, cu profilul iluminat și cu mâinile încheștate. Minden simți că pulsul îi crește. Văzuse mașinile SS-iștilor pe aleea din fața castelului și, cuprins de o teamă instintivă, intrase într-un suflet s-o caute. Dorința coplesitoare se trezise în el la simpla vedere a curbei gâtului femeii și a liniei picioarelor care se întrezăreau sub fustă, dar un sentiment ciudat îl făcu să se apropie de ea, să îngenuncheze și să o atingă cu mâinile sale. Nu se gândise să analizeze acest sentiment sau să facă vreo asociere între Louise și inamic.

– Iubita mea, ce faci aici singură?

– Ai văzut mașinile de afară? Sunt aici de la ora cinci. Jean a fost deja interogată. L-au ținut sub pază în sufragerie. Acum a intrat Roger. Până la încheierea

interogatoriului ne țin separați, continuă Louise, trăgându-și mâinile dintr-ale lui. E rândul meu.

Scoase o țigară din caseta de pe masă, iar el se grăbi să-i ofere foc.

– Nu fi supărată pe mine, spuse el. Te rog... nu am nici o vină. S-a comis un grav act de sabotaj și generalul meu a fost ucis. Toată lumea va trebui să fie interogată. Încearcă să înțelegi și să nu crezi că am vreo vină. Nu vor face nici un rău celor care se vor dovedi nevinovați.

– Vrei să spui că nu vor lua nici ostatici?

Privirea ei îl cutremură.

– Dacă nu-l vor găsi pe omul pe care îl caută, Jean spune că vor împușca sute de oameni nevinovați.

Louise simțea mirosul coloniei pe care o folosea Minden și asta îi provoca greață; mâinile lui păroase o atingeau din nou. Se abținea cu greu să nu-și înfigă unghiile în ele.

– Te rog, spuse el din nou. N-ai nici o vină pentru ceea ce s-a întâmplat.

Înainte de a putea să-i răspundă, el îi duse mâinile la gură și i le sărută.

– A fost atât de minunat! Îngână el, strângându-i în continuare mâinile, în ciuda eforturilor ei de a și le retrage. Atât de frumos! M-am gândit tot timpul la tine cu speranța că și la noapte... Nu te mai forța să scapi de mine...

– Dă-mi drumul! se răsti Louise, smulgându-se de lângă el. Să nu mai îndrăznești vreodată să pui mâna pe mine!

– Înțeleg, răspunse el, încercând să se stăpânească. Te înțeleg și nu te acuz. Trebuie să fi fost un mare șoc pentru tine. Dar nu trebuie să te temi. Când te vor chema acolo, nu ai decât să le spui adevărul. Nu refuza să le răspunzi la întrebări... Nu fi ostilă cu ei. Spune-le adevărul. M-au interogat și pe mine azi și mă tem că am să-ți fac o mărturisire.

– Nici nu vreau să aud, spuse Louise întorcându-i spatele.

– O să te superi pe mine, continuă el pe un ton trist, dar n-am avut încotro. Le-am spus că am petrecut noaptea cu tine. A trebuit să justific ce am făcut între

miezul nopții și ora patru dimineata, deci a trebuit să le spun că am fost cu tine. Îmi pare foarte rău.

– O, mie nici nu-mi pasă, răspunse ea. Nu mă interesează că voi fi pusă în aceeași oală cu celelalte târfe care se culcă cu germanii. Acum te-aș ruga să pleci și să mă lași în pace.

– Nu-mi vorbi așa, spuse încet Minden. Nu mai folosi acest cuvânt. Eu te iubesc. M-am îndrăgostit de tine din clipa în care am intrat în această casă. Ți-am spus-o și azi noapte și să știi că am fost sincer.

– Mă iubești? spuse Louise, întorcându-se către el. Tu vorbești de dragoste?! Astfel de cuvinte rostite de către un neamț devin o adevărată obscenitate. Ai vrut doar să te culci cu mine, asta ai așteptat de la mine, în timp ce măcelarii voștri blestemați împuscă sute de oameni nevinovați? Cred că ești nebun. Cu toții sunteți niște nebuni. Sunteți nebuni și răi și numai când mă gândesc la ce am făcut cu tine, îmi vine să vomit. N-ai decât să te duci la porcii ăia-ai tăi și să le spui ce am zis despre ei. Nu-mi pasă.

– Ești supărată pe mine, spuse el. Nu mai știi ce vorbești. Te înțeleg, sincer te înțeleg. Nu voi lua în seamă vorbele tale. Cât despre a le spune lor... Cum îți închipui că aș putea vreodată să-ți fac vreun rău?

– O, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Louise, pleacă. Lasă-mă singură.

Minden rămase nemișcat câteva clipe, uitându-se la ea. Louise îi întorsese din nou spatele, iar acum fuma nervoasă lângă șemineu. Îi auzi pașii pe podea, apoi ușa se închise.

Când îi veni rândul, unul dintre ofiterii SS se prezentă drept Standartenführer Vierken. Era politicoș și etala o atitudine exagerat de corectă. Oamenii lui făcuseră o percheziție sumară a casei și, respectând dorința lui Jean, nu-l obligaseră și pe bătrânul conte să coboare. Vierken își alesese micul birou ca loc pentru desfășurarea interogatoriilor: justificase această alegere cu mult tact, dând de înțeles că această încăpere ar fi cea mai potrivită pentru purtarea unor discuții individuale cu fiecare membru al familiei. În cameră se mai afla un

bărbat mai tânăr, cu un chip angelic și un ten ca laptele, care îl urma peste tot pe Vierken.

Jean intrase primul. Cei interogați nu aveau voie să scoată nici un cuvânt când treceau prin salon în drum spre hol. Louise sărise în picioare, dar un SS-ist care îl însoțea pe bărbatul ei îi făcuse semn să se așeze la loc. Acum, în camera de interogatorii se afla Savage. Nu mai vorbise cu el de la sosirea SS-iștilor. „Dă-i înainte cu versiunea ta și ai grijă ca ticăloșii să nu observe că ți-e frică.” Fuseseră ultimele cuvinte pe care i le șoptise în clipa în care ușa se dăduse violent la o parte și Jean își făcuse apariția, palid și șocat, că să anunțe sosirea nemților.

Înainte de a o face, figurile zărite cu puțin înainte pe fereastră se aflau în salon. Culoarea neagră li se potrivea foarte bine; craniul și oasele încrucișate brodate pe caschete străluceau amenințător, iar cizmele sclipeau ca sticla. Cel mai înalt și mai mare în grad era brunet, cu ochi câprui; Louisei i se păru că o privește cu un interes deosebit.

Ce naiba se întâmpla oare în aceste clipe în birou...?

Louise se lăsă pe speteaza fotoliului și aruncă chiștocul țigării în șemineu. Minden o neliniștise. Nu știuse cum să-l respingă fără a-i trezi suspiciuni. Invazia celor de la SS îi oferise ocazia să-și exprime deschis o parte a dezgustului propriu. Se cutremură, gândindu-se la ochii câprui umeziți de pasiune, la mâinile aspre care le strânseseră pe ale ei și la sărutările lacome care urmaseră. Dragoste! Îi vorbise despre iubire și nenorocirea era că îl crezuse. În felul lui chiar o iubea. Lucrase la crearea unui gaz care i-ar fi ucis pe ea și pe copiii ei și cu toate astea o iubea. Era al doilea bărbat care îi făcuse această declarație în ziua aceea. „Te iubesc”. I-o spusese și Savage. Cuvintele acestea nu aveau în ele nimic sentimental, nimic care ținea de un compromis. Putere și asprime, exact genul de sexualitate care ar putea să o domine pe de-antregul, dacă ar accepta vreodată așa ceva. Un bărbat alături de care ar duce o viață complet diferită de căsnicia ordonată și tihnită a atâtor ani cu Jean de Bernard.

Oare o fi reușit să-i convingă? Cât de sigură era oare

legenda lui, cât de dibaci o fi fost bărbatul acela sinistru cu maniere perfecte care se holbase la ea atât de pătrunzător...?

În spatele ușii biroului, Roger Savage stătea în fața mesei de scris la care lucraseră trei generații ale familiei de Bernard, cu picioarele încrucișate, înfruntându-l pe Adolph Vierken. Din punct de vedere fizic erau foarte asemănători. Ambii erau înalți, cu niște trupuri bine clădite și viguroase. Cu tunsoarea lui elvețiană, Savage putea fi luat drept neamț. Nu dădea nici un semn de nervozitate fiindcă nu era stăpânit de o astfel de stare. Nimic nu mai putea împiedica strălucitorul succes al misiunii sale: distrugerea laboratorului și cadavrul celui mai renumit om de știință al Germaniei. Pe lângă toate acestea, soarta lui nu mai prezenta nici un interes. Și-ar fi dorit să poată scăpa, deși înțelesese încă de la început că misiunea aceasta putea fi un drum fără întoarcere. Începuse să se gândească la ascunzătoarea din manșetă ca la un prieten. Fără să-i mai pese pipăi una dintre pilulele aducătoare de moarte cu degetul, continuând să privească în ochii Standartenführerului cu răceală și dându-și seama că rezultatul interogatoriului îi era indiferent. Câtă vreme se afla în acea încăpere, nu se mai putea gândi la nimeni, nici măcar la Louise. Cea mai bună armă a sa rămânea încrederea în sine; o folosea acum pentru a înfrunta suspiciunile germanilor și-și dădea seama că avea șanse de reușită. Compasiunea sau teama pentru soarta celorlalți ar putea anihila efectul acestei arme.

– Și de când spuneți că vă ocupați de afacerile financiare ale contesei, Herr Savage?

– N-aș putea spune că m-am ocupat personal de așa ceva, răspunse Savage. Trustul este foarte mare, iar sumele de bani care trebuie administrate sunt uriașe. În mod normal Herr Brassier este cel care se ocupă de așa ceva, dar cum nu a putut să efectueze personal această călătorie, m-a rugat pe mine s-o fac. Câteva zile am studiat problemele în detaliu și consider că am dobândit competența necesară de a-l reprezenta pe domnul Brassier în acest caz.

– Și ați venit direct de la Berna?

– Am luat trenul din Berna și am trecut granița în Franța pe data de treizeci în jurul orei nouă dimineăța. După aceea mi-am continuat drumul spre Paris; a fost o călătorie foarte oșitoare și trenul a fost oprit timp de patru ore în gară. După aceea am venit direct la St. Blaize.

– Actele dumneavoastră, vă rog.

Savage ridică din sprâncene.

– Vi le-am prezentat deja, dar dacă doriți să le mai vedeți o dată...

– Aveți ceva împotrivă?

– Doar faptul că ar fi o pierdere de timp, răspunse Savage. Veți constata că totul este în ordine.

Vierken răsfoi pașaportul, cercetând cu atenție datele privind intrarea în Franța. Ștampila era datată treizeci și semnată de șeful punctului de control. Permisul de intrare eliberat de Ambasada Germaniei din Berna era și el ștampilat și datat corespunzător. Privi cu atenție fotografia din pașaport, confruntând încă o dată detaliile cu cele din lista pe care o avea în față. Aceasta conținea informațiile referitoare la Roger Savage pe care SS-ul le primise din Elveția. Datele se potriveau perfect. Vierken închise pașaportul și introduse permisul în învelitoarea lui. Nu i le dădu înapoi lui Savage. În schimb își aprinse o țigară și în clipa aceea tăcerea lui prevesti ceva rău. Savage își schimbă poziția și tuși ușor pentru a-i atrage atenția. Vierken își îndreptă privirea spre el.

– Știați, Herr Savage, că ați sosit în acest district la numai o zi după ce s-a semnalat parașutarea unor agenți ai inamicului?

– Nu, răspunse Savage. De unde să știu așa ceva? Am venit aici într-o vizită de afaceri, iar acum după toate necazurile care s-au întâmplat sunt cât se poate de nerăbdător să mă întorc acasă. Vă reamintesc că sunt cetățean al unui stat neutru și că nu mi se poate aplica nici o restricție.

– Ba se aplică, spuse Vierken cu răceală în glas. Se aplică tuturor locuitorilor acestei zone în care, întâmplător, vă aflați și dumneavoastră. V-ați gândii

vreodată, Herr Savage, că sosirea dumneavoastră constituie o coincidență nefericită?

– Niciodată, spuse Savage cu hotărâre. Călătoria mea a fost planificată cu mult timp înainte. Cum era să știu că tocmai atunci va fi alertă în zona aceasta? Dacă aveți dubii în legătură cu actele mele, de ce nu verificați adevărul la firma mea din Berna?

– Am făcut-o deja, spuse Vierken. Acesta este și motivul pentru care vă pun aceste întrebări aici, ci nu la sediul nostru.

Pentru o clipă, Savage avu un moment de ezitare. Vierken nu avea cum să-l verifice. Nu ar fi avut timp imediat după sosirea lui la castel în după-amiaza aceea... Hotărî să atace, în loc să bată în retragere.

– Cum puteați să-mi verificați documentele, când nici nu știati că sunt aici? Nu pot să înțeleg.

– Dar am știut, spuse Vierken. Eu unul am știut totul despre dumneavoastră, Herr Savage. Din ziua în care ați sosit aici. Doriți o țigară?

Era un vechi truc pentru a da în vileag eventualul tremurat al mâinilor.

– Mulțumesc.

Luă și aprinse țigară fără să se grăbească, ținând chibritul aprins mai mult cât ar fi trebuit. Mâinile sale erau nemișcate ca două stânci. Il privi pe german drept în ochi.

– De unde știati de mine? Vi s-a raportat?

– Neoficial, spuse Vierken. Mademoiselle de Bernard îmi este prietenă. Ea mi-a spus despre sosirea dumneavoastră.

Savage nu-și ascunse mirarea:

– O cunoașteți pe Régine?

– Și încă foarte bine. E o fată fermecătoare.

– Foarte fermecătoare. A fost și ea aici în acest week-end.

– Știu, spuse Vierken. Era foarte bănuitoare în privința dumneavoastră, Herr Savage.

Savage trase din țigară și-și puse o mână peste încheietura celeilalte: degetele sale apăsau ușor suprafața întinsă a manșetei. Presiunea exercitată va elibera pătrățelul metalic în care era disimulată pilula letală.

Deci, Régine de Bernard era prietena Standartenführerului. O prietenă atât de intimă încât îi raportase imediat ce se întâmplase în propria ei familie. Fermecătoare! Într-adevăr, foarte fermecătoare.

– E adevărat?

Chipul lui trăda un anume resentiment și chiar pielea începu să prindă un pic de culoare.

– Bănuitoare în legătură cu ce, dacă pot să vă întreb?

– În nici un caz în legătură cu documentele dumneavoastră, răspunse Vierken. Pe ea o neliniștea relația dintre dumneavoastră și cumnata ei. După părerea ei, erați prea intim cu aceasta pentru un văr venit tocmai din Elveția într-o vizită de afaceri. Credeți că avea dreptate?

– Dacă vreți să spuneți că ceva nu este în regulă în relația mea cu contesa...

– Exact asta spun, răspunse Vierken. Pare a fi o femeie care nu face nici o discriminare. Este amanta dumneavoastră, Herr Savage? Cunosc faptul că se culcă cu maiorul Minden care locuiește aici. Vă satisface pe amândoi? O noapte pe unul, o noapte pe celălalt?

Măinile lui Savage se despărțiră. Pentru o clipă pumnul i se strânse. Avusese un impuls violent să sară de pe scaun și să pocnească mutra batjocoritoare a lui Vierken. Minden. Aflaseră și despre el. Acum îl treceau sudori reci și sub cămașă făcuse piele de găină. Louise. Urmau să o aducă și pe Louise. Ticălosul ăsta o va tortura în labirintul de întrebări, scormonindu-i sufletul. insultând-o și amenințând-o...

– Am să vă răspund la întrebare, spuse el. Deși mi se pare un lucru lipsit de relevanță. Nu sunt amantul doamnei de Bernard și nu știu nimic despre maiorul Minden. Nutresc cea mai înaltă considerație pentru caracterul ei și în calitate de văr, resping toate afirmațiile dumneavoastră.

– Normal! zâmbi ironic Vierken. Când ați dori să plecați de aici, Herr Savage?

– Cât de curând posibil. Măine ar fi perfect.

– Mă tem că asta nu va fi posibil, spuse Vierken. Veți avea nevoie de o autorizație din partea mea, fără de care nu puteți părăsi zona. Eu sper că nu veți face imprudența de a pleca de aici fără permisiunea mea. Ați fi imediat

arestat, dacă nu și mai grav. Oamenii mei sunt foarte iritați. Sunt în stare să tragă asupra oricui ar încălca restricțiile stabilite. Pofțiți actele dumneavoastră.

– Fiți convinși că n-am să-mi asum nici un risc, spuse repede Savage. Nu am nici un amestec în treaba aceasta. Sunt cetățean elvețian și perfect neutru. Doresc să plec de aici cât se poate de repede. Ați putea, vă rog, să-mi eliberați cât mai curând permisul respectiv?

– Mă mai gândesc. Mulțumesc, Herr Savage. Puteți pleca.

În privirea lui Vierken apăru o sclipire de răutate când Savage se ridică în picioare.

– Am s-o poftesc acum pe contesă.

Vierken nu trimise imediat după ea. Își răsfoi hârtiile și desenă ceva într-o agendă. Căpitanul Kramm stătea pe un scaun din colțul încăperii. Își notase toată declarația lui Savage. După un timp Vierken i se adresă:

– Ce părere ai, Kramm?

– Pare a fi sincer. E un adevărat elvețian.

În această ultimă apreciere a lui Kramm era o notă de insatisfacție.

– Nu a dat nici un semn de nervozitate, nu a ezitat nici o clipă și nu și-a contrazis niciodată afirmațiile.

– Varianta lui se verifică perfect, spuse Vierken. Dacă n-aș fi primit raportul din Elveția, l-aș fi dus la Castelul Diane și l-aș fi dat pe mâna ta. Dar e neutru și nu ne permitem să fim duri cu el. Cei de la firmă au confirmat spusele lui și i-au dat și adresa. Nu poate fi o greșeală.

– Nu prea i-a plăcut întrebarea despre femeia aceea, spuse Kramm. A avut o reacție puternică.

– Așa este. Nu i-a plăcut deloc. Dar nu asta e problema. Eu cred că a mințit când a spus că nu sunt amant.

– Eu nu sunt așa de sigur, spuse Kramm. Dacă nu puteți să-l forțați cu nimic, poate că o să vă puteți folosi de femeie împotriva lui. Dacă aveți vreun dubiu.

– Aș vrea să am. Aș fi vrut să găsesc măcar o breșă în toată povestea lui și apoi să-i confrunt la castel și să văd care cedează primul. Dar n-am găsit nimic. Kramm. A venit în calitate de avocat al ei și se află tot aici. Dacă ar fi

avut vreo legătură cu moartea lui Brühl n-ar mai fi rămas aici. Completează-i un permis și am să i-l semnez. Cu cât pleacă mai repede, cu atât mai bine. Nu am chef în zona asta de nici un blestemat de neutru care ar putea face vreun denunț la Crucea Roșie.

Își coborî din nou privirea spre hârtiile din fața sa. Era raportul lui Minden. Alibiul lui Minden. Vierken l-ar fi acceptat fără o verificare superficială cu contesa, dacă nu ar fi fost vorba de cumnata lui Régine. Tot ce-i povestise Régine despre ea i se întipărise și se amplificase în mintea lui.

Imaginea pe care și-o crease despre Louise de Bernard nu îl pregătise pentru frumusețea ei atât de evidentă. Nu era genul de femeie care îl atrăgea. Louise nu i s-ar fi supus ca Régine și nici nu s-ar fi prăbușit în extazul amorului carnal, atunci când și-ar fi demonstrat supremația asupra ei. Régine îi descrisese o femeie rece și arogantă care își înșelă soțul indulgent, o antinazistă înflăcărată care refuzase să se mai culce cu acesta pentru că era colaboraționist. Văzând-o în fine și observând frica amestecată cu sila din expresia chipului ei, Vierken dădu crezare tuturor celor spuse de Régine. Și aceasta era una și aceeași cu cea cu care Minden pretindea că își petrecuse noaptea.

Nu se potrivea. Nu se potrivea cu Louise de Bernard. Ceea ce însemna fie că Minden mințise, fie că Louise se comportase atât de contrar caracterului ei încât era nevoie să dea o explicație. Vierken își ridică privirea din hârtii. Stiloul din mână dreptă lovea ritmic biroul.

– Bine. îi spuse lui Kramm. Aduceți-o pe contesă.

– De ce v-ați dus în camera maiorului Minden?

– V-am spus deja. Vroiam să fac dragoste cu el.

Îi pusese această întrebare de atâtea ori și în diferite forme, încât Louise nu-și mai dădea seama dacă se repeta. În spatele biroului, Vierken continua să se joace cu stiloul și să o privească cu ochii îngustați. Lumina strălucea pe suprafața părului său negru.

– Nu vă cred. Nu cred că a fost cu dumneavoastră noaptea trecută. De ce mințiți?

– Nu mint.

Credea că vocea îi era calmă, dar nu era sigură de asta. După primele câteva minute începuse să tremure. Acum stătea pe același scaunel frantuzesc pe care și l-ar fi dorit prevăzut cu brațe. Se scutură și răspunse: auzea cum celălalt bărbat din spatele ei lua note.

– Ne urâți, Madame de Bernard. nu-i așa? Cum să vă culcați cu un ofițer german când dumneavoastră îi urâți pe toți germanii?

– Eu nu urăsc pe nimeni, sună protestul ei amestecat cu frica.

– Știu că și asta e o minciună. Știu că sunteți anti-nazistă. Știu că v-ați respins propriul soț pentru că nu sunteți de acord cu atitudinea sa. Știu totul despre dumneavoastră.

– Asta nu are nici o legătură cu ce discutăm acum.

Louise întoarse capul și privi peste umăr: tânărul ofițer cu chip delicat și cu ochelari o urmărea cu privirea, cu stiloul suspendat deasupra colii de hârtie. Arăta ca un student la o predare.

– Deci, erai copleșită de dragostea pentru maior?

– Dacă vrei s-o numești așa, spuse Louise în timp ce simțea că transpirația îi năpădise întreg corpul.

– De ce nu l-ați ales pe soțul dumneavoastră? Sau pe verișorul dumneavoastră? E un tip foarte bine. De ce nu?

– Nu sunt în relații prea bune cu soțul meu.

– Așa este, spuse Vierken. Îi urâți atât de mult pe germani încât nu vă mai culcați nici cu soțul dumneavoastră pentru că este colaboraționist. Foarte interesant, Madame. Tu ce zici Kramm?

Louise privi din nou la tânărul ofițer. Acesta îi zâmbea superiorului său fără să scoată nici un cuvânt.

– Vă culcați cu domnul Savage?

– Nu.

Louise ridicase o mână la față. Degetele îi tremurau.

– Nu. Nu mă culc cu el.

– Numai cu maiorul Minden?

– Da.

Îl văzu pe Vierken că se ridică de la biroul și fu cuprinsă de panică. Calm. Păstrează-ți calmul. Să nu observe că îți tremură mâinile. Stai liniștită. Gândește-te

la copii, la Papa, la Jean și la Savage... toate viețile lor depind de tine... A ocolit biroul ca să se așeze chiar în fața mea. Încă nu m-au lovit, dar știu că vor apela și la această metodă; și momentul acela se apropie. Suferința și violența plutesc în atmosfera din încăpere. O simt în bărbatul care face însemnări, chiar în spatele meu. Dacă se mișcă...

– Nu vă cred, spuse Vierken, apoi întinse o mână și o prinse de pâr.

Louise se chirci. Vierken o trase de pâr spre spate până când lacrimile începură să scalde fața femeii. În spatele lor, Kramm își puse agenda pe masă.

– Nu cred că te-ai culcat cu maiorul Minden, spuse Vierken. De ce mă minți?

O smuci atât de puternic încât Louise scoase un țipăt de durere.

– Nu mint, spuse ea printre lacrimi. Vă spun adevărul... Dumnezeule, mă doare!

– Ai auzit, Kramm? Zice că o doare. Și încă nu a făcut cunoștință cu atingerea ta fină.

Brusc îi dădu drumul. Louise făcu eforturi uriașe să-și mențină echilibrul pe scaun. Vierken se îndepărtă. Se întoarse pe jumătate cu spatele la ea și-și aprinse o țigară.

– Kramm, spuse el. Dă-i bluza jos.

– Nu! izbucni Louise, sărind în picioare. Nu! Să nu mă atingeți!

La un semn al lui Vierken, tânărul ofițer se opri.

– Spune-mi adevărul, spuse încet Vierken. Dacă nu, băiatul ăsta va rupe toate hainele de pe tine, iar eu îți voi pune cu mâna mea un chibrit aprins pe părul dintre picioare. E adevărat că nu te-ai culcat cu maiorul Minden? Vrei doar să-i creezi un fel de alibi, nu-i așa?

– Nu, spuse Louise, prăbușindu-se înapoi pe scaun.

Apoi ridică o față plină de lacrimi și strigă:

– NU, m-am culcat cu el. Am să vă spun adevărul. Am să vă spun de ce am făcut-o. Nu m-am mai culcat de doi ani cu un bărbat. Totul a fost în regulă până la venirea lui aici. Apoi a început să mă privească într-un mod care spunea că mă dorește. Se dădea mereu pe lângă mine încercând să mă atingă. Toate acestea mă înnebunau

În cele din urmă nu m-am mai putut stăpâni. Noaptea trecută m-am dus în camera lui. M-am dus acolo și l-am implorat să mă iubească. Și îl urăsc! Așa cum vă urăsc pe toți ai voștri!

Louise își ascunse fața în mâini. Dacă nu mă cred nici de data aceasta... Dacă nu am fost suficient de convingătoare... O, Doamne, nu lăsa creatura aia să pună mâna pe mine...

– Ca o cățea în călduri, spuse Vierken. Dar, la urma urmei, toate americancele sunt niste târfe. Simți nevoia și acum? Sunt convins că domnul Kramm te va servi, nu-i așa, Kramm? Vino și pune-ți mâna pe fusta doamnei. O să-i facă plăcere.

– Vă rog, izbucni Louise cuprinsă de groază. Vă rog... V-am spus totul.

– Știu, spuse Vierken. Și acum te cred.

Îi aruncă o privire plină de dispreț. Femeile de genul ăsta îl iritaseră mereu datorită aerului lor inconștient de egalitate, chiar de superioritate. Nu fusese prea greu s-o facă să mărturisească. Văzând-o cum se smiorcăie era, în fine, satisfăcut. Îi făcuse plăcere să o vadă umilită, degradată. Și o crezuse. Cu atât mai mult cu cât era vorba de cumnată independentă a lui Régine, bogata americană ce își cumpăraseră o vechitură de castel și un titlu inutil. Acum se uita la ea cum plânge, ca o târță care nu mai era în stare să-și stăpânească propriile poftes. Vierken era mulțumit. Brusc își pierduse interesul pentru ea. Ar fi fost o pierdere de timp să o mai chinuie în continuare. Iar el nu mai avea vreme pentru jocurile lui Kramm.

– Du-te la toaletă și spală-te pe față, îi spuse el. Să nu aud că ai spus cuiva că te-am atins. Hai, mai repede!

Ajunsa în mica încăpere. Louise se sprijini de lavoar și se privi în oglindă. Era palidă și buzele încă îi mai tremurau. Se stropi cu puțină apă pe față. În creștetul capului simți o durere usturătoare. Fu cuprinsă de frisoane. Fusese atât de aproape de o nenorocire. Dacă bărbatul acela ar fi atins-o și ar fi dezbrăcat-o... Pentru o clipă, toaleta începu să se rotească cu ea. Apoi își reveni. Totul se terminase. Reușise. Pe suportul de sub oglindă se aflau o perie și un pieptene de sidef. Își aranjă părul și

își puse în ordine ținuta. Apoi se întoarse în cameră și așteptă. Vierken stătea sprijinit de marginea biroului. Îi făcu un semn cu mâna în care ținea țigara.

– Puteti pleca, Madame de Bernard. Kramm, du-te și stai de vorbă și cu servitorii. Treci un pic și pe la bătrân.

– O, vă rog, îl imploră Louise, vă rog, nu. O să-l tulbure foarte mult. E senil și nu va înțelege despre ce e vorba...

– Guă! strigă la ea Kramm.

Avea un glas neașteptat de puternic și de aspru. Era pentru prima oară când spunea ceva. Kramm făcu un semn cu capul spre ușă.

– N-ai auzit ce ți-a spus domnul Standartenführer? Afară!

Louise își târî pașii printre ei până la ușă și apoi spre salon. Între timp, aici fusese instalat un SS-ist care îi făcu semn să se ducă în sufragerie.

– Treci acolo și să nu scoți o vorbă!

Când intră în sufragerie, Jean și Savage săriră în picioare. Un alt SS-ist își roti carabina și o îndreptă spre ei.

– Nici o mișcare! Rămâneți pe locurile voastre!

Louise se uită instinctiv spre Savage, care nu dăduse înapoi la auzul amenințării. În schimb tot trupul său era încordat, gata de atac. Fără să-și dea seama, Louise îi strigă:

– Nu, nu face așa ceva! Pentru numele lui Dumnezeu! Totul e în regulă. Nu am pățit nimic.

Pentru o clipă Savage și neamțul se confruntară din priviri. Înainte ca unul dintre ei să poată face o mișcare, Jean de Bernard venise direct la Louise și o luase în brațe.

– Așează-te, îi șopti el. Vino aici.

Imediat soldatul se îndreptă spre ei, amenințându-i cu carabina.

– Să n-aud o vorbă! strigă el. Întoarceți-vă la locurile voastre.

Jean de Bernard își ridică privirea spre el.

– Voi sta lângă soția mea, spuse el.

Germanul se holbă la el o clipă, apoi se întoarse la postul pe care îl ocupa lângă ușă.

Louise își simți mâna strânsă protector de cea a soțului său. Era o senzație pe care și-o reaminti brusc.

În salon, Adolph Vierken se opri să-și toarne un pahar de vin într-un decantor aflat pe una din mesele laterale. Nu descoperise nimic nou. Alibiul lui Minden se dovedise real; în ciuda dorinței lui de a descoperi ceva discrepant în documentele lui Roger Savage, eforturile sale se dovediseră inutile. Nu mai avea ce căuta la Castelul St. Blaize. Își bău vinul, admirând încrustațiile fine de pe paharul de cristal. Era un blazon cu multe arabescuri. Aceștia erau oamenii cărora Régine nu îndrăznise să îl prezinte; francezul lipsit de verticalitate cu serviciul lui de pahare de cristal cu blazoane și cu servilismul său în fața cuceritorilor și soția lui americană, plină de bani și gata oricând să izbucnească în plâns din cauza fricii.

Vierken se felicita. Îi pusese la respect pe acești oameni superiori. Avea și un sentiment de regret pentru faptul că în timpul interogatoriilor nu rezultase nimic suspect. Régine era altfel; ea nu le semăna deloc, aparținea lumii lui, era a lui. Într-un acces de furie aruncă paharul gol în șemineu, prefăcându-l în mii de cioburi. Ieși în hol și îl strigă pe Kramm care îi raportă că nu a aflat nimic nou de la bătrânii servitori și nici de la contele invalid. Vierken scoase o bucată de hârtie și i-o întinse căpitanului.

– Dă-i-o elvețianului. Spune-i că dacă nu pleacă din St. Blaize până mâine, permisul acesta nu va mai fi valabil. Nu am chef să avem nici un neutru pe cap. Cu cât vor fi mai puțini martori, cu atât mai bine. Du-i-l chiar acum și ai grijă să înțeleagă că este valabil numai douăzeci și patru de ore.

Kramm salută și ieși. Când se întoarse, Vierken își trăgea deja mânușile.

– A înțeles, spuse Kramm. L-am lămurit cât am putut de bine.

– Bine. Aici nu prea mai avem ce face.

– Păcat de americană, spuse Kramm.

– Vor mai fi și altele. Vino.

Câteva minute mai târziu cele două mașini făceau

drumul întors pe alee, străpungând întunericul cu lumina farurilor.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Savage care venise imediat lângă ea. Ai plâns. Ce ți-au făcut?

Părea că nici nu-l bagă în seamă pe Jean de Bernard. Louise simțea încă brațul soțului ei strâns în jurul mijlocului. Se ridică, eliberându-se.

– Nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea. Slavă Domnului. Ai avut dreptate, îi spuse lui Savage. Dacă s-ar fi purtat violent cu mine, nu cred că aș fi rezistat. Acum îmi dau seama de asta.

– Nu e adevărat, spuse Jean de Bernard. Tu ești curajoasă din naștere.

Uitându-se când la unul, când la altul, Louise simți nevoia să scape de amândoi și să se retragă cu sufletul ei încă zdruncinat într-un loc mai liniștit.

– Vreau să mă duc la copii. N-aș vrea să-i știu îngrijorați. Mă simt foarte bine. Important este că au plecat.

Ieși și urcă spre camera copiilor. Savage se întoarse către Jean de Bernard.

– Au plecat, dar eu sunt cât se poate de sigur că se vor mai întoarce. Vreau să vorbesc cu tine între patru ochi.

– Da, răspunse Jean de Bernard. Cred că a sosit timpul și pentru așa ceva. Neamțul ți-a dat permis de plecare. De ce?

– Am o presimțire urâtă că vrea neapărat să plec din St. Louise, spuse Savage. Eu sau altcineva care ar putea duce vestea celor întâmplate aici. Despre asta aș vrea să stăm de vorbă. În seara asta s-au luat și de Louise și asta nu-mi place. Și ar mai fi ceva ce trebuie să știi. Neamțul ăsta e foarte bun prieten cu sora ta!

– Cu Régine!? Nu pot să cred...

– El mi-a spus, continuă Savage. O cunoaște bine. Ii-a vorbit despre noi toți: despre mine, despre Louise, despre întreaga familie. Va trebui să te ferești de ea.

– Dumnezeuule! exclamă Jean de Bernard. Cu un om ca ăsta...

„Am cunoscut un bărbat. E german“ Își amintea cuvintele lui Régine și expresia de dispreț de pe chipul ei. Un șef al SS-ului. Era de neimaginat. La fel de incredibil

ca și afirmația lui Savage potrivit căreia Régine l-a informat pe Vierken despre ei. Se uită la american și citește în ochii acestuia disprețul față de el și de sora lui. Îi întoarse spatele.

– Pentru tine lucrurile au luat o întorsătură foarte favorabilă, spuse el. Măine poți să pleci; cu binecuvântarea celor de la SS

– Vreau s-o iau și pe Louise cu mine. Dar cum nu poate ieși de aici cu același permis, am să le solicit celor de la Londra să trimită un avion după noi. Nu vreau s-o las aici. Indiferent de ce spune sora ta despre ea, ticălosul ăla a pus ochii pe ea. Trebuie să plece neapărat la Londra.

– Înțeleg, spuse Jean de Bernard. Pe ea ai întrebat-o dacă e de acord?

– Da și mi-a spus că nu. Nu vrea să vă lase pe tine și pe copii aici. Sper că tu o s-o convingi.

– Să înțeleg că nu ai de gând să te folosești de permisul de trecere?

– Dacă pot să o iau și pe Louise cu mine, nu. Și-ți repet, ar fi bine să vină cu mine. Cu tine nu or să aibă nimic. Dacă vor lua ostatici, părerea mea este că nu vei fi printre cei vizați. Tu faci parte dintre suporterii germanilor din comunitatea voastră, iar sora ta și-a făcut un prieten foarte influent. Cu Louise lucrurile stau altfel. E americană și se știe că e ostilă nazismului. Pe ea s-ar putea s-o ridice. Tu te-ai putea descurca și fără ea.

– S-o conving să plece cu tine... spuse încet Jean. Ți-ar plăcea, nu-i așa? Ți-ai dorit-o din prima clipă. Ți-ar conveni de minune să o duci cu tine în Anglia unde mi-o poți răpi definitiv. Cred că mă consideri un imbecil!

Savage simți un val de furie atât de violentă încât se transformă în ură.

– Ticălos idiot ce ești! Ai prefera să rămână aici ca să își bată joc Vierken de ea? Am să o iau cu mine și n-ai să mă poți opri!

– La prima încercare de a o atinge pe soția mea, te omor. Ți-am mai spus-o.

– N-o să mă omori, îl tachină Savage. N-ai să îndrăznești așa ceva, continuă el. Dar o să te duci la prietenii tăi de la Gestapo și o să le spui cine sunt cu

adevărat, nu-i așa că ai face-o? Ar fi mult mai potrivit cu caracterul tău.

– M-am gândit deja la așa ceva, spuse Jean de Bernard. Crezi că te-aș mai proteja dacă mi s-ar oferi ocazia să salvez viețile unor francezi sau să împiedic o acțiune de pedepsire a sătenilor. Numai că ai amestecat-o și pe Louise în treaba asta și dacă te vor prinde pe tine, va fi și ea în pericol. Te crezi chiar așa de curajos și de dur, Monsieur Savage? Marele britanic-american care știe toate trucurile. După o oră sau două petrecute în beciurile lor te-ai smiorcăi ca un bebeluș. Ai trăda-o pe Louise și ai fi chiar bucuros că ai făcut-o.

Savage făcu un pas spre el.

– Tacă-ți gura, spuse el, că dacă nu, ți-o închid eu.

– Tu nu poți răspunde decât prin violență, îi răspunse Jean rămânând nemișcat. Nu știi decât să distrugi și să ucizi. Ai mai multe lucruri în comun cu nemții decât îți închipui. Nu am să te denunț datorită soției mele. În plus, am să fac tot ce consider necesar pentru a o proteja. Când pleci, să stingi lumina.

Jean de Bernard ieși lăsându-l singur pe Savage.

Louise auzi ușa dormitorului deschizându-se și se ridică în picioare.

– Aș dori să stăm de vorbă, îi spuse Jean. Pot să intru?

Contele se așeză pe marginea patului.

– Am avut o discuție cu Savage, continuă el. Mi-a spus că vrea să te ia cu el în Anglia. Și eu sunt de aceeași părere.

Mâna ei zăcea alături de a lui pe cuvertură. Pe inelar îi strălucea verigheta. Jean și-ar fi dorit să întindă mâna și să i-o atingă.

– Nu plec nicăieri, spuse ea pe un ton calm. Nu vreau să-i părăsesc pe copii. Și nici pe tine. I-am spus-o și lui.

– Ți-ar păsa dacă m-ai părăsi?

Acesta era băbatul pe care cândva l-am iubit, își aminti ea, acesta era bărbatul pentru care mi-am părăsit țara și familia, bărbatul cu care am făcut cei doi copii. Acum e mai bătrân și mai obosit și mă imploră în genunchi. Dacă izbucnesc în lacrimi, mă fac de răs.

– Da, Jean. Mi-ar păsa foarte mult.

– Mă bucur, spuse el. Mă bucur că nu mă urăști. Am fost atât de fericiți împreună până când a început acest război blestemat. Te iubesc. Nu voi înceta niciodată să te iubesc. Numai că acum ești în pericol și aș prefera să te pierd, chiar dacă pleci cu el, decât să te las să riști. Poți pleca cu el.

Louise își scutură capul.

– Nu. Sunt foarte înspăimântată. Am o presimțire că se va întâmpla ceva îngrozitor cu noi toți. Trebuie să rămânem uniți, tu, eu, Papa și copiii, aici, la St. Blaize.

Mâna lui nesigură o apucă pe a ei.

– Nu vorbi așa, o imploră. Nu e adevărat. Aceste presimțiri nu au nici un sens. Ele sunt doar o reacție la cele întâmplate noaptea trecută. Am auzit ceva, ceva atât de dezonorant... nici nu știu cum să-ți spun...

– Încearcă totuși.

Îl apucase și ea de mână. Cunoștea bine strânsoare lui, așa cum recunoscuse îmbățișarea lui Jean din seara aceea când se repezise asupra ei. Fuseseră doar atâta vreme foarte apropiați.

– Régine le-a vorbit celor de la Gestapo despre noi.

Jean vorbea încet, fără să se uite în ochii ei.

– Îl cunoaște pe Vierkén ăsta. El i-a spus lui Savage. Se pare că Régine îl cunoaște foarte bine, din moment ce neamțul știa totul despre Savage din clipa sosirii lui la noi.

– Nu pot să cred, spuse Louise. Cu un comandant SS-ist! Cum a putut să facă așa ceva?!

– Nu-mi dau nici eu seama, răspunse Jean de Bernard. Dar nu pot nega propriul meu exemplu. Eu am dat tonul, ea m-a urmat. O să-mi spui că asta-mi este pedeapsa, nu-i așa?

– Acum nu, spuse Louise cu blândețe. Altădată poate, dar acum nu. Pentru mine a fost ușor să adopt o astfel de atitudine. Aș fi dorit să fii un erou, să sfidezi dușmanul, de pe creneluri. N-am fost însă realistă. Acum însă sunt. Mi-am dat seama de asta în camera în care s-a desfășurat interogatoriul. Am văzut realitatea brodată pe caschetele lor: simbolul morții. Tu n-ai vrut decât să ne păzești pe toți de această nenorocire. Nu ai reușit. De

acum înainte nu te voi mai judeca. Sper ca nici tu să nu mă judeci pe mine pentru ce am făcut.

Jean îi sărută degetele.

– Te admir, îi spuse el. Ești curajoasă și ai un suflet nobil. Ți-a fost rușine cu mine și te înțeleg. Într-o bună zi am să-ți cer iertare pentru asta.

– Dacă mă vei putea ierta tu pe mine, spuse aproape șoptit Louise. Până acum am fost dușmani, nu-i așa? Acum numai Dumnezeu știe ce ne mai așteaptă. Jean, trebuie să-ți fac o mărturisire. Vreau ca între noi să nu mai existe nimic neclar. Eu am luat cheia de la Minden și apoi i-am dat-o lui Savage.

– Ce l-ar fi determinat să ți-o dea?

– Nici nu mi-a dat-o. I-am luat-o când dormea și i-am pus-o la loc înainte de a pleca de la mine.

Louise îl văzu întorcându-se cu spatele la ea. Jean se scotoci prin buzunare după țigări și aprinse una, protejând flacăra în căușul palmelor.

– Te-ai culcat cu el?

– Da. A fost singura soluție. Vreau să știi că a fost cel mai oribil lucru din viața mea. Mi s-a făcut greață. Acesta este și motivul pentru care m-au ținut atât de mult la interogatoriu. Minden le-a spus despre mine pentru a-și crea un alibi. Neamțul acela nu credea că am petrecut noaptea cu el. A insistat îngrozitor de mult în speranța că mă va prinde cu o minciună. Știa că sunt anti-nazistă. Îmi spunea tot timpul că aflase despre mine că îi urăsc pe germani.

– Înțeleg, spuse Jean de Bernard, neluându-și ochii de la țigara sa. Înțeleg. Probabil că Régine i-a povestit totul despre tine.

Jean vorbea pe un ton calm, dar nu se uita la ea.

– N-aș fi vrut să te mint, continuă ea. Ai venit la mine de bună credință și cu dorința de a ne împăca. Acum n-o să mai vrei acest lucru, dar cel puțin vei ști că nu te-am mințit. Am făcut-o pentru că Savage avea nevoie de cheia aceea. M-am gândit la copii, la copii ca ai noștri care ar putea muri gazați și în clipa aceea nu mi-a mai păsat dacă mă culc cu Minden. Îmi pare rău, Jean. Știu că nu ești de aceeași părere cu mine.

– Dar Savage...? o întrebă el, ridicându-și pentru prima dată privirea spre Louise. A fost ceva între voi?

– Nu, îi răspunse ea. Cu Savage nu. Îți jur.

Jean suflă fumul deasupra capului și, brusc, îi întinse țigara și ei.

– E ultima, spuse el. O s-o fumăm împreună.

Cu chiștocul pe jumătate fumat între buze, Louise începu să plângă.

* * *

A doua zi cerul se acoperise de nori negri. În zori căzuse o rafală de ploaie, de scurtă durată dar puternică. Paul și Sophie de Bernard plecaseră ca de obicei la școală cu mașina lui Minden, înfolfiți în impermeabilele lor. Maiorul rămăsese în holul boltit, indispus și iritat, în timp ce Louise își săruta copiii la plecare, prefăcându-se că nici nu-l observă.

Ar fi dorit să vorbească cu ea, să facă încă o încercare de a o convinge că nu avea nici o vină pentru venirea celor de la SS sau pentru cele întâmplate în noaptea trecută. Avusese un somn agitat, luptându-se cu dorința dureroasă de a mai face încă o dată dragoste cu ea. Se simțea neajutorat și considera că fusese judecat greșit. Așa rămase în hol până la ieșirea copiilor.

– Bună dimineța, o salută el, așezându-i-se în cale. Sper că te simți mai bine.

– Da. Mă simt mult mai bine acum, mulțumesc.

Louise făcu o mișcare pentru a trece de el, dar Minden se postă în cadrul ușii.

– Nu mai fi supărată pe mine. Azi noapte nu am închis un ochi. Am fost foarte îngrijorat pentru tine.

– Asta-i foarte frumos.

Jean de Bernard își făcu brusc apariția lângă Minden și își luă nevasta de braț.

– Soția mea și-a revenit după șocul de ieri.

De față cu Minden, o sărută pe Louise pe obraz. În șase luni de zile, maiorul nu-i văzuse niciodată atingându-se. Minden salută, înroșindu-se ca racul, și ieși din hol. Zece minute mai târziu se afla în mașina lui, care între timp îi lăsase pe copii la școală, îndreptându-se spre

Castelul Diane. Sărutul pe care Jean i-l dăduse contesei nu-i ieșea din minte.

În St. Blaize ziua se scurgea repede. Louise își petrecu dimineata cu socrul ei. Bătrânul stătea în pat, plângându-se că se simțea prea obosit pentru a se da jos și a se îmbrăca; vremea urâtă îi strica întotdeauna buna-dispoziție. Nu vroia să citească sau să asculte muzică la paterfon, așa că Louise se oferă să-i citească ea. Bătrânul o urmărea cu privirea, îngropat între pernele uriașe, iar pupilele lui se concentrău cu greu asupra obiectelor pe care ochii îi alunecau. Louise avea o voce de catifea care îi dădea contelui un sentiment de liniște. Acesta din urmă simțise că în casă se întâmpla ceva, dar nu putea înțelege ce anume și nici nu-l deranja cu nimic. Copiii îi spusese rău cu sufletul la gură despre germanii sosiți la castel, iar el însuși primise vizita SS-istilor și cu toate acestea nu avea nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă în jurul său. Bătrâna Marie-Anne, care nu fusese niciodată servitoarea lui preferată, insistase să-l convingă să rămână în camera lui, cu toate că el dorise să iasă un pic. În dimineata aceea trecuse pe la el și Jean, și el schimbat. Îngrijorat și mult mai grijuliu față de bătrân decât de obicei. Bănuind că el însuși trebuie să fi fost motivul acestei atmosfere, bătrânul se cufundase într-o stare de disperare răutăcioasă. Se hotărâse să se prefacă bolnav pe moarte și în consecință să nu se mai ridice din pat.

După o scurtă vreme în compania Louisei se simțea deja ceva mai bine. Avea din nou sentimentul siguranței și se simțea din nou răsfățat de toată lumea. Întinse o mână osoasă și subțire și o strânse pe a ei, cu gura curbată într-un zâmbet. Când Louise lăsă cartea jos observă că bătrânul păstrase același zâmbet pe chip, deși între timp adormise. În cameră se lăsase o liniște perfectă; în atmosferă se simțea un amestec de aer închis, specific încăperilor bătrânești, cu mirosul de săpun și colonie rămas după toaleta de dimineață. Marie-Anne îl îngrijea ca pe un copil, părând că nu observă faptul că bătrânul nu o plăcea deloc, fiind tot timpul îmbufnat și pornit pe ceartă. Părea foarte bătrân cu părul său atât de alb și de subțire încât abia se ma-

distingea de așternutul în care zăcea și cu vinele albastrii care îi pulsau sub pielea aproape transparentă.

În curând îi va veni sfârșitul; Louise așează cartea jos și rămase o clipă nemișcată. Va avea o moarte demnă și liniștită și va părăsi această lume ca un adevărat nobil, înconjurat de dragostea tuturor din jurul său. St. Blaize va fi însă amenințat de un alt fel de moarte. Un stacato sinistru al gloanțelor ce vor pătrunde prin carne, un tir îngrozitor ce va răsună peste șirul de cadavre doborâte la pământ...

În încăperea liniștită avu viziunea unui adevărat coșmar și se luptă cu înverșunare să refuze acest gând. Când vor aresta oare prima persoană? Să fi ridicat deja pe cineva din St. Blaize? Pentru numele lui Dumnezeu, fosti ea cu voce tare, de ce n-a plecat Savage chiar în ziua aceea și a mai așteptat încă o zi și o noapte...?

Când se ridică de pe pat îl trezi pe bătrân. Acesta se forță să se întoarcă, iar în ochii lui deschiși se putea citi bătrânețea și se mai deslușea încă umbra somnului.

– Louise? Louise...

– Sunt aici, Papa. Ai ațipit un pic.

Femeia îi aranjă pătura, urmărită cu privirea de conte.

– Copiii unde sunt?

– La școală. Nu e încă ora prânzului. Culcă-te la loc. Ți-am pregătit o surpriză la masă.

– Sper că nu e vorba de omletă. Am mai mâncat și ieri.

– Carne de vițel, spuse cu blândețe Louise. Jean-Pierre a făcut rost de o bucățică special pentru tine. O să-ți placă.

– Da, spuse bătrânul, luminându-se la față la ideea mâncării și ridicându-se în capul oaselor. M-am săturat de ouă. Îți mulțumesc că mi-ai citit, draga mea. Mi-a prins bine și somnul. Deja mă simt mai bine.

– Mă bucur, Papa. Poate că în după-amiaza aceasta o să te poți ridica din pat.

Spunând acestea, Louise se aplecă și-l sărută pe frunte.

– Cred că da, îi răspunse el. După aceea, Paul și

Sophie pot să urce și să se joace în camera mea. Când se întorc de la școală?

- Pe la patru. Ca de obicei. Am să-i aduc chiar eu sus.

Orele trecură și bătrânul conte de Bernard se sculase din pat, se îmbrăcase și începu să-și aștepte nepoții. Se făcu și ora patru; bătrânul își verifică ceasul de buzunar după cel de pe șemineu și le găsi la unison. Nu mai aprecia prea bine noțiunea timpului, astfel că după un scurt interval – cel puțin așa i se păruse lui – se uită din nou la ceas și constată că trecuse cu mult de cinci. Și totuși copiii nu se întorseseră.

* * *

Minden nu mai avea nimic de lucru. El și ceilalți membri ai echipei generalului Brühl se confruntau acum cu distrugerile provocate pivniței inundate; la cea mai simplă examinare se putea constata că nici un aparat nu mai putea fi folosit. Pentru ei, tragedia cea mare era distrugerea în întregime a documentației. Un imens fișet cuprinzând dosare opisate și arhivate în cea mai mare ordine, rezultatul unei munci asidue de peste trei ani fusese transformat într-o masă de hârtie și apă. În cadrul unei ședințe convocate în dimineața aceea la ora 11 de Vierken, s-a luat hotărârea de închidere a secției lui Brühl, urmând ca întregul său personal să se întoarcă în Germania. Führerul însuși hotărâse ca cercetările să fie reluate sub îndrumarea unui alt om de știință și pe teritoriul Patriei Mamă. Era o decizie de a cărei inutilitate Minden își dădea foarte bine seama. Lui și colegilor săi li se puneau la dispoziție douăzeci și patru de ore pentru a-și face bagajele și permise speciale emise și semnate de Vierken, fără de care nici măcar ofițerii Wehrmacht-ului nu puteau părăsi zona. În sala de mese a Castelului Diane domnea o atmosferă sumbră. Singurii care făceau conversație erau ofițerii SS care păreau într-o dispoziție foarte bună. Urmărindu-i, Minden presupuse că, spre deosebire de el, activitatea acestora se afla abia la început. Stătea chiar lângă maiorul roșcat care îl chestionase cu o zi în urmă. Maiorului îi plăceau mâncarea și vinurile fine și încerca să le vorbească

neconsolaților ofițeri ai armatei, fără însă a găsi în ei un partener ideal de conversație.

– Am auzit că plecați acasă, nu-i așa? îl întrebă el pe Minden.

– Da. Plecăm mâine dimineată.

– E mai bune decât să mai rămâneți pe aici, spuse maiorul. Acum nu mai aveți nici o treabă în St. Blaize.

– Așa este, răspune Minden.

– Nici noi nu vom mai rămâne prea mult pe aici.

– Da? L-ați prins cumva pe făptaș?

– Încă nu, deși am scotocit tot satul și am interogat sute de oameni. Nu există nici un dubiu că a venit din St. Blaize. Acolo a fost semnalat avionul și tot de acolo a sosit și mașina. Localnicii nu l-au denunțat pe agent, dar până diseară or să-și schimbe atitudinea.

– De ce? Ce aveți de gând să faceți cu ei?

Minden nu era cătuși de puțin interesat să afle. Inițial nici nu dorise să stea de vorbă cu maiorul. Pusese această întrebare instinctiv și imediat regretă că o făcuse.

– Operațiunea Irod, spuse maiorul S.S, apoi izbucni în râs, urmat de mai mulți colegi de-ai săi. Trebuie să recunosc faptul că domnul Standartenführer are simțul umorului. A ales numele cel mai potrivit.

– Ce înseamnă de fapt "Operațiunea Irod?"

– Ia gândiți-vă un pic. N-ați citit niciodată Biblia?

În clipa aceea se iscă un râs general. Maiorul SS își trase scaunul în spate și ridică paharul de vin.

– O să le dăm acestor porci o adevărată lecție! După ce le vom face noi, nu or să-i mai ajute în viața lor pe englezi...

– Tot nu înțeleg, spuse Minden. Operațiunea Irod. A existat mai mulți Irozi.

– E o șaradă, îi explică maiorul aplecându-se spre el. Am să vă dau un indiciu. E vorba de cel cu copiii.

Minden nu-și mai termină mâncarea. Luă din tavă o bucată de brânză pe care o tăie în mai multe pătrățele și începu să aștepte ca ofițerul superior să dea semnalul de ridicare de la masă. După aceea ieși și își aprinse o țigară. Soarele strălucea cu putere, așa că făcu o scurtă plimbare pe o alee strălucită de copaci și în capătul căreia se afla o buncă de piatră. În fața lui se găsea o mică fântână

arteziană care nu mai funcționa de mult. Apa din bazin era stătută, iar delfinul de plumb pe care stăteau călare doi îngerași era acoperit de o crustă crăpată de nămol.

Irod. Minden aruncă țigara. Cunoștea foarte bine povestea biblică. Irod tăiașe capul lui Ioan Botezătorul. Irod, rege al Iudeei, ordonase masacrarea copiilor. Operațiunea Irod. Se uită la cei doi îngerași, dolofani și jucăuși, și simți că i se face greață, atât de tare încât își puse batista la gură. Maiorul roșcat se referise la copii, la copiii din St. Blaize. Asta intenționau să facă. Nu aveau de gând să ia câteva sute de ostatici adulți. Cei vizati erau copii. „Până deseară or să-și schimbe atitudinea.” Deseară. Simți că gâtul și mâinile îi paralizaseră. Ideea ostaticilor era cât se poate de logică. Populația inamicului trebuia întotdeauna disciplinată pentru ca soldații germani să poată merge pe stradă în siguranță. Minden accepta această măsură, era de acord cu ea. Nu i-ar fi păsat prea mult dacă i-ar fi văzut morți pe primar și pe doctor sau pe orice altă persoană dintre autoritățile satului. Dar copiii... Sophie și Paul de Bernard.

„Domnule maior Minden, veniți să ne jucăm cu mingea... Domnule maior Minden, să vă arăt ce am desenat...” Avu sentimentul că este atins de mânuțele lor, apoi își aminti de Sophie, așezată pe genunchii lui și cu mâinile încolăcindu-i-se pe după gât.

Mai era apoi băiatul, copilul curajos și bine crescut care îi amintea de propriii săi fii, băiatul care nu îl privea cu teamă și ostilitate și care îl acceptase și îl admirase atât de mult. Deseară, spusese măcelarul acela cu zâmbetul crud pe buze. Minden se ridică de pe bancă. Își șterse mâinile și fața, apoi își aranjă gulerul. Era ora două și treizeci și opt de minute. La trei se afla deja pe bancheta din spate a mașinii lui militare, având în servietă permisul semnat de Vierken și îndreptându-se cu toată viteza spre St. Blaize en Yvelines.

Învățătoarea din sat era văduvă. Se născuse în St. Blaize, era fiica notarului din sat și se căsătorise în 1910. Soțul ei fusese ucis în timpul operațiunii de avansare germanilor, iar ea revenise la munca ei de la școală. I

douăzeci și șase de ani era deja o femeie bătrână. În după-amiază aceea în clasă erau douăzeci de elevi. În frunte cu fiica lui Camier, primarul, un copil scripitor, în vîrstă de unsprezece ani, responsabil și studios, mândria familiei sale. Michele Giffier, învățătoarea, era în mijlocul lecției de geografie. Nu vroia să-i lase pe Paul și Sophie de Bernard să plece cu ofițerul german. Prima ei reacție fusese aceea de refuz. Dar ofițerul era atât de agitat, încât femeii i se făcuse frică. În cele din urmă acceptase explicația acestuia că mama copiilor îl trimisese după ei, hotărârea ei fiind schimbată și de atitudinea celor mici față de neamț și astfel, la trei și patruzeci și unu de minute Paul și Sophie ieșeau din clădirea școlii și se urcau în mașină. Amândoi își aruncară brațele în jurul gâtului lui Minden. Sophie îi dădu un pupic afectuos pe obraz. Până și Heinz, șoferul, aruncă o privire peste umăr și murmură câteva cuvinte prietenoase.

– De ce mergem acasă?

Fusese Paul, cel care dovedea tot timpul un spirit practic.

– De ce are nevoie mama de noi?

Minden era foarte palid. Părea încruntat și copiii îl priviră brusc cu îngrijorare.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Paul.

Instinctiv, Minden își puse brațele pe umerii lor.

– Nimic, spuse el. Nu s-a-ntîmplat nimic, micuții mei.

Șoferul porni mașina și în clipa în care se angajă pe stradă din spate se auzi zgîmotul strident al unui motor. Minden privi în spate. Un vehicul blindat, având pe laterale crucea de fier în alb și negru oprise în fața școlii. Din spatele lui au ieșit imediat soldați ai SS înarmați cu pistoale mitralieră, care au înconjurat clădirea. Minden îi strânse cu putere pe copii la piept. Fusese o chestiune de numai câteva minute.

– Mergem acasă, Heinz, spuse Sophie. Acasă, te rog.

– Ba nu mergem acasă, spuse Minden. O să vă fac o surpriză. Astăzi vă duc în vizită la mătușa Régine de la Paris.

„Plânsetele și lamentațiile au umplut pământul” remarcă Minden, inspirat de imaginea biblică. „Era Rașela care își bocea copiii.” Minden se încruntă și își aprinde o țigară. Trupele SS înconjuraseră școala ca un inel viu. Intrarea în clădire fusese blocată de vehiculul blindat. Mitraliera din turelă se rotea ușor și amenințător în fața mulțimii adunate în fața școlii. Oamenii erau ținuti la distanță de armele automate ale soldaților. Din masă de oameni, bărbați și femei de toate vârstele, se ridica un strigăt de jale, fără să se poată distinge nici un cuvânt. Teamă, implorări, agonie, neputință. Maiorul îl zări pe Vierken sosind într-o mașină de stat major. Aruncă țigara și luă poziția de drepti. Vuietul de jale încetă imediat. În liniștea care se instalase, Vierken coborî din mașină, flancat pe ambele părți de soldați SS cu mâna pe trăgaciul armelor. Germanul se îndreaptă spre vehiculul blindat și se opri în fața lui. Mulțimea începu să se agite.

Standartenführerul nu făcu nici o mișcare. Știa de ce sunt în stare oamenii săi. Nimănui nu i se va permite să se apropie nici măcar un pas. Observă un bărbat mic de statură și gras, cu părul cărunț, care se lupta cu soldații, implorându-i să-l lase să treacă. Tipul se întoarse către Vierken și strigă:

– Sunt primarul! Dați-mi voie să vă vorbesc, domnule! Pentru numele lui Dumnezeu, dați-mi voie să vă vorbesc!

Vierken făcu un semn și Albert Camier înaintă spre el împleticindu-se. După cum mergea puteai bănui că va cădea în genunchi. Chipul îi era scaldat în lacrimi.

– De ce ați făcut așa ceva, domnule Standartenführer? De ce ați pus copiii sub pază? Ce v-au făcut ei?

– Copiii, domnule primar, sunt cât se poate de nevinovați, răspunse Vierken. Din nefericire, cei care vor suferi pentru cei vinovați sunt inocenți. În satul acesta sunteți cu toții vinovați.

– Dar nu am făcut nimic, strigă Camier. Nimic!

– Ați dat adăpost unui criminal, unui sabotor, spuse Vierken. A fost parașutat aici și adăpostit de cineva. Acum vă veți primi pedeapsa. Am de gând să dau o lecție locuitorilor din St. Blaize.

Vierken se întoarce cu spatele la primar, sugerându-i că nu mai avea ce discuta cu el. Camier îl apucă de mână, cu o privire sălbatică.

– Înăuntru se află și fiica mea. Dați-i drumul măcar ei. Împușcați-mă pe mine, împușcați-ne pe noi, pe toți, dacă doriți. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, lăsați-i pe copii în pace!

Vierken arată cu degetul spre primar.

– Duceți-l înapoi în mulțime și aduceți-mi megafonul.

Când începu să vorbească mulțimea se foi, apoi fu cuprinsă de tăcere. Unele dintre femeile care plânseseră până atunci isteric, tăcuseră și ele.

– Locuitori ai satului St. Blaize, tună vocea lui Vierken prin pâlnia megafonului. Doi ofițeri germani au fost uciși și s-a comis un act grav de sabotaj. Cunoaștem că făptașul a fost adăpostit în această zonă. El nu a putut fi găsit și nici unul dintre voi nu a vrut să-l denunțe. În consecință, s-a hotărât să fiți pedepsiți exemplar. V-ați dovedit ostili Reichului și, deși știu că v-ar conveni să vedeți doar câțiva dintre voi împușcați pentru acest ultragiu, consider că nu ar fi suficient. Vă voi învăța că un angele german este foarte prețios. La fel de prețios ca și cel al copiilor voștri. Ca represalii pentru trădarea voastră, copiii din acest sat vor fi deportați în Germania. Nu o să-i mai vedeți niciodată.

Vierken lăsă jos megafonul și se întoarce la mașina lui. Din mijlocul mulțimii se ridică un strigăt sinistru de durere. Una din femei își croi drum până în față și începu să alerge spre el, cu brațele desfăcute și cu degetele încovoiate ca niște gheare. Striga ceva incoerent. Vierken rămase o clipă pe loc. Se auzi o singură împușcătură și femeia se prăbuși la pământ, cu fața în jos. Revolverul din mâna lui Vierken scotea încă o dâră de fum în jurul țevii.

– Cei care vor încerca să se apropie de clădirea școlii vor fi pe loc împușcați, îi ordonă Vierken maiorului. Nimeni și nimic nu mai intră și nu mai iese din școală.

– Ce facem cu învățătoarea? E înăuntru cu copiii.

– Lăsați-o acolo. Când vine transportul de la Paris, poate să meargă și ea cu ei. Oamenii noștri să fie tot

timpul vigilenței. După lăsarea întinericuluiăștia ar putea să vă atace.

– Și dacă ne atacă?

Vierken îl privi de parcă i-ar fi spus o mare prostie.

– Dați foc școlii. Dar explicați-le ce se va întâmpla dacă vor încerca să opună vreo rezistență. Nu vreau nici un fel de luptă aici. Vreau o operațiune obișnuită, executată corespunzător. Heil-Hitler!

– Heil Hitler!

Jean și Louise de Bernard așteptaseră în tot acest timp în spatele mulțimii. Jean refuzase să fie atras de isteria generală, amintindu-și tot timpul că Paul și Sophie se aflau în interiorul clădirii și că trebuiau evitate strigătele de protest și violența. O ținea în brațe pe Louise, tăcută și paralizată de șoc.

– Copiii sunt bine, îi spuse el. Nu au pățit nimic și nici nu vor păți.

Louise se întoarse cu fața spre el. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Ai auzit ce-a spus. Or să-i ducă de aici. Spunea că nu o să-i mai vedem niciodată...

Louise era în pragul isteriei, iar Jean văzuse deja o femeie împușcată.

– E doar o amenințare, îi șopti el. N-or să facă așa ceva. Vor doar să ne sperie. Calmează-te, iubita mea. E un șantaj. Am să stau și eu de vorbă cu el ca să aflu care este poziția lor. După aceea vom vedea ce e de făcut.

– Vreau să le dea drumul copiilor mei, spuse Louise. Am să mă predau în schimbul lor.

– Încetează, spuse Jean cu blândețe. Copiii or să se întoarcă acasă. Toți copiii se vor întoarce la familiile lor. Te duc acasă și după aceea am să plec la Castelul Diane.

Se hotărâse să mai aștepte, să judece reacția lui Vierken față de mulțime. Ceea ce văzuse nu-i dăduse multe speranțe, dar încă mai credea că va putea avea o discuție rațională cu neamțul între patru ochi. SS-istii făcuseră doar o demonstrație de forță în fața locuitorilor din St. Blaize. Singur, Vierken putea avea o altă atitudine. Jean rămase pe loc și urmări cu privirea mașina de stat major care întoarse și apoi porni în direcția din care venise. Mulțimea rămase înmărmurită. Nimeni

îndrăznise să iasă din grup și să ridice de jos femeia care zăcea în țărână.

– Să mergem acasă, o îndemnă Jean pe Louise. Aici nu mai e nimic de făcut.

– Nu, nu... protestă Louise, scuturându-și capul și încercând să scape din brațele lui. Eu nu plec de aici...

Jean se lupta încă cu ea când din mulțime se repezi spre el o femeie și-l apucă de haină, privindu-l cu chipul contorsionat de ură.

– Ticălosule! Colaboraționist împutit! Tu ți-ai scos odraslele de acolo, așa-i?

– Nu, Madame Barzain, îi răspunse cu calm Jean soției dulgherului din St. Blaize. Nu, nu i-am scos. Paul și Sophie sunt înăuntru alături de ceilalți copii.

Louise se holba la femeia care părea că nici nu o vede. Doamna Barzain îi aruncă o privire sălbatică contelui.

– Mîncinos ordinar! îi strigă ea. I-am văzut pe amândoi plecând de la școală cu puțin înainte de venirea celor de la SS. L-am văzut pe neamțul de la castel venind și luându-i cu mașina lui. Știai ce o să se întâmple, nu-i așa? Ti i-ai salvat pe ai tăi și nouă nu ne-ai spus nici o vorbă!

– Ce tot spui, femeie? Care neamț? Cine i-a luat? o întrebă Jean de Bernard și, fără să-și dea seama, o apucă de braț. La ce te referi, pentru numele lui Dumnezeu? Ce ai văzut?

– I-am văzut pe amândoi! tună femeia. Neamțul ăla a venit la școală și i-a luat pe copii! Cu câteva clipe înainte ca SS-iștii să-i înconjoare pe cei rămași înăuntru. I-am văzut cu ochii mei. Venisem să-i iau pe Pierre și pe Franține ai mei și i-am văzut ieșind cu el! Dumnezeu să te blesteme, porc de colaboraționist!

Femeia își dădu capul pe spate și, pe neașteptate, îl scuipă în față. Louise rămase cu gura căscată. Jean își șterse fața cu o batistă. Madame Barzain începuse să plângă.

– Dacă e adevărat, înseamnă că sunt în siguranță. Dar nu am știut nimic. Am venit aici ca toți ceilalți.

– Minden, rosti Louise consternată, temându-se să xpere într-o minune. Trebuie să fi fost Minden...

Marie Barzain se uită la ei și toată ura păru că se stinse în ea. Contele nu știuse nimic dinainte. Nu făcuse nici un aranjament să-și salveze proprii copii, lăsându-i pe ceilalți victime ale germanilor. Li vorbi Louisei:

– Maiorul acela a fost, spuse ea. Îl cunosc după figură. El i-a luat pe copii în mașina lui.

– Jur în fața lui Dumnezeu, spuse Louise, că nu am știut nimic. Am crezut că sunt înăuntru, cu ceilalți. Nu trebuia să-i faci așa ceva soțului meu. El nu dorește decât să dea o mână de ajutor.

– Iertați-mă, murmură Marie Barzain. Iertați-mă... N-a fost cu intenție... Dar mi-au luat copilașii...

– Nu-i nimic, spuse Jean de Bernard, punându-i o mână pe umăr. Trebuie să ne străduim cu toții să-i scoatem de acolo. Bărbatul tău unde este?

– Undeva în mulțime, răspunse femeia începând să plângă din nou cu suspine. Se poartă de parcă ar fi înnebunit... O, Dumnezeule, domnule conte, ce e de făcut?

– Nu știu, spuse Jean. Dar nu am de gând să-i las să ne ia copiii. Într-un fel sau altul va trebui să-i oprim. Du-te și caută-l pe bărbatul tău și spune-i să se liniștească. Am să mă duc să vorbesc în persoană cu comandantul SS.

– Plecați chiar acum, îl imploră femeia. Plecați imediat. În curând va cădea înserarea și copiii li se va face frică.

Jean se întoarse spre Louise.

– Mă duc să stau de vorbă cu Camier și cu părintele Duval. Trebuie să spunem mulțimii să-și păstreze calmul altfel se vor auzi și alte împușcături. Așteaptă-mă aici. După ce mă întorc te duc eu acasă.

Pe primar îl găsi încercând să-și liniștească nevasta. Preotul trecuse și el pe acolo. Era un bărbat corpulent, cu chipul aspru de țaran și un burduhan cât toate zilele. Slujea în St. Blaize de treizeci de ani și era tipicul preot de provincie de care se ocupa o nepoată rămasă domnișoară bătrână. Lipsa lui de rafinament era generos compensată de curajul personal și de un suflet de aur.

– Ce ne facem acum? Nu pot face așa ceva, iar noi nu putem să privim cu mâinile în sân cum ne răpesc copii

– Draga mea Caroline, gemu Camier. Fetița mea... Nevastă-mea a leșinat... De ce ne-au făcut așa ceva, de ce, de ce? Noi nu am adăpostit pe nimeni.

– Calmează-te, spuse Jean. Aici e vorba de o acțiune de pedepsire, de represalii. Dar nu cred că vor face ce spuneau. Părinte, eu am să mă duc să stau de vorbă cu Standartenführerul Vierken. Vreau să veniți și dumneavoastră și primarul cu mine. Vom putea să stăm de vorbă numai cu el. Vă propun să ne oferim propriile vieți, indiferent cât de multe, în schimbul eliberării copiilor. De asemenea, sunt dispus să plătesc o sumă uriașă. Putem să le oferim bărbați și bani în schimbul copiilor. Cred că vom reuși să încheiem un târg cu nemții.

– Pot să ia totul, spuse îndurerat Camier, tot ce am agonisit.

– Mie pot eventual să-mi ia pielea de pe mine, spuse părintele Duval, și argintăria bisericii. Asta-i tot ce am. Dar credeți că avem șanse de reușită, domnule conte? Credeți că e numai un scenariu pentru a ne băga în speriet?

– Sunt convins, răspunse Jean de Bernard. Amenințarea lor este de neconceput. Nimeni nu poate face rău unor copii. Dacă le oferim în schimb un preț suficient de mare, copiii noștri se vor întoarce la familiile lor. Mă duc s-o conduc acasă pe soția mea și după aceea plecăm la Vierken. Ne-am înțeles?

– Da, răspunse preotul.

Camier făcu și el un semn din cap.

– Dumnezeu știe că nu sunt un bărbat curajos, dar dacă e vorba de viața fetiței mele, sunt gata să înfrunt și moartea. Viața n-ar mai avea oricum nici un rost fără ea.

– Bun, spuse Jean. Acum du-te și anunță-i pe oameni că noi mergem să discutăm cu comandantul SS. Spune-le să-și păstreze calmul și să aștepte aici.

Preotul se întoarse spre el.

– Dar doamna unde e? Cred că e îngrozitor de necăjită. Aș vrea să stau un pic de vorbă cu ea.

– Ne așteaptă, îi răspunse Jean. Dar ea e bine. Copii noștri nuse află în școală.

– Au scăpat? întrebă părintele Duval, holbându-se la el. Și aveți de gând să vă predați ca ostatic?

– Prima mea datorie este cea față de familie, părinte. Cea de-a doua este față de locuitorii din St. Blaize. Faptul că fiul și fiica mea nu sunt în pericol nu schimbă cu nimic situația. Ar trebui să plecăm chiar acum.

* * *

Mătușa lui Jean de Bernard locuia la Paris de când îi murise soțul. Timp de douăzeci și trei de ani fusese stăpâna unui imens castel din secolul al XVII-lea și al unei proprietăți de pe Valea Loarei. Soțul ei nu acordase nici o atenție lumii sofisticate spre care aspira ea. Era cu zece ani mai în vârstă și se devotase în întregime casei și vieții la țară. Baroneasa de Cizalle cunoscuse prea puține lucruri dincolo de Valea Loarei până în momentul în care moartea soțului ei îi redase libertatea. Renunțase la castelul ei în favoarea fiului și unei zdrahoane de neron care abia aștepta să devină proprietăreașă clădirii, apoi își cumpărase un apartament în Rue St. Honoré. Nu era de acord cu germanii, dar era politicoasă cu ei atunci când îi întâlnea, în cercul ei fiind acceptați numai ofițeri cu cele mai puternice relații. Nu lua în seamă nefericita slăbiciune a unora dintre mai tinerii ei prieteni față de exemplarele reușite ale „sexului tare”. Spre cinstea ei, Pauline de Cizalle nu primise în casa ei nici un SS-ist și nici nu făcuse curte pe față vreunuia dintre cuceritori. Dacă ar fi fost vorba de unul din membrii familiei sale, ca de exemplu Régine, s-ar fi opus cu rigiditate și ar fi pus capăt unei astfel de relații. Când Minden sosi la apartamentul ei cu copiii, Pauline tocmai se îmbrăca pentru a pleca să ia masa în oraș. Auzise glasurile celor mici și-și trimisese camerista să vadă ce se întâmplă. Această se întorsese însoțită de Paul și Sophie care alergară să-și îmbrățișeze mătușa. Ambii copii erau prea agitați pentru a-i putea explica motivul pentru care se aflau acolo. Baroneasa termină în grabă îmbrăcatul și veni în salon. Rămase locului la vederea nepoatei sale Régine și a unui ofițer german. Ambii păreau încordați, iar Régine era de-a dreptul șocată. Urmă un moment de tăcere jenantă. Régine părea că nu are de gând să-l prezinte pe bărbatul ba chiar să nu scoată o vorbă. Baroneasa făcu un efort să-și revină din surpriză și se îndreptă spre german, cu

mâna întinsă și cu un zâmbet politicos, deși înghețat, pe chip.

Minden își bătu călcăiele și îi sărută mâna.

– Maior Heinz Minden, Madame. Scuzați-mă că am dat buzna.

– Nu-i nici un deranj. Din câte îmi dau seama i-ați adus cu dumneavoastră și pe nepoții mei. Nu știam nimic de venirea lor.

– Nici nu ai fi avut de unde, interveni în fine și Régine. Legăturile telefonice cu St. Blaize au fost întrerupte. Toată zona se află sub asediu.

Baroneasa uită de regulile de politețe:

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

Régine îl privi pe Minden.

– Spuneți-i dumneavoastră. Spuneți-i exact ce mi-ați povestit și mie.

– S-au comis două crime și un act de sabotaj, spuse el. Au venit cei de la SS și au instaurat un control strict asupra întregii zone. I-am adus pe Paul și pe Sophie la dumneavoastră pentru a fi mai în siguranță.

– Mai în siguranță?

Régine privi genele frumos creionate ale mătușii ei. Baroneasa părea turbată.

– Ce vreți să spuneți? Ce legătură are SS-ul cu copiii? În zonă nu există nici un evreu, nu-i așa?

– Așa este, Madame, îi răspunse Minden, cuprins brusc de un impuls de jenă, fără să înțeleagă motivul. Nu e vorba de copii evrei. S-a hotărât pedepsirea locuitorilor din St. Blaize prin răpirea copiilor lor. Nu-mi dau seama dacă îi vor uide sau dacă îi vor trimite într-un lagăr de exterminare. Am reușit să-i scot de acolo pe Paul și pe Sophie în ultimul moment. N-am știut un alt loc în care să-i pot aduce.

– Luați loc, domnule maior Minden.

Régine fusese cea care dintr-o dată preluase inițiativa. Părea mai palidă decât o văzuse vreodată. Hotărârea de pe chipul ei o urâtea.

– Luați loc și povestiți-ne totul. Fratele meu a pățit ceva? Dar tata?

– N-au pățit nimic, răspunse Minden. Noaptea trecută cei de la SS au venit la castel și i-au interograt pe

toți, dar după aceea au plecat. Nu au reușit să dea de urmele sabotorului, iar acum nu mai au nici o speranță că o vor face. Ofițerul care conduce operațiunea are de gând să le dea o lecție celor din St. Blaize. Eu nu am aflat decât în după-amiaza aceasta. Operațiunea Irod, așa se cheamă. Nu am putut să avertizez familia dumneavoastră și oricum soldații ar fi venit și la castel după copii. Așa că m-am dus repede la școală, înainte ca SS-ul să o încercuiască.

– Mulțumesc, spuse încet Régine. Vă mulțumesc. domnule maior Minden.

– E îngrozitor, bolborosi baroneasa. Nu-mi vine să cred. Mi-e imposibil.

– Nici eu nu am putut să cred, spuse Minden. A trebuit să facem multe lucruri, Madame, multe, multe fapte nemiloase și regretabile. Niciodată însă așa ceva. Niciodată nu am folosit copiii drept ostatici. Nu vă pot spune decât că nu e vorba de noi, de armata germană. E opera SS-ului și a omului lor pe care l-au trimis la St. Blaize. Adolph Vierken. El e principalul autor, nu noi.

– Ați spus Vierken?

Minden se uită spre Régine, întrebându-se dacă s-ar cădea să ceară ceva de băut.

– Da. Standartenführerul Adolph Vierken.

– O să rămânem cu tine în noaptea asta, Régine? întrebă Paul de Bernard care apăruse în cadrul ușii.

Régine de Bernard își îndreptă privirea spre el.

– Da, spuse ea. O să rămâneți aici în noaptea asta și poate și mâine. Mergeți și vedeți dacă nu găsiți niște prăjituri în bucătărie. Rugați-o pe Juliette să vă dea.

Régine se întoarse din nou spre Minden.

– Sunteți sigur că e vorba de Vierken?

– Cât se poate de sigur. Am vorbit personal cu el. L-am cunoscut la cartierul nostru general. El a fost în persoană la castel și i-a interogat pe cei din familia dumneavoastră.

– Da, spuse încet Régine. Înțeleg. Probabil că a fost curios.

– Vorbești de parcă l-ai cunoaște pe acest om, Régine, interveni baroneasa, holbându-se la ea. Această reacție o au și Minden.

Pe buzele tinerei femei apărură un zâmbet dureros.

- Da, mătușă Pauline. Îl cunosc pe Adolph Vierken. Domnule maior, spuneți că îi vor împușca pe toți copiii din sat?

- Aceasta este planul, răspunse Minden. Nu am încercat să aflu detalii. Când am plecat de acolo tocmai înconjuraseră școala cu oameni înarmați. Mademoiselle de Bernard, eu va trebui să plec cât se poate de repede. Mă întorc în Germania. Acesta este și motivul pentru care am reușit să-i scot pe copii de acolo: am avut un permis cu care am putut părăsi zona. Pe cei mici i-am nscuns pe bancheta din spate. Le-am spus că e vorba de un joc.

- Acum știe și șoferul dumneavoastră, spuse Régine. Cum vă veți descurca cu el.

- Îi iubeste la nebunie pe copii, spuse Minden. O știu bine. I-a văzut și el pe cei de la SS venind spre școală. Nu va face nimic prin care să le pună viața în primejdie.

- Ar trebui să mă duc să văd ce fac. Scuzați-mă...

Baroaneasa se ridică. Bărbatul acesta salvase viața copiilor. Nu avea un sentiment de recunoștință față de el, mai degrabă silă și groază. Ieșirea din încăperea aceea era pentru ea o ușurare.

Când rămaseră singuri, Régine îi spuse:

- Ziceați că zona a fost închisă. Nimeni nu mai poate intra sau ieși?

- Nu, îi răspunse el. Zona e încercuită ermetic. Cum l-ați cunoscut pe Adolph Vierken?

- Prin intermediul pasiunii pentru muzică, îi răspunse Régine. Îi place foarte mult muzica. Ne-am cunoscut la un concert. Plec la St. Blaize. Chiar în noaptea aceea.

- Nu veți reuși, insistă Minden. Nu vă vor lăsa să treceți. Ați putea fi chiar arestată. Pentru numele lui Dumnezeu, nici nu vă gândiți să încercați.

- Am să stau de vorbă cu el, spuse Régine. Am să-l opresc să facă așa ceva.

- Dumneavoastră? Credeți că dacă v-ați întâlnit cu el de câteva ori puteți influența cumva...

- Mă culc cu el de patru luni, izbucni Régine. Mă iubeste. Ne iubim. După ce voi sta de vorbă cu el nu vom mai nutri aceste sentimente. Să nu spuneți nimic mătușii

mele. Voi avea nevoie de mașina dumneavoastră. Mi-o împrumutați? Numai să ajung acolo. Șoferul dumneavoastră mă poate lăsa la primul punct de control, apoi se întoarce aici. De acolo mă descurc singură. Vierken va trimite o mașină după mine. Vă rog. Știu bine ce intenționez să fac.

– Nu cred, spuse Minden. Nu cred că mai contează ce spuneți. Nu sunt convins nici că va accepta să stați de vorbă.

– Nu-l cunoașteți, spuse Régine. Cu siguranță că nu mă cunoașteți nici pe mine. O să mă asculte. E singura șansă de a-i salva pe copii. Dacă or să-i împuște pe toți bărbații din sat, nu-mi va păsa. E greșeala lor că s-au băgat. Dar nu și pe copii. Așa ceva nu trebuie să se întâmple. Împrumutați-mi mașina.

– Desigur, spuse Minden. Dacă spuneți că ar mai fi o speranță cât de mică... Fritz vă va duce cât va putea de departe. Am să-l aștept la Hotelul George V.

Între timp se întorsese și baroneasa.

Minden i se adresă lui Régine:

– Am să merg pe jos până la hotel. E după colț. Am să-i dau ordin lui Fritz să vă conducă. Mult succes. Și adio.

Tânăra femeie întinse mâna, iar el se înclină să o sărute.

– Dacă reușiți să ajungeți acolo, spuneți-i cumnatei dumneavoastră despre copii. Și transmiteți-i complimențele mele. În ciuda celor întâmplate, sper că își va aminti cu plăcere de mine.

Pentru o clipă simți o usturime în ochi. Adevărul îl răvășise. Louise nu îl iubise niciodată. Numai un capriciu carnal o adusese în camera lui. Acum nu putea decât să-l urască și să-l blesteme pentru nenorocirea care se abătuse asupra locuitorilor din St. Blaize. Nici măcar salvarea copiilor nu mai putea să-l ridice în ochii ei după cele făcute de germani.

Minden făcu o reverență în fața baronesei.

– Îmi permiteți să-i mai văd pe copii un minut, Madame? Vreau doar să-mi iau rămas bun de la ei.

– Vă rog. Îi chem imediat.

La vederea maiorului care o îmbrățișa pe Sophie

ținându-l pe Paul pe-unul din brațe, baroneasa simți lacrimi în ochi și în același timp ar fi vrut să-i ducă de acolo pe cei mici. Minden plecă, iar ea se duse în dormitor. Régine își pregătise deja un mic bagaj.

– Plec acasă. Cred că pot da o mână de ajutor. Mătușă Pauline, te rog, n-am chef să ne certăm tocmai acum. Plec. Dacă pot, mă întorc aici, dar nu pot să promit nimic. Ai grijă de copii.

Apoi ușa se închise în urma ei. Baroneasa își sună prietenii și îi anunță că o migrenă îngrozitoare o împiedica să mai ia masa cu ei.

* * *

– Ai de gând să-l denunți? îl întreabă Louise.

Jean avu un moment de ezitare. Nu dorea să mai vadă îngrijorarea de pe chipul ei și nici să admită cât de mult îi păsa soției sale de celălalt bărbat. Și nu vroia să-i vadă chipul pentru că știa că asta i-ar putea schimba modul în care judeca lucrurile.

– Nu știi, spuse el. Nu știu ce am să fac. Totul va depinde de Vierken.

– Eu eram gata s-o fac, spuse Louise, dar asta în clipele în care am crezut că Paul și Sophie erau și ei închiși în școală. Acum însă... Acum știu că ei nu sunt acolo... O, Doamne, unde oare putea să-i ducă Minden? De ce nu i-a adus acasă?

– Pentru că cei de la SS ar fi venit și i-ar fi luat de aici, răspunse Jean. El știa acest lucru și i-a dus într-un loc mai sigur. Ți-am spus de la început că nu era un om rău.

– Știu, spuse ea. Aș vrea să-mi promiți un lucru.

– Să nu-l trădez pe Savage... Asta vrei, nu-i așa?

– Da, spuse Louise. Nu aș fi spus-o astfel, dar asta gândesc. Nu-l da pe mâna nemților.

– Nu cred că va fi nevoie s-o fac, spuse calm soțul ei. De îndată ce va afla se va preda singur. Dacă nu o va face și viața copiilor va fi în continuare în joc, nu pot să-ți promit nimic. Îmi pare rău.

– Dar l-am adăpostit la noi, continuă Louise. Suntem vinovații principali.

– Știu, răspunse el, și nu am de gând ca să-i fac pe cei

nevinovați să tragă ponoasele. Acum plec. Încearcă să nu-ți faci griji.

Se aflau în dormitorul ei. Jean se apropie de ea.

– Ai încredere în mine? Și înainte de a pleca, ai să mă crezi dacă îți voi spune ceva?

– Ce anume?

Jean se opri în fața ei și mâinile lui se mișcară de parcă ar fi dorit să o îmbrățișeze, dar în cele din urmă rămaseră neputincioase pe lângă trup.

– NU eu i-am trădat pe cei doi Pallier, spuse el. Mă crezi?

Brusc ochii ei se umplură de lacrimi.

– Da. Dacă așa spui tu, te cred. O, Jean, Jean!

Acum era în brațele lui, strângându-l cu putere, plângând de remușcare și teamă, teamă pentru soarta lui și, și mai mult, pentru a lui Roger Savage. El o ținea la piept, mângâind-o cu blândețe, zdrobit de durerea de a ști că toate aceste sentimente ale ei erau trezite de altcineva.

– Iartă-mă, spuse Louise. Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat cu tine. Nu te-am înțeles și nici nu am avut încredere în tine. Dar acum am. Sunt convinsă că vei face ceea ce va trebui.

– Am să-mi dau toată silința, spuse el și o sărută ușor pe buze.

Louise coborî și dădu peste Savage care o aștepta cu un pahar în mână, lucru neobișnuit pentru el. Niciodată nu se servise singur, trecând peste ospitalitatea lui Jean. Părea încordat, gata să explodeze. Veni direct la ea.

– Am aflat ce s-a întâmplat, spuse el. Mi-a spus Marie-Anne. Au și ei patru nepoței închiși în școală. Nu-ți face griji, draga mea. Am să rezolv eu necazul ăsta.

– Paul și Sophie au reușit să scape, îi șopti Louise.

Nu ar fi vrut să se sprijine de el, dar trupul îi tremura, sleit de puteri. Savage era cald și o îmbrățișa cu dragoste.

– Minden s-a dus și i-a luat înainte ca școala să fi fost înconjurată. Nici nu-mi vine să cred.

– Bravo lui! spuse Savage. El ar fi fost în stare să-i gizeze, în schimb nu-i lasă și pe cei de la SS să se distreze și ei un pic. Ticălosul! Criminali nenorociți! S-au coborât

până și la nivelul unor copii. Și ce ziceau că au de gând cu ei?

- Să-i trimită în Germania. Vierken spunea că n-o să-i mai vedem niciodată. A fost și ella școală. Una dintre mame s-a desprins din mulțime și a încercat să se năpustească asupra lui. A împușcat-o pe loc.

- În Germania?! repetă Savage. Asta înseamnă un lagăr de exterminare.

- Jean s-a dus să stea de vorbă cu el, spuse ea. Va încerca să ajungă la o înțelegere.

- Își pierde timpul degeaba. Cu oameni ca Vierken nu te poți înțelege. Oricum o să-i ducă de-aici pe copii, după care o să-i gazeze sau o să-i împuște. Jean știe asta foarte bine, continuă Savage, apoi ridică fața Louisei și o privi în ochi. S-a dus cumva să mă denunțe?

- L-am implorat să n-o facă, șopti ea. Nu cred că o să te denunte. Mi-a promis că va face cum crede că e mai bine. O, Doamne, să nu te lași prins de nemți!

Savage începu să-i mângâie părul, răsucind o șuviță neagră în jurul degetului.

- Altă cale nu există, iubita mea, spuse el cu blândețe. Dacă nu pun mâna pe mine, copii din școală sunt ca și morți. Am să mă predau.

- Ba n-ai s-o faci, protestă ea violent. Nu poți face așa ceva. Știi doar de ce sunt ăștia în stare...

- Soluția o am chiar aici, spuse el, atingându-și manșeta. Nu-ți face griji. Nu am să le dau ocazia să-și bată joc de mine, dar pe copii îi vor lăsa în pace. E singurul lucru care contează acum.

- Dar ți s-a eliberat permisul de ieșire din zonă, spuse Louise încet. Poți pleca de aici și să te întorci în Elveția. Misiunea pentru care ai fost trimis ți-ai îndeplinit-o. Ce se va întâmpla după plecarea ta nu te mai interesează. Așa vor spune unii.

- Și crezi că există oameni care ar putea trăi cu sufletul împăcat știind că au lăsat o mulțime de copii să moară în locul lor. Poate, dar nu e cazul meu. Te iubesc, o știi bine...

- Știu, răspunse ea. Și eu te iubesc. Nici nu știu ce să spun... Oare nu mai există și altă cale?

- Nu, nu există și o știm la fel de bine amândoi.

Oricum nu mă mai așteptam să scap cu viața din încercarea asta. Îmi pare rău că nu am putut face dragoste cu tine.

– Și mie.

– Nu plânge pentru mine, îi spuse Savage. Nu-mi place să te văd plângând. Va fi greu pentru tine și Jean, dar mă voi strădui să nu vă fiu o povară. Pot spune că *sunt* vărul tău și că am fost recrutat de serviciile secrete în Elveția și trimis aici. Tu nu știai nimic. Poate mă vor crede. Nu ar avea nici un motiv să se îndoiască de povestea mea.

Louise nu-i dădu nici un răspuns; continua să-l strângă în brațe, copleșită de o agonie egalată doar de sentimentele pe care le trăise când aflase că cei mici erau în pericol.

– Nu-mi pasă, izbucni ea ca o fiară rănită. N-au decăt să mă aresteze și pe mine!

– Să nu mai spui așa ceva! spuse Savage înfuriat. Nici să nu îndrăznești să mai vorbești așa. Eu sunt cel care am intrat în viața tă fără nici un drept. Acum am să ies din ea. Aici aveți încă tot viitorul în față. Copiii vor crește mari, războiul va lua sfârșit, iar ticăloșii ăștia vor fi învinși, îți promit. O să ai o viață frumoasă, dragă mea, adăugă el, apoi se înclină și îi zâmbi. Poți să dai școlii de aici numele meu.

– Ție chiar nu ți-e frică? șopti ea.

– Nu. Într-un fel, mă așteptam să se termine așa. N-or să-mi facă nici un rău, așa că nu-ți mai face griji din cauza mea. Pilula asta îți dă senzația că adormi brusc. După aceea, gata. Cred că am să merg pe jos până la școală. De acolo n-au decăt să mă trimită la Vierken.

– Nu. Mai stai un pic! îl imploră Louise. Așteaptă până se întoarce Jean. Poate că l-a convins să-i elibereze pe copii. O, te rog, nu pleca încă. Nu te duce acolo!

Louise își dădea seama că totul era inutil. O făcuse doar din reflex, îngrozită de inevitabilul moment în care Savage își va lua rămas bun și va pleca să se predea. El îi vorbise atât de calm despre pilula care ucidea rapid. Dar asta nu o liniștea cu nimic. Dacă Savage nu va reuși să-și ducă planul la bun sfârșit... Imaginația ei refuza să

accepte așa ceva; copleșită de groază, îl strânse cu și mai mare putere de braț.

– Așteaptă până se întoarce Jean, spuse ea. După aceea poți să pleci.

Și Savage își dădu brusc seama că atunci când și contele va fi acolo lui îi va fi mai ușor să plece de lângă femeia iubită. Louise nu va mai rămâne singură.

– Bine, răspunse el. O să-l așteptăm împreună. Iar tu va trebui să te liniștești. Mă duc să aduc ceva de băut.

Li se păru că trecuse o veșnicie până când auziră motorul mașinii de pe alee. În hol se auzeau glasuri amestecate de bărbați. Câteva clipe mai târziu își făcu apariția și Jean de Bernard. Louise sări în picioare și alergă într-un suflet la el.

– Ce s-a întâmplat, Jean? Ce a spus Vierken?

– Nu s-a întâmplat nimic, vorbi el liniștit. M-am dus la el, însoțit de Camier și de părintele Duval. L-am implorat să dea drumul copiilor, dar m-a refuzat.

Jean scoase o țigară și o aprinse. Mâinile îi tremurau foarte tare.

– O să le dea drumul, interveni Savage. M-am hotărât să mă predau. Își mulțumesc că nu ai făcut-o tu până acum.

– Nu mie trebuie să-mi mulțumești. Dar n-are nici un rost să te predai. Copiii vor fi duși în Germania orice s-ar întâmpla.

– De ce? întrebă Savage. Parcă spuneau că îl vor pe ucigaș.

– Nu mai speră. să-l prindă. Acum nu-i mai interesează decât să dea o lecție locuitorilor din St. Blaize, să pedepsească populația civilă pentru vina de a-l fi adăpostit pe inamic. L-am întrebat pe Vierken dacă le va da drumul copiilor în cazul în care l-ar prinde pe sabotor, continuă Jean, îndreptându-și privirea spre Savage. Eram dispus să te trădez. Îmi pare rău. Când însă mi-am dat seama că oricum era hotărât să-i ducă pe copii în Germania, m-am răzgândit. Și-a îndreptat stiloul spre mine și mi-a spus: „Dămnule conte, chiar dacă bărbatul acesta s-ar afla în clipa asta în biroul meu, pe copiii din St. Blaize tot am să-i duc de aici. Un vagon pentru vite a plecat deja de la Paris și se îndreaptă spre noi. Măine

seară copii vor pleca. Nici un sat din Franța nu va mai adăposti vreodată inamicul fără să-și aducă aminte de St. Blaize". Sunt exact cuvintele lui. I-am oferit orice, bani, chiar viețile noastre. El a râs, efectiv a râs. „Duceți-vă la casele voastre și faceți alți copii." Am să-l omor cu mâna mea. Nu știu cum, dar am să-l omor.

Își aprinse o nouă țigară de la chiștocul celeilalte.

– Sacrificul tău nu ar avea nici un rost, îi spuse apoi lui Savage. Te-ar omorî și apoi i-ar ucide oricum și pe copiii noștri. N-ai face decât să-ți pierzi viața degeaba.

– Paul și Sophie, spuse încet Louise. Gândește-te ce ar fi fost dacă s-ar fi aflat și ei acolo!

– Nu vom reuși nimic dacă nu vom judeca lucrurile la rece. Asta trebuie să facem acum. Ziceai că au trimis un vagon de vite? Înseamnă că îi vor duce cu trenul. E mai bine decât cu camionul. Mult mai bine. Unde se află acum primarul și preotul?

– În bibliotecă. I-am rugat să mă aștepte acolo. Camier e zdrobit. Fetița aceea era singurul lui copil.

– Cheamă-i aici, spuse Savage. Nu va reuși s-o salveze dacă se va lăsa pradă disperării. Iar noi nu o să ne lăsăm. O să-i salvăm pe toți copiii.

– Cum? îl întrebă Louise. Cum am putea să ne luptăm cu o armată de SS-ști? Îi vor omorî imediat pe cei ce se vor apropia de școală. Au dovedit deja că sunt în stare de așa ceva.

– Nu avem nici arme, nici muniție, nimic, spuse și Jean de Bernard. Dar lumea va lupta, va lupta și cu mâinile goale.

– Vor primi și arme, spuse Savage. Vă promit. Cheamă-i și pe ceilalți.

Se întunecase și în școală majoritatea copiilor încetaseră să mai plângă și adormiseră cu capul pe bănci. Cei mai mari stăteau tăcuți, holbându-se la SS-istul care îi păzea, sprijinit de ușă și cu carabina atârnată pe umăr. Madame Giffier, învățătoarea, trecea de la unul la altul să vadă ce fac. Se oprea în dreptul celor care mai plângeau și-i liniștea și încerca să răspundă cât mai natural întrebărilor abia șoptite ale altora. Cum școala

nu era încălzită, pe la șapte seara le spuse copiilor să-și pună hainele pe ei. Se produsese o izbucnire groaznică de isterie când se adunase multimea de afară și copiii auziseră glasurile părinților lor. SS-iștii îi împinseseră pe copii înapoi, iar pe Michelle Giffier o doborâseră la pământ când aceasta încercase să intervină. Pe unul dintre obraji avea o vânătăie urâtă, iar gura îi mai sângera și acum. Văzând-o zăcând plină de sânge pe podea, copiii tăcuseră imediat. Se făcuseră mici în băncile lor, scâncind și tremurând de frică. Câțiva dintre cei mai mici udaseră podeaua, iar unei adolescente i se făcuse rău. Nu aveau ce mânca, iar de hăut nu puteau bea decât apă de la toaletă.

Michelle Giffier se uită la ceas: trecuse de ora opt. Se aflau închisi acolo de mai bine de patru ore. Se ridică și se duse la soldatul de lângă ușă. Se mișcă greoi datorită rănilor de pe spate provocate de căzătură. Șocată dar plină de hotărâre se adresă soldatului:

– Copiii nu au mai mâncat nimic de la prânz. În plus, or să înghețe de frig. Dați-mi voie să ies și să le aduc ceva de mâncare.

– Întoarce-te la locul tău și stai jos, îi porunci germanul. Nimeni nu are voie să iasă de aici.

– Dar vă rog, vă rog... Or să moară de foame. Doar nu vreți să-i țineți aici fără hrană și căldură!

Soldatul își potrivea carabina pe umăr și, aplecându-se un pic, o împinse pe Michelle, proptindu-i latul palmei în piept. Femeia își pierdu echilibrul și căzu. Când fusta i se ridică i se văzură picioarele goale. Învățătoarea observă privirea de pe chipul neamțului și se acoperi imediat, înăbușindu-și lacrimile. Apoi se întoarse la catedra ei. Fiica lui Albert Camier veni lângă ea și o îmbrățișă.

– Sunt niște porci, îi șopti fata. Nu plângeți, Madame. Nouă nu ne este foame. Ne simțim bine cu toții.

– Nu pot face nimic, spuse învățătoarea printre lacrimi. S-a făcut atât de frig și cei mici stau aici de atâta vreme. Iar ăștia nu mă lasă să ies.

– Nu-i nimic, o liniști Caroline Camier. N-o să mai dureze mult. Or să ne dea drumul, nu vă faceți griji.

Fata îi aruncă o privire plină de ură soldatului și

scoase limba la el. Mama ei care o crescuse atât de sever ar fi fost îngrozită s-o vadă.

În jurul orei zece, un grup de bărbați și de femei se postaseră în fata școlii și începuseră să aștepte. Era o sfidare a stării de asediu, dar maiorul luă hotărârea de a nu forța lucrurile. Ar fi fost inutil să provoace prin aceasta o revoltă, mai ales că Standartenführerul îi atrăsese atenția că nu dorea nici o complicație. Operațiunea trebuia să fie foarte curată. Așa că părinților li se permise să rămână acolo în drum. Mulțimea nu făcea nici o mișcare; femeile plângeau și se rugau, iar bărbații stăteau năuci și neputincioși, cu ochii la ușile cu gratii și la ferestrele încuiate în spatele cărora se aflau copiii lor. Maiorul le vorbise prin megafon, avertizându-i să nu încerce să forțeze paza sau să se apropie de clădire. Orice tentativă de salvare a copiilor s-ar încheia prin incendierea școlii. Le spusese că oamenii lui turnaseră deja kerosen pe zidurile exterioare ale clădirii. Mulțimea slăbozise un singur vaiet cutremurător, apoi tăcuse. Moarta, mamă a cincicopii aflați închiși în școală, fusese dusă de acolo, iar pe locul în care zăcuse nu mai rămăsese decât o pată murdară de sânge. Se făcuse și mai frig; câțiva dintre bătrâni fură conduși acasă să se culce. Rugăciunile continuară toată noaptea. În interiorul școlii copiii și Madame Giffier adormiseră. Soldații din posturile de gardă căsară și schimbărilor între ei câteva priviri. Cel care o împinsese pe învățătoare și îi zărise pulpele goale își obosea mintea cu gânduri nu tocmai curate. La venirea dimineții copiii se treziseră plângând de foame. De afară nu se permise să se aducă nici măcar o felie de pâine.

* * *

Soldații de la punctul de control o țineau acolo pe Régine de trei ore. Când aceasta refuzase să facă drumul întors, o amenințaseră că o vor aresta. Un subofiter deosebit de agresiv o lovise chiar cu patul carabinei. Albul la față, cu buzele subțiate de furie și hotărâtă să nu renunțe, ea se împotrivi și le ceruse să o ducă la Vicken. Siguranța ei o zdruncină pe cea a soldaților și în cele din urmă subofiterul, temându-se să nu facă o greșală

față de o persoană care pretindea că îl cunoaște pe Standartenführer, sună Castelul Diane folosindu-se de telefonul de campanie. Vierken era pe teren, așa că Régine rămase în așteptare. Subofiterul încercă din nou la telefon. O oră mai târziu o ajută să urce într-un Mercedes pe a cărui capotă flutura svastica, salutând-o când mașina se puse în mișcare. Așezată pe bancheta din spate, Régine fuma învelită în paltonul ei uriaș. Acum înțelegea totul. Insistența lui de a o ține cât mai departe de casă. Vierken nu o dorea în St. Blaize. Nu vroia ca ea să vadă ce se întâmpla acolo sau să fie implicată în represaliile care se puneau la cale. Încerca să o protejeze pentru că o iubea. Și ea îl iubea; în ciuda celor povestite de Minden despre intențiile lui, Régine continua să-l iubească. Dar va încerca să-l înduplece. Fuseseră niște nebuli să se amestece cu sabotorii și cu Occidentul. Meritau să fie pedepsiți; meritau să piardă niște ostatici și să li se dea o lecție. Nu avea nici o simpatie față de consătenii săi, dacă aceștia se ridicau împotriva germanilor, implicându-se într-o luptă inutilă de dragul unui aliat care era de fapt dușmanul lor tradițional. Pentru acești oameni nu avea decât o puternică ostilitate. Dar pentru copii... Nu, așa ceva nu putea fi contemplat cu mâinile în sâni. Probabil că Vierken glumește. Poate că vrea să-i facă pe părinți să sufere un pic, să se căiască pentru prostia pe care au făcut-o. Dar trebuie să fie îngrozitor să te afli închis în școala aceea. Când Minden îi descrisese vehiculul blindat și soldații care năvăliseră acolo în fugă, îi apăruseră în fața ochilor frații Barzain, Michelle Giffier, Caroline Camier și mulți alții pe care îi cunoștea pe nume, ghemuiți și tremurând de spaimă. Descoperi o gaură în țigară și o stinse furioasă, ca la numai câteva secunde mai târziu să-și aprindă o alta. Apoi se aplecă înainte și-l bătu pe șofer pe umăr.

– Vreau să trec mai întâi pe la Castelul St. Blaize. E la vreo opt kilometri de aici.

– Îmi pare rău, dar nu am voie să mă abat din drum și nici să opresc pe traseu, Mademoiselle. Am primit ordin să vă duc direct la Castelul Diane. Acestea sunt ordinele Standartenführerului Vierken.

După ce spuse acestea, șoferul accelerează intenționat.

Régine îl înjură, fără să-i pese dacă o aude, apoi se lăsă din nou pe pernele banchetei. Fie. Probabil că era furios. Or să se certe, or să-și ceară explicații, apoi va veni împăcarea. Simți că i se înmoaie picioarele numai la gândul acestui moment. El va fi de neclintit și-i va pretinde supunere. Iisuse, șopti ea ca pentru sine, înclătându-și degetele. Iisuse, trebuie să mă gândesc cum voi proceda... Încă se mai gândea ce e de făcut, palidă și transpirată de emoție, când trecură prin dreptul școlii și Régine văzu femeile îngenunchiate și grupul mohorât de bărbați.

– Oprește! strigă ea la șofer.

Neamțul frână brusc și Régine sări din mașină. Mai multe chipuri se întoarseră spre ea, iar trupurile se dădură la o parte să-i facă loc. O bătrână murmură ceva.

– Mademoiselle Régine, ajutați-ne, pentru numele lui Dumnezeu! Ne-au luat copiii și vor să-i ducă de aici. Ne-au spus că n-o să-i mai vedem niciodată.

Recunosc un muncitor de la castel care întinse mâna spre ea, iar ea i-o strânse cu putere.

– Am să vă ajut. Nu-ți face griji, Jumont. Am să vă ajut.

Rămase o clipă nemișcată, uitându-se spre școală. Un bec puternic fusese instalat temporar pentru a preveni orice încercare de evadare. În lumina lui Régine văzu cunoscuta clădire cu un etaj, sub a cărei boltă de la intrare se adăpostise de atâtea ori de ploile de toamnă. Observă, de asemenea ferestrele, încuiate și sinistre, uniforme negre ale soldaților care încercuiseră clădire și carabinele în poziție de tragere. Vehiculul blindat fusese tras pe o uliță laterală care dădea în strada principală. Régine se întoarse la mașina ei; șoferul, care între timp coborâse să-i deschidă portiera, îi aruncă o privire plină de dispreț.

– Vă rog, spuse el pe un ton ascuțit. Urcati.

Mașina porni și Régine îi văzu pe sătenii adunați în fața școlii urmărind-o cu privirile. Până atunci nu făcuseră legătura cu Mercedesul și cu fanionul cu svastică. Deodată, cineva înțelese despre ce e vorba. O membră a familiei de Bernard călătorea într-o mașină a SS-ului. Un german îi salvase pe frații de Bernard în

ultima clipă. Din mulțime se ridică un huiduit prelung. Femeile se îmbulziră înainte și scuipară în urma mașinii. Régine nu le văzu. Rămăsese cu ochii închiși, încercând să șteargă din memorie imaginea satului ei și a locuitorilor, a școlii și a copiilor aflați prizonieri înăuntru. După o jumătate de oră se afla la Castelul Diane, față în față cu Adolph Vierken.

CAPITOLUL 7

Primarul, Albert Camier, părintele Duval și Jean de Bernard erau așezați în jurul masei. Savage stătea în picioare lângă șemineu. Jean-Pierre adusese o sticlă de vin; avea ochii roșii din cauza plânsului. După ce ieși din încăpere, Jean de Bernard spuse:

– Prieteni, acest domn este vărul soției mele și s-a gândit la un plan de salvare a copiilor. V-aș ruga să-l ascultați cu atenție.

– Îl ascultăm, spuse Camier, suflându-și nasul și trecându-și batista peste ochi. Suntem gata să ascultăm pe oricine. Doamne ajută-ne!

– Așa este, interveni Savage. Să vedem mai întâi care este situația reală. Domnul conte a aflat un lucru foarte important în seara aceasta. Vierken nu are de gând să-i elibereze pe copii, în schimb i-a mărturisit contelui cu ce vor fi transportați. Mijlocul de transport va veni de la Paris, apoi îi va duce pe copii în Germania. E vorba de un tren. Inițial mi-a fost teamă că vor folosi camioane, dar trenul în cazul acesta înseamnă vagoane pentru vite. Un singur vagon va fi suficient. Știți cum arată așa ceva: o construcție solidă, închisă din toate părțile și fără nici o fereastră. Destinația este clară pentru oricine: unul dintre lagărele de exterminare. Eu unul cred că e vorba de Auschwitz. Acolo îi trimit și pe evreii voștri.

– Blestemat să fie, spuse părintele Duval. Iadul să-i înghită!

– Atâta vreme cât copiii se află în școală nu putem face nimic. Orice tentativă de a-i scoate de acolo ar fi sortită eșecului: pe noi ne-ar împușca imediat, iar pe

copii i-ar măsăra. În ce privește trenul, domnilor, lucrurile stau altfel. Înainte de a continua, aş vrea să vă întreb ceva: vă e frică de moarte?

– Cum să ne fie frică din moment ce ne-am oferit ca voluntari, bolborosi Camier. Dacă îi eliberează pe copii, n-au decât să-i împuşte pe toţi bărbaţii din St. Blaize.

– Puteţi garanta acelaşi lucru şi pentru încă, să zicem, douăzeci de săteni?

– Garantăm pentru toţi, îi răspunse Jean de Bernard.

– Şi pentru femei, adăugă părintele Duval.

– Bine, continuă Savage sorbind din paharul de vin. În cazul acesta am putea avea noroc. Ştiţi să trageţi cu arma?

– Cu armament sportiv, da. Am mai putea folosi cuţite, ciomege, orice. Dar arme nu avem. Le-am predat pe toate după capitulare.

– Pot să vi le procur eu, spuse Savage. I-am promis contelui şi am să vă pun la dispoziţie toate cele necesare.

– Cum aşa? întrebă Camier holbându-se mirat la el. Cum puteţi face aşa ceva?

– Asta nu e treaba dumneavoastră. Am să fac rost de arme şi am să vă învăţ la timpul potrivit cum şi când să le folosiţi. Dar mai întâi un lucru trebuie să vă fie foarte clar: eu sunt cel care conduce operaţiunea şi ştiu foarte bine ce am de făcut. Nimeni nu mă contrazice şi nu pune întrebări. E clar?

Cei doi bărbaţi avură un moment de ezitare uitându-se întrebător la Jean de Bernard.

– Puteţi avea toată încrederea în Monsieur Savge, spuse contele încet. Eu unul m-am lăsat pe mâinile sale. Am încredere deplină în el.

– Pentru mine e suficient, spuse părintele Duval ridicându-se şi întinzându-i mâna lui Savage. La urma urmei sunt şi copiii mei. Îmi voi da viaţa pentru a-i salva. Spune-ne ce avem de făcut şi te vom urma.

– Vom face orice, interveni şi Camier. Fiica mea... începu el, apoi îşi suflă din nou nasul.

– În cazul acesta ne-am înţeles, li se adresă Savage. În primul rând am nevoie de oameni, de tineri apti de luptă. Aceştia vor trebui să fie în zori pe aerodromul Lavallière.

De modul cum vor reuși să ajungă acolo, încălcând regulile stării de asediu, vă veți ocupa voi. Dar asta cu o condiție: nici o femeie nu trebuie să afle de planul nostru. Nu-mi pasă cât de greu vă va fi, dar dacă vei spune ceva soției, domnule primar, sau veți da cuiva de înțeles, părinte, vom da greș. Germanii ar mirosi sau ar auzi ceva. Un singur cuvânt scăpat imprudent în sat ar putea zădărnici tot planul nostru. Lăsați mamele să mai bocească și în noaptea asta. E clar?

– Clar. Nu vom sufla nici o vorbă. Bărbații vor jura că vor păstra secretul. Dar cum vei obține armele?

– Vor fi parașutate, răspunse Savage. Mai precis, pe aerodromul Lavallière.

– Lavallière?! întrebă Camier cu gura căscată de uimire. Locul acesta se află la numai zece kilometri de St. Blaize. Cum s-ar putea face o parașutare atât de aproape?

– Începând cu 1941, spuse Savage, în locul acela s-au efectuat două parașutări și chiar o aterizare. A fost vorba de o acțiune de salvare a unui om care a putut fi readus în Anglia. Vi se pare imposibil? E cât se poate de adevărat. Aerodromul este izolat și nu poate fi văzut de pe drum datorită unei centuri dese de copaci. În ceea ce privește drumul, acesta este foarte rar folosit și numai de fermierii din zonă. În același timp, zona este atât de superficial supravegheată de nemți, încât a fost destul de ușor ca un avion să aterizeze pe câmpul de acolo într-o noapte cu lună plină. Cât despre parașutare, parcă ați mai avut aici un agent britanic prin '42, nu-i așa? El tot la Lavallière a fost parașutat. Și ca el au mai fost trimiși și alții. Nu vă faceți griji în privința acestui loc, nu a fost încă descoperit de nemți ca punct de recepție. Acolo vom primi armele.

– Cu trupele SS care colcăie peste tot? protesta părintele Duval. Poate că înainte nu era prea bine supravegheat de nemți, dar acum, după toate câte s-au întâmplat... Știi bine că au instaurat starea de necesitate.

– Trupele lor sunt concentrate în zona orașului și de-a lungul drumurilor principale, spuse Savage, și, ceea ce este și mai interesant, nemții nu se așteaptă să primească

sprijin din exterior. Materialele vor ajunge la noi. Depinde numai de voi ca acolo să avem niște oameni care să le preia.

– Și o să atacăm trenul? îl întrebă Jean de Bernard.

– Da, dar nu înainte ca acesta să plece din St. Blaize. Ei se vor aștepta la necazuri în gară: o eventuală revoltă a populației sau o tentativă de salvare a copiilor. Vor fi pregătiți pentru orice situație. Lucrurile nu sunt valabile însă și pentru vagon. Sunt convins că gara va fi păzită cu efective maxime. În schimb, pe locomotivă și pe un vagon nu vor putea instala mai mult de șase oameni. Probabil că pe vagon vor pune și o mitralieră. Acoperișul e singurul loc unde pot sta soldații. Asta înseamnă că îi vom putea doborî cu ușurință, fără pericolul de a răni copiii. Acum însă aș avea nevoie de o hartă a căilor ferate.

– Am una chiar în sertarul de la birou, spuse Jean. Ți-o aduc imediat.

Camier se întoarce și se uită după el: scoase o batistă din buzunar și și-o trecu peste față și ceafă; părea bolnav, iar chipul dolofan parcă i se ascuțise, lăsând un orificiu îndânc în dreptul gurii. Părea cu zece ani mai bătrân de când începuse această zi.

Părintele Duval îl urmărea cu atenție pe Savage. Numeroșii ani petrecuți în această parohie, timp în care ascultase efiziunea de păcate omenești mărturisite la spovedanie, îl înzestraseră cu capacitatea de a face o judecată sănătoasă a celor din jur. Vărul contesei îl umplea de neliniște. Era elvețian, iar preotul avea înclinația de a nu face nici o deosebire între elvețieni și germani.

Omul ăsta avea în el ceva special, ceva dincolo de autoritatea și legăturile sale clare cu viața militară pe care nici nu se mai ostenea să le ascundă. Era un om periculos, cu totul nepotrivit pentru mediul unui modest sătuc sau al unui castel de nobili. Se mișca cu duritatea unui animal puternic, iar ochii lui aruncău priviri care îl nelinișteau pe preot. Și brusc își dădu seama că se afla în aceeași încăpere cu bărbatul care se furisase în Castelul Diane și-l ucisese pe generalul Brühl. Părintele Duval înghiți în sec și-și îndreptă privirea în altă parte.

– Ia să vedem, spuse Savage, deschizând harta. De aici vor pleca spre Paris, continuă el, urmărind traseul cu degetul. E ruta directă. Mai mult ca sigur că singurele mijloace de locomoție din St. Blaize sunt bicicletele și taxiul de la gară.

– Eu nu mai am benzină la mașina mea, spuse Jean. Dar Camier are o dubiță.

– Aprovizionez Castelul Diane cu articole de băcănie, explică primarul, încurcat. Pentru asta ei îmi mai dau din când în când un pic de benzină.

– Câtă? îl întrebă Savage.

– Câțiva litri.

– E bine: în cazul acesta vom folosi dubița pentru a prelua armele de la Lavallière. Adună încă opt oameni și conduci tu. Dacă te opresc patrulele, le spui că transporti marfă la castel.

– Dar Lavallière nu e deloc aproape de castel, protestă Camier. Cum le voi putea justifica îndepărtarea de ruta obișnuită?

– Va trebui să te descurci, spuse Savage cu răceală în glas. Dar poate că ți-e frică să-ți riști viața pentru fiica ta. Dacă e așa, ar fi mai bine să nu te angajezi cu nimic.

– Nu! Nu! Nu! sări Camier apucându-l de braț. Nu vreau să mă retrag... Am să fac întocmai cum ai spus. Găsesc eu o soluție...

Savage privi chipul palid, năclăit de sudoare și mâna tremurândă care încă îl mai strângea de mânecă. Se smuci și se eliberă.

– Vreau să-ți spun ceva, i se adresă el primarului. Vorbești tot timpul despre copilul tău. Ea nu e singura care se află în această situație. Toți copiii sunt închiși în clădirea școlii, iar mâine seară se vor afla în drum spre lagărul de exterminare. Pentru a fi gazati sau împușcați. Monsieur Camier. Ți-e frică, nu-i așa? Bine. Dar dacă din cauza fricii tale vom rata această acțiune și nu vom reuși să-i salvăm pe copii, te omor cu mâna mea. Vroiam s-o știi. adăugă el, apoi îi întoarse spatele lui Camier. Acum am să vă spun cum vom proceda. Preluăm armele și ne îndreptăm spre acest punct situat pe calea ferată. Aici, la circa opt kilometri în afara St. Blaize. Pe

distanță de încă trei kilometri nu se află nici un post de bloc și locul este izolat. După aceea pornim la atac.

– Și dacă reușim să-i eliberăm, interveni Jean de Bernard, unde îi vom ascunde? SS-ul îi va căuta peste tot.

– Cei de la SS nu vor afla decât a doua zi că trenul nu a ajuns la destinație, îi răspunse Savage. Dacă vom curăța toate urmele atacului nostru, dacă vom trage locomotiva și vagonul pe o linie secundară și le vom lăsa acolo, am putea să-i scoatem din St. Blaize înainte ca nemții să fie informați că transportul nu a sosit la Paris. Astfel de trenuri nu opresc în gări, continuându-și drumul zile întregi. Singura oprire o fac pentru a se alimenta cu combustibil și pentru a schimba mecanicii. Astfel vom avea timp să-i ascundem undeva pe copii.

– Dar nu avem unde, interveni preotul. În zona aceasta nu există nici munți și nici peșteri. Pădurea ar fi singura soluție, dar nu vom putea ascunde atâtea suflete. Printre ei sunt și copii de cinci, șase ani. Ce facem cu aceștia?

– Nu știu, recunosc Savage. Dar ne vom gândi la ceva. Mai întâi să-i salvăm. Dumneata, părinte, vei fi omul de legătură. Întoarce-te la școală, dă o raită pe acolo și alege opt bărbați. Nu avem loc în dubiță pentru mai mulți. Spune-le să meargă acasă la primar și să aștepte acolo. Și nu le da nici un detaliu în plus. Monsieur Camier, dumneata pleci chiar acum acasă. Verifică dacă ai suficientă benzină în rezervorul dubei. N-o să rezolvăm nimic dacă rămânem în pană. Misiunea ta este de a-i liniști pe oameni când vor ajunge la tine și de a aștepta semnalul de pornire de la mine sau de la domnul conte. Aveți întrebări?

– Nu, răspunse fără ezitare părintele Duval.

Nu ar fi dorit să trezească curiozitatea lui Albert Camier. Frica și durerea sufletească îi tociseră acestuia percepția altădată atât de ascuțită și îl împiedicaseră să tragă concluzii ce apăreau atât de clare față de persoana verișorului contesei venit din Elveția. Părintele Duval îl cunoștea prea bine pe Camier pentru a se putea încrede în el. Dacă primarul ar fi făcut vreo legătură între Savage și omul căutat cu atâta îndârjire de SS, ar fi fost în stare să

facă un târg cu nemții pentru a-și salva copila, fără să-i mai pese de soarta celorlalți copii.

– Nu, totul este clar, repetă el, apoi îl luă pe Camier de braț. Vom face întocmai cum ne-ai spus. Dumnezeu să te binecuvânteze, Monsieur. Mă voi ruga pentru dumneavoastră.

– Mulțumesc, spuse Savage, strângându-i mâna preotului.

Jean de Bernard îi conduse pe cei doi afară. Când reveni în casă, îl găsi pe Savage pe canapea, cu paharul gol ținut între genunchi. Se apropie și se postă în fața lui.

– Părintele Duval și-a dat seama cine ești cu adevarat, spuse el. Numai de n-ar fi bănuț ceva și Camier.

– Denunțându-mă nu-i vor ajuta cu nimic pe copii, o știi și ei. Trebuie să-mi asum acest risc.

– Și crezi că acțiunea de salvare va avea sorti de izbândă? Chiar poți să ne procuri arme și muniție?

– Nu știu, îi răspunse Savage. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, voi încerca tot ce-mi stă în putință. Începând chiar de acum.

Se întunecase de-a binelea când Savage sări geamul și ajunsese pe acoperiș. Pentru a găsi drumul spre stația radio își aprinse micuța lanternă. Un grup de nori groși acoperea luna. Vântul ușor spulberă smocurile de vapori fumurii până când astrul nopții apărură din nou. În momentul acela conturul piscurilor înzăpezite pe fundalul luminos semăna cu chipul unui om. Pentru o clipă Savage își aminti de emoția cu care descoperea în copilărie trăsături ale corpului omenesc în ceva atât de distant și maiestuos, de asemănarea pe care o făcea în imaginația sa de copil între o planetă situată la milioane de mile depărtare și chipuri mitice. Era poate nevoia omenească de a reduce întregul univers la dimensiunile de pigmeu ale ființei umane.

Vântul se porni din nou și împinse norii peste chipul de gheață. Savage scoase husa aparatului de emisie-recepție.

Își potrivi căștile. Venise la St. Blaize pentru a îndeplini un obiectiv precis, acela de a lupta împotriva unei forțe intangibile de distrugere și fusese prins de niște

evenimente care nu puteau fi lăsate să tulbure și să distrugă viețile celorlalți oameni. Ar fi putut fi liber la ora aceasta, liber să-și încerce norocul de a scăpa folosindu-se de permisul semnat de Vierken. Liber să părăsească satul și pe locuitorii acestuia, copiii lui și să se facă nevăzut în vârtoarea evenimentelor pe care le provocase chiar el. Torentul destinului îl purta însă spre un deznodământ necunoscut. Avu un sentiment de fatalitate pe care însă îl alungă imediat. Copiilor din St. Blaize trebuie să li se asigure un viitor; el își pierduse propriul copil și soția care nu descoperise încă fericirea alături de el. De data aceasta inocenții nu vor mai fi sacrificați.

Dacă de soarta sa nu-i mai păsa, situația copiilor îl preocupa în mod deosebit. Incepu să transmită. Intenționat, folosi un cod adresat cu prioritate celor de la OSS ci nu cartierului general britanic. Își aminti de colonelul englez, omul cu sânge rece și atât de prefăcut. Cererea pe care intenționa să o transmită aliaților nu ar fi avut nici cea mai mică șansă dacă ar fi ajuns pe mâinile acestui om. Folosi, deci, numele conspirativ al generalului Heidsecker. „Geronimo. Pentru Geronimo din partea Apașului. Misiunea îndeplinită. Succes deplin. Sprijin de urgență pentru prevenirea represaliilor împotriva zonei. Toți copiii din sat amenințați cu exterminarea. Solicit armament ușor și muniție pe aerodromul Lavallière în zori; repet, mâine în zori. Aștept confirmare în cel mai scurt timp. Apașul.

Ghemuit într-un colț al acoperișului se pregăti de așteptare. Nu obișnuia să se roage. Pentru el nu exista Dumnezeu, acea forță binevoitoare care sălășuia în ceruri. Salvarea copiilor care tremurau acum de frică între zidurile școlii nu putea veni pe aripile unor îngeri, tot așa cum nici o minune nu putuse să-i salveze soția și copilul.

Acest lucru putea să-l facă doar curajul și devotamentul unei mâini de oameni. Și hotărârea ce va fi luată la Londra. Li vor trimite ajutoare sau îl vor refuza? Vor risca să trimită un avion și materialele de luptă pentru ceea ce ei considerau o acțiune sortită eșecului.

sau nici nu vor lua în seamă mesajul lui. Heidsecker era un om de treabă. Savage folosea acest epitet fără să-i analizeze sensul. Pentru el, asta însemna că generalul nu era un ticălos, spre deosebire de colonelul Fairbairn. Heidsecker era un bun familist, un om recunoscut pentru indulgența și omenia cu care își trata subalternii.

Savage își aprinse o țigară. Avea gura uscată și fumul îi dădea o senzație neplăcută. Dacă nu-i vor trimite ajutoare... Dacă nu-i răspundea din cauza unei defecțiuni survenite la trimiterea mesajului... Își privi din nou ceasul. Zece și jumătate. Se afla pe acoperiș de o oră. Stația radio nu emitea nici un semnal. Auzi în spate un zgomot, apoi vocea Louisei.

– Eu sunt. Ți-am adus niște supă.

Louise se apropie și se așează lângă el. Chipul ei era luminat de razele lunii.

– Jean mi-a vorbit de planul vostru, spuse ea. Ai reușit să iei legătura?

– Mesajul l-am transmis. Acum aștept răspunsul. Vino lângă mine și încălzește-mă.

– Ceea ce vreți voi să faceți mi se pare imposibil.

– Dacă îți dorești ceva cu adevărat, nimic nu este imposibil. E drept că mai ai nevoie și de un pic de șansă și de arme.

Savage se uită din nou la ceas.

– Tu ești un militar instruit, spuse ea, dar oamenii aceștia nu știu să lupte. Vor fi masacrați!

– Disperarea te face capabil de fapte extraordinare, spuse Savage trecându-și un braț pe după umerii ei. O să fii surprinsă când ai să vezi de ce sunt în stare acești țărani pașnici atunci când în joc este soarta copiilor lor. Eu nu-mi fac nici o grija în privința lor.

– Și dacă nu primești răspunsul sau dacă răspunsul va fi negativ, ce facem?

– Dumnezeu știe, spuse el. Dar ceva tot vom face. M-am gândit mult la Vierken. De ce i-a spus lui Jean cum or să-i transporte pe copii și când? Chestia asta nu-mi place deloc. Și de ce vor folosi un vagon de vite și locomotivă specială pentru câțiva copii, tocmai acum când nemții trec printr-o criză disperată de mijloc

rulante. Nu se leagă deloc. Ceva nu e în regulă, dar al naibii să fiu dacă știu ce anume!

– Nu e nimic ciudat în treaba asta, spuse ea. Așa îi duc ei pe oameni în lagăre, iar copiii vor fi trimiși într-un lagăr.

– Sute de oameni, da, dar nu și cincizeci de copii. Nu ar avea nici un rost, iar mie îmi miroase urât.

– Asta pentru că pui răul în față. Eu sunt convinsă că totul va decurge așa cum a spus el. Știi, mă simt atât de vinovată pentru faptul că Paul și Sophie au reușit să scape. În seara asta am intrat în camera lui Minden. Nu lipsește nimic. Probabil că i-a luat în grabă pe copii și a fugit. Dacă aș ști unde i-a dus...!

– A riscat imens, spuse Savage. Trebuie s-o recunosc. Dacă cineva află, o să aibă necazuri mari.

– Întotdeauna i-a plăcut de ei, spuse ea încet. N-a făcut-o doar de dragul meu. I-am spus și lui Jean că m-am culcat cu el.

– O, exclamă el. De ce? De ce i-ai spus?

– Am simțit că trebuia s-o fac. Cred că a înțeles. El era interesat de tine.

– Dar tu de partea cui ești? A mea sau a lui? Vreau să vii cu mine în Anglia.

– Așa ceva n-am să fac, răspunse Louise. Nu pot să-l las singur aici. După terminare războiului alta va fi situația, dar acum n-am să-l părăsesc.

– Am o presimțire că îl mai iubești și nu vrei să recunoști.

– Dacă lucrurile ar sta așa, ar fi foarte ușor. Și poate că ar fi fost adevărat, dacă nu te-aș fi întâlnit pe tine. Numai că tu mi-ai schimbat total cursul vieții. Indiferent ce se va întâmpla, pentru mine nimic nu va mai fi ca înainte.

– Ți-ar plăcea să trăiești în Mexic? o întreabă Savage. De Europa sunt sătul și în Statele Unite nu am nici un chef să mă stabilesc. Ce-ai zice de Mexic?

– Nu știu ce să zic. Am să mă mai gândesc. De fapt care e numele tău real?

– Mc Fall, spuse el. Brian Patrick John. Te iubesc foarte mult și nu am de gând să te pierd. Vreau să ști

acest lucru. Dacă nu vii acum cu mine, am să mă întorc să te iau, adăugă Savage sărutând-o ușor.

Își privi apoi cadranul luminos al ceasului.

– Dumnezeu! A trecut de miezul nopții. De ce naiba nu-mi răspund?

– Probabil că au nevoie de timp de gândire.

– Le-am dat exact atâta timp cât avem și noi la dispoziție. Dacă nu vor trece de linia roșie, copiii vor fi morți.

– Vreau să vin și eu cu tine, spuse ea. Vreau să vă dau o mână de ajutor.

Savage își scutură capul.

– Nici gând, draga mea. Nici măcar nu te vei apropia de locul acela. Poate te va mira, dar nu voi risca să fi ucisă. O să aștepti aici. Treaba asta e numai pentru bărbați.

– N-aș vrea să ți se întâmple ceva, șopti Louise.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Tie sau lui Jean. Nu-l lăsa să facă vreo prostie...

– Nu cred că-i stă în caracter, spuse Savage. Nu e genul de om care să facă greșeli.

– Nu trebuie să-l subapreciezi, spuse ea încet. Și eu am făcut greșeala asta. L-am acuzat pentru că nu știam ce ne poate aștepta. Acum știu, am văzut cu ochii mei. Nu are curajul tău, dar nu e un laș. În plus, iubește St. Blaize și pe locuitorii săi. Nu-l lăsa să-și riște viața prosteste.

– Bine. Am să am grijă de el, dacă asta dorești.

În clipa aceea în căști se auzi un bâzâit care anunța transmiterea mesajului de la Londra.

Când a fost chemat la telefon, Frank Heidsecker se afla la Savoy, unde servea cina. Avusese o zi istovitoare, dar era satisfăcut. Buletinele despre starea vremii indicau o ameliorare, iar norii joși și vântul care caracterizaseră primele zile ale lunii iunie dispărușera. Heidsecker plecase de la birou la șapte și se întorsese la hotel să facă o baie și să se schimbe. Avea întâlnire cu englezoaică atrăgătoare pe care o cunoscuse la un cocktail săptămâna trecută. Soțul ei făcea parte din Divizia canadiană staționată în prezent pe coasta de sud în așteptarea ordinului de declanșare a invaziei.

Heidsecker avea o căsnicie fericită, dar de când se știa îi făcuse plăcere să aibă relații intime și cu alte femei frumoase. Își dorea din tot sufletul să se culce cu atrăgătoare soție a maiorul canadian și tocmai de aceea își propusese să o convingă să-și petreacă noaptea aceea cu el. Numai că în loc să-și îndeplinească această dorință, generalul și-a petrecut restul nopții în sediul din strada St. James, iar invitata sa dezamăgită a ajuns acasă neatinșă.

În jurul mesei din biroul generalului se aflau patru bărbați, plus o stenografă în uniformă WAC. Era ora unsprezece și în încăpere plutea un strat gros de fum de țigară. Unul dintre cei patru bărbați era îmbrăcat civil. Avea o față rotundă și palidă și purta niște ochelari cu lentile foarte groase. Părea foarte grav și plin de sine.

– După părerea mea, vorbi colonelul Fairbairn pe un registru mai înalt decât cel obișnuit datorită indignării care pusese stăpânire pe el, după părerea mea e o cerere ridicolă și cât se poate de nelalocul ei. Omul acesta nu are nici un drept să se amestece în astfel de treburi!

– Eu nu cred că este vorba de depășirea autorității pe care o are, interveni un locotenent-colonel american. În mesaj se spune că e nevoie de sprijinul nostru. În caz contrar, dacă am înțeles bine, nemții îi vor ucide pe copii. Nu vreau să spun că putem face ceva, dar nici nu pot fi de acord cu criticile pe care le aduceți omului nostru.

Americanul se așeză din nou pe scaun și-și încrucișă mâinile pe masă. Nu-l agreea deloc pe olășul de legătură englez.

Un căpitan de grup de la Forțele aeriene regale își ridică privirea spre el, apoi spre general.

– Dacă doriți sprijinul nostru, domnule, spuse el, aș putea face ceva, cu condiția să luăm o hotărâre cât mai rapidă.

– Și înainte de a lua o hotărâre, spuse civilul, trebuie să recunoaștem că o astfel de acțiune poate avea grave implicații politice.

– După mine – vorbi Heidsecker și toți cei de față se întoarseră spre el – lucrurile sunt foarte clare. Deci trimitem un agent în Franța cu o misiune atât de

importantă încât ar putea decide soarta războiului. Omul își îndeplinește misiunea. Informațiile care ne-au parvenit de la Paris indică faptul că agentul respectiv a făcut mai mult decât i se ceruse inițial, existând zvonuri că a produs serioase acte de sabotaj în Castelul Diane și că l-a lichidat pe însuși Brühl. Omul acesta nu ar fi reușit așa ceva fără cooperarea cu francezii. Iar acum tocmai cei care l-au ajutat vor trebui să sufere.

Generalul își rotește privirea în jurul mesei. Fairbairn își ciupea buzele evitând să se uite în ochii săi.

– E vorba de niște copii, domnilor, continuă Heidecker. Niște copii care vor fi duși la moarte, parcă așa spunea în mesaj. Eu unul nu-i voi refuza sprijinul.

Reprezentantul de la Foreign Office, care avea numai rol de observator și nici măcar nu deținea rangul ministerial pe care îl pretindea, își dresе glasul și spuse:

– Sunt convins că relațiile anglo-franceze vor avea mult de suferit dacă, după război, se va afla că nu am făcut nimic pentru a-i salva pe copii. Sunt sigur, domnule general, că departamentul meu va fi de acord cu decizia dumneavoastră.

– Iar eu sunt sigur că șefii mei nu vor aproba așa ceva, nu se putu abține Fairbairn. Întreaga idee mi se pare o nebunie. Știam dinainte că vor urma represalii și că acestea vor fi cât se poate de dure. Așa ceva s-a mai întâmplat de zeci de ori și înainte. Și până acum au fost făcuți ostatici care ulterior au fost uciși, dar nu am dat buzna cu avioane și cu armament să-i salvăm. Așa ceva nu e posibil. Doresc să se consemneze în procesul-verbal că părerea mea este să-i dăm ordin acestui om să nu întreprindă nimic ce ar putea atrage atenția asupra sa și să revină cât poate de repede pe ruta de retragere recunoscută. Desigur, îmi exprim întreaga admirație pentru reușita sa. Nimeni nu se bucură mai mult ca mine de succesul lui, domnule general. La urma urmei, am contribuit și eu la instruirea sa. Asta nu înseamnă însă că trebuie să ne amestecăm în treburile interne ale Franței. Dacă ar fi să-mi cereți punctul practic de vedere, v-aș spune că acea zonă a Franței este recunoscută pentru

ostilitatea ei față de aliați, iar o atrocitate de aceste proporții nu ar face decât să le întoarcă privirile spre noi.

Heidsecker își îndreptă privirea spre el.

– Am reținut opinia dumneavoastră, domnule colonel, și s-a consemnat și în procesul-verbal. O resping cu desăvârșire. Domnule căpitan de grup, ați putea pune la dispoziție un avion? Aș sugera să procedăm cu multă atenție și să trimitem un transport cu toate cele necesare. Lavallière este suficient de mare pentru a permite aterizarea unui avion. Dacă operațiunea împotriva germanilor va reuși, vom putea scoate și copiii tot pe calea aerului.

– Vreți să-i scoateți din Franța, domnule?

Întrebarea fusese adresată de locotenentul-colonel care îl pusese la punct pe Fairbairn.

– Da, răspunse generalul. Vom face tot ce ne stă în putință pentru salvarea lor. Copiii aceștia trebuie salvați, iar eu voi conduce personal acțiunea.

– În cazul acesta, spuse căpitanul de grup, avem atâtea de pus la punct într-un timp foarte scurt.

– Domnule colonel Fairbairn, continuă Heidsecker, vom avea nevoie de întreaga dumneavoastră cooperare.

– Dacă aceasta este hotărârea pe care ați luat-o..., spuse colonelul, iritat. Vom lua toate măsurile necesare.

– Prea bine, încheie generalul, încordându-și mușchii umerilor. Acum, domnilor, ne apropiem de miezul nopții. Să trecem la discutarea detaliilor.

* * *

Louise îngenunche lângă el. Savage asculta cu atenție în căști și-și nota mesajul. După ce termină își scoase căștile și se întoarse spre ea.

– Ne trimiți tot ce le-am cerut, spuse el. Și un avion care să îi ducă pe copii în Anglia. Va ateriza pe aerodromul Lavallière în zori, în jurul orei cinci. Vino. Trebuie să plecăm.

Il găsiră pe Jean de Bernard în bibliotecă. Contele se ridică și îi privi furios și plin de suspiciune.

– Ați fost împreună până acum? Știați că a trecut de unu noaptea?

– Ne trimit ajutoare, izbucni Louise, apucându-l de braț. Jean, nu înțelegi? Am fost pe acoperiș și am așteptat mesajul. Ne trimit arme, muniție și un avion care îi va duce pe copii în Anglia!

– Slavă Domnului! exclamă Jean, apoi i se adresă lui Savage. Camier și ceilalți ne așteaptă. Plec chiar acum cu bicicleta. Cunosco scurtătură peste câmp care duce până la marginea pădurii. Am să ajung la casa lui Camier fără să fiu oprit.

– Mergem împreună, spuse Savage. După aceea plecăm la aerodrom să așteptăm avionul.

Jean ezită o clipă, apoi veni spre Savage și-i întinse mâna.

– Te felicit, spuse el. N-aș fi crezut că ai să reușești.

– Nici eu, îi răspunse Savage. Iar până când nu vom vedea avionul decolând cu toți copiii la bord, nu are nici un rost să ne felicităm.

* * *

– De ce ai venit? Nu ți-am spus să rămâi la Paris?

Régine nu-l mai văzuse niciodată în starea aceasta. Era negru de furie, iar ochii, adânciți în orbite, aruncau flăcări. Se apropie de ea și ridică mâna dreaptă. Brusc, Régine crezu că avea să o lovească, dar nu făcu nici o mișcare.

– A trebuit să vin. Adolph, spuse ea. De ce ești așa de furios? De ce ai mai trimis mașina după mine?

– Pentru că am crezut că ai pățit ceva, urlă el. Am crezut că ai probleme. Acum însă am aflat că nu ai nimic, înafara acestei probleme în care nu poți să te amesteci. Așa că o să pleci imediat de unde ai venit.

– De ce nu mă lași să rămân cu tine? îl întreabă ea. Nu-i așa că e din cauza copiilor?

– Din cauza copiilor?!

Vierken o apucă de antebrăț, iar degetele lui îi striviră carnea provocându-i un strigăt de durere.

– De unde știi de copii? Răspunde-mi!

O lovi atât de tare peste față, încât Régine ar fi căzut dacă nu ar fi fost ținută de braț. Lacrimile îi năpădiră ochii și începură să-i curgă șiroaie pe obraji. Vierken

ridică din nou mâna. Avea în fața ei un străin, un necunoscut, un dușman violent pregătit să o lovească până la pierderea cunoștinței. Dar erau amanți. Îl iubea și o iubea. Ferocitatea amorului lor nu se manifestase niciodată așa. Se smulse din strânsoarea lui și ridică mâna să se apere.

– De unde ai aflat? tună el din nou. Dacă nu îmi spui își jur că îl chem pe Kramm care o să scoată totul din tine.

– De la Minden, spuse ea printre suspine. Minden mi-a spus când a venit cu cei doi nepoți la mătușa mea de la Paris... I-a scos din școală în ultimul moment. El mi-a vorbit de Operațiunea Irod...

– Deci Minden.... spuse Vierken, eliberând-o din strânsoare. El a fost cel care i-a scos pe copiii familiei de Bernard din școală. Pe Dumnezeuul meu că o să regrete amarnic!

Pe neașteptate furia lui față de Régine dispăru. Găsise un alt țap ispășitor. Pe Minden, strălucitul biochimist, membru al echipei generalului Brühl și amantul Louisei de Bernard. Uitase cu desăvârșire de Régine. Toți erau la fel! Și, ca toți intelectualii, crezându-se superior elitei militare a Reich-ului, Minden își permisese astfel de capricii sentimentale și îi disprețuise pe cei din SS, ba chiar încercase să zădărnicească planurile lor de răzbunare. Minden nu luptase în Rusia...

Deodată o văzu pe Régine care își ștergea fața. Locul unde fusese lovită începuse să se învinetească.

– Nu mai plânge, spuse el. Mi-am pierdut firea. Iartă-mă. Vino încoace, micuța mea.

– Nu-i nimic, răspunse Régine, aruncându-și brusc mâinile în jurul gâtului său. Nu mă urî, iubitul! Nu mai fi supărat pe mine. Nu suport așa ceva... Te iubesc atât de mult...

Vierken o prinse în brațe.

Régine nu avea nici o vină. Femeile sunt mult mai sensibile la astfel de probleme. Îi părea rău că se purtase urât cu ea. Începu s-o mângâie pe păr și să o aline. Deci, Minden ne-a lucrat mișelește și a scos doi dintre copiii din școală...

– Liniștește-te, îi spuse el lui Régine. Nu mai plânge.

Nu sunt supărat pe tine, iubito. Gata. N-o să ne mai certăm. Căldura trupului ei îl excita. Era frânt de oboseală și simțea nevoia să se relaxeze. O strânse și mai tare la piept.

– O să bem ceva bun, spuse el și o să petrecem noaptea împreună. Nu sunt supărat pe tine că ai venit. Din contră, mă bucur.

– Și copiii? șopti Régine. Nu-i așa că n-ai să le faci nimic rău? E doar o glumă, nu-i așa?

Vierken îi desfăcea nasturii de la palton, mângâindu-i pieptul cu degetele.

– Bineînțeles, murmură el, pipăindu-i carnea fină și aplecându-se să o sărute. Nu-ți face griji.

Vierken ordonă să i se aducă șampanie. O băură în pat. În același pat cu baldachin în care fusese ucis Brühl. Vierken nu era un tip superstițios. Fusese cel mai bun dormitor din castel și el îl ocupase.

În timp ce au făcut amor, ea a tipat; Vierken era prea absorbit și excitat ca să mai vadă în asta vreo semnificație. Apoi, zăcând în brațele lui, Régine a rămas trează până când bărbatul a adormit. Îl iubea; Vierken era o parte din sufletul ei. Dar și St. Blaize era; castelul în care crescuse, tatăl ei din care viața se scurgea cu fiecare zi, fratele ei Jean, copiii, care acum, slavă Domnului, dormeau în apartamentul mătușii ei și nu închisi în clădirea școlii, ca ceilalți...

Trăise timp de nouăsprezece ani într-un singur loc: știa fiecare sătean pe nume. Pe Jumont, care o apucase cu disperare de mână și o implorase să îl ajute. Avea doi nepoți și o nepoată... Se răsuci pe pernă și îl privi pe Vierken care dormea lângă ea. Îi spusese că n-a fost decât o glumă și să nu-și facă griji. Îndoiala o tortura, un instinct mai puternic decât dorința ei de a-l crede, îi spunea că nu trebuie să fie atât de sigură. Se strecură din brațele lui și se trase la marginea patului, chircindu-se de frig. Vierken nu putea să le facă vreun rău. Avea și el copii: îi arătase și ei o fotografie: doi băieți în uniformă de Hitler Jugend. Nu putea să le facă nimic nepoților lui Jumont. Carolinei Camier sau zecilor de copii care îi treceau acum prin minte.

Adormise și ea când telefonul sună. Se trezi, speriată și confuză și descoperi că Vierken plecase deja. Telefonul continua să sune. Ridică receptorul și în clipa aceea auzi vocea lui Vierken pe celălalt aparat montat în paralel. Vierken se afla în baie, judecând după sunetul apei care curgea. Régine rămase cu receptorul în mână și continuă să asculte. Își alesese limba germană ca subiect principal pentru examenele finale. De fiecare dată când se afla numai cu Vierken, vorbeau tot în germană. Interlocutorul era un subordonat de-al iubitului ei. Vierken i se adresa cu „domnule maior“

– Care mai e situația acolo?

– Liniste, domnule Standartenführer. Am avut o alarmă în urmă cu o oră, dar nu s-a întâmplat nimic. I-am lăsat să rămână în jurul școlii, iar azi dimineață, la șase i-am mutat pe celelalte străzi. Câțiva au protestat, dar restul au plecat la casele lor. Am arestat patru persoane, trei femei și un bărbat, și asta i-a convins și pe ceilalți. Acum totul se află sub control. Transportul a sosit dimineață, la șase. Suntem gata să-i încercăm.

– Bine, spuse Vierken. Localnicii nu se așteaptă la nimic mai devreme de noaptea asta. Lui Bernard i-am spus că pe copii îi trimitem diseară. N-au avut timp să pună nimic la cale. Ai trimis echipa specială la Chemire?

– Da, domnule. Groapa a fost deja săpată.

– Bine, spuse din nou Vierken.

Régine se lăsă pe pernă, punându-și o mână la gură și continuând să strângă receptorul în cealaltă.

– Cred c-am să vin să-i văd și eu la plecare, continuă Vierken. Luați-o și pe învățătoare.

– Am înțeles, domnule Standartenführer.

– Și să nu lăsați nici o urmă, ai înțeles? Nimic.

– I-am ordonat lui Grunewald să găsească un loc chiar în pădure, răspunse maiorul. Mi-a raportat acum o oră. Nimeni nu-i va putea găsi acolo; e un loc complet ascuns de privirile indiscrete. În jur nu există nici o fermă. Nimeni nu va auzi nimic.

– Atunci porniți peste o oră, ordonă Vierken. Am să vin și eu să asist. Heil Hitler!

Régine așeză cu multă grijă receptorul în furcă. Apoi se lungi pe pat, cu mâinile pe lângă trup.

„Groapa a fost deja săpată.” Deci nu aveau să-i ducă în Germania. Copiii din St. Blaize vor fi coborâți din vagon și duși în pădurea Chemire pentru a fi uciși.

Vierken se întoarse în dormitor, gol, cu un prosop pe braț.

– Arăți foarte palidă, spuse el. Mai dormi dacă vrei. Eu plec un pic, dar mă întorc peste două ore și te trezesc.

Se aplecă deasupra ei și o sărută pe gură, mușcându-i buza de jos.

– Ești atât de rea pentru mine, murmură el. Îmi abați gândurile de la treburile pe care le am de făcut.

– Nu mai sunt obosită, spuse Régine, zâmbindu-i și trăgându-se de lângă el. Cât vei fi plecat, pot să ies și eu un pic prin St. Blaize? Aș avea nevoie de câteva haine.

– Să n-o faci de dragul meu, spuse el. Mie îmi plăci și așa cum ești acum.

– Du-mă și pe mine până în St. Blaize, îl imploră ea. Vreau să arăt bine alături de tine. Te rog, Adolph.

– Bine. Dar nu rămâi acolo. Îți iei ce-ți trebuie și te întorci imediat cu mașina aici. Nu vreau să zăbovești prin sat.

– De ce nu? Crezi că vor apărea necazuri?

Vierken ridică din umeri.

– Nu, cu siguranță că nu. Dar vreau să stai aici și să mă aștepti. Am să vin și eu cu tine la castel. Atunci îmbracă-te. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

Stătea lângă el pe bancheta din spate. El o apucă de mână. Régine îi zâmbi.

– Am interogat-o și pe cumnata ta, spuse el, și te asigur că i-am făcut zile frip-te.

Régine continua să-i zâmbească.

– Cât de frip-te? Ai bătut-o? Dar pe fratele meu?

– Nu, nu, draga mea, protestă el. Nu a fost nevoie. Sunt un tip delicat, o știi bine. Am tachinat-o doar un pic, ca să-ți dau ție o satisfacție. O să fie amuzant să merg cu tine acolo.

– Da, spuse Régine. Foarte amuzant.

Zgomotul avionului o trezi pe Louise. Refuzase să se culce și rămăsese în salon, pe un scaun. Jean de Bernard venise încet la ea și o sărutase de rămas bun. Ea îi dăduse mâna și-și apăsase buzele de obrazul lui. Savage rămăsese în cadrul ușii. Louise îl simțea că se uită la ei. Privi chipul soțului ei.

– Ai grijă de tine și Dumnezeu să te binecuvânteze. Aș fi vrut să vin și eu cu voi.

– Va trebui să aștepti ceva mai mult, șopti el. Vor trece ore și ore până când ceva se va întâmpla. Stai calmă și nu te îngrijora din pricina mea. Eu cred că o să reușim.

– Nu și dacă mai zăbovim prea mult pe-aici, spuse Savage.

Americanul se apropie de Louise care îi întinse și lui o mână. „Mă iubești” se putea citi pe ochii lui. „El te-a sărutat ca un frate.”

– O să ne întoarcem, spuse Savage. Stai liniștită.

Apoi plecaseră. Louise se sculă, tremurând pentru că focul era aproape stins, apoi ascultă zgomotul motorului. Dacă a fost văzut de nemți... Se întoarce și se așază în genunchi. Rugăciunile ei erau incoerente, lipsite de orice speranță. Se ridică din nou în picioare și urcă la etaj să vadă dacă socrul ei se trezise. Găsi lumina aprinsă și pe bătrân așezat în capul oaselor în pat.

– E raid aerian? Ne bombardează?

– Nu, Papa. E doar un avion care trece pe deasupra satului. Încearcă să mai dormi un pic.

– Nu pot să dorm, spuse bătrânul pe un glas tremurat. Jean n-a mai trecut pe la mine, nici copiii nu au mai venit, nimănui nu-i pasă de mine!

– Nu-i adevărat! izbucni Louise care își pierdu brusc răbdarea. Nu mai fi așa de egoist. Dacă ai ști unde a fost Jean în noaptea asta și ce erau să pătească copiii. Iartă-mă, Papa. N-am vrut să țiip la tine. Dar n-ai fost deloc neglijat. Acum culcă-te.

– Îmi dau seama că ceva nu e în regulă, spuse contele. Ce vrei să spui? Unde e Jean? Ce se întâmplă cu copiii?

– Tot n-ai putea înțelege, spuse încet Louise. Și ești un fericit pentru asta. Mă duc să-ți aduc o băutură fierbinte. După aceea te culci.

– E vorba de nemți, nu-i așa? întrebă bătrânul forțându-se să se ridice puțin. Du-te și adu-mi revolverul din cufăr. N-am să-i las să-i facă vreun rău lui Jean. Mie nu mi-e frică.

– Nu, spuse Louise, scuturându-și capul. Te rog, Papa, nu te mai agita. E vina mea că ți-am spus. Tu nu poți face nimic. Nici eu nu pot face nimic.

– M-am luptat cu ei în primul război mondial, continuă contele cu mândrie în glas. Am să mă lupt cu ei și acum! Bătrânul își trase pătura de pe el și, înainte ca Louise să poată ajunge la el, porni împleticindu-se în direcția cufărului. Trase un sertar și se întoarse triumfător către ea. Avea chipul aprins și privirea strălucitoare.

– Uite! Nu m-ai crezut, dar l-am păstrat aici tot timpul. M-am gândit că vom mai fi vreodată în pericol! Și să știi că e încărcat, gata de... Revolverul cu țeavă lungă îi atârna în mână, prea greu pentru puterile lui sleite. Louise alergă la el și i-l luă din mână.

– Papa, pentru numele lui Dumnezeu! Dă-mi-l mie. Sprijină-te de mine să te duc înapoi în pat. O să te îmbolnăvești.

Bătrânul se prăbuși pe pat. Acum zăcea epuizat pe perne. Roșeața de pe chip se retrăgea, dar ochii continuau să-i strălucească foarte tare. Respira din greu cu gura deschisă.

– Un lapte fierț, îi spuse Louise. Un pahar de lapte fierț o să-ți facă bine. Mă duc să ti-l aduc. Luă revolverul cu ea și coborî la bucătărie. Până și bătrânii aveau secretele lor. Nimeni nu știuse de existența armei. Bătrânul conte o ținuse ascunsă în sertar, cu gândul că va mai avea vreodată nevoie de ea. Louise ridică revolverul și constată că este complet încărcat. Urcă și îl ascunse în biroul din salon. Revolverul lui Jean nu mai era acolo. Îl luase cu el. Când ajunsese din nou în bucătărie, laptele dăduse în foc.

* * *

Hudson-ul se odihnea pe aerodromul Lavallière. Lumina zorilor îl înfățișa ca pe o uriașă pasăre preis-

torică. Primul care alergă spre avion fu Savage, urmat de Jean de Bernard. Sătenii ezitară; se părea că le este teamă să se apropie. Duba lui Camier era ascunsă după niște copaci la marginea aerodromului. O împinseseră din șosea. Copacii care înconjurau Lavallière ofereau un ecran impenetrabil pentru cine ar fi privit spre aerodrom venind de pe drum. Luna mai strălucea încă cu putere, dând scenei multă claritate. Soarele nu răsărise încă. Pilotul sări din carlinga sa și Savage îi întinse mâna. După el coborâră navigatorul și mitraliorul. Toți trei dădură mâna cu Savage.

– Ați fost foarte punctuali. Unde sunt materialele?

– Înăuntru. Adunați-vă oamenii și descărcăm imediat. Nu sunt chiar atât de nebun să rănân prea mult descoperit în acest loc.

Pilotul își desfăcu casca și o dădu jos. Aruncă apoi o privire în jurul său la oamenii care roiau în jurul avionului. Americanul solid era fără îndoială șeful lor. Și știa cum să-și organizeze forțele. În mai puțin de zece minute materialele fuseseră descărcate și aranjate în stive. Unul dintre francezi se apropie de pilot și i se adresă într-o engleză impecabilă.

– Aș dori să-mi exprim recunoștința pentru că ați venit aici. V-ați asumat un risc imens, dar în joc e viața tuturor copiilor din satul nostru. Germanii i-au luat ostăci și vor să-i ducă în Germania. Datorită dumnea-voastră s-ar putea să-i împiedicăm s-o facă.

Jean de Bernard îi întinse mâna.

– Copii? Întrebă pilotul. V-au luat copiii?

– Da, răspunse Jean. I-au închis în clădirea școlii.

– Ticăloși nenorociți! Din clipa asta puteți conta și pe mine. Yankeul e șeful vostru?

– Da, răspunse Jean. Uite-l că vine.

– Să ducem lucrurile la copaci, ordonă Savage. După aceea putem să le sortăm. Trebuie să ascundem și avionul ăsta. Dar cum naiba o s-o facem? Întrebă el, întorcându-se către pilot. E mare cât un crucișător!

– Băieții de la sectorul operații s-au gândit și la asta, răspunse pilotul, din moment ce s-a stabilit că nu voi

decola imediat înapoi. Înăuntru veți găsi niște frânghii cu scripeți pentru tractare și plase pentru camuflaj.

Era cât se poate de clar că erau prea puțini pentru a urni avionul, totuși încercară. Înhamăți la frângھیile legate de trenul de aterizare. Savage, membrii echipajului și sâtenii din St. Blaize se forțară din răspuțeri, dar încărcătura era prea grea. Pilotul se oferi să pornească motoarele, dar Savage nu fu de acord.

– E un risc prea mare, spuse el. Ar putea trece cineva pe drum chiar în clipa aceea. Noi nu l-am auzi, dar el va auzi cu siguranță hurele motoarelor. Camier, adă dubița aici! Voi ceilalți, urcați armele în copaci! Și aveți grijă mare la lada de lemn, e plină cu grenade.

Camier alergă la duba lui cu sufletul la gură. Cămașa îi era udă leocă și picioarele îi tremurau. Fuseseră opriți la ieșirea din St. Blaize de o patrulă SS. Din fericire pentru el, punctul de control se afla într-o intersecție care îi permitea să susțină că mergea să facă un transport suplimentar pentru cartierul general din Anet. Ajuns în dubă, Camier simți că leșină. Se lăsă aproape fără simțuri pe volan, cu capul pe un braț și închise ochii.

Nu va uita niciodată clipele acelea când soldații îl înconjuraseră și chipul unui caporal SS se ivise brusc pe geamul deschis al mașinii. Crezuse că leșină de frică. Amintindu-și de această pățanie simți că stomacul i se întoarce pe dos. În spatele dubiței erau ascunși opt bărbați, unul peste altul. SS-istul nu avea decât să deschidă ușa din spate... Avea pregătite toate actele, precum și permisul de acces în Castelul Diane. Le întinsese caporalului, iar semiîntunericul dinaintea zorilor ascunsese chipul lui livid și sudoarea care i se scurgea în broboane pe gât.

Duba era bine cunoscută la castel. Permisul era semnat de comandantul Wehrmacht-ului din districtul Dreux, generalul Fielder, și fusese ștampilat și reștampilat cu ocazia fiecărui drum făcut la castel în săptămânile trecute. Caporalul avusese un moment de ezitare.

Camier mai găsise puterea de a vorbi, nici el nu știuse de unde:

– O să dureze ceva, bodogănisese el. Standartenführerul dorește ouă de rață la micul dejun. Am să i le aduc special de la...

Soldatii se dăduseră înapoi și-l lăsară să plece. Nici acum nu-și dădea seama ce îl făcuse să aleagă tocmai acel pretext. Ouă de rață.

Ridică capul de pe volan, trase adânc aer în pieptul care îl durea și își șterse fruntea asudată cu brațul. Apoi porni duba și, zgâlțâindu-se pe terenul accidentat, o duse încet până lângă avion.

Era un Renault vechi dinaintea războiului; șasiul zornăia tot, iar motorul protesta față de efortul la care era supus. Dar cu forța umană care trăgea frânghiile și cu duba care îl remorcasse, avionul începuse să se pună în mișcare până când, în cele din urmă, ajunsese la adăpostul câtorva copaci. Camier dădu o mână de ajutor la întinderea plaselor de camuflaj, instruit fiind de pilot. Savage ordonă să fie tăiate câteva ramuri de copaci pe care apoi le puseră pe aripi. Coada avionului se afla într-o umbră foarte deasă. Apoi se regrupară pentru a deschide cutiile cu arme și lădița de lemn pe care scria „grenade“, având desenate pe una din laturi craniul și oasele încrucișate. Toți cei de față aveau o oarecare experiență în domeniul vânătorii. Ura și groaza pentru ceea ce se putea întâmpla copiilor lor le ascuțiseră percepțiile. Măinile stângace imitară intocmai mișcările lui Savage care le prezentă modul de folosire a armelor.

Lui Jean de Bernard îi aruncă o armă încărcată la capacitatea maximă.

– Stabilește un om care să supravegheze drumul, dacă vor apărea eventuale patrule, spuse el. Și spune-i ca orice s-ar întâmpla să nu deschidă focul asupra vreunui german. Să ne anunțe doar și să fugă mâncând pământul dacă i se va părea că nemții se opresc aici.

– Dacă și-au dat seama că am aterizat, spuse pilotul, străduindu-se să pară indiferent, în cât timp ar putea ajunge aici?

– Ar fi fost deja aici, îi răspunse Jean de Bernard.

– Apropo, interveni și Savage. Faptul că sunteți în uniformă nu vă protejază cu nimic de băieții ăștia răi.

Puțin le pasă lor de Convenția de la Geneva. V-ar tortura ca pe ultimii oameni și apoi v-ar împușca. Așa că, dacă vin încoace, suiți-vă imediat în avion și plecați.

– Nu vă faceți griji în privința noastră, spuse pilotul. Am și eu ordinele mele. Știu ce am de făcut.

Uitându-se la chipul tânăr, proaspăt bărbierit, Savage se îndoi de aceasta. Curajos, vesel... englezul tipic. Avea tot atâtea șanse în fața unui soldat de rând din SS cât un copil care amenința un tigru fioros cu un pistol de jucărie.

– Bine, spuse Savage.

Soarele începea să urce pe cer, luminând orizontul. Luna se încâpățâna încă să mai atârne deasupra capetelor lor.

– Ia să vedem un pic grenadele.

Se uită la chipul lui Camier și al celorlalți opt bărbați. Păreau epuizați și totuși înverșunați. Nenorociții de ei. Fu surprins că i se face milă de ei. Pentru el, ceea ce urma nu era decât un exercițiu foarte minuțios repetat înainte, un lucru pentru care fusese antrenat. Oamenii aceștia trăiseră numai în timp de pace. Vietțile copiilor lor depindeau de deprinderea unor abilități în numai câteva minute, iar Savage trebuia să se bazeze pe acestea. Întinse mâna și scoase o grenadă.

– Ananași, spuse el. Cuiul are în el un inel. Trageți de el, dați drumul la pârgă laterală, numărați până la trei și aruncați. Am auzit o dată despre un tip care la instrucție a spus cu o grenadă ca aceasta în mână: „Dar eu nu știu să număr, domnule sergent...” Nimeni n-a putut să mai numere în câte bucăți s-a dezintegrat. Așa că țineți minte. Trageți, dați drumul la pârgă, numărați și aruncați. Știu că sunț drăguțe, dar nu stați prea mult să le admirați.

Unul dintre bărbați zâmbi: o parte a tensiunii dispăruse.

– Grenadele le vom folosi pentru locomotivă, le explică Savage. Nimeni nu aruncă așa ceva în apropierea vagonului de vite, orice s-ar întâmpla. Nu trebuie să riscăm rănirea niciunui copil. Cu două grenade aruncate

unde trebuie putem opri trenul. Și lichidați-i în primul rând pe prietenii noștri din cabina mecanicului.

– Or să folosească un mecanic din St. Blaize? întrebă Jean de Bernard.

– Prea puțin probabil, fu de părere Savage. Va fi unul obișnuit de la Paris. Nu trebuie să ne facem muștrări. Asta va fi ghinionul lui.

– Aș fuma o țigară, spuse pilotul, îndreptându-se spre Jean de Bernard. S-a făcut zi de-a binelea. Vreți și dumneavoastră una?

– Mulțumesc, îi răspunse Jean, aplecându-se peste flacăra brichetei.

– Aveți și dumneavoastră copii reținuți de nemți?

– Nu, îi răspunse contele. Ai mei au avut noroc. Au reușit să scape.

Jean își privi ceasul.

– Mai avem mult de așteptat. Abia la noapte îi scot din St. Blaize.

– La noapte?! izbucni pilotul, aruncându-și țigara. Dumnezeule, sunt dispus să aștept o oră sau poate o oră și ceva, dar până la noapte! Nu avem nici o șansă. Vom fi văzuți cu siguranță. Privește, s-a făcut deja zi!

– Au mai aterizat și alte avioane aici în ultimii doi ani, interveni Savage care între timp se apropiase de ei. Nu de tipul Hudson, dar a u fost avioane care au adus agenți. Nimeni nu a păzit vreodată acest loc și nici nu s-a gândit s-o facă. Și eu am fost parașutat tot aici. Ți s-a ordonat să aștepți. Dacă îi salvăm pe copii, ai să pleci cu ei în Anglia. Dacă nu, poți să pleci și singur. Dar nu mai devreme de noapte aceasta.

Savage se îndepărtă și-l chemă pe unul dintre săteni. Pilotul se uită în urma lui. Scoase o altă țigară și trase cu sete din ea.

– Nasoală treabă, îi spuse el lui Jean de Bernard. Yankeul tipic!

Se scotoci apoi în buzunarul combinezonului.

– Am luat cu mine și o picătură de hăutură, spuse el. Alungă frigul.

Îi întinse sticluța și lui Jean, dar acesta își scutură capul.

– Nu, mulțumesc. O să ai nevoie de ea la drumul de întoarcere. Acum ar fi mai bine să te relaxezi. Poate poți chiar să dormi un pic.

– S-ar putea, spuse tânărul englez, întinzându-și oasele. Cred că mă bag înăuntru și trag un pui de somn.

Îi zâmbi lui Jean, apoi stinse chiștocul țigării cu călcâiul.

Tânărul pilot urcă, apoi dispăru în pânțele avionului. Jean de Bernard stătea de o parte și asculta explicațiile pe care Savage le dădea în legătură cu armamentul ușor. Primiseră pistoale și pistoale mitralieră Sten. Era un bun instructor, precis și răbdător. Era o latură a caracterului pe care contele nu i-ar fi bănuțit-o. Nu putea să-l înțeleagă pe Savage: tipul acesta de om îi era complet străin. Dar el era prea european. Nici pe Louise nu reușise să o înțeleagă foarte bine.

O iubea însă. În perspectiva confruntării cu SS-ul, era convins nu numai că își iubea soția, dar și că ar putea fi ucis fără să poată face nimic. Louise îl iertase, o știa. În clipa în care o găsisese sărutându-se cu Savage ar fi vrut să-l omoare pe american. Îl privi pe Savage și-și dădu dintr-o dată seama cât de mult îl ura. Moralitatea, sensibilitatea sau etica erau lucruri prea decadente pentru a-l tulbura pe Savage. El și-o dorea pe Louise și ar fi fost în stare de orice să o știe a lui. Doar dacă, în focul bătăliei... Jean de Bernard își aruncă țigara lângă chiștocul strivit al pilotului și călcă pe ea. Savage ar fi putut prea bine să nu se bage în încurcătura asta. Copiii din St. Blaize nu erau treaba lui. El își îndeplinise misiunea. Ar fi putut să se folosească de permisul care i-a fost eliberat și să-i lase în voia soartei. Jean știa că existau oameni care ar fi procedat exact așa. Se apropie de grup și îl atinse pe Savage pe umăr.

– Lasă-mă să-ți dau și eu o mână de ajutor, spuse el.

Soarele era sus pe cer și se făcuse cald. Era șase și douăzeci și trei de minute.

*

În interiorul școlii Michelle Giffier îi grupase pe copii. Mulți dintre aceștia plângeau, chiar și dintre cei mai mari. Erau speriați și agitați. Învățătoarea se

ocupase personal de cei mici care se văicăreau, ajutată fiind de câțiva elevi mai mari. Pe aceștia i-a dus la toalete și i-a spălat cu mâna ei pe față, în speranța că această activitate de rutină îi va face să mai uite de necazul lor. Nici ea nu arăta prea bine; lacrimile îi dizolvaseră rimelul, iar buzele i se umflaseră urât. Găsi un pieptene în poșetă și începu să pună în ordine părul celor mici, aliniindu-i în fața ei. Funditele erau legate din nou, rochițele nătezite și mâinile controlate. Copiii erau cuprinși de un sentiment de falsă siguranță, emanat de tânăra femeie pe care o cunoșteau dintotdeauna.

Niciodată nu se mai uitase spre soldatul care o maltratase noaptea trecută. În locul lui se afla acum un robot ursuz, a cărui privire îi iscodea pe ea și pe copii. Avea senzația oribilă că este urmărită de o mașină. Era limpede că neamțul nu se uita la ea sau la copii că la niște ființe omenesti. Senzația era și mai înspăimântătoare decât brutalitatea nedisimulată a predecesorului lui. Învățătoarea le făcu un semn Carolinei Camier și lui Pierre Farrière.

– Scoateți cărțile, spuse ea zâmbind spre cei doi.

Cel de-al doilea elev era un băiat de nădejde și foarte voinic. Avea doisprezece ani și era cel mai mare din cinci frați. Mama lui fusese femeia ucisă cu o seară înainte în fața școlii, dar el și Michelle Giffier nu știau încă nimic.

– Din moment ce ne aflăm aici, va trebui să învățăm. Caroline, tu te ocupi de cei mici. Dă-le să deseneze ceva. Pierre, noi vom începe lecția de istorie. Ai grijă ca toți elevii să înceapă cu pagina douăzeci și șase din cartea a treia. Sfânta Ioana d'Arc. A fost întotdeauna lecția mea preferată.

Începu să citească cu glas sigur. După o jumătate de oră ușa se deschise. De ea se apropia maiorul SS. Observă ochii cu care îl urmăreau copiii pe măsură ce neamțul se apropia de catedră. Maiorul o salută.

– Madame, în douăzeci de minute va trebui să fiți gata de plecare. Strângeți toate hainele și pregătiți copiii.

– Plecăm? Întrebă Michelle Giffier albindu-se la față. Unde să plecăm? Ce vreți să spuneți?

– Veți fi duși într-un loc sigur, îi răspunse pe un ton liniștit maiorul. Nu trebuie să vă fie frică.

Cu aceeași formulă îi liniștise și pe evreii disperati, care așteptau să intre în camerele de gazare. Cu învățătoarea însă nu-i mergea. Aceasta se sprijini cu ambele mâini de catedră și spuse cu glas tare:

– Nu vom pleca în nici un loc sigur. Or îi lăsați pe copiii mei să plece la casele lor, or rămânem aici.

Buza rănită începu să-i tremure. Ura și groaza îi umpluse ochii de lacrimi care se revărsau acum pe obraji. Maiorul îi adresă un zâmbet scurt.

– Pereții exteriori ai școlii au fost îmbibați cu kerosen, spuse el. Peste o jumătate de oră voi ordona să li se dea foc. Puteti rămâne înăuntru cu copiii, dacă asta doriți. Aveți la dispoziție douăzeci de minute. Heil Hitler.

Maiorul salută ceremonios și se întoarce pe călcâie. Ajuns în soarele de afară, căscă. Ațipise pe bancheta din spate a vehiculului blindat, dar numai pentru o oră și ceva și din cauza asta era iritat. Vagonul de vite sosise și aștepta în gară. Un grup de părinți se întorsese deja în fața școlii, întărind mulțimea care rămăsese acolo peste noapte. Rugăciunile fără sfârșit îl înfuriau. Le ordonase oamenilor săi să spargă grupul care ședea în genunchi, dar aceștia se regrupaseră ceva mai încolo și astfel murmurul scăzut de voci se auzise fără încetare toată noaptea. Îl aștepta pe Standartenführer care trebuia să sosească înainte de a-i încărca pe copii în camion și a-i duce la gară. Trimisese plutonul de execuție înainte, la Chemire. Întregul plan era foarte minuțios pus la punct. Maiorul se așeză pe locul său din vehiculul blindat și începu să-și aștepte superiorul.

* * *

Louise adormise îmbrăcată. Fusese atât de epuizată încât nici nu auzise motorul mașinii care sosea. O mână o apucă de umăr și o zgâlțâi. Se trezi imediat și o zări pe Régine aplecată deasupra ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, trezește-te!

– Ce cauți aici? se holbă la ea Louise. Tărtă ordinară. ieși imediat din casa mea!

– Unde este Jean? Unde este?

– Ce te interesează? Vrei să-l părăști prietenului tău de la SS?

– Nu-mi pasă de cuvintele tale, spuse Régine. Acum nu mai contează decât să-i salvăm pe copii. Pentru asta am venit. Și vorbește mai încet. Vierken este jos, în hol.

– L-ai adus și pe el! izbucni Louise aruncându-i o privire îngrozită. Tu l-ai adus în St. Blaize. De data asta ne-ai făcut-o, nu-i așa?

Louise îi întoarse spatele, cuprinsă de disperare. Jean și Savage nu erau acolo. Dacă Vierken se interesa de ei...

– Ascultă-mă, continuă Régine apucând-o cu putere de braț. Ascultă-mă, pentru numele lui Dumnezeu! Minderi a venit la Paris și i-a adus cu el pe Paul și pe Sophie. De la el am aflat ce se întâmplă aici. Am venit să încerc să dau o mână de ajutor. Să-l conving pe Vierken. E amantul meu, dar nu mi-aș fi imaginat vreodată că e în stare să facă vreun rău unor copii.

Régine o eliberă pe Louise din strânsoare și își ascunse fața în mâini.

– Copiii nu vor fi duși în Germania, spuse ea. Le-au săpat o groapă comună în pădure. Or să-i ducă acolo în dimineața asta și or să-i omoare. Am ascultat totul la telefon. Vierken nu știe nimic.

– Nu-i duc în Germania! spuse Louise holbându-se cu ochi de fiară la chipul fetei. Vor să-i omoare...

– Ți-am spus doar, șuieră Régine. În dimineața aceasta. Vierken se duce să asiste personal la plecarea copiilor. Pentru numele lui Dumnezeu, unde e Jean? Cineva trebuie să-i organizeze pe săteni. Nu trebuie să iasă nimeni din școală!

– Jean a și pus la cale o acțiune de salvare, spuse încet Louise. El cu Roger, cu Camier și cu alții. Dar ei nu se așteptau la nimic înainte de căderea nopții. Acum se află la mai multe mile depărtare de pădurea Chemire. O, Doamne! Ce ne facem?

– Nu știu, balmăji Régine. Am considerat că trebuie să-i spun și lui Jean...

– Mă duc jos, spuse brusc Louise. Mă duc să stau chiar eu de vorbă cu Vierken. Tu ar fi mai bine să rămâi

aici. adăugă ea oprindu-se în dreptul ușii. Nu te amesteca.

Coborî scările. Se simțea calmă, dar era rece ca gheața. O groapă comună în pădure. Când intră în salon, Vierken stătea cu spatele la ea și examina o miniatură de familie pe care o scosese de pe perete.

– Domnule Standartenführer Vierken!

El se întoarse ușor pe călcăie. ținând încă miniatura în mână.

– Madame? Tocmai admiram calitatea acestei picturi. Dar unde este Régine? I-am spus să se grăbească.

– Régine e sus, răspunse Louise, îndepărtându-se de el. Știi ce aș dori să vă întreb?

– Nu, răspunse el, ridicându-și privirea de pe miniatură. De unde să știu? E vreun străbun al soțului dumneavoastră, presupun. Americanii nu pot avea rădăcini atât de îndepărtate.

– Vă implor în genunchi, spuse Louise. Dați-le drumul copiilor. Indiferent de ce rău v-a făcut acest sat, pedepsiți-i pe adulți. Împușcați cât veți dori de mulți dintre noi, dar nu-i ucideți pe nevinovați!

– Nu cred că veți rezolva ceva dacă îmi veți cădea în genunchi, spuse el pe un ton blând. Totuși, scena s-ar putea să-mi placă. De obicei nu pot refuza nimic femeilor frumoase. Cum ar fi cumnata dumneavoastră, de exemplu.

Ochii săi o cântăreau, negri de ură și dispreț.

– Nu crezi că o să se întâmple așa ceva, nu-i așa? Crezi că glumesc? Régine așa crede. Și mă surprinde pentru că înă cunoaște foarte bine. Crezi că voi puteți să omorâți germani și să ne sabotați eforturile de război și noi nu putem să vă pedepsim așa cum meritați? Data viitoare veți ști mai bine. Am să dau o lecție acestui sat.

Louise stătea cu spatele la birou.

– Trebuie să aveți și dumneavoastră copii, spuse ea. Cum puteți face așa ceva?

Vierken începu să râdă.

– Copiii mei nu au nimic în comun cu povestea asta. Ai voștri vor fi cei care vor fi recolonizați.

– Asta-i o minciună, spuse încet Louise. Știu că

înseamnă recolonizarea voastră. O să-i uciideți. Lasă jos miniatura aceea. Nu atinge nimic ce ne aparține cu mâinile tale murdare!

Vierken se întoarce pe jumătate. Delicata miniatură din secolul al XVII-lea se făcu țandări în șemineu.

– Iar acum, spuse încet Louise, or le dai drumul copiilor, or te împușc cu mâna mea.

Ținea revolverul bătrânului conte cu amândouă mâinile. Vierken nu făcu nici o mișcare.

– Te porți prosteste, spuse el. Cu vechitura aia nu vei putea face rău nimănui.

– Trimiți chiar acum vorbă să le dea drumul, continuă Louise. Afară te așteaptă o mașină. Scrie ordinul și trimite-l prin șofer la școală. Acum.

– Și după aceea? o întreabă Vierken. Mâna sa dreaptă se străcura spre tocul pistolului de pe șold.

– Să nu faci așa ceva, Adolph, spuse Régine din cadrul ușii. Louise vorbește foarte serios. O să te împuște.

Tânăra intră în încăpere. Își pieptănase părul cu multă grijă și-și rujase buzele într-o nuanță purpurie. Arăta ca un cadavru viu.

– Nu mișca! repetă ea. Fă cum ți-a spus. Trimite un bilet.

Nu se uita la Louise. Ochii ei rămăseseră ațintiți asupra lui Vierken.

– O să te împuște. Lasă copiii să plece la casele lor!

Vierken se uită când la ea, când la Louise, apoi din nou la Régine. Un zâmbet disprețuitor îi schimonosi gura.

– Vino încoace, spuse el în germană. Nu ne poate împușca pe amândoi. Fii calmă, iubita mea. Vino și ia pistolul meu.

Régine se apropie de el, apoi se întoarce cu fața spre cumnata ei.

– N-am să te las să-l ucizi, spuse ea.

– Dă-te la o parte, strigă Louise. Pleacă de lângă el! O să te folosescă drept scut!

Régine nu-i răspunse. Își înfipse mâinile în tocul de piele și scoase revolverul.

– Bravo, spuse încet Vierken. Acum așează-te între noi și dă-mi pistolul...

Régine se uită la el și-și scutură capul.

– Nu, spuse ea. Nu. M-ai mințit, Adolph.

Régine se dădu câțiva pași înapoi, cu gura neagră a țevii atîntită spre pieptul lui.

– Am auzit toată convorbirea telefonică de azi dimineață. Știu ce vreți să le faceți copiilor. Am aflat și de pādurea Chemire.

– Nu poți să-mi faci vreun rău, iubita mea, spuse Vierken. Mă iubești. Nu poți să tragi în mine.

– Trimite mesajul, spuse Régine, cu un glas tremurat. Eliberează copiii. Pentru ultima dată... Te implor...

– Du-te la dracu'! izbucni dintr-o dată Vierken. Or să fie împușcați și îngropați. Fiecare dintre ei. Dă-mi arma aia, curviștino, că te bat de-ți rup oasele!

Când se repezi spre ea, răsună prima împușcătură. Louise scoase un țipăt. Apoi urmă o a doua împușcătură și o a treia. Vierken fu aruncat pe spate, cu trupul sfărlecat de gloanțele trase de la o distanță atât de mică. Se încovrigă și se prăbuși. Régine se aplecă deasupra lui și trase în continuare toată muniția. Nu murise imediat. Se mai zvârcolise un pic, cu clăbuci de sânge la gură. Ochii săi se deschiseră larg, holbându-se în jur, apoi se încetșară.

Régine mai apăsă o dată pe trăgaci. Se mai auzi un clic nevinovat. Louise se repezi și-i smulse revolverul din mână.

– Încetează! Încetează, pentru numele lui Dumnezeu!

Régine se prăbuși în genunchi lângă el și începu să bocească:

– Adolph... Adolph... o, Doamne, Doamne.

Louise îl observă pe bătrânul servitor Jean-Pierre stînd în ușă. Acesta avea în mână o mică toporișcă pe care o foloseau la tăiatul lemnului de foc.

– Am auzit împușcături. Madame... Ce s-a întîmplat?

– Un accident, șopti Louise. Închide ușa...

– Trebuia s-o fac, spuse Régine printre lacrimi. L-am

iubit, dar a trebuit s-o fac. Nu puteam să-l las să-i ucidă pe micuți...

Își ridică privirea și-l văzu pe Jean-Pierre care se holbă îngrozit la ea.

– Or să-i împuște, spuse ea. Or să-i împuște și or să-i îngroape. Când mi-a spus asta, am tras în el.

Louise o luă în brațe.

– Mai e și șoferul de afară, spuse ea. Jean-Pierre, du-te și vezi dacă a auzit ceva.

O ridicase pe Régine și acum o ajuta să se îndrepte spre ușă. Tânăra se opuse o clipă și se uită înapoi. Nu mai avea nimic din isteria de la început, iar privirea îi era moartă.

– M-a făcut târfă, murmură ea. Credeam că mă iubește...

– Să mergem sus, o imploră Louise. Nu te mai uita la el. Dacă nu l-ai fi împușcat tu, aș fi făcut-o eu... Doamne, cât aș fi dorit să-l omor cu mâna mea!

Bătrânul apărură lângă ele în hol.

– Șoferul încă mai așteaptă lângă mașină, madame, spuse el. Nu a auzit nimic.

Zidurile castelului aveau aproape o jumătate de metru grosime.

– E adevărat? o întrebă Jean-Pierre pe Louise. Domnișoara Régine a spus adevărul? Chiar au de gând să-i ucidă pe copii?

– Da, răspunse Louise. Mă tem că da. Vor fi omorâți cu toții dacă nu voi reuși să ajung la timp la domnul conté.

Louise se duse lângă fereastră și aruncă o privire afară. Mercedesul lui Vierken strălucea în soare, iar șoferul stătea sprijinit de capotă.

– Am să pun mâna pe mașina aceea, spuse ea. E singura noastră șansă. Dar va trebui să te ocupi tu de șofer. Acolo vei găsi un revolver, îi arătă ea în direcția salonului. E încărcat. Pe șofer am să-l trimit eu înăuntru. Ai grijă să țintești bine.

– Așa am să fac, spuse bătrânul servitor. Lăsați-l pe mine, madame. Marie-Anne, vino și du-o pe mademoiselle Régine sus.

Louise coborî în fugă scările și ieși în soarele orbitor

de afară. Se duse direct la mașină. Șoferul luă poziția de drepți și salută.

– Te cheamă înăuntru, îi spuse ea.

Neamțul făcu stânga-mprejur și alergă spre intrarea principală. Louise nu mai așteptă să vadă ce se întâmplă mai departe. Deschise precipitată portiera și se strecură cât putu de repede în spatele volanului. Cheile se aflau în contact. Apăsă starterul și motorul porni imediat. O clipă mai târziu mașina tășnea pe porțile castelului și se angaja pe șoseaua care ducea la Lavallière.

CAPITOLUL 8

Pădurea Chemire era plină de păsări. În dimineața aceea, la apropierea plutonului de execuție, acestea s-au ridicat în zbor din mijlocul pădurii, tipând speriate și împrăștiindu-se care încotro. La vreo două sute de metri în interiorul pădurii, mașina de cercetare a SS-ului se opri într-un luminiș natural. În apropiere era parcat un camion. Deasupra luminișului se întindea cerul liber, iar în jur copacii uriași. Sub picioarele oamenilor pământul era moale și negru din cauza frunzelor mușcate. Echipa specială era alcătuită din cinci militari. Aceștia cărau acum mitraliera care fusese demontată în două. În mijlocul luminișului fusese săpată o groapă dreptunghiulară de vreo șase metri lungime și adâncă de vreo trei. Pământul scos dinăuntru forma o grămadă uriașă. Un grup de bărbați stăteau de vorbă, șezând pe vine și fumând. Aveau mânecile suflecate și erau murdari de pământ.

Săpatul groapei le luase trei ore. Experiența dobindită până acum îi făcea să lucreze mai repede decât groparii de meserie. Își pusese răpășile într-o grămadă ordonată și unul dintre ei fierbea cafea într-o cană metalică pusă pe foc.

Zgomotul produs de păsările speriate continuase câteva minute. În tot acest timp subofiterul SS se răstise la cei cinci oameni din subordine, dându-le ultimele ordine. Mitraliera a fost montată în fața unui fag, cu țeava atinsă spre groapa câscată în mijlocul luminișului.

Pentru plutonul de execuție era o treabă obișnuită. Astfel de gropi comune mai săpaseră în Polonia și în Rusia și în lagărele improvizate pentru prizonierii din

Răsărit și pentru evrei. Împușcaseră și îngropaseră mii de oameni de toate vârstele și sexele. Strigătele de jale ale femeilor și copiilor nu mai însemnau pentru ei nici măcar cât țipetele păsărilor a căror liniște o tulburaseră. Unii dintre ei erau căsătoriți și aveau copii; acum glumeau între ei și-și omorau timpul fumând și trâncănind. Doi dintre ei rezolvau cuvinte încrucișate. Subofiterul inspectă groapa, hotărî instalarea mitralierei, apoi se întinse la umbra unui copac. Felul în care ramurile groase filtrau razele soarelui îi provocau o mare încântare.

Calea ferată se afla la circa o jumătate de milă depărtare. Din locul acesta ar fi auzit imediat trenul. Va mai dura apoi ceva până când copiii vor străbate câmpia și vor intra în pădure, mai ales dacă printre ei erau și unii mai mici. Subofiterul închise ochii și se lăsă pradă tihnei care domnea în jur. Era o dimineață foarte calduroasă.

Unul dintre gropari îi aduse o cafea. Subofiterul se ridică în capul oaselor și-și privi ceasul. Se făcuse nouă. Copiii erau deja în întârziere. Își încheie nasturii de la tunică, își potrive boneta pe cap și se duse la liziera pădurii, de unde putea vedea mai bine calea ferată. Nici urmă de tren.

* * *

Maiorul se uită la ceas. Se afla în pragul ușii și privea afară spre mulțimea tăcută și ursuză. În spatele lui, învățătoarea și copiii erau gata de plecare. Copiii așteptau cu ghiozdanele în spate și cu cărțile în brațe; unii dintre ei mai plângeau încă. Maiorul îi auzea prin ușa închisă și asta îl irita la culme. Standartenführerul era în întârziere. Îi promisese că va fi acolo într-o oră și trecuse deja o oră și douăzeci de minute. Maiorul avusese un moment de ezitare. Trenul era gata; camionul care îi va duce pe copii la gară fusese tras lângă școală, unde era păzit de oameni înarmați ai SS-ului.

Cu cât va mai amâna plecarea, cu atât știrile despre mutarea copiilor se vor răspândi și mai mult prin tot satul. La gară se va aduna o adevărată gloată de oameni. Maiorului nu-i mirosea a bine. Avea experiență în aprecierea stării de spirit a mulțimii. Cunoștea senti-

mentul spaimei și al nehotărârii pe care le cunoscuse foarte des la cei condamnați la moarte. Recunoștea foarte ușor o atmosferă care putea degenera în revoltă. O dată răspunsese de un grup de prizonieri evrei și polonezi și în rândul acestora izbucnise o revoltă. Cu puțin înainte sesizase pe chipurile acestora înfometate și disperate o oarecare uniformitate. Aceeași înfățișare o aveau acum bărbații și femeile din fața școlii. Nu era departe clipa în care aceștia se vor năpusti asupra camionului, fără să le mai pese de soldații care vor deschide focul asupra lor. Și când te gândești că standartenführerul îi atrăsese în mod special atenția asupra necesității ca operațiunea să decurgă fără nici un incident. Maiorul luă două hotărâri. Pe prima o puse în practică imediat, intrând în clădirea școlii.

Se duse direct la Madame Giffier. O găsi cu un braț pe umerii a doi copii cu fețele scăldate în lacrimi. O salută.

— E timpul să plecăm, Madame, îi spuse el. Înainte de a ieși însă vreau să vă atenționez asupra unui lucru foarte important. Afară așteaptă un camion care vă va duce la gară. Tot acolo se află și o mulțime de oameni. La prima tentativă de salvare a copiilor oamenii mei vor deschide focul. Nu asupra civililor, ci a dumneavoastră și a copiilor. Sunt sigur, continuă el cu ușor zâmbet pe buze, că nu vă temeți pentru viața dumneavoastră, dar că în același timp nici nu doriți să fie uciși copiii pe care îi țineți în brațe. Acum aș vrea să ieșiți și să le transmiteți celor de afară ce v-am spus eu. Avertizați-i să nu se amestece în plecarea copiilor. Spuneți-le că micuții lor vor muri în momentul în care părinții vor face prima mișcare.

Maiorul deschise ușa și făcu un semn cu bastonul.

— Din clipa aceasta sunteți răspunzătoare pentru tot ce se va întâmpla, spuse el.

— Unde ne trimiteți? Spuneți-mi măcar atât înainte de a ieși.

— În Germania, răspunse maiorul. Într-un lagăr de detenție. Nimeni nu se va atinge nici de dumneata, nici de copii. Dar părinții lor trebuie pedepsiți. După un timp veți fi eliberați cu toții.

— Îmi dați cuvântul dumneavoastră de onoare?

– Bineînțeles. leșiți și faceți ce v-am spus.

Ajunsa în soarele orbitor, învățătoarea clipi de mai multe ori până se obișnuie cu lumina. Din mulțime se ridică un murmur puternic și lumea se mișcă în direcția ei, dar fu respinsă de paturile puștilor mânuite de sodați.

– Doresc să vă spun câteva cuvinte, ridică ea glasul pentru a se face auzită. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultați-mă! Peste câteva minute vom pleca de aici. Vom fi duși în Germania, dar nu vom păți nimic. Copiii sunt sănătoși și nu o să li se întâmple nimic, dar dacă veți încerca să ne stați în cale, vor fi împușcați. Nu faceți nici o mișcare, nu încercați nimic, pentru numele lui Dumnezeu.

Din mulțime se auzi un strigăt:

– Ce face Janine a mea? Pierre, Marie, sunteți bine? Philippe... Raoul...

– Ajunge, se răsti la oameni maiorul care între timp venise lângă învățătoare. Duceți-vă și scoateți-i pe copii afară!

– Sunt bine cu toții, strigă cât putu de tare Michelle Giffier. Sunt bine, stați liniștiți! Am să am grijă de ei.

Doamna Giffier se întoarce în școală. Înăuntrul copiii o așteptau aliniați cu fețele la ea, Lacrimile o orbiseră și, pentru o clipă, crezu că va leșina. Salvarea ei veni din partea Carolinei Camier care o apucă de braț.

– Nu plângeți. Madame, îi șopti fata. Nouă nu ne este frică. Vom rămâne împreună.

– Ești o fată bună, spuse Michelle Giffier.

Își duse mâna la ochi și vru să zâmbească, dar nu-i ieși decât o grimasă de durere.

Fata o strânse de mână. Pe chipul ei se citeau hotărârea și îndârjirea. Era un copil urât și semăna leit cu tatăl ei. Carolina îi aruncă o privire plină de ură maiorului.

– Copiii, li se adresă elevilor Michelle Giffier. Acum o să plecăm. Nu vă temeți, vom rămâne tot împreună. O să mergem cu trenul într-un loc în care vom rămâne câteva zile, apoi ne vom întoarce acasă. Aliniați-vă pe două rânduri și faceți întocmai ce vă spun soldații. Suntem gata, încheie ea, întorcându-se către maior.

Fusesse cea de-a doua hotărâre luată de maior

Vierken îi ordonase să-i mute pe copii. Oamenii maiorului așteptau în pădurea Chemire, iar mulțimea de afară se afla încă sub influența celor spuse de învățătoare. De așteptat nu mai putea aștepta. Spera ca în felul acesta să evite eventualele incidente.

– Bine, spuse el, apoi deschise ușa școlii. Toată lumea afară!

* * *

La o sută de metri în fața ei zări un grup de SS-iști. Îi observase și pentru o clipă frânase. Erau trei bărbați înarmați cu pistoale mitralieră și un motociclist. Stăteau pe marginea drumului și aveau misiunea de a opri pe oricine s-ar îndrepta spre St. Blaize. Din moment ce nu existau autoturisme particulare în folosință în această zonă și localnicii călătoreau numai pe jos sau pe biciclete, nu s-a considerat necesar să se blocheze drumurile care duceau spre sat. În felul acesta un singur motociclist era suficient pentru controlul întregului trafic. Louise avea foarte puțin timp de gândire la dispoziție. Prima reacție, aceea de teamă, o făcuse să încetinească. După aceea însă apăsă cu toată puterea pe accelerator. Dacă o vor urmări, probabil că o vor prinde; drumul era îngust, iar Louise nu era obișnuită cu mașina greoaie. Cu siguranță însă că nu vor urmări Mercedesul personal al standartenführerului, cu însemnele naziste fluturând pe fanion, doar dacă vor avea suficient timp să-și dea seama că la volan se afla o femeie.

Strânse volanul cu putere și apăsă pedala accelerației până la podea. În viteza cu care trecu pe lângă grupul de soldați nu reuși să vadă decât o imagine neclară din care distinse o siluetă care o saluta. La următoarea curbă a fost pe punctul de a pierde direcția. Se forță din toate puterile să îndrepte roțile și să restabilească echilibrul mașinii. Apoi încetini și-și încordă auzul. Motociclistul nu se luase după ea. Văzuseră mașina, dar pe șofer îl percepuseră la fel de neclar cum îi zărise și Louise pe ei. Contesa ridică o clipă piciorul de pe accelerație; tremura toată, iar mâinile îi erau atât de transpirate încât îi alunecau pe volan. Mai avea doar patru kilometri până la Lavallière. Din nou mări viteza.

luând cu grijă virajele de pe traseu. La un moment dat intră într-o groapă de pe drum și șocul loviturii o aruncă de pe scaun. Încercă să se gândească la castel și la Vierken pe care îl lăsase zăcând într-o baltă de sânge pe covorul din salon, la Régine care nu-și mai revenise din șoc, jelindu-și fostul iubit. Trăise un adevărat coșmar. Nu-i venea să creadă nici acum că așa ceva se putuse întâmpla. Avusese un sentiment de panică, imaginându-și că totul fusese o iluzie, că la un moment dat în timpul somnului ei de câteva ore avusese o oribilă halucinație. Reușise să-și învingă această panică. Deschise fereastra mașinii și curentul de aer o învioră puțin. Lavallière – un kilometru. Mai puțin de un kilometru. Se zărea deja centura de copaci care înconjurau câmpul deschis. După ce se căsătoriseră, Jean o adusese aici la un picnic. Își reaminti deodată mirosul ierbii și lumina pestriță de deasupra capetelor lor. Puse frână și mașina se opri. Când coborî, în jur era o liniște deplină. Începu să înainteze printre copaci. Dacă plecaseră deja... Nimic. Nici urmă de avion, nici un semn de viață. Simți o mână pe umăr. Louise se întoarse scoțând un țipăt. În fața ei, cu pușca ațintită spre ea, se afla Albert Dumois, ajutorul măcelarului din sat.

– Dumneavoastră erați?! spuse el uimit. Când am văzut mașina oprindu-se eram cât pe-acisă să trag.

– Unde e contele?

– În partea cealaltă a pădurii. Acolo, sub copacii ăia... Vedeti avionul?

Acum îl vedea, acoperit de plasele pentru camuflaj. Louise nu spuse nimic. Începu să fugă într-acolo.

Primul îl zări pe Savage; acesta o prinse în brațe și o strânse o clipă. Louise se desprinse imediat.

– Trebuie să plecați imediat la Chemire, spuse ea cu sufletul la gură, după fuga disperată. Imediat... Vor să împuște pe copii.

Între timp fusese înconjurată și de restul bărbaților. Jean de Bernard își croi drum spre ea și-i spuse calm lui Savage:

– Dă-i drumul soției mele! Louise, ce s-a-ntâmplat? Cum ai ajuns aici?

– Cu mașina lui Vierken, spuse ea. A venit la S

Blaize cu Régine. Ascultă-mă și nu-mi mai pune întrebări. Régine a aflat că nemții vor să-i ucidă pe copii în pădure. Transportul cu trenul a fost doar un pretext. O, Doamne!

Louise tăcu și Jean întinse brațele spre ea. Pentru câteva secunde ea îl prinse de mâini. Apoi se retrase și se îndreasă din nou celor de față:

– Acum nu am timp să vă povestesc ce s-a întâmplat. De dimineață îi urcau pe copii în tren. Dacă nu ajungem acolo la timp, copiii vor fi împușcați și apoi îngropați în pădurea Chemire.

– Ești sigură? Nu cumva e vreo păcăleală?

– Nu, răspunse ea. Acesta e adevărul.

– Și cum ai ajuns în posesia mașinii lui Vierken? Întrebă Savage pe un ton liniștit. El unde e acum?

– La castel. E mort. Régine l-a împușcat.

– Grozav, continuă Savage, uitându-se pe rând la chipurile celor din jur.

Pilotul englez și navigatorul său se alăturaseră și ei grupului. Nu știau decât câteva cuvinte franțuzești și nu-și dădeau seama de ce se întâmplase.

– Camier, tu și cu contele luați patru oameni și muniție. Vom folosi și Mercedesul. Cât facem până la Chemire?

– Pe drumul direct, douăzeci de minute, răspunse Jean de Bernard. Dar mai există un drum mai lung care ocolește St. Blaize și intersectează calea ferată la vreo trei kilometri mai încolo. În punctul acela se află o barieră acționată manual.

– Dar va fi controlată de nemți, izbucni Camier.

– Ce te face să crezi? îl întrebă Savage păstrându-și calmul.

Chipul primarului era contorsionat. Aveai impresia că se va prăbuși dintr-o clipă în alta.

– Nemții nu se așteaptă la nici o încercătură. Cine mănuieste de obicei bariera?

– Servard, bolborosi primarul. Servard. Un tip trecut de șaptezeci de ani. Mai tot timpul și-l petrece dormind... Dumnezeu știe cum până acum nu s-a produs acolo nici un accident... Caroline... O, Iisuse. ajută-mă!

Camier se prăbuși la pământ și-și acoperi chipul cu

mâinile. Plângea cu suspine, un plâns sinistru și înuman în agonia lui. Louise se apropie de el și-l zgâlțâi apucându-l de umeri.

– Nu mai plânge, spuse ea. Nu ajută la nimic. S-ar putea să mai ajungem la timp.

Primarul se ridică încet, ștergându-și fața cu dosul palmei.

– Iertați-mă, Madame. bolborosi el. Iertați-mă. Nu am mai putut să rezist...

– Cât facem până acolo pe drumul mai lung? întrebă Savage întorcându-se către Jean de Bernard.

Scena leșinului lui Camier nu era deloc în măsură să ridice moralul celorlalți bărbați ai căror copii primiseră și ei sentința la moarte.

– O jumătate de oră, poate patruzeci de minute. Tu cum ai reușit să ajungi până aici, Louise. Nu ai dat peste nici o patrulă pe drum?

– Una singură, un motociclist și câțiva SS-iști. Am trecut ca fulgerul printre ei și nu m-au văzut. Au crezut probabil că în mașină era Vierken.

– Atunci aceasta va fi ruta Mercedesului. Jean. tu pleci cu Camier și luați jumătate dintre oameni cu voi în dubă. Eu voi merge pe drumul mai scurt cu Mercedesul. Dacă unul dintre noi va fi oprit, celălalt tot va reuși să ajungă.

Savage scoase o țigară, o aprinse, apoi i-o întinse contelui.

– Va conduce tot Camier. Mergeți în intersecție și așteptați. Dacă ajungeți la timp și trenul oprește pentru a-i descărca pe copii, atacați. Dacă nemții au efectuat deja această operație, ne întâlnim la Chemire.

– Și dacă ajungem prea târziu? întrebă Albert Dumois, uitându-se pe rând la Savage și la conte. Dacă nu găsim morți, monsieur, ce ne facem?

Cel care îi răspunse fu Jean de Bernard.

– Atacăm și ucidem toți nemții pe care îi întâlnim pe cale, spuse el. Nimeni dintre noi nu va mai rămâne viu dar dacă se întâmplă așa ceva, nimeni dintre noi nu va mai dori să trăiască. Louise, spuse el, luând mâna soției și sărutându-i-o. Dumnezeu să te binecuvânteze pentru

trajul de care ai dat dovadă venind aici. Roagă-te
întru noi!

– Vin și eu cu voi, protestă Louise.

– Ba nu, tu nu vii. Rămâi aici cu prietenii noștri de la
iația britanică. Vă rog să aveți grijă și de ea.

– Nu vă faceți nici o problemă, îi răspunse tânărul
lot. Dar ce s-a-ntâmplat? De ce atâta panică?

– Mergem să-i eliberăm pe copii, îi explică Savage.
icâloșii vor să-i omoare. Mai acordați-ne trei ore, și
icâ nu ne întoarcem în acest timp, plecați naiba de aici.
u uitați s-o luați și pe madame de Bernard cu voi.

Nu o atinse pe Louise. O salută doar ridicând pușca
tomată.

– Acum o să plecăm, spuse el. Și o să ne întoarcem.

Rămânând lângă pilot, Louise îi urmări cu privirea
im străbătură câmpul scaldat de soare și intrară în
nbra copacilor. Câteva minute mai târziu, sunetul mo-
rului de Mercedes fu urmat de zdrângănitul incon-
ndabil al dupei lui Camier. Apoi se lăsă liniștea. Pilotul
i părea în toate apele lui. Femeia începuse să plângă,
r el nu știa ce să facă. Își aduse aminte de plosca de la
ău și i-o întinse imediat.

– Beți asta, spuse el. Vă va face să vă simțiți mai bine.
hideți, nu mai fiți necăjiți! Oricum nu puteți face nimic.

– Mulțumesc, spuse Louise, luând o înghițitură.

Whisky-ul tare o făcu să tușească. Apoi își trecu
âna peste ochi, lolosind gestul lui Albert Camier.

– Îmi pare rău, spuse ea. M-au lăsat un pic nervii.
cum mă simt mai bine.

Englezul avea un chip tânăr pe care se citea îngrijo-
rea și, brusc, lipsa lui de înțelegere o înfurie pe Louise
re se îndepărta de el.

– Sunteți americană? întrebă el, luându-se după
ntesă.

Simtea nevoia să stea de vorbă cu cineva. Era foarte
trajos în situații pe care le înțelegea, dar să aștepte timp
• trei ore în Franța ocupată de nemți în timp ce un grup
• francezi lipsiți de experiență încercau să atace forțe
e SS-ului nu era tocmai misiunea pentru care fusese
itrenat. Navigatorul și mitraliorul se aflau în avion,
împul liniștit și scaldat de razele soarelui, precum și

copacii din jur constituiau pentru el cel mai sinistru decor pe care-l văzuse vreodată.

– De unde sunteți de loc? insistă el. Cum ați ajuns aici?

– Aici trăiesc, îi răspunse Louise. Sunt căsătorită cu un francez. Ar fi trebuit să mă ia și pe mine. Nu suport această așteptare.

– E într-adevăr îngrozitor, recunosc și pilotul. Dacă apar friții, am ordin să dau foc avionului. În cazul acesta mă tem că va trebui să ne descurcăm cum vom putea.

– Pentru mine nu mai contează, spuse Louise întorcându-se spre el. Unul din marii șefi ai nemților zace mort în casa mea, împușcat de sora bărbatului meu. Suntem terminați, orice s-ar întâmpla. Și nici nu-mi pasa de nimic, în afară de salvarea copiilor. Nemții le-au săpat deja o groapă comună în pădure.

– Dumnezeuule, murmură aviatorul. Doar nu credeți așa ceva!

– Ba da, îi răspunse Louise. Pot crede orice. Îmi dați și mie o țigară?

– Nu vă faceți griji, spuse el. Totul se va termina cu bine. În două ore oamenii dumneavoastră se vor întoarce. Luați tot pachetul. Mai am o mulțime.

Louise îl văzu scoțând un revolver mic din jacheta, încercându-l și punându-l apoi la loc. Apoi se așezară amândoi pe iarbă, la umbra aripilor și începură să aștepte.

* * *

Locomotiva trimisă de la Paris era o mașină veche cu aburi, condusă de un militar german și de doi mecanici de la depou. În spate avea remorcat un singur vagon de tipul celor folosite pentru transportul vitelor. Acesta avea toți pereții din lemn vopsit cu ulei ars și ușa culisantă trasă. La intrare era postat un soldat SS cu un bici de piele în mână. Primul grup de copii urcă în vagon fără nici un ajutor: un băiețel de șapte ani a trebuit să fie ridicat de neamț până la nivelul treptei celei mai înalte. Băiatul avu un moment de ezitare și începuse să țipe, îngrozit de întunericul dinăuntru. Biciul pocni, avertizându-l pe ceilalți să se grăbească. Băiatul fu împins înăuntru.

Îl se mai auzea decât plânsul insistent. Michelle Giffier fu lăsată la urmă. Rămăsese lângă maior și privise cum rîndul patetic de copii dispăruse în gura neagră a vagonului. Ținea în brațe o fetiță de cinci ani. Brusc se întoarse către maior.

– Ați promis că nu vor păți nimic, e adevărat?

– V-am dat cuvîntul meu de onoare, răspunse maiorul. Acum grăbiți-vă pentru că suntem în întârziere și vă așteaptă o călătorie destul de lungă. Înăuntru veți găsi mâncare și apă. Heil Hitler!

Învățătoarea avea un trup firav, hainele îi erau șifonate iar părul în dezordine. Toate acestea îi aminteau maiorului de mulțimea de femei pe care le expediasse în călătorii similare. Persoanele iremediabile, ființele inferioare, evreicele care își boceau pruncii strângându-i în brațe, categoriile umane însemnate de destin pentru a fi la discreția celor puternici.

Fata urcă cele câteva trepte și intră în vagon. La un ordin al maiorului ușa vagonului fu închisă și zăvorâtă cu zgomot. Strigătele dinăuntru se auzeau acum înăbușit. Trei dintre oamenii maiorului urcară în cabina mecanicului, alăturându-se conducătorului de tren. Un altul se sui pe vagon și se ghemui lângă mitraliera montată acolo. La un semn al maiorului, trenul se puse în mișcare, scoțând un fum gros. În urma lui, încercuiți de soldați SS, oamenii care se adunaseră la gară scoaseră un strigăt de durere. Maiorul se întoarse spre ei și le spuse:

– V-ați făcut-o cu mâna voastră! Acum sper că ați plătit prețul opoziției voastre față de Reich! Întoarceți-vă la casele voastre! Împrăștiati-vă, că de nu oamenii mei vor trage!

La gară nu erau mai mult de douăzeci de bărbați și femei. Părinții sperați din jurul școlii nu avuseseră suficient timp să ajungă aici. Neputincioși, sătenii începură să se retragă. Multe femei plângeau, bărbații priveau înapoi și blestemau, câțiva amenințau cu pumnii în aer. Un soldat trase o rafală pe deasupra capetelor și aceștia se risipiră care încotro. Șeful gării fusese încuiat în biroul lui. Nemții sparseră ușa cu dispreț; bărbatul ieși împleticindu-se. SS-iștii se urcară în ordine în camioane și convoiul se puse în mișcare.

În zare, pe calea ferată, vagonul de vite se făcu nevăzut.

Grupul de bărbați de la punctul de control auziră mașina apropiindu-se. Mercedesul Standartenführerului gonia și mai tare decât trecuse pe lângă ei cu puțin timp în urmă. Soldații salutară ca niște roboți. Mașina trecu ca un bolid și subofiterul se uită uimit în urma ei.

– Cred că s-a-ntâmplat ceva, spuse el. El nu conduce niciodată așa de repede. Tu, Fritche, du-te după mașină și vezi dacă totul e în regulă.

Motociclistul și porni imediat și câteva minute mai târziu Savage auzi motorul acesteia în spatele său.

– Ne-au văzut! strigă Dumois, privind pe geamul din spate al Mercedesului. Vin după noi. Mergi mai repede!

– O să ne ajungă, spuse Savage. Deschide fereastra, repede! Fii gata, Albert, eu am să încetinesc. Lasă-l să se apropie și împușcă-l. Acum!

Semnalul roșu al frânei Mercedesului se aprinse atât de brusc, încât motociclistul abia mai avu timp să frâneze pentru a evita ciocnirea. Zări ceva sclipind la fereastra de pe partea lui și făcu o mișcare instinctivă să se ferească. Avu însă un reflex întârziat. Rafala armei lui Dumois îl nimeri din plin. Motocicleta se ridică pe o roată, apoi părăsi drumul, aruncându-l cât colo pe soldat.

– L-am nimerit, strigă exaltat Dumois. L-am nimerit!

Savage nu scoase nici un cuvânt. Apăsă acceleratorul până la podea și se angajă pe drumul din stânga ce ducea spre faimosul loc de vânatoare, pitoreasca pădure Chemire.

– Întindeți-vă puțin, mademoiselle Régine. Vă aduc imediat ceva cald să beți.

– Nu, spuse Régine.

Stătea pe marginea patului, cu mâinile încheștate în poală.

– Mă simt foarte bine, Marie-Anne. Lasă-mă singură.

– Jean-Pierre mi-a spus să stau cu dumneavoastră, se opuse bătrâna.

O știa pe Régine de când se născuse, dar acum chipul din fața ei părea al unei străine. Era palid și lipsit de culoare ca al unui mort. Ochii îi erau dilatați, buzele îi tremurau dar încetase să mai plângă.

– Ti-am spus că mă simt foarte bine. Acum du-te!

Régine rămase nemiscată câteva minute. Prima criză de isterie trecuse, lăsând-o epuizată. Vierken era mort. Trăsese în el până golise încercătorul. Când închidea ochii mai vedea încă fața bărbatului, care căpăta treptat masca hidoasă a morții, maxilarul lui căzut, mâna dusă la șold printre degetele căreia se scurgea o dâră groasă de sânge. Sângele din gură...

Cadavrul se afla poate încă jos. Conștiința pericolului îi străfulgeră brusc mintea confuză; se ridică și se îndreptă spre ușă. Fusese o mișcare instinctivă, fără o direcție precisă. Își dădu seamă că nu era în stare să coboare și să-l vadă zăcând acolo. Nu putea să-l cheme pe Jean-Pierre și să-i spună să-l ducă de acolo...

Deschise ușa și rămase o clipă nedecisă. Tatăl ei. Tatăl ei se afla în camera de sus; putea să meargă acolo și să stea cu el. Când ajunsese în camera bătrânului, acesta stătea în fotoliul său, cu o carte deschisă în poală. Când o văzu îi zâmbi. De multe ori memoria îl părăsea când vedea pe cineva, dar niciodată acest lucru nu se întâmplase în cazul fiicei sale. Întinse mâna și-i spuse:

– Intră, micuța mea! Intră!

Régine se aplecă și-l sărută, iar mâna bătrânului o apucă pe a ei, precum gheara unei păsări lipsite de puteri. Lacrimile inundară ochii fetei.

– Ce mai faci, papa? Cum ai dormit?

– Nu prea bine. Noapte trecută a fost prea mult zgomot. Vin nemții, dar să nu te temi.

– Nu mă tem, răspunse ea. Nu-ți face griji pentru mine.

– N-am să-i las să-ți facă vreun rău, spuse bătrânul conte. M-am mai luptat o dată cu ei, am s-o fac și de data aceasta...

Bătrânul îi mângâie părul cu mâini tremurânde, atenția lui trecând de la un subiect la altul. Emoția îl

tulburase, furia făcuse ca inima să-i bată cu putere în piept...

– E foarte cald aici, Régine, spuse el. Ia, te rog, pledul ăsta de pe mine.

Régine luă pledul de pe genunchii tatălui ei și-l împătură, apoi se întoarse și-l privi pe bătrân.

– Arăți palidă, draga mea, spuse el. S-a întâmplat ceva?

– Nu, îi răspunse Régine.

Pentru o clipă fusese încredințată că în camera contelui își va putea găsi un refugiu. Dar totul se reducea la o discuție între doi copii. Se apropie și-l sărută. Dragoste. Dragoste pentru fantoma bătrânului blând, care încă se mai încăpățâna să facă umbră pământului: dragostea arzătoare și chinuitoare pentru un bărbat a cărui senzualitate brutală o copleșise total. Adolph Vierken. Dacă trupul neînsuflețit al acestuia va fi descoperit, vor fi cu toții aduși în fața plutonului de execuție.

– Mai am câteva treburi de rezolvat jos, spuse ea. După aceea mă întorc să-ți citesc ceva.

– Să nu stai prea mult, spuse bătrânul. Vino repede.

Pe Jean-Pierre îl găsi în hol. Tocmai târa după el cadavrul șoferului; efortul era uriaș pentru el. Régine rămase o clipă nemișcată și privi în altă parte.

– Tu ai făcut asta?

– Da, îi răspunse bătrânul servitor. Porcul... era să-i fac țeasta țândări! Nepoțtii mei...

– Va trebui să ne descotorosim de el, spuse Régine. Și de celălalt din salon. Am să te ajut mai întâi să-l ducem pe asta.

Șoferul era un tip corpulent și le dădu mult de furcă. Régine o chemă și pe Marie-Anne. Sângele prelins din gaura din capul neamțului pătase pardoseala de piatră. Bătrâna nu părea impresionată de această priveliște. Aruncă o privire cadavrului și îl scuipă. Apoi îl prinse de un picior și începu să tragă. Nici unul dintre ei nu scotea o vorbă. Scoaterea cadavrului din casă necesita toată energia de care erau în stare. Marie-Anne găsi un cărucior folosit pentru treburile grădinii. Coordonându-și eforturile reușiră să-l pună pe neamț în cărucior.

– Pe aici, spuse Régine cu sufletul la gură. Pe cărarea aceea...

Împinseră căruciorul până în capătul grădinii unde se afla de vreo trei ani un morman de băligar și de frunze putrede. Din când în când, Fritz, ordonanța lui Minden, mai tunsese gazonul și mai făcuse ordine prin grădina de zarzavaturi, dar după izbucnirea războiului nu mai fusese angajat nici un grădinar la castelul St. Blaize. Bătrânul care îngrijea de zarzavaturi și mai plivea gazonul din fața castelului era încovoiat de reumatism.

Nici nu se putea pune problema înlăturării grămezii de gunoi. Régine și Jean-Pierre înclinară căruciorul și cadavrul se rostogoli la pământ. Apoi îl duseră în spatele mormanului, într-un loc în care nu mai putea fi văzut.

Abia trăgându-și sufletul, cu fețele inundate de transpirație, cei doi se opriră o clipă.

Régine tremura toată din cauza efortului, iar hainele i se lipiseră de trup.

– Acum, spuse ea, să-l aducem și pe celălalt. Marie-Anne, tu te duci înainte și-i acoperi fața. Nu vreau să o văd.

Vierken li se păru mai ușor. Bătrâna servitoare îi înfășurase pe față un prosop de bucătărie. Régine îl ridică pe jumătate și-l trase după ea, fără să se uite nici o clipă la cadavru. Nici nu-și dădu seama că în tot acest timp plânse, că lacrimile îi curseseră pe obraz. Nici unul dintre servitori nu spuse nimic, nici măcar între ei. Domnișoarei Régine i se întâmplase ceva îngrozitor, dar ea era stăpâna și ei îi dădeau ascultare.

În fine, cele două cadavre erau întinse unul lângă celălalt la baza mormanului de băligar.

– Și acum ce facem? bălmăji Jean-Pierre. Eu unul nu pot să sap o groapă suficient de adâncă pentru amândoi. Nu mă țin puterile.

– Nu va trebui să săpăm, spuse Régine. Din această cauză i-am și adus aici. O să-i astupăm cu pământ. Toți trei vom reuși. Dar mai întâi ar fi bine să curățăm mizeria din casă. Marie-Anne, de duci înapoi și te apuci de treabă. Jean-Pierre, du-te și adu două hârlețe. Noi rămânem aici.

– Și dacă or să vină să-i caute? întrebă bătrâna.

– Nimeni nu știa unde vor pleca în dimineata asta, îi răspunse Régine. Era așteptat la școală; probabil că încă îl mai așteaptă acolo. Doamna contesă a luat mașina. Nimic nu poate da de bănuț că a venit la St. Blaizé, în afară de mine. Numai că eu am să le spun că a plecat spre școală. Or să creadă că a fost victima unei ambuscade sau că a fost răpit. În orice caz, trebuie să ne dăm toată silința. Acum trebuie să ne îngrijoreze soarta contelui.

– Or să-l omoare, spuse Jean-Pierre. Or să ne omoare pe toți, dacă descoperă ceva.

– Nu vor descoperi nimic, spuse Régine. Ce-a fost, a fost. Acum trebuie să am grijă de tata. Du-te după hârlețe!

* * *

Duba lui Albert Camier trecea zăngănind pe drum; oamenii înghemuiți în spate erau zgâlțâți și aruncați de colo-colo. Se aflau pe un drum îngust de țară care serpuia prin câmpie până la intersecția cu calea ferată. Jean de Bernard ședea lângă Camier. Își ținea pușca automată pe genunchi, acoperită cu jacheta. Își suflecăse mânecile cămășii și își daduse jos cravata. După o curbă le apărură la orizont calea ferată, nu mai departe de o sută de metri în fața lor. Locomotiva era oprită la intersecție, slobozind un fum gros. Vagonul pentru vite era deschis. Pe acoperișul acestuia, sprijinit de mitralieră, se afla un singur soldat.

– Oprește! strigă Jean de Bernard și Camier apăsă pe frână.

Pentru o clipă rămaseră nemișcați, privind cu încordare scena dinaintea ochilor. Bătrânul care avea grijă de barieră zărise duba și acum se îndrepta încet să deschidă porțile.

– Doamne, Iisuse! gemu Camier. Am ajuns prea târziu.

– Ceilalți însă vor ajunge la timp, spuse Jean. Ei sunt cu Mercedesul și au ales și ruta mai scurtă. Pe porcii ăștia însă trebuie să-i scoatem din luptă. Am văzut trei în cabina mecanicului și unul pe acoperișul vagonului. Pornește înainte și când ajungi la intersecție oprește motorul.

SS-istul de pe acoperișul vagonului văzu duba apropiindu-se și-și reglă tirul asupra ei. Sub ochii lui, dar ascunși privirilor lui Jean și Camier, o coloană de copii înaintă încet prin câmpul ce ducea spre buza întunecată a pădurii Chemire. Era o dimineată strălucitoare; soarele îl bătea în cap pe bărbatul de pe vagon, încingând până la incandescentă părțile metalice ale armei pe care o ținea în mâini. Gulerul îl strângea prea tare, iar la marginea acestuia îi apăruse o dăra de transpirație. Își băgă un deget sub guler, iar arătătorul mâinii drepte se încovoie pe trăgaciul puștii mitralieră. Duba se zdruncină violent în contactul cu trecerea la nivel, apoi rămase nemișcată. Bătrânul de la barieră porni spre ea, târându-și picioarele și făcând semn cu mâna.

– Plecați de acolo, le strigă el. Nu aveți voie să opriți acolo. Trenul va pleca dintr-o clipă în alta.

În interiorul dubei, Jean îi șopti lui Camier:

– Dă-te jos. Pe tine te știe. Deschide capota și fă-te că meșterești ceva acolo. Am să cobor și eu la scurt timp. Să nu faci nimic. Ai grijă doar să nu-ți ridici capul.

– A, bună dimineată, îl salută Serard pe primar. Ce s-a întâmplat? Aveți probleme cu mașina?

– Rabla asta îmi face numai ne cazuri, bombăni Camier. Vreau să văd un pic ce are...

Deschise capota și se aplecă cât putu de mult înăuntru, făcându-se că meșterește ceva la motor. Auzi portiera deschizându-se și o clipă mai târziu Jean își făcu apariția lângă el.

– Am să trag în cel de pe acoperiș, îi șopti contele. Rămâi unde ești și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți ridica scăfârlia când o să încep să trag...

Apoi contele plecă. Se duse în spatele dubei și deschise una dintre uși. Bărbații înghesuți unul în altul îl priviră din întuneric.

– Grenadele, le șopti el.

Îi întinseră două grenade care dispărură rapid în buzunarele jachetei.

– Vreau și un pistol. Pușca nu o pot ascunde.

Îi dădură și pistolul care dispăru și el sub jachetă.

Când se întoarse, Jean îl găsi pe Serard sprijinit de mașină, uitându-se la motor. Din direcția trenului se auzi

un strigăt. Conducătorul de la armată, se aplecase pe geam și striga spre ei.

– Porniți o dată rabla aia! Împingeți-o!

Jean se uită spre el și ridică din umeri: SS-istul postat în spatele mitralierei era cu ochii chiar pe el. Jean își strecură mâna în buzunar și simți suprafața secționată a grenadei. Ocoli prin fața locomotivei, situându-se într-un unghi din care nu putea fi văzut, apoi, ghemuindu-se la pământ, trecu pe partea cealaltă. Scoase siguranța primei grenade, eliberă maneta și aruncă spre cabina mecanicului. În aceeași clipă, se întinse și ținti cu pistolul în direcția neamțului de pe acoperiș. Acesta nu-l observase, atenția fiindu-i atrasă de dubă. De teama de a nu rata, Jean nu ținti capul, ci trupul. Împușcătura produse o detunătură puternică și Jean se lăsă într-un genunchi. Suflul grenadei îl doborî la pământ: urmă o rafală scurtă de mitralieră, șuieratul și răpăitul metalului care biciuia aerul, însetat de moarte. În clipa aceea ușile dupei se deschiseră și bărbații dinăuntru ieșiră în fugă. Amețit, cu urechile țiuind, Jean făcu eforturi să se ridice. Deasupra lui locomotiva era cuprinsă de un fum întunecat; cabina fusese distrusă și în timp ce privea în sus, Jean văzu un braț învelit încă într-o mânecă de uniformă căzând la pământ. Pe acoperișul vagonului de vite, SS-istul stătea culcat pe mitraliera sa, încercând să țintească în jos. Jean de Bernard trase încă de două ori asupra lui. Neamțul căzu într-o parte și se rostogoli de pe acoperiș. Jean se întoarse apoi în fugă la dubă și-i strigă unuia dintre oamenii săi:

– Suie-te în cabină și vezi dacă au murit cu toții! Albert... O, Dumnezeu!

Primarul din St Blaize zăcea întins pe spate. Când neamțul muribund de pe vagon apăsase pe trăgaci, gloanțele mitralierei se împrăștiaseră peste tot în fața trenului și, instinctiv, Camier își părăsise adăpostul oferit de dubă și încercase să fugă. Fusese răpus de o rafală de gloanțe care îi străpunseseră pieptul. Serard zăcea și el ciuruit la marginea drumului, câțiva pași mai departe. Jean de Bernard îngenunche lângă Camier. Primarul deschise ochii și pentru o clipă fu conștient. Din gură i se revărsa un șuvoi de sânge.

– Caroline, spuse el sugrumat, apoi dădu ochii peste cap și muri.

– Uitați-i! Priviți într-acolo!

Cineva îl apucase pe Jean de Bernard și îl scutura. Contele privi în direcția indicată de gesturile desperate ale bărbatului.

Peste câmp se târa omida neagră, a cărei înaintare era lentă datorită copiilor mici, dar suficient de grei pentru a putea fi cărați în brațe. Cel care îi zărise primul izbucni în lacrimi.

– Am ajuns la timp... la timp... O. Doamne, draga mea copilă, o să te salvăm!

Jean de Bernard nu-și mai permitea nici un moment de ezitare. Îl lovi cu putere pe consăteanul său peste față.

– Urcă în dubă! ordonă el. Vezi dacă mai merge și dacă poți să conduci, scoate-o de pe șină și adu-o pe drum. Du-te! Acum.

Apoi se întoarse către ceilalți.

– Acolo se află copiii noștri. Se pare că au auzit împușcăturile.

Niște siluete mai mari puteau fi văzute alergând printre șirurile de copii și întreaga procesiune începu să grăbească pasul spre pădure.

– Trebuie să-i oprim! strigară în cor oamenii lui Jean.

– Așteptați! urlă la ei Jean. Rămâneți pe locurile voastre, proștilor. Nu puteți trage în ei atâta vreme cât copii sunt acolo! Păstrați-vă calmul!

Se făcu liniște. Nu se mai auzea decât pufăitul. spasmodic al locomotivei. Duba începu brusc să duduie din nou, după ce motorul fu pornit. Dădu cu spatele și, depășind calea ferată se angajă din nou pe drum.

– Am putea să-i urmărim, spuse Jean. Împrăștiati-vă și înaintați pe cât posibil cât mai jos. Pentru numele lui Dumnezeu, știu și eu că micuții voștri sunt acolo, dar încercați să nu vă pierdeți mințile. Dacă Savage a reușit să ajungă la timp, îi va întâmpina la intrarea în pădure. Dacă nu, vom încerca să-i doborâm unul câte unul. Acum împrăștiati-vă în pas alergător. Avem o groază de drum de parcurs până îi vom ajunge din urmă.

Pădurea Chemire se întindea pe o suprafață de vreo patruzeci de acri. Pe măsură ce se apropia de lizieră, Savage încetini. I se adresă lui Dumois care era încă atât de exaltat de uciderea motociclistului încât nu-i mai tăcea gura.

– Cunoști pădurea? îl întrebă Savage. Unde crezi că ar putea să-i îngroape pe copii? Mie mi se pare îngrozitor de deasă.

– Pe latura cealaltă, răspuse Dumois. La vreo sută de metri mai încolo există o potecă ce străbate pădurea prin mijloc, trecând printr-un luminiș. E locul preferat al celor ce vin pentru picnic și al îndrăgostiților. E singurul petic de pădure care nu este înțesat cu copaci. În timpul sezonului, acolo se ascund braconierii fără să le da nimeni de urmă. Ia-o pe acolo, uite cărarea.

Savage încetini și cei din mașină fură sălțați pe banchete din cauza hurducăturilor de pe druméagul dintre copaci.

– Cât de departe este luminișul? întrebă Savage.

– La vreo cinci minute de aici.

– Ne oprim aici.

Savage se dădu jos, închizând fără zgomot portiera. Micul grup îl înconjură. Până și Dumois care își ținea pușca automată foarte lejer pe umăr, i se subordona. Locul era foarte liniștit și-ți dădea sentimentul apăsător al unei amenințări iminente, întâlnit în toate pădurile seculare. Pământul era moale și verde din cauza mușchiului pufos. Urmele drumului se întindeau în fața lor, adânc întipărite în solul sfărâmițos și negru.

– Sunt undeva în fața noastră, spuse Savage. Aici se pot vedea urme de cauciucuri. Unele dintre ele par a fi ale unui camion mai mic. Din clipa aceasta nu mai facem nici un zgomot. Nemții nu se așteaptă să fie atacați, dar nici proști nu sunt. Sunt adevărați profesioniști și dacă aud ceva, nu ne vom mai putea apropia niciodată de ei. E ora zece, adăugă el după ce-și privi ceasul de la mână. Am ajuns foarte bine. Copiii nu au ajuns încă. Verificați-vă armele. Dumois, faptul că ai doborât un motociclist nu este o dovadă că ești un trăgător de elită, așa că nu trebuie să fii prea sigur de tine. Eu o iau înainte

și voi mă veți urma în șir indian. Aveți grijă pe unde mergeți și nu discutați între voi.

– De unde știm că nu i-au executat deja pe copiii?

Cel care pusese această întrebare era un bărbat corpulent, al cărui nume Savage nu reusise nicicum să-l rețină. Părea un tip aspru și morocănos. Avea niște mâini uriașe și aspre cu care strângea cu putere pușca automată. Nenorocirea îl făcuse să nu-l sufere pe străinul din fața lui.

– Asta n-o putem ști. i-o reteză Savage. Și există o singură cale să aflăm. Să mergem!

Savage își puse pușca pe umăr și porni, mergând ca o pisică, evitând crăcile uscate de pe jos, care ar fi putut trosni sub picioare. Ceilalți îl urmară. Bărbatul care îi pusese întrebarea își făcu semnul crucii și începu să mormăie ceva în barbă. Avea printre victime trei copii, doi nepoți și mai mulți verișori. Nu se mai rugase de treizeci de ani.

* * *

Subofiterul SS își instalase un post de observație la marginea pădurii. Militarul de aici a văzut trenul oprit în intersecție și copiii care coborâseră din vagonul de vite. Soldații se ridicaseră în picioare, iar mitraliorul își verificase încă o dată arma. Subofiterul aprecie că mai are timp de o țigară până când siluetele din depărtare vor ajunge la el.

Se întoarce în pădure, unde le ceru oamenilor din subordine să-i raporteze care era stadiul pregătirilor. Ordonă să se stingă focul la care făcuseră cafeaua și verifică minuțios ținuta militarilor, după ce se duse să inspecteze mitraliera. Explozia grenadei și rafalele mitralierei de pe vagon îl făcură să alerge disperat la marginea pădurii. Observă că din cabina locomotivei se ridica spre cer un șuvoi gros de fum. Avea la el un binoclu de campanie. Câteva secunde mai târziu, prin lentilele puternice văzu duba și bărbații care săreau din ea. Doi dintre ei zăceau deja morți, iar mitraliera de pe vagonul de vite atârna neputincioasă cu țeava în jos.

Îndreptă binoclul spre șirul de copii. Aceștia alergau, mânăți de la spate de trei soldați, dintre care unul îi

îndemna cu un bici în mână. În grup se afla și o femeie care înainta cu greu, având în brațe un copil. Aceasta a alunecat și imediat s-a creat un moment de confuzie totală. A fost imediat lovită și obligată să se ridice, iar copilul i-a fost smuls din brațe. Binoclul se mai concentrează o clipă asupra imaginii femeii, apoi reveni la atacatorii trenului. Aceștia se împrăștiaseră și acum alergau în urma șirului de copii. Subofiterul urlă câteva ordine; oamenii lui veniră alergând, cu armele gata de luptă.

– Trenul a fost atacat, le spuse el. Sunt cinci oameni și se îndreaptă încoace. Doi dintre voi veți ocupa poziții în spatele copacilor. N-or să reușească să-i ajungă din urmă pe ticăloșii ăia mici, dar de îndată ce se vor apropia suficient de mult, trageți în ei.

Subofiterul puse din nou binoclul la ochi. Copiii se apropiaseră la numai trei sute de metri de pădure. Se puteau auzi deja țipetele și plânsetele lor. Câțiva militari din plutonul de execuție ieșiseră din pădure pentru a vedea scena mai bine. Mitrăliorul fu primul care, în timp ce ștergea țeava armei sale cu o cârpă unsuroasă, îl zări pe Dumois strecurându-se printre copaci.

În momentul în care auzise strigătul gutural al subofiterului, Savage își dăduse seama că ceilalți eșuaseră. În clipa aceea înghețase, ascuns în spatele unui copac. Își croiseră drum prin pădure, târându-se într-o liniște perfectă, orientându-se numai după vocile care se auzeau. Acum groapa comună se afla la numai câțiva pași în fața lor. Din locul în care se aflau îl vedeau foarte clar pe mitraliorul care își curăța țeava puștii cu mișcări ritmice. Apoi Dumois făcuse mișcarea aceea necugetată, ignorând faptul că în locul acela copacii nu mai erau la fel de groși.

Rafala îl surprinse din lateral; Savage îl văzu răsucindu-se pe călcăie, cu mâinile în sus. Arma îi căzuse la câțiva metri mai încolo. Apoi scoase un țipăt îngrozitor și se prăbuși. Sângele îi țâșnea cu putere din rănilor profunde.

SS-iștii erau militari perfect instruiți. În mai puțin de câteva secunde erau cu toții adăpostii. Subofiterul se afla în spatele unui fag gros, iar mitraliorul își găsisese o poziție din care putea controla toată aria din fața sa.

Savage zări un soldat culcat la pământ, adăpostindu-se după un trunchi de fag crăpat.

Se lăsă în genunchi și ținti.

– Ieșiți cu toții! se auzi în franceză. Nu aveți nici o șansă, sunteți încercuiți! Ieșiți cu mâinile în sus!

Savage privi înapoi peste umăr și-i văzu pe trei dintre oamenii cu care venise adăpostindu-se după copaci și luând poziția de ochire. Păreau atât de stângaci în tot ce făceau! O adunătură de începători! La numai câțiva pași de ei Dumois își dădea duhul, urlând încă de durere. Savage își răsuci pușca peste umăr și le făcu semn celor trei să rămână la locurile lor. Își păstrase sângele rece care îl caracteriza în astfel de situații. Era pătruns de fiorul urii, așa cum i se întâmplase și când îl lichidase pe Brühl. Scoase din buzunar o grenadă, îi trase inelul de siguranță, apoi își dădu jos haina și o apucă într-o mână. În cealaltă mână își luă pușca.

Spuse apoi cu glas tare:

– Kamerade! Nu trageți!

Cu ambele mâini ridicate la nivelul umerilor ieși din ascunzătoarea sa. Nemții văzură un blond corpulent care în clipa când ajunsese în luminiș își aruncă arma la pământ. Subofițerul ieși din spatele copacului, cu revolverul îndreptat spre Savage. Intenția de a trage în acesta era cât se poate de clară.

– Nu trageți! Mă predau, strigă Savage.

La adăpostul hainei, degetul său apăsă maneta laterală a grenadei, care declanșa explozia în trei secunde. În clipa în care germanul apăsă pe trăgaci, Savage aruncă grenada spre locul în care se afla mitraliera.

Explozia îl dezintegră pe pușcașul mitralior și-l doborî la pământ pe subofițer. Aproape în același timp cei trei francezi se năpustiră în luminiș, trăgând nebuनेste, fără să-și mai aleagă țintele.

Fermierul mătăhălos sări peste trupul lui Savage și peste mitraliera dezmembrată și doborî SS-iști pe care îi prinsese în tirul armei sale. Un al treilea neamț îl împușcă, dar fu imediat culcat la pământ de ceilalți doi francezi. Aceștia se ascunseseră după copaci și aruncară prima grenadă în direcția groparilor care mai rămăseseră în viață, dintre care doi fuseseră răniți în timpul

schimbului de focuri. Explozia fu urmată de un cor de strigăte de durere. Cel mai tânăr dintre francezi, asistentul unui farmacist, care făcuse armata și fusese lăsat la vatră în urma unei răni la spate, strigă spre tovarășul lui după care, în copacii din jur căzu un adevărat baraj de grenade. În cele trei minute în care cei doi aruncară grenadele pădurea fu zguduită de explozii. Prin aer zburau așchii de copaci și bucăți de carne omenească. Poiană se umplu de un praf des care împiedica vederea.

Apoi nu se mai auzi nici un zgomot. Asistentul de farmacie, pe numele său Pellissier, tată a doi gemeni, ieși cu prudență de după copacul său. Din dreapta sa se auzi un geamăt de durere. Îi făcu semn tovarășului său să-l urmeze. Pellissier se îndreptă apoi spre locul de unde veneau gemetele. Dispăru o clipă în spatele unei buturugi, apoi se auzi o rafală și tânărul apărui din nou. Cei doi bărbați schimbă câteva priviri.

– Am terminat cu ei, spuse încet Pellissier. Acum nu mai e nici unul în viață.

Aruncă pușca la pământ și alergă la Savage.

Glontul subofiterului îl nimerise în piept; impactul loviturii îl doborâse la pământ cu o fracțiune de secundă înainte de explozia grenadei. Suflul acesteia îl zdruncinase. Cămașa lui avea tot pieptul pătat de sânge.

– E pe moarte, spuse cel de-al doilea bărbat. Dacă nu l-ar fi lichidat pe porcul ăla cu mitraliera...

– Nu-mi dau seama cât de gravă e rana, spuse Pellissier, care între timp deschisese cămașa lui Savage și-i tampona pieptul cu o batistă. Nu am cu ce să-l pansez. Nu te mișca, prietene, pentru numele lui Dumnezeu! Ai fost împușcat.

Savage își deschise ochii.

– Luați-i pe copii, spuse el. Nu vă mai pierdeți vremea cu mine.

Cum le vorbise în engleză, niciunul din ei nu înțelese un cuvânt. Închise din nou ochii. Pellissier își dădu jos cămașa și o rupse în fâșii. Cu acestea bandajă pieptul lui Savage, dar după câteva minute pansamentul mustea de sânge.

– Nu pot să-l ajut cu nimic, spuse el dând din cap. Nu

mai are nici un rost. Să mergem să vedem ce se întâmplă în afara pădurii.

La auzul împușcăturii, SS-iștii opriseră coloana de copii. Michelle Giffier plângea cu suspine, luându-i în brațe pe copiii care se aflau în jurul ei. Unul dintre soldați strigă la ea:

– Mai taci o dată! Tacă-ți gura, căteia, că îți rup fălcile.

Brusc, împușcăturile din pădure fură întrerupte de o serie de explozii. Copiii începură să țipe. Șeful grupul SS, un bărbat trecut de patruzeci de ani care luptase și pe frontul de Răsărit și avea gradul de caporal, zbieră la ei să se culce la pământ. Michelle alergă printre copii, trăgându-i în jos.

– Tu! o strigă caporalul. Vino aici!

O apucă de braț și o trase cu brutalitate spre el.

Între timp, zgomotul luptei din pădure se stinsese. Copiii mai plângeau încă de teamă. Caporalul privi înapoi, spre locul unde rămăsese trenul. Nu se mai vedea nici urmă de atacatori. Terenul era denivelat. Cei care asaltaseră trenul puteau foarte bine să fie la o aruncătură de băț. Avea cu el douăzeci de copii, o femeie care tremura toată și pe care o folosea drept scut uman și numai doi soldați. Trase o înjurătură și o smuci cu sălbăticie pe femeia de lângă el. Apoi își puse mâinile pâlnie și strigă:

– Camarazi! Ieșiți să vă văd. Mai sunteți acolo?

Nu primi însă nici un răspuns. Nimeni nu se arătă în liziera pădurii.

Francezii aflaseră cumva de planul lor și organizaseră un atac. După tăcerea care domnea în pădure se pare că reușiseră și acum îl așteptau pe el. În spate se aflau atacatorii trenului. Dacă ar fi să-și urmeze instinctul de moment și și-ar abandona camarazii, ar fi împușcat pentru lașitate și nerespectarea ordinelor. Disciplina militară era nemiloasă în astfel de situații. Singura soluție era să încerce să reziste cât mai mult și apoi să-și salveze propria piele. Se hotărî. Strigă spre subordonații săi și le dădu un ordin în germană:

– Începeți să-i împușcați pe ticăloșii ăștia de copii. După aceea vom încerca să fugim!

Din obligațiile profesionale ale lui Michelle Giffier făcea parte și cunoașterea a două limbi străine. Înțelegea și vorbea atât engleza, cât și germana. Neamțul o împinse la o parte și învățătoarea se prăbuși. Apoi SS-istul își apucă mitraliera sub ochii ei. Michelle scoase un țipăt sălbatic și cu o forță care depășea orice imaginație judecând după fizicul ei, se năpusti asupra lui.

Neamțul era un bărbat bine construit și puternic, instruit să reziste la eforturi fizice din cele mai istovitoare. Era capabil să doboare un bărbat dintr-o singură mișcare. Femeia turbată care îl atacă îi înfipse unghiile în față, căutându-i ochii, neamțul scăpă pușca din mână și mai trecură o clipă sau două până când acesta reuși să o dea la o parte și să o lovească năprasnic cu cotul. În clipa în care Michelle căzu, Jean de Bernard apărură brusc de după ridicătura de pământ și-l împușcă pe caporal. Copiii zăceau întinși pe pământ. Cei doi SS-ști erau în picioare. Amândoi fură lichidați înainte de a schița gestul de a trage. În ei trăseseră Pellissier și tovarășul său, care tocmai ieșiseră din pădurea de deasupra.

Pret de o clipă nimeni nu făcu nici o mișcare: Jean de Bernard rămăsese cu arma puțin înclinată spre pământ. Michelle Giffier zăcea pe o moviță, lângă cadavrul germanului. Jean se mișcă din loc, înconjurat de restul grupului său: unul dintre ei scoase un țipăt și începu să alerge. Jean de Bernard se opri în dreptul unui copilăș care ingenunchiase la pământ și plângea cu suspine. Îl ridică cu multă grijă. Era copilul lui Dumois, despre care nu aflate că era mort.

– O, o! suspină băiatul și-și aruncă brațele în jurul gâtului său.

– Gata, micuțule! îi spuse Jean cu blândețe. S-a terminat. Acum ești în siguranță. Ești salvat...

Navigatorul și mitraliorul se sfătuiau cu pilorul. Acesta veni spre Louise și-i spuse:

– Au trecut trei ore și ei nu s-au întors.

– Vă rog, îl imploră Louise, mai așteptați numai câteva minute... Or să apară. Nu puteți pleca fără ei.

– Amicul dumneavoastră e cel care a stabilit limita de

— timp. Trebuie să pornesc vechitura asta și să ne luăm tâlpășița.

Pilotul se încruntă și-și privi din nou ceasul. Louise nu înceta să supravegheze drumul, la adăpostul copacilor. În ultima oră nu trecuse nici un vehicul.

— Eu nu plec, spuse Louise. Rămân aici. Cum o să vă simțiți dacă imediat după decolare o să-i zăriți întorcându-se cu copiii?

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Am să le mai acord încă cincisprezece minute, după care decolăm. Chiar acum o să începem să dăm jos plasele de camuflaj.

— Vă mulțumesc, îi spuse Louise. Am o presimțire că vor veni.

Dădu și ea o mână de ajutor la scoaterea plaselor de camuflaj. Cele trei ore de așteptare le părură o veșnicie. Nu găsiseră nici un subiect de discuție. Așteptarea aceasta în ascunzișul de la marginea drumului fusese pentru ei o ușurare în timpul căreia se rugaseră la Dumnezeu să audă motorul Mercedesului sau al dubei. La un moment dat, o ambulanță militară trecuse ca fulgerul pe lângă Louise, provocându-i o clipă de panică. Pădurea Chémire se afla la câteva mile depărtare, mult mai aproape de St. Blaize decât aerodromul Lavallière. Nemții nu aveau nici un motiv să trimită o ambulanță pe ruta aceasta. La numai douăzeci de minute după aceasta, salvarea făcuse drum întors, dar cu viteză mult mai mică. În interiorul ei, întins pe o targă, zăcea cadavrul motociclistului. Acesta avea atât de multe răni încât plăgile provocate de gloanțele care îl doborâseră de pe motorul său nici nu fuseseră observate la prima examinare.

După ce camuflajul avionului fu înlăturat, pilotul se întoarse la Louise. Părea încurcat, dar hotărât.

— Au mai rămas cinci minute, spuse el. Am să pornesc avionul și am să vă ajut să urcați.

— Nu! protestă Louise, îndepărtându-se de el. Vreau să mă mai uit o dată...

Înainte ca englezul să o poată opri, contesa alergă din nou spre adăpostul oferit de copaci. Drumul era pustiu. Louise se sprijini de un copac și, brusc, își pierdu orice speranță. Jean, Savage, Camier și ceilalți eșuaseră.

Fuseseră probabil măcelăriți, iar copiii aruncați în groapa comună de la Chemire...

Primul care apăru la linia orizontului fu Mercedesul. Urmă un mic camion german purtând pe caroserie și pe prelata laterală din pânză însemnul Crucii de Fier, apoi o mică mașină de campanie și, în fine, hurducându-se de parcă urma să se facă dintr-o clipă în alta bucățele, dubița lui Camier. Louise alergă în șosea în timp ce în spatele ei zgomotul motoarelor ambalate ale avionului devenise asurzitor. Făcu semne disperate celor din Mercedes, nedeslușind chipul celui ce se afla la volan din cauza lacrimilor care-i inundaseră ochii. Apoi reveni cu sufletul la gură în pădure, strigându-i cu disperare pilotului să oprească. Caravana se opri în cele din urmă la adăpostul copacilor. Louise alergă într-acolo, urmată de aviator. Primul pe care îl văzu fu Jean de Bernard, în brațele căruia se aruncă.

– O, Jean, Jean! Slavă cerului! Era cât pe ce să renunț, iar avionul se pregătea de decolare...

Contele își sărută soția.

– Nu mai plânge, o liniște el. I-am adus pe toți. Și sunt teferi. Vino și tu să ne ajuți să-i dăm jos.

Copiii fură coborâți din camionul german. Alți câțiva ieșiră împleticindu-se din duba lui Camier. Bărbații care îi salvaseră își chemau pe nume fiii și fiicele. Pellissier își găsi și el cei doi gemeni și îngenunchie luându-i în brațe și vărsând lacrimi de ușurare.

– Papa...papa... se succedară strigătele celor mici la întâlnirea cu părinții salvatori.

Michelle Giffier, pe care Louise o recunoscuse cu greu din cauza vânătailor și chipului schimonosit de stare de șoc, urmărea scena ținând de mână un țănc care plângea întruna.

– Madame Giffier, ce v-au făcut? Vino aici, micuțele.

Louise încercă să-l ia în brațe pe copilăș, dar acesta se agăță cu ambele mâini de învățătoare, înfricoșat de moarte.

– Nu-ți fie frică. Slavă Domnului, toți copiii sunt teferi. Nu mai face atâta gălăgie. Ninie, acum nu ai de ce să te mai temi... O, madame, nici nu vă pot spune ce s-ar

fi putut întâmpla... În luminișul din pădure săpaseră o groapă uriașă pentru noi.

Învățătoarea se întoarse cu spatele și Louise observă că tremura toată. Deși încerca să-și păstreze calmul, se afla la un pas de o criză de isterie. Louise îi puse o mână pe umăr. O femeie mândră și încrezătoare în forțele proprii ca Michelle ar fi respins în alte împrejurări acest gest de intimitate. Acum însă izbucni în lacrimi pe umărul Louisei.

– A fost atât de îngrozitor, spuse ea. Focuri de armă... Am crezut că vom fi uciși cu toții. În ultimul moment unul dintre nemți a dat ordin să fim executați.

– Nu te mai gânde la ce a fost, îi spuse Louise. Acum ai să pleci cu copiii în Anglia, unde veți fi în siguranță până la sfârșitul războiului. Adună-i, te rog, iar noi o să-i ajutăm să urce în avion. Vino cu mine. Pilotul are la el niște whisky care o să-ți prindă bine.

Avionul ieșise deja de la adăpostul centurii de copaci.

– Copii, strigă Jean de Bernard, aliniați-vă și veniți încoace. Veți urca în avion împreună cu madame Giffier.

Sub supravegherea părinților și a învățătoarei, copiii se așezară în șir indian. Mulți dintre ei erau încă prea confuzi pentru a înțelege ce se întâmplă cu ei. Alții începură să plângă și să se opună. Lacrimile lor îi sfâșiau inima.

– Nu vreau să plec! Vreau la mami!

Un băiețel se desprinsese din rând. A trebuit să-l prindă și să-l urce cu forța în avion. Jean de Bernard veni lângă Louise.

– Savage e cel care i-a salvat. Mi-a spus Pellissier. A făcut-o cu propriul sacrificiu.

Șocul o rupse pentru o clipă de realitate. Rămase tăcută și Jean nu se atinse de ea.

– A murit?

– E pe moarte, răspunse el. A fost dorința lui să-l lăsăm acolo.

Louise se smuci de lângă el.

– Și tu l-ai lăsat?

– Nu. E în mașina de campanie. Va pleca și el cu avionul.

Louise îi întoarse spatele și începu să alerge spre cortina de copaci, în spatele căreia se afla mașina. Un bărbat, funcționar la notariatul din St. Blaizé, stătea aplecat asupra unui alt bărbat întins la pământ. Louise îl împinse la o parte. Savage zăcea cu capul pe o haină împăturită; fusese dezbrăcat de cămașă, iar bandajul îmbibat cu sânge pe care i-l făcuse Pellissier fusese înlocuit. Avea chipul palid și acoperit de o sudoare rece și-și ținea ochii închiși. Funcționarul se dădu la o parte pentru a-i face loc contesei.

– A întrebat de dumneavoastră, madame, spuse el. Tocmai vroiam să vă chem.

– Du-te de aici, îi șopti Louise. Te rog, du-te.

Apucă mâna inertă a lui Savage.

– Dumnezeule, spuse ea și lacrimile începură să curgă pe chipul bărbatului iubit.

Savage deschise ochii a căror ceață se risipi în momentul în care o recunosc.

– Am reușit, spuse el.

Louise fu nevoită să se aplece pentru a o auzi.

– Am salvat toți copiii și i-am ucis pe toți ticăloșii... Îmi retrag cuvintele despre francezi... Sunt niște tipi dați naibii...

– Nu mai vorbi, îl imploră Louise. Te rog să nu mai scoți nici un cuvânt. Stai liniștit...

– Ticălosul de neamț a ochit bine, spuse Savage schimonosindu-se de durere. Te iubesc, mă auzi?

– Da, te aud, spuse Louise, simțind strânsoarea mâinii lui.

– Încă n-am murit. Soțul ăsta al tău e un om de treabă, dar a făcut o greșeală. Trebuia să mă lase acolo...

– O să te întorci acasă, spuse Louise. Vei pleca cu avionul și vei primi o îngrijire corespunzătoare... O, iubitule, să nu mori... N-aș putea suporta o asemenea durere...

Savage păru că nu auzise. Ochii i se închiseseră din nou. Deodată, Louise simți că e strânsă cu putere de mână.

– Louise... Am să mă întorc. Să nu uiți asta.

Simți prezența lui Jean de Bernard în spatele ei. Se

întoarse spre el, ținându-l încă pe Savage de mână, pe care i-o sărută sub privirea soțului ei.

– Trebuie să-l ducem la avion.

– Aveți grijă de el, spuse ea. Încercați să vă purtați cu grijă...

Bărbații îl ridicară pe Savage pe brațe. Era inconștient și Louise nu mai reuși să-l vadă din cauza navigatorului care a întins mâinile și l-a tras în avion.

Rămase la marginea drumului, alături de micul grup de bărbați. Elicele începură să se rotească și atinseră în scurtă vreme turația maximă. Zgomotul devenise asurzitor, iar curentul de aer le răvăși hainele și părul, obligându-i să se sprijine unul de altul pentru a-și putea menține echilibrul. Părinții și copiii își făceau cu mâna. Jean de Bernard o luă pe după umeri și o ținu strâns. Avionul începu să ruleze încet pe câmp, zgâlțâindu-se pe suprafața denivelată. Deodată zgomotul creșcu în intensitate și înaintarea greoaie se transformă într-o ascensiune lină și miraculoasă către ceruri. Aparatul câștiga constant în înălțime, trecând ușor pe deasupra copacilor și continuând să urce până deveni din ce în ce mai mic, iar zgomotul motoarelor sale se transformă într-un zumzet îndepărtat.

Pret de câteva clipe, rămaseră cu toții tăcuți. Bărbații extraordinari, cu puștile lor pe umeri, reveniră la condiția lor inițială. Priveau în sus, lipsiți de consolare și pierduți fără copiii lor. Din cei zece câți porniseră din St. Blaize numai șase rămăseseră în viață. Funcționarul de la notariat își suflă nasul și, scotocind prin buzunare, scoase un pachet de țigări. Îi oferă una contelui și, după un moment de ezitare, și contesei. Louise îl refuză. Jean de Bernard trase un fum adânc. Apoi își șterse fața cu dosul palmei și-i privi pe cei din jur.

– Copiii noștri sunt în siguranță, spuse el. Indiferent care va fi soarta noastră, ei își vor trăi mai departe viața și se vor întoarce în St. Blaize după terminarea războiului. Asta contează cel mai mult.

– Și noi ce facem? întrebă Pellissier. Unde mergem acum?

– Acasă, îi răspunse Jean de Bernard. să strângem hani, hrană și tot ce ne va fi necesar pentru următoarele

câteva luni. Avem două alternative: fie să așteptăm sosirea plutonului de execuție în St. Blaize, fie să ne retragem la țară și să luptăm. Datorită britanicilor avem arme și muniție. Mai avem, pe deasupra, și camionul și mașina. S-ar putea să nu rezistăm foarte mult, dar nici n-o să ne vindem prea ușor pielea.

– Vin și eu cu dumneavoastră, spuse funcționarul, un tip blajin și meticulos, care purta ochelari cu rame metalice.

– Și eu, zise și Pellissier.

Unul câte unul, cu o singură excepție, se duseră la conte și-i strânseseră mâna. Săteanul ursuz dădu și el mâna cu contele.

– Nevastă-mea e bolnavă, spuse el. Nu pot s-o las singură. Trebuie să mă asigur că va fi îngrijită de sora ei. Dacă voi putea să rezolv această problemă, monsieur, fiți sigur că mă voi alătura și eu grupului dumneavoastră. Mai întâi însă trebuie să mă ocup de ea.

Veni apoi la Louise și dădu mâna și cu ea. Ceilalți îl urmară.

– Eu rămân aici, spuse Jean de Bernard. Voi vă întoarceți la St. Blaize cu duba și o luați și pe soția mea. Strângeți cele necesare și întoarceți-vă cât puteți de repede. Nu va trece mult și nemții vor afla ce s-a întâmplat la Chemire. În momentul în care vor vedea că ai lor nu se mai întorc, vor începe operațiunea de căutare. Avem un avans de numai o oră, maximum două.

Contele aruncă țigara, apoi se întoarse spre Louise. Rămăseseră singuri. Ceilalți se împrăștiaseră și cineva pornise duba lui Camier.

– Credeam că o să pleci cu el.

– Nu, îi răspunse Louise. Rămân aici, cu tine, cu papa și cu Régine. Copiii vor fi în siguranță la Paris. Să știi că l-am iubit și nu voi afla niciodată care-i va fi soarta.

– Știu că l-ai iubit, spuse contele. Îți mulțumesc că ai hotărât să rămâi cu mine. Numai Dumnezeu știe ce soartă ne așteaptă. Ai să te ocupi în locul meu de St. Blaize, de păpa și de Régine?

– Știi bine că da, spuse ea.

Cu ochii plini de lacrimi, Jean o prinse de mâini.

– Cel puțin, acum vei putea fi mândră de mine.

– Voi fi mereu mândră de tine. Dumnezeu să te binecuvânteze, Jean. Să te întorci la noi.

Se apropie de el și, pentru o clipă, se îmbrățișară.

– N-aș vrea să ne luăm la revedere, spuse Jean de Bernard, așa că te rog să pleci chiar acum cu ei.

Louise se desprinsese din brațele lui și alergă spre dubiță. Ușa din spate se deschise și contesa urcă. Se așeză pe băncuță cu chipul scăldat în lacrimi și refuzând să privească în urmă. Deodată simți că nu mai poate rezista. Se aplecă peste geam și căută disperată cu privirea printre copaci. Era prea târziu ca să-l mai poată vedea. În urma ei nu se mai zărea decât o umbră.

*

Nimeni nu scotea o vorbă. Paul stătea în fața semi-neului, neridicându-și privirea de la pământ. Chipul îi era încruntat. Soția lui ținea mâinile încleștate în poală și nu-și dezlipea privirea de pe Louise. Deodată, Sophie se ridică în picioare, își aruncă țigara în focul din vatră și se duse direct la mama sa. Louise își ridică privirea și simți mâna fiicei sale pe umeri.

– Bine, spuse Sophie. Acum ne-ai spus totul. Ai trecut printr-un adevărat calvar. Ați suferit cu toții.

Se aplecă și își sărută mama.

Ochii Louisei se umplură de lacrimi.

– Îți mulțumesc, draga mea. Am sperat că mă veți înțelege.

– Poate că pentru ea e mai ușor să vorbească, interveni Françoise de Bernard cu o voce crispată. Lui Sophie nu-i pasă de nimic. Ea nu are grija unei familii și a unei poziții sociale. Noi însă avem! Cum rămâne cu Paul și cu alegerile? Ce-or să născocească inamicii săi politici din toată povestea asta? Că tatăl său a fost de fapt un colaboraționist care s-a opus naziștilor numai în ultima clipă și că mătușa lui a fost amanta unui măcelar lipsit de orice sentimente umane...

Se opri brusc ducându-și mâinile la gură.

– O. Dumnezeule, parcă spuneai că i-ai îngropat în fundul grădinii?

– Da, răspunse Louise netulburată. Mă tem că acolo i-am îngropat. Sunt încă acolo.

– Dumnezeuule mare, dar e îngrozitor!

Nora Louisei se făcuse albă ca varul.

– Și ai continuat să locuiești aici știind acest lucru?!

– Să nu exagerăm! interveni și Paul de Bernard. Nu te mai gândi la ce se află în fundul grădinii. Oricum, după atâția ani, nu a mai rămas nimic din ei. Ce ne-ai povestit tu, mamă, coincide exact cu ceea ce sugera femeia aceea. Ba e chiar mai grav. Ea nu știa că ucigașul lui Vierken acela a fost chiar Régine.

– Or s-o scoată că ți-a salvat copii pentru că te-ai culcat cu el, spuse Françoise. Or să facă din povestea asta cel mai sordid lucru. Iar tu și Régine veți fi eroinele principale. Nimeni nu va crede că te-ai culcat o singură dată cu Minden, știi cum gândesc oamenii... Vom fi discreditați. Cariera lui Paul e ca și compromisă dacă se va afla cel mai neînsemnat lucru din povestea asta.

– Eu nu cred, spuse Paul. Nu ar avea nimic de câștigat dacă o vor târî pe mama prin această mocirlă. Scopul lor este acela de a îmblânzi sentința lui Minden, dovedind că a fost uman. Pe asta vor pune accentul. Restul nu va interesa justiția. Nu-ți face griji, mamă.

– Cred că încercăm să ne amăgim degeaba, fu de părere Louise. Femeia aceea m-a amenințat că va da totul în vileag la proces. Când va prezenta faptele soțului ei, va avea grijă să evedențieze și rolul meu, relația lui cu tatăl vostru și a lui Vierken cu Régine. Eu sunt convinsă că așa va face. Dacă a declarat aceste lucruri apărării, iar eu voi refuza să depun mărturie, vor face tot ce le va sta în putință să scoată în evidență eroismul fără egal al lui Minden. Prezența mea acolo, în calitate de martor, ar avea un impact nemaipomenit. Din acest motiv, nici măcar o depozitie nu-i va satisface. Va trebui să mă duc acolo și să depun mărturie.

– Nu, așa ceva nu vei face! sări de la locul ei Sophie. Nici n-ai să te apropi de acel tribunal. De unde știi ce întrebări îți vor pune când te vei afla în boxa martorilor? Poți să știi ce intenționează procuratura și ce o să iasă din povestea asta? Or să te facă praf! Iar în ceea ce te privește, Paul, dacă o lași să facă așa ceva, eu nu mai am ce discuta cu tine. Cariera ta politică ducă-se la dracu. Eu nu voi fi de acord să o sacrificăm pe mama.

– Voi fi oricum sacrificată dacă se află adevărul, le spuse Louise. Asta aş putea suporta, nu însă să ştiu că voi veţi avea de suferit şi că viitorul lui Paul va fi ruinat. Nici că renumele tatălui vostru va fi întinat. La urma urmei, a fost un erou, decorat pentru faptele sale de arme, ca membru al Rezistenţei. M-ar distruge să aud că va fi considerat un colaboraţionist. Şi să văd întinată memoria mătuşii voastre Régine... N-aş putea face aşa ceva. Am ştiut acest lucru chiar înainte de a veni aici, dar cred că am sperat că voi putea evada. Va trebui să plec în Germania.

– Nu! o întrerupse Sophie. N-am să te las s-o faci.

– Cred că ai ales o hotărâre corectă, spuse Françoise, ridicându-se în picioare şi trecându-şi braţul pe după cel al soţului ei. Paul nu ar putea niciodată să-ţi ceară acest lucru, dar ştiu cât de mult înseamnă pentru el cariera politică. Ştiu cât de mult s-a zbatut pentru St. Blaize şi că procesul acesta îl va distruge. Întreaga familie va fi făcută de ruşine. Aşa cum stau lucrurile acum, contele e considerat un erou, sora sa o eroină a Rezistenţei, ucisă în lupta împotriva naziştilor. Te rog, fii de acord ca aceste lucruri să rămână numai între noi. Du-te în Germania şi depune mărturie în favoarea celui om, altfel vom fi distruşi.

– Nu, mamă. Să n-o faci, spuse Paul. Să nu o faci de dagul meu. Am să-mi retrag candidatura. Din clipa aceea n-au decât să spună ce vor vrea. Lucrurile s-au întâmplat cu atâta timp în urmă. Dacă din povestea aceasta nu se va putea obţine un capital politic, nu se va face prea mare târâboi. În curând totul va fi dat uitării.

– M-am hotărât, le spuse Louise. Nu-mi rămâne altceva de făcut. Măine dimineaţă am s-o sun pe Ilse Minden.

Îi zâmbi fiului ei. Acesta părea încordat şi părea a se simţi vinovat. O ţinea încă de mână pe soţia lui. Gândeau amândoi la unison şi Louise nu-i condamna pentru asta. Paul îşi crease o viaţă proprie în St. Blaize. Chiar dacă ea sau Françoise nu aveau nici un merit în aceasta, nimeni nu-i putea nega soţiei lui Paul calitatea de bună tovarăşă de viaţă şi de sprijinitoare a carierei acestuia. Poate că nu o plăcea foarte mult, dar trebuia să aprecieze loialitatea

fetei față de soțul său. Îi înțelegea și șocul și dezaprobarea pe care tânăra femeie nu reușise să-ți disimuleze. Françoise crescuse în societatea postbelică și intrase prin căsătorie într-o familie cu reputație în cadrul mișcării de rezistență din timpul ultimului război mondial, fără să-și închipuie vreodată că lucrurile nu au stat întocmai cum le știa ea. În lumea convențională a lui Françoise oamenii nu preacurveau și nu ucideau și nici nu-i invitau pe nemți în patul lor, indiferent de noblețea motivului pe care îl urmăreau.

Louise își ridică privirea spre chipul fiicei sale și observă că aceasta era palidă și etala un zâmbet forțat. Și Sophie fusese șocată, deși rămăsese la fel de loială și de protectoare față de mama ei pentru a se vedea pe ea acest lucru. Deodată, Louise înțelese că dragostea sa față de Roger Savage fusese pentru Sophie considerată ca o trădare a tatălui pe care îl iubise atât de mult și, dându-și seama de acest lucru, se simțea și mai profund rănită sufletește.

– Îți mulțumesc, spuse Françoise pe un ton care dădea de înțeles că orice discuție nu mai avea rost. Eram sigură că ai să iei o decizie corectă. Acum să mergem și să mâncăm ceva.

Françoise ieși prima, îndreptându-se spre sufragerie. Masa decurse în tăcere și, imediat după ce terminară, Louise își ceru scuze și se retrase în camera ei de la etaj. Ajunsă în dreptul ușii, se întoarse și-i spuse Sophiei cu blândete:

– Vino să ne spunem noapte bună.

– Sigur, mamă.

Se iubeau nespus de mult. După cum fiica îi strânsese mâna și o sărutase pe obraji, Louise își dădu seama că această o iertase.

– Am să urc mai târziu, spuse aceasta. Dacă vei dormi, n-am să te mai deranjez. Noapte bună, draga mea. Și stai liniștită.

Când veni însă, Louise era încă trează. Dintr-o dată Sophiei i se păru că mama ei arăta mult mai tânără, cu părul despletit ca o fetiță și cu chipul ușor umbrat.

Probabil că așa arătase și pe vremea când Roger Savage locuise la castel. Fusese întotdeauna conștientă

de frumusețea mamei ei și de eleganța acesteia. De data aceasta observase surprinsă și pentru prima oară că Louise emana și multă senzualitate. O luă de mână.

– Mă bucur că ai venit; așează-te lângă mine. Suferi și ești dezamăgită, nu-i așa?

– Nu din cauza lui Minden, spuse Sophie, scoțând pachetul de Gauloise și aprinzându-și o țigară.

Fumase țigară de la țigară în tot cursul serii.

– Ai procedat foarte corect. Pe mine m-a surprins atitudinea pe care ai avut-o față de american, asta-i tot. Nu aș fi crezut vreodată că ai avut ochi pentru alt bărbat decât tata. Păreați ce-a mai reușită și mai iubitoare pereche.

– Așa am și fost, îi răspunse imediat Louise. Când s-a întors după terminarea războiului, distrus sufletește și deznădăduit, mi-am dat seama că nu am încetat niciodată să-l iubesc. Și am fost fericiți până în ziua morții lui.

– Știu, spuse Sophie. Ai făcut totul pentru el. Îmi plăcea să-l văd chipul când intrai tu în încăpere. Merita să-l vezi. Mi-am dat seama că eu nu voi putea niciodată să țin la cineva atât de mult. Poate din cauza asta nici nu mi-am dorit să mă căsătoresc până acum. Eu nu aș fi niciodată capabilă de atâta dragoste. Aș vrea să te întreb ceva, dacă nu ai nimic împotriva.

– Întrebă-mă orice vrei, îi spuse Louise cu blândețe.

– L-ai mai văzut vreodată pe Roger Savage de atunci?

– Da, îi răspunse Louise. Timp de mai multe luni l-am crezut mort. Tatăl tău lupta în rândurile Rezistenței, iar aliații înaintau vertiginos. Régine și cu mine rămăsesem aici, cu hunicul. Nu puteam să uit împrejurarea în care îl văzusem ultima oară pe Roger. Atunci aveau un presentiment că nu va scăpa cu viață. Am trecut prin clipe deosebit de grele, Sophie. Nu puteam să-l părăsesc pe tatăl tău, atâta vreme cât știam că este în pericol. Am să-ți răspund la o întrebare pe care știu că nu ai curajul să mi-o pui: nu m-am culcat niciodată cu Savage, dar l-am iubit. L-am iubit din toată inima.

– Biata de tine, spuse Sophie întinzând mâna spre mama sa. Cred că a fost îngrozitor pentru tine. Nu mai

vorbi despre acest subiect. Oricum nu mai are nici un rost.

– Câteva luni mai târziu am primit vești că trăia și că se simțea mai bine. Îl trimiseseră înapoi în Americă. Și după aceea m-am trezit cu el în St. Blaize. Poate că nu-ți mai aduci aminte, dar l-ai văzut și tu când a venit. Parcă te văd cum ai alergat în hol și m-ai strigat. El venea în urma ta. Te-am trimis în grădină. Se ținuse de cuvânt. Se întorsese să mă ia.

– Dar tu nu ai plecat, spuse Sophie, deși ai fi vrut s-o faci, nu-i așa?

– Așa este, îi răspunse Louise. Era un bărbat pe care cu greu îl puteai refuza. Când își propunea ceva, obținea. Eu însă nu m-am certat cu el, Sophie. L-am condus în salon și i l-am arătat pe tatăl tău care se odihnea în grădină în scaunul său cu roțile. M-a înțeles de ce nu pot pleca cu el. A plecat și de atunci nu am mai auzit de el. Asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă.

– Tristă poveste, spuse Sophie. Îngrozitor de tristă și pentru tine și pentru el.

– N-am regretat niciodată ce am făcut atunci. Tatăl tău era fericit și asta era cel mai important lucru pentru mine.

– Draga mea, spuse dintr-o dată Sophie. Nu te duce în Germania. Nici nu te mai gândești la Paul și la alegerile lui blestemate. Nu te lăsa la cheremul acelor oameni. Vorbesc foarte serios. Mă tem de ce ți s-ar putea întâmpla.

– N-o să mi se întâmple nimic. Am să depun mărturia mea și totul se va termina foarte repede. Și după aceea mă întorc imediat acasă.

– Am să te însoțesc, spuse Sophie. Dar mie nu-mi miroase a bine treabă asta.

* * *

Pe 3 octombrie, exact la două săptămâni după venirea Ilsei Minden în casa de pe Rue Varenne, Louise se îmbarcă în cursa de Bonn a companiei aeriene Lufthansa. Zborul avu un efect liniștitor asupra ei: spre deosebire de majoritatea femeilor care nu suportau viteza și altitudinea de zbor a turboreactoarelor, ea

fusesse relaxată și calmă în timpul călătoriei. Singurul regret pe care îl simțise în timpul călătoriei de o oră și zece minute fusesse că nu o lăsase și pe Sophie s-o însoțească. Cu cât încerca să se convingă de faptul că efectele scandalului vor fi minime, cu atât se simțea mai neliniștită. Nevasta lui Minden fusesse laconică și evazivă la telefon. Nu-i mulțumise pentru că acceptase s-o ajute. Îi transmisese doar că avocatul lui Minden o va contacta. Scrisoarea, semnată Siegfried Kopner, sosise după numai trei zile. Era plină de prietenie și curtoazie, conținând în paginile ei întreaga grațitudine pe care Îlse o omisese. Pentru o vreme, Louise își recăpătase liniștea sufletească. Paul și Françoise acceptaseră și ei tonul scrisorii. Numai Sophie rămăsese sceptică. Relația ei cu Gerard se apropia de un sfârșit lipsit de farmec; se certau tot timpul, iar Sophie arăta din ce în ce mai palidă și slăbise îngrozitor. Louise refuzase să o ia cu ea în Germania. O instalase în Rue Varenne, unde fiica ei se afla la adăpost de vizitele inoportune și de accesele de furie ale iubitului ei și-i promisese că va trimite pe cineva după ea când va începe procesul. Pe aeroportul din Bonn găsi un șofer în uniformă care aștepta cu numele ei pe o bucată de hârtie. Bărbatul se înclinase în fața ei și i se adrease într-o franceză stricată:

– Vă transmit complimentele lui Herr Kopner și vă voi conduce la hotelul dumneavoastră.

Nu se așteptase la un astfel de gest. Așa cum nu se așteptase nici la florile pe care le găsisese în camera de hotel. „Bun venit la Bonn. Siegfried Kopner.“

Hotelul Steigenberger Hof era un hotel de lux, inteligent decorat în stil modern, fără extravagante de gust. Cinase singură în sufragerie, urmărită de privirile unor oameni de afaceri care își întrerupseseră deseori conversațiile și negocierile pentru a admira eleganța și frumusețea noii venite. Se simțea singură și jenată de faptul că atrăgea atenția, mult mai stingheră într-o astfel de atmosferă decât oricând până acum de la moartea lui Jean. Ultima ei călătorie o făcuse în Mexic. Nu o deranjase cu nimic faptul că plecase singură. Dar în atmosfera luxoasă a hotelului german, Louise avusese sentimentul unei totale izolări. Mâncarea era excelentă, iar serviciul

impecabil. Mâncase foarte puțin, fără să privească în jur. Un bărbat corpulent, de vârstă mijlocie, de la masa alăturată se uita la ea fără să se ferească. La ora unsprezece, a doua zi, avea o întâlnire cu Siegfried Kopner. Acesta o anunțase că prefera să se întâlnească cu ea în biroul lui, dacă Louise nu avea nimic împotrivă.

Oamenii aceștia, curați și foarte practici în tot ce făceau îl dăduseră pe Heinz Minden, care lucrase la un proiect de ucidere în masă și care își riscase totuși viața pentru a salva doi copii pe care îi îndrăgise foarte mult. Tot aici se născuse și Adolph Vierken.

Era imposibil să-i acuze pentru asta sau să-și explice sentimentul de disconfort din ce în ce mai evident. Era poate un reflex al războiului, al anilor în care Germania însemnase pentru omenire tiranie și teamă. Poate că imaginea școlii înconjurată de soldați înarmați până în dinți și a gropii comune din pădurea Chemire, pe care se dusese să o revadă după venirea aliaților, o marcaseră definitiv. Nu-și dădea seama care era motivul, dar în seara aceea adormise foarte greu.

Dimineța următoare fusese răcoroasă și însorită: ieșise într-o scurtă plimbare, sperând că va putea admira orașul. Farmecul vechiului Oraș Universitar se erodase, deformat de clădirile moderne care se ridicaseră între timp, lipsite de frumusețe și tradiție. Pe străzi circulau mașini grațioase și scumpe, magazinele etalau un lux deosebit și niște prețuri imense. Nu găsi nimic de admirat, în afara vremii care era superbă. La zece și patruzeci de minute găsi un taxi și se îndreptă spre biroul lui Kopner situat în Hofgarten Strasse.

Acesta se afla într-un bloc de douăzeci de etaje care strălucea în razele soarelui ca un aisberg. Biroul lui Kopner era la etajul XIX. Louise urcă cu un ascensor silențios, ajungând la destinație într-o secundă și fără să aibă măcar senzația că se mișcase de pe loc.

O secretară drăguță și elegantă o conduse într-un salon de așteptare. Încăperea era mobilată într-un stil modern, iar pe unul din pereți atârna un superb tablou de Klee. Louise își aprinse o țigară și începu să aștepte. Își propusese cu orice chip să nu dea nici un semn de nervozitate.

Ceasul ei îi arăta că ajunsese cu trei minute înainte. La unsprezece fix, secretara intră, îi zâmbi și-i spuse:

– Urmați-mă, vă rog. Herr Knoper vă așteaptă.

Era un bărbat înalt, cu un păr blond care începuse să se rărească și cu ochi albaștri, îmbrăcat sobru, dar cu haine scumpe. Când își strânsesă mâna, Louise simți un miros puternic de apă de toaletă. Bărbatul nu făcu nici o tentativă de a-și disimula admirația. Îi sărută mâna și făcu o ușoară reverență.

– E o mare plăcere pentru mine, doamnă contesă. Vă rog să luați loc aici. Doriți o țigară?

Louise servi o țigară din frumoasa cutie de aluminiu și Knoper fu imediat lângă ea cu o bricheta aprinsă. Mirosul acelei ape de toaletă sau after shave era omniprezent.

– Sunt încântat să vă cunosc, spuse Siegfried Kopner.

Era foarte încrezător în farmecul propriu, de care abuza la maximum. O găsea deosebit de atrăgătoare pe americană. Avea o adevărată slăbiciune pentru picioarele lungi, iar ale Louisei erau foarte frumoase, întrezărindu-se vag pe sub rochia de mătase. O privi și-i zâmbi. Nu e de mirare că Minden își pierduse capul în fața acestei femei. Dacă acum arăta așa de bine, cum o fi arătat oare cu atâția ani în urmă...

– Vă mulțumesc pentru primirea de la aeroport, spuse Louise. Și pentru flori. A fost foarte drăguț din partea dumneavoastră.

– Sper să vă simțiți bine în hotelul pe care l-am ales pentru dumneavoastră.

– Da, e un hotel foarte drăguț.

– Am aici toate datele pentru apărarea inculpatului, spuse Kopner, lăsându-și mâna pe un dosar gros învelit în pânză. Am fost ieri pe la Heinz Minden și l-am anunțat că veți veni. A fost foarte fericit.

– Intenționez să-l ajut, dacă voi avea cu ce, spuse Louise. Puteți să-mi spuneți și mie în ce anume constă acuzația?

– Desigur. Este acuzat de crime împotriva umanității, imputându-i-se faptul că a lucrat la fabricarea unui gaz cu efect asupra sistemului nervos, o armă interzisă de Convenția de la Geneva. Din nefericire, în primele faze

ale testării formulei s-au făcut experimente asupra unor deținuți politici, dar clientul meu a fost implicat ulterior în această poveste. Altfel, mă tem că nu aș fi putut face nimic pentru a-l apăra.

– Așa este, spuse Louise, venindu-i brusc în minte imaginea unei femei care ținea în brațe un copil ce se stingea în convulsii îngrozitoare. Nu ați mai fi putut să-l apărați într-o astfel de situație.

– Credeți-mă, madame de Bernard, că nici n-aș fi încercat s-o fac. Vă asigur că urâsc din tot sufletul crimele comise de naști. Am acceptat cazul lui Heinz Minden numai pentru că știu că este un om cinstit care a fost dezorientat într-o anumită perioadă a vieții sale. Vă rog să mă credeți.

– Îmi pare rău pentru el, spuse Louise. N-a fost un om rău. Herr Kopner. Avea sentimente omenști, ceea ce nu se putea spune despre majoritatea celorlalți.

– Vă referiți la Adolph Vierken? întrebă Kopner cu un zâmbet ușor pe buze. Acela era un monstru, un psihopat. Astfel de indivizi există în toate țările lumii, dar Germania a avut nesansa să fie guvernată de cel mai nebun dintre toți. Trebuie să recunosc faptul că povestea doamnei Minden e un pic cam dificil de crezut. Aveți ceva împotriva dacă am să vă pun câteva întrebări?

– Nu, dacă asta va ajuta la ceva.

– Pentru a pregăti mărturia dumneavoastră, madame, trebuie să am o imagine clară a celor petrecute atunci. Atunci nu voi mai avea nici o surpriză din partea procuraturii. Pot să vă pun o întrebare foarte personală? Heinz Minden era îndrăgostit de dumneavoastră?

– Da, îi răspunse calm Louise. Era îndrăgostit de mine.

Kopner își dresă glasul.

– Soția lui pretinde că ați avut chiar o legătură amoroasă cu el. E adevărat?

– A făcut o singură dată amor cu mine. Asta-i tot.

– Înțeleg, spuse Kopner, dregându-și din nou glasul.

Avocatul se ridică pe jumătate de la biroul său, întinzându-i contesei caseta cu țigări. Louise îl refuză.

– Pot să vă întreb cum s-a întâmplat.

– Prefer să nu discut acest subiect. Nu are nici o legătură cu cazul dumneavoastră.

– Înțeleg, fu el de acord.

Expresia de simpatie nu-i părăsise niciodată chipul. O privea cu precauție, chiar cu respect. O singură noapte. Nu dorea să-i dea detalii. Putea să refuze un răspuns acum, dar când se vor afla în fața curții...

– Și cumnata dumneavoastră, Régine de Bernard, parcă a fost ucisă luptând în rândurile Rezistenței, nu-i așa?

– Da, îi răspunse Louise. Era omul de legătură al grupului condus de soțul meu. A fost oprită de o patrulă, undeva în afara orașului Chartres. Pentru că a încercat să fugă, a fost împușcată.

– Cu toate acestea, dacă ne luăm după aserțiunile doamnei Minden, cumnata dumneavoastră a fost nu numai amanta lui Adolph Vierken, dar l-a și iubit pe acesta. E adevărat? Va trebui să vă pun aceste întrebări, madame, pentru că nu am la dispoziție decât afirmațiile doamnei Minden, și acestea la mână a doua, auzite de la soțul ei. El refuză să discute aceste aspecte chiar și cu mine. Trebuie să fiu sigur că femeia lui nu exagerează.

– Nu exagerează, îi răspunse Louise. E perfect adevărat. După dispariția lui Vierken și după ce Régine a descoperit ce plănuise acesta în legătură cu copiii, cumnata mea și-a schimbat radical atitudinea și a devenit o bună patrioată.

– Povestea aceasta a dispariției lui Vierken m-a fascinat întotdeauna, spuse Kopner, ca din întâmplare. Dar cei din Rezistență se pare că știau foarte bine cum să-și ascundă victimele.

Cuvântul „victime” sună pentru Louise ca un avertisment. Se uită în ochii albaștri ai bărbatului din fața sa, dar nu văzu în ei decât prietenie și bune intenții.

– Eu nu l-aș numi pe Adolph Vierken o victimă.

Kopner avu brusc o revelație. Sarcina lui era foarte grea. Femeia aceasta trebuia tratată cu cea mai mare grijă. Era prea inteligentă și nu se temea să spună ceea ce gândea. Nu era obișnuit cu replici atât de spontane și de tăioase și sub pielea sa îngrijit rasă apăru o ușoară nuanță de roșu.

– A fost o alegere neinspirată a cuvântului, spuse el. Engleza mea nu este atât de bună cum mi-aș dori. Care era relația dintre Heinz Minden și ceilalți membri ai familiei dumneavoastră? De exemplu, se înțelegea bine cu soțul dumneavoastră?

– Se înțelegeau chiar foarte bine, spuse Louise, scoțând o țigară din caseta de aluminiu și aprinzând-o înainte ca el să-i ofere foc. Într-o perioadă în care totul era raționalizat, a dat dovadă de multă generozitate față de noi. Era un tip prietenos, care nu se amesteca cu nimic în viețile noastre. Soțul meu l-a plăcut foarte mult. Lui Minden îi plăcea să se joace cu copiii mei și își petrecea multe clipe alături de socrul meu, imobilizat la pat din cauza bătrâneții, invalid și în pragul senilității. Toată familia îl simpatiza pe Heinz Minden.

Da, gândea Kopner, urmărind-o cu privirea, toată familia în afară de tine. Tie ți-a fost antipatic, și asta se vede după cum vorbești despre el. Încerci să dai impresia că îți pare rău de el și că ești imparțială. Dar tu l-ai urât; te-ai folosit de dragostea lui pentru tine, și pentru această dragoste el și-a primejduit viața ca să-ți salveze copiii...

– Credeți că ar putea fi descris ca un nazist tipic? Știți genul acela de oameni, aroganți și lăudaroși...

– Nu, niciodată. El era un om liniștit, dornic să fie prieten cu toată lumea.

– Bun, spuse Kopner. Excelent. Și veți spune aceste lucruri și în sala tribunalului? Veți spune despre el aceleași vorbe pe care mi le-ați spus mie acum?

– Dacă doriți s-o fac, am să le spun. Pentru că este adevărul adevărat. Așa a fost Heinz Minden.

– Soțul dumneavoastră când a murit, madame?

– Acum zece ani. De ce mă întrebați?

– Doar pentru a completa dosarul meu, spuse Kopner. Am înțeles că a fost un bărbat foarte curajos și că a primit ordine înalte pentru faptele sale, așa este?

– Da. A fost împușcat în spate în timpul unui schimb de focuri cu o patrulă germană și și-a petrecut restul vieții într-un scaun cu rotile.

– Heinz Minden nutrea un respect deosebit față de el, spuse Kopner. I-a povestit deseori soției lui despre răposatul conte, descriindu-i-l ca pe un adept al păcii.

– Așa a și fost, spuse Louise. A sperat mereu să găsească o soluție rezonabilă la orice problemă. Ura războiul și irosirea vieților omenеști.

– Deci numai acțiunea plănuită de SS împotriva copiilor l-a făcut să-și schimbe atitudinea?

– Da. Așa este. Această acțiune a schimbat peste noapte viața tuturor sătenilor.

– Peste noapte, repetă el. Normal. O crimă de nedescris. E aproape incredibil că niște concetățeni de-ai mei au putut face așa ceva. Să omoare copii... Doamnă de Bernard, aș dori să vă spun ceva.

Spunând acestea, Kopner se ridică în picioare un pic cam teatral, de parcă s-ar fi aflat în fața unui public.

– Consider că e minunat din partea dumneavoastră că ați acceptat să veniți și să depuneți mărturie în favoarea unui german după toate cele petrecute în St. Blaize en Yvelines. Este o dovadă de mare generozitate din partea dumneavoastră.

– Îi sunt datoare, spuse încet Louise. Nu am vrut să vin, pentru a nu mai aduce la suprafață rănille trecutului. Dar Minden merită să fie judecat și pentru faptele bune pe care le-a săvârșit. Aș dori să clarificăm totuși un singur punct, Herr Kopner. Mărturia mea va consta numai în a povesti cum a scos copiii mei din școală și i-a dus la baroneasa de Cizalle, la Paris? Altceva nu vă mai trebui menționat?

– Nimic altceva, spuse Kopner. Veți fi întrebată numai în legătură cu acele aspecte și nimic mai mult. Toate celelalte lucruri despre care am discutat acum sunt lipsite de relevanță pentru proces. Vă asigur de acest lucru.

Kopner apăsă butonul interfonului și spuse ceva în germană. O voce de femeie îi răspunse:

– V-am comandat un taxi, spuse el. Vă așteaptă la ușa de la intrare.

– Nu era nevoie, protestă Louise, care nu mai avea nici un chef să rămână cu el de dragul de a face conversație. Știu că sunteți îngrozitor de ocupat. Nu vă deranjați pentru mine.

– Este plăcerea mea.

O luă de cot și o conduse în hol. Același ascensor

silentios îi duse într-o clipă la parter, iar acolo, tras la scară, aștepta un taxi. Kopner luă mâna Louise și o sărută.

– Ar mai fi ceva, spuse el. Sunteți pregătită să vă întâlniți cu Heinz Minden înaintea procesului? Pot obține aprobarea să-i faceți o vizită.

Louise avu un moment de ezitare. Ideea de a merge într-o închisoare pentru a vedea un bărbat care la ora aceasta trebuie să fi fost un bătrân o îngrozea. Kopner o privea de parcă aștepta un răspuns pozitiv.

Contrar sentimentelor sale Louise îi răspunse:

– Dacă aceasta va ajuta la ceva, deși aș prefera să nu...

– Vă mulțumesc, spuse el repede. Eu cred că o să-l ajute. Am să aranjez o vizită și am să vă anunț mai târziu ora. Poate în seara asta, pe la opt?

– E bine, spuse Louise, apoi urcă în taxi. Sunteți amabil să-i spuneți șoferului să mă ducă la hotel.

Kopner închise portiera, făcu o scurtă reverență, apoi i se adresă răspicat șoferului. După ce mașina se puse în mișcare, îi mai făcu o vreme cu mână, apoi dispăru înapoi în clădire. Louise știa, fără să-și dea seama de ce, că, acceptând să se întâlnească cu Minden înainte de proces făcuse o primă greșală.

La douăsprezece și jumătate Siegfried Kopner plecă de la birou. Folosise un taxi, în locul Mercedesului cu șofer, care îi stătea la dispoziție în garajul subteran al clădirii.

Hotărâse să o lase pe contesă să găsească singură locul întâlnirii pe care i-o dăduse. Același subterfugiu al țigărilor ieftine îl obligase să nu o lase să-și cheltuiască banii pe taxi. Primirea de la aeroport și florile din camera de hotel au făcut fără îndoială o impresie bună. Motivul pentru care el nu folosisse mașina personală era însă altul; nu vroia să știe nimeni încotro se ducea. Șoferii vorbeau, la fel ca și secretarele. Întâlnirea lui era cât se poate de confidențială. La ora unu ajunsese în fața unei case din Venusberg, un cartier rezidențial, cu clădiri și cu grădini spațioase și luxoase. Păși grăbit pe treptele unei case din piatră, construită recent, și dispăru înăuntru. Nimeni nu-l zărise intrând. Era ora prânzului, când

compatrioții săi nu mai aveau decât grija mâncării. Mesele în Germania reprezentau un ritual foarte serios. Aproape că era mai important să te bucuri de mâncare decât de viață.

Casa era mobilată încărcat, cu piese din mahon sculptat și cu tablouri lipsite de gust. În hol trona un grup ecvestru din bronz masiv. Fu condus în bibliotecă de către un valet care nu-l întrebase cum se numește. Un bărbat subțire, cu păr alb și cu un chip mândru se ridică din fotoliul său și-i veni în întâmpinare. Cei doi dădură mâna. Kopner era sobru și deferent. Amfitrionul său îl ținu o clipă sau două în picioare. Schimbară câteva fraze despre starea vremii, respectând convenția de a nu trece la subiectul discuției imediat. Apoi bărbatul mai vârstnic îl invită să ia loc.

– O să bem un pic de vin, spuse el. Peste un sfert de oră mâncăm. Din păcate soția și copiii mei nu sunt acasă.

Kopner, care nu se așteptase de altfel la altceva, își exprimă regretul. Omul la care venise în vizită era unul din cei mai influenți politicieni din Bonn.

– Ei, bine, Herr Kopner, spuse el. Ce s-a întâmplat azi dimineață?

– Am avut o discuție foarte utilă cu doamna, răspunse Kopner.

– Și ce impresie crezi că va face la proces?

– Exact cea pe care o dorim. E deosebit de atrăgătoare și are o fire echilibrată. Contrastul dintre ea și Minden trebuie să întărească cauza noastră. A recunoscut că au fost amănți. A recunoscut, de asemenea, că sora soțului ei a fost amantea unui comandant SS. L-a descris pe soțul ei, eroul Rezistenței, ca pe un om care a urât dintotdeauna războiul și a căutat orice compromis posibil.

– Asta-i un lucru foarte încurajator, spuse bătrânul.

Gazda turnase un pahar de Riesling pentru Kopner și unul ceva mai mare pentru el. Apoi sorbi, foarte satisfăcut de calitatea băuturii.

– Sper să nu bănuiască ce curs va lua întreaga poveste.

– Sunt convins că nu bănuiește nimic. Ne-am despărțit în cei mai amicali termeni și a acceptat să-l vadă

pe Minden. Voi aranja o vizită chiar pentru mâine dimineată. La început nu a vrut să meargă, dar până la urmă am convins-o.

– Și crezi că e înțelept?

– Cred că ziarele vor face o chestie foarte interesantă din asta, spuse Kopner. La urma urmei, e vorba de un om acuzat de comiterea unor crime de război și pe care îl vizitează în închisoare o franțuzoaică pe care a iubit-o în timpul războiului. O damă bogată și cu renume, dispusă să vină la proces și să depună mărturie în favoarea lui. Numai acest eveniment va fi suficient să înlătore imaginea pe care opinia publică și-a făcut-o despre criminalul nazist.

– Sper că nu vei aduce și presa de scandal. În etapa în care ne aflăm trebuie să eliminăm senzaționalul.

– Vor veni cei de la *Frankfurter Allgemeine Zeitung*. Un ziar foarte respectabil. Vor fi prezenți, desigur, și reprezentanți ai presei străine.

– Abia aștept să citesc a doua zi.

Un zâmbet zăbovi o clipă pe buzele bătrânului, apoi dispăru.

– Am mare încredere în abilitatea dumneitale, Herr Kopner. Dacă veți reuși să manevrați acest caz așa cum dorește partidul nostru, viitorul dumneavoastră va fi asigurat. Aveți cuvântul meu de onoare.

Kopner făcu o mică reverență, deși îi venise destul de greu din poziția șezând.

– Singura mea dorință este aceea de a-mi servi patria, spuse el. Am suferit toată viața din cauza rușinii și a reproșurilor, dar am refuzat să neg mândria de a fi german. Consider că a sosit timpul ca cele petrecute în timpul războiului să fie percepute în perspectiva lor adevărată. Hărțuirea unor oameni pe motiv că și-au făcut datoria apărându-și țara trebuie să înceteze. Dacă vom reuși să obținem achitarea lui Heinz Minden sau suspendarea sentinței, vom reuși să punem definitiv capăt acestor procese. Și, în același timp, vom da o lovitură politică celor care le susțin. A sosit timpul să nu ne mai ascundem de propriul trecut și să ne mai târâm umili în fața celorlalți. Ceea ce s-a întâmplat la St. Blaize en Yvelines a fost o operațiune militară, o așa numită

atrocitate care nici măcar nu s-a produs și germanii sunt puși la zid în timp ce oamenii care au colaborat cu ei și le-au cântat în strună sunt considerați eroi. Când procesul acesta se va încheia nu va mai rămâne nici o urmă de erou. Va fi suficient să o conving pe madame de Bernard să intre în boxa martorilor.

– Asta așteptăm și noi, dragă Herr Kopner, spuse calm bătrânul. Acum să mergem la masă.

* * *

Penitenciarul din Bonn era o clădire cenușie din piatră, situată în zona veche a orașului. Accesul se făcea prin porți acționate electric, iar paza era asigurată de oameni înarmați. Kopner o luase pe Louise de la hotel la ora nouă și pe timpul scurtului drum îi explicase că îl va găsi pe Minden foarte schimbat. Contesa se simțea jenată și stingheră de tonul exagerat de simpatie din glasul lui. Parcă o pregătea pentru o întâlnire care, prin natura ei, trebuia să fie una foarte dureroasă. Fără să o spună pe față, Kopner îi transmitea impresia că relația ei cu Minden fusese mult mai de lungă durată decât episodul descris de ea. Neliniștea Louisei se transformase în spaimă în clipa în care pătrunseră pe poarta închisorii. Kopner fiind imediat recunoscut și lăsat să treacă. În incinta închisorii, contesa văzu și mai multe porți acționate electric, și mai mulți bărbați cu chipuri dure și cu uniforme verzi care îi aminteau atât de bine de cei pe care îi cunoscuse cu atâția ani în urmă. Ajunseră în cele din urmă într-o încăpere mică, cu o masă și două scaune și iluminată cu neon. Pereții erau vopsiți într-un albastru murdar care producea un efect înfiorător și metalic.

– Ce loc îngrozitor! De când este închis aici?

– De doi ani, îi răspunse Kopner cu imperturbabilul său zâmbet pe buze.

Louisei îi trecu brusc prin minte că pentru acest bărbat ferchezuit și cultivat nu exista nici o ofensă în această cușcă de piatră în care erau închiși concetățenii săi.

Un gardian le deschise ușa. Urmă o scurtă discuție între acesta și Kopner care reveni după câteva minute cu un al treilea scaun.

– Luați loc, o invită Siegfried Kopner. Îl vor aduce imediat. Mă tem că aici fumatul este interzis.

Pe perete atârna un afiș în caractere gotice, iar interzicerea fumatului era numai una din prohibițiile înscrise acolo.

Louise se așează pe scaunul dur, din lemn. Fără să-și dea seama, strângea cu putere poșeta și aștepta ca ușa să se deschidă dintr-o clipă în alta. Când aceasta se întâmplă, contesa nu-l recunoscuse pe bărbatul care intrase cu gardianul după el. Era foarte scund, deși Heinz Minden rămăsese în memoria ei ca un om înalt și bine clădit. Cel din fața ei avea părul cărunt, iar ochii îi erau cufundați în orbite. Kopner se apropie de el și-i vorbi, mai întâi în germană, apoi în franceză.

– Dumneaei este madame de Bernard. A venit să te ajute.

Louise se ridică și treptat cei doi se apropiară.

Minden o privea fără să scoată un cuvânt. Contesa îi întinse mâna și după o secundă el i-o strânse. Mâna lui era uscată și tremurândă.

– Nu trebuia să vii, spuse Heinz Minden cu vocea lui din totdeauna. Asta nu e un loc pentru tine.

Îi dădu drumul la mână, apoi se întoarse către Kopner.

– Nu trebuia să o aduci aici. I-am spus și lui Ilse și ți-am spus și ție. Nu vreau ca madame de Bernard să fie amestecată în povestea aceasta.

– Așează-te, spuse avocatul. A fost dorința doamnei de Bernard să vină. Vroia să te vadă. De dragul trecutului.

Kopner se îndreptă spre anunțul de pe perete și se așează cu spatele la ei, dându-le de înțeles că îi lasă singuri.

– Ce mai faci? Întrebă în cele din urmă Louise. Cum suporti situația prin care treci?

– Să ne așezăm, spuse calm Heinz Minden. Nu avem la dispoziție decât douăzeci de minute. Asta nu e considerată o vizită legală. Regulamentul închisorii e foarte sever în privința vizitatorilor.

Deodată Minden își scutură nervos capul. Tot părul îi încărunțise.

– Astăzi Ilse n-o să mai vină: nu am dreptul decât la o singură vizită pe săptămână.

Kopner i se adresă fără să-și întoarcă capul:

– O s-o vezi mâine. Pentru vizita doamnei de Bernard am obținut o autorizație specială.

– Am să depun mărturie în favoarea ta, spuse Louise. Am să le spun cum i-ai salvat pe Paul și pe Sophie.

– M-au anunțat și pe mine.

Acum ochii lui o fixau pe femeia din față, strălucind în contrast cu chipul palid. Privirea lor era din nou cea de acum mulți ani în urmă. Brusc, Louise avu un moment de înțelegere pentru soția lui.

– Ești la fel de frumoasă ca și atunci, spuse el. Nu te-ai schimbat deloc. Ce mai fac copiii? Au crescut bineînțeles, dar eu mi-i amintesc tot ca pe niște copii...

– Paul s-a căsătorit și are la rândul lui doi copii. Acum s-a stabilit în St. Blaize. Sophie e nemăritată; are niște idei foarte moderne în privința vieții de familie.

– Păcat, spuse Minden. Lumea e în continuă mișcare. Eu nu mi-am mai văzut copiii de când am fost arestat. Dar nevastă-mea mi-a fost foarte credincioasă. Aș vrea să te întorci acasă.

– Nu pot, spuse încet Louise. Ai nevoie de mărturia mea. Vreau să le spun cum a fost.

Acum, după ce-l văzuse, își dădea seama că totul era adevărat. Sub impulsul momentului îi întinse o mână.

– Nu-ți face griji în privința mea, îi spuse ea. Soția ta mi-a povestit că ați avut o viață plină de necazuri după război. Îmi pare rău că ai avut parte de o astfel de soartă.

– Să nu-ți pară rău, spuse el. Mi-o merit pe deplin. Atât eu, cât și ceilalți ca mine care i-am sprijinit pe naziști. Am avut la dispoziție ani întregi să reflectez la asta. Merit să fiu pedepsit.

În spatele lor spinarea lui Kopner se încordă.

Minden se uită la Louise și-i zâmbi. Așa îmbătrânit și ruinat fizic, avea totuși o stranie demnitate.

– Sunt resemnat în fața soartei, continuă el. E foarte drăguț din partea ta că ai venit să mă ajuți, dar orice alt om ar fi procedat la fel ca mine pentru a-i salva pe copii. I-am iubit foarte mult pe amândoi. Așa cum te-am iubit și pe tine. Nu te-am uitat nici o clipă.

– Dacă te lași bătut, te vor călca în picioare, interveni brusc Siegfried Kopner.

Glasul său avusese de data aceasta un ton rece. Părea că-și pierduse răbdarea.

– Dacă intri în sala de judecată cu capul plecat și ceri să fii pedepsit, o să-ți petreci tot restul vieții în închisoarea asta. Vei primi o scrisoare pe lună și o vizită la fiecare trei luni. Fiind vorba de un caz special vei fi izolat singur într-o celulă. Madame de Bernard, pentru numele lui Dumnezeu, încercați să-l convingeți că trebuie să se zbată un pic. Nu el este răspunzător pentru ceea ce a făcut... o armă de război!

– Gazele paralizante erau interzise de Convenția de la Geneva, spuse Minden. Știți bine acest lucru, Herr Kopner. Nu are nici un rost să mă apărați. Veți fi acuzat că simpatizați cu naștii. Acceptați sentința de vinovăție, trimiteți-o pe madame de Bernard la familia ei, iar pe mine lăsați-mă în pace.

– Dar gândește-te la soție și la copii, îl îndemnă Kopner, apoi se întoarse spre Louise și ridică neputincios din umeri. N-ar trebui să adopte această poziție defetistă. O să fie propriul său dușman de moarte.

– Încearcă să nu te dai bătut, îi spuse ea. Ce-a fost, a fost. Herr Kopner îmi spunea pe drum că, după părerea sa, ai putea obține o suspendare a sentinței. Asta n-ar fi rău deloc.

– Herr Kopner este un optimist, spuse Minden. Spune-mi mai bine ce face contele.

– A murit acum zece ani, îi răspunse Louise.

– Îmi pare rău. Era un om deosebit.

– Într-adevăr, spuse Louise.

Deodată auziră amândoi ușa deschizându-se și îl văzură pe gardian intrând. Acesta schimbă câteva cuvinte cu Kopner.

– Acum trebuie să plecați, spuse Minden dând mâna cu ea, fără să se aplece și fără să i-o sărute pe a ei. Era într-adevăr foarte schimbat.

– Mă bucur că te-am văzut, spuse el.

Ochii câprui și umeziți de lacrimi o fixară și în clipa aceea distanța în timp care îi despărțise dispăru.

– Dacă vrei într-adevăr să mă ajuți, nu te lua după

Herr Kopner și după nevastă-mea. Du-te acasă. Nu te amesteca în povestea asta. Dumnezeu să te binecuvânteze.

După aceea se despărțiră. Kopner veni lângă ea.

– Asta se datorează poate faptului că a stat prea mult între aceste ziduri, spuse avocatul.

I se adresase pe un ton cam brusc, vrând parcă să minimalizeze spusele lui Minden.

– Și-a pierdut încrederea în dreptate.

– Poate că tocmai asta este dorința lui, să i se facă dreptate, spuse încet Louise.

Ieșiră din clădirea principală fără să schimbe nici o vorbă. În clipa în care ajunseră în dreptul mașinii lui Kopner, Louise avu impresia că zărește un grup de oameni care se îndreptau spre ei din direcția porților. Câteva secunde mai târziu, din mulțime se desprinseseră primul fotograf care o orbi cu lumina flashului.

* * *

Sophie îl examina pe bătrânul prieten al mamei sale, Raoul Delabraye. Ani de zile îl considerase un tip plicticos, un om convențional care se ținea ca scaiul după Louise. Făcuse ironii răutăcioase pe seama lui și se îngrozise la gândul că acesta o va convinge pe mama ei să-l ia de bărbat. Își aminti că în dimineața când Ilse Minden venise în Rue Varenne el tocmai telefonase să o invite pe Louise la operă. Atunci Sophie făcuse o remarcă de-a dreptul jignitoare la adresa lui. Acum, stând în fața lui în holul hotelului Ritz, înțelegea motivul pentru care Louise îl plăcea și îl prefera ca tovarăș. Avea părul cărunt, era foarte elegant îmbrăcat, avea maniere impecabile și o voce fermecătoare; nici una din aceste calități nu o atrăgeau în mod deosebit pe Sophie care le considera doar ca pe niște varietăți ale puritanismului acestui bărbat. Raoul îi inspira însă multă forță și încredere. Venise să-i ceară ajutor și se simțea rușinată pentru intoleranța de care dăduse dovadă până atunci față de el. În mână adusese un exemplar din *Le Monde*.

– Ai văzut ce scrie aici?

– Da, îi răspunse Raoul. A mai apărut o fotografie și în *Figaro* iar titlul era și mai răutăcios. „Contesa va apăra

un criminal de război.“ Un articol de-a dreptul defăimător.

– E îngrozitor, spuse Sophie. După cum dau ei de înțeles, mama apare ca amantă a acestui ticălos. De parcă ar fi fost iubiți! Sunt foarte îngrijorată pentru ea, Raoul. Am simțit nevoia să stau de vorbă și cu tine, cel mai vechi prieten al mamei.

– Ce pot face eu? Dacă mi-ar fi spus, aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putință să o împiedic să plece în Germania. Eu nu am încredere în oameni ca aceștia. Procesul unui criminal de război e o treabă foarte urâtă. Ar fi fost bine dacă mă anunțai mai din timp. De ce nu ți-ai dat oste-neala să te duci și tu cu ea? Asta nu înțeleg.

– Fratele meu se îngrozește numai la gândul de a fi amestecat în așa ceva. Mamă nici n-ar fi vrut să audă. Paul s-a oferit, trebuie să recunosc. Mama a fost șantajată să plece acolo; din cauza asta nu ți-a zis nimic. Nevasta lui Minden a amenințat-o că-i va face numai neazuri dacă nu va depune mărturie. Și din cauza lui Paul și a carierei lui politice ea s-a dus să depună mărturie în favoarea neamțului. Măine plec cu avionul la Bonn. Procesul începe poimăine, dar simt că are nevoie și de un bărbat alături de ea. Te-aș ruga să vii cu mine.

– Poți să-mi spui și mie în ce a constatat șantajul?

– Nu, îi răspunse Sophie. Îmi pare rău, dar oricum mama nu avea nici o vină. Crede-mă pe cuvânt.

– Cunoscând-o așa cum o cunosc eu, spuse Raoul, nici nu m-aș fi gândit la altceva. M-am gândit și eu la povestea asta. Cred că e vorba de o scurgere intenționată a unor informații către presă. Cineva are interesul să atragă atenția opiniei publice asupra Louisei, și să o prezinte într-o anume lumină. Și să știi că ai dreptate, draga mea; va avea nevoie de ajutor. Ești drăguță să-mi torni puțin ceai. Mă tem că s-a răcit deja. Am și uitat de el.

– Iartă-mă. M-am luat cu gândurile mele.

Sophie îi turnă lui Raoul și-și umplu și ea o ceașcă. Servirea ceaiului la hotelul Ritz era întotdeauna un ritual plăcut, de care se bucurau grupurile mici de oameni din hol. Argintăria, porțelanul din cel mai fin și delicioasele

prăjiturile, toate acestea creau o atmosferă plină de eleganță. Sophie își aprinse o țigară.

– Vrei să vii cu mine?

– Desigur, îi răspunse el. Dar nu cred că eu sunt cel care o poate ajuta cel mai mult. Suportul moral nu va fi suficient. Acolo, în sala de tribunal, va avea nevoie de ceva mai mult decât un vechi prieten credincios, pierdut prin asistență. Nu noi suntem cei de care are nevoie acum. Noi nu am fost pe vremea aceea în St. Blaize, deci nu ne putem aduce nici o contribuție. Va rămâne în continuare la cheremul acuzării, poate chiar și al apărării. Cunosc reputația acestui Kopner. E un politician ambițios, un avocat care și-a făcut o publicitate fantastică și care tânjește și după un fotoliu în Bundestag. A preluat apărarea acestui om pentru că va fi un proces deosebit de important care îl va scoate în prim plan. Numai când mă gândesc la Louise care se află pe mâinile unui astfel de om, mă trec fiorii. Nu, eu nu-voi fi de mare folos. Dar știu exact cine este cel de care are nevoie. Și mai știu că acest om va veni s-o ajute, indiferent unde se află în clipa aceasta, dacă va afla prin ce trece Louise.

– Nu înțeleg, spuse Sophie, care roșise toată, fără să-și dea seama din ce cauză.

Chiar și înainte de a auzi numele acestui bărbat, devenise foarte încordată.

– Roger Savage, spuse Raoul Delabraye. Cel care în momentele acelea se afla aici. Și el este tot avocat.

– Cum ai aflat despre el? îl întrebă Sophie, strivindu-și țigara în scrumieră.

– Pentru că acest bărbat este motivul pentru care mama ta nu a acceptat să se mărite cu mine și cu nimeni altcineva. Și acum îl mai iubește.

– Ea l-a iubit numai pe tata, spuse Sophie. Celălalt a apărut în viața ei cu mulți ani în urmă. Nu cred că mai ține și acum la el. E imposibil.

– Aș vrea să pot fi de acord cu tine. O iubesc pe mama ta din clipa în care am cunoscut-o, dar sunt conștient că nu am nici o speranță. M-am obișnuit să fiu fericit cu prietenia ei și, ca prieten, știu că acum are nevoie de ajutorul acestui om. E un pic ironic în ce mă privește, dar va trebui să-i fac să se reîntâlnească.

– Poate că Savage s-a căsătorit între timp, spuse Sophie îmbufnată. Și oricum n-o să-i mai pese lui de soarta unei femei pe care a cunoscut-o cu atâta vreme în urmă. Bărbații nu sunt capabili de atâta loialitate.

Când rostise aceste cuvinte invocase fără să vrea amintirea dureroasă a lui Gerard. Acesta ieșise din viața ei la fel de abrupt cum intrase. Uitând chiar de politețea rostirii unui „adio”. Sophiei îi plăcea să creadă că nu era zdrobită de durere, ci numai furioasă. Gerard plecase din apartamentul ei, lăsând în urma lui o dezordine de neînchipuit.

Brusc, îi veni ceva în minte.

– N-ai să reușești să dai de el, spuse ea. Roger Savage nu era numele lui real, ci numele unui văr de-al mamei, care murise.

– A fost numele sub care a fost cunoscut în timpul războiului, spuse Raoul. Am un prieten foarte bun la Departamentul de Stat al Statelor Unite. Sunt convins că acesta îi va putea da de urmă, dacă îl rog eu. A primit o decorație pentru activitatea lui împotriva germanilor. Cred că o să ne descurcăm cu forțe proprii. Și în cazul acesta, am să-ți spun și cum. De îndată ce ajung acasă dau un telefon la Washington. Diferența de fus orar nu-i va deranja pe cei de acolo.

– Dacă vine, spuse Sophie, și nu s-a căsătorit până acum...

– Am să pierd și puținul cu care mama ta mă făcea fericit, spuse el cu blândețe. Dar dacă prin asta o ajut să nu sufere și mai mult, va merita sacrificiul.

Sophie se ridică în picioare. Ura din tot sufletul obiceiul de a săruta pe cineva pe obraz. Îi întinse mâna bărbatului din fața ei.

– Îmi retrag cuvintele de adineaori, spuse ea. Unii bărbați sunt capabili de fidelitate. Mă tem că numai eu nu am avut parte de așa ceva.

– Tu du-te la Bonn și ai grijă de ea, spuse Raoul Delabraye. Încearcă să-ți păstrezi sângele rece și nu-i spune nimic despre planul nostru. Lasă totul pe mine.

* * *

Sala era plină. În clipa în care Louise, condusă

protector de braț de fiica ei, intră și își ocupă locul, asistența scoase un murmur de interes. Toată lumea avea capetele întoarse spre ea. Procesul începuse de patru zile. Sfătuită de Kopner, Louise stătuse până acum deoparte așteptând ca acesta să-i comunice momentul în care va fi nevoie de depoziția ei. Televiziunea germană și ziarele relatau zilnic despre desfășurarea procesului. Șansele lui Minden păreau foarte mici; acuizarea adusesse împotriva lui dovezi zdrobitoare. Se dovedise deja participarea sa la proiectul ucigaș al lui Brühl cu mult înaintea celor șase luni pe care le petrecuse în colectivul de chimiști de la Castelul Diane. Fusesse implicat în munca de cercetare cu un an mai devreme, deși nu făcuse parte din echipa de la Auschwitz. Fusesse membru al partidului nazist din fragedă tinerețe, iar loialitatea lui față de acesta nu putea fi pusă la îndoială. Timp de mai mulți ani trăise ascuns, conștient de vinovăția sa. Avocatul acuzării era o personalitate cu un limbaj plin de culoare și care a prezentat curții o imagine a inculpatului exagerată chiar și după părerea Louisei. Minden, cel pe care îl cunoscuse ea la St. Blaize, nu avea nimic comun cu fanaticul nazist plin de cruzime prezentat curții de către cei care îl incriminau.

În dimineața zilei în care urma să depună mărturia ei, Louise primi un telefon de la Siegfried Kopner.

– Am vrut doar să vă asigur, madame de Bernard, spuse el pe un ton plin de vervă, că nu are rost să fiți neliniștită. Ne vedem la tribunal. Vă trimit mașina la oră nouă.

Înainte să-i poată răspunde, Kopner o salutase și închisese telefonul.

Sala unde avea loc procesul era foarte spațioasă și decorată într-un verde pal. Cei trei judecători și cei șase jurați erau așezați la o tribună mai înaltă situată în celălalt capăt al sălii. Scaunul rezervat martorilor era în stânga acestora. Fu primul obiect care îi atrase atenția, în afara băncilor pentru asistență. La intrarea tribunalului, trecuseră cu greu prin mulțimea de ziaristi care îi asaltaseră. Sophie îl lovise chiar cu poșeta pe unul din aceștia care le blocase calea. Șocată de această primire, Louise intrase cu sufletul la gură în incinta clădirii, unde

fusesse întâmpinată de unul din angajații lui Kopner. Acum își ocupase locul în primul rând, pe partea rezervată apărării. I se precisase politicos că domnișoara de Bernard va trebui să ia loc în sală, printre membrii asistenței. Louise se așezase și Siegfried Kopner venise imediat lângă ea. O învâluie din nou cunoscutul miros de flori al apei de toaletă și se trase un pic mai departe de el.

– În dimineața aceasta voi deschide pledoaria apărării, îi spuse el, iar dumneavoastră sunteți martorul vedetă. Vă rog să vă păstrați calmul și să-mi răspundeți cât mai detaliat la întrebările pe care vi le voi pune.

– Lucrurile au luat o întorsătură cam nefavorabilă pentru el, nu-i așa? îl întrebă Louise.

– Acuzarea a venit cu niște probe foarte tari, spuse Kopner. Dar n-au venit cu nimic în plus față de ceea ce mă așteptam. Dumneavoastră rămâneți singura lui șansă, madame.

Preț de o clipă ochii lui albaștri deveniră reci, iar privirea prietenoasă dispăruse. Tonul vocii lui sugera că Louise era vinovată pentru ceva anume.

– Am să fac tot ce-mi stă în putință, spuse Louise.

Senzația că este privită de toată lumea devenise insuportabilă. Își lăsă capul în jos pentru un moment încercând să scape de ea, dar aceasta deveni și mai puternică. Se uită în stânga tribunei, unde îl recunoscuse după fotografiile din ziare pe reprezentantul acuzării. Acesta o privea cu ostilitate. Instinctiv, Louise se întoarse și se trezi lângă ea cu Ilse Minden. Nemțoaica nu-i adresă nici un zâmbet, nici un semn al recunoștinței. Părea mai slabă și mai zbârcită, iar pe chipul ei se citea o încordare maximă. Când Louise o privi în ochii, văzu în aceștia o ură fără seamăn. Dar și speranță. Louise se întoarse către funcționarul de lângă ea. Dintr-o dată simțise că i se făcuse foarte cald...

– Puteți să-mi dați un pahar cu apă? Mulțumesc.

Cele două uși situate de o parte și de alta a tribunei se deschiseră și toată lumea se ridică în picioare. În sală intrară cei trei judecători. Aceștia purtau robe largi și negre și cravate albe. Cel mai în vârstă dintre ei se așeză la mijloc, pe locul rezervat președintelui curții. Urmă o comandă dată în limba germană. Asistența se așeză din

nou și, pe o a doua ușă, situată în partea opusă judecătorilor. Își făcu apariția Heinz Minden care se așeză în dreapta.

Era îmbrăcat într-un costum închis și o cămașă albă, deschisă la gât: îmbrăcăminte aceasta îl făcea să arate bătrân și demn de toată mila. Kopner, care cunoștea valoarea pe care o putea avea impresia vizuală, o instruisese pe Ilse să-i aducă un costum cu o măsură mai mare. Minden nu se uită spre judecători; ochii săi scrutau rândul întâi și în clipa în care o zări acolo pe Louise pe chipul său se citi o stare de neliniște. Contesa îi zâmbi, încercând să-l încurajeze. El îi răspunse scuturându-și capul. După aceea, inculpatul își încheștă mâinile și rămase cu ochii coborâți spre ele.

Siegfried Kopner se ridică în picioare, împingându-și scaunul în spate. În sală se lăsase o liniște atât de adâncă încât scârțâitul acestuia pe parchet se auzi foarte clar.

– Dacă îmi permiteți, Herr President, am să deschid apărarea clientului meu, Heinz Minden, chemând primul meu martor. Am să chem în fața dumneavoastră o persoană care a făcut drumul de la Paris pe propria cheltuială și asta pentru a depune mărturie în favoarea omului pe care distinsul meu coleg la numit un monstru inuman, un bărbat care a lucrat fără scrupule la crearea unei arme sinistre care urma să aibă efecte dezastruoase asupra ființelor lipsite de apărare. O chem în fața curții pe contesa de Bernard.

Louise simți că este atinsă pe braț. Unul dintre oficialii curții venise la ea și-i arăta cu mâna întinsă spre scaunul martorilor. În timp ce străbătu mica distanță, trecând pe sub privirea judecătorilor, din sală se auzi un murmur ușor. Louise se așeză, apoi rosti jurământul. Kopner se apropie de ea cu pași ușori și cu capul aplecat înainte. Ajuns în fața contesei, se opri.

– Madame de Bernard, sunteți sau nu văduva contelui Jean de Bernard, erou al Rezistenței franceze din timpul războiului?

– Da. Sunt văduva sa.

– Vreți să le relatați distinșilor domni judecători în ce împrejurări l-ați cunoscut pe acuzat?

– Fusesse încartiruit în casa noastră, Castelul St. Blaize din St. Blaize en Yvelines.

– Când se întâmpla asta?

– Între noiembrie 1943 și până în iunie 1944.

– Care a fost atitudinea acuzatului față de dumneavoastră și față de familia dumneavoastră în toată această perioadă?

– A fost foarte prietenos și amabil cu toată lumea.

– Ce vreți să spuneți în acest context prin „prietenos și amabil“, madame? Descrieți, dacă sunteți amabilă, sub ce forme s-a manifestat această prietenie și amabilitate.

– Ne aducea unele lucruri pe care nu le puteam procura de pe piață. De asemenea, ne pune la dispoziție ordonanța sa pentru anumite treburi gospodărești.

– Când spuneți „unele lucruri“ bănuiesc că vă referiți la alimente și la băuturi? Poate chiar la mărfuri de lux?

– Da, așa este.

Kopner nu o privea direct în față, deși Louise era obligată să se uite la el, în încercarea de a-i anticipa întrebările. În clipa aceasta obiectivul lor părea confuz. Kopner se mișcă din nou, trecându-și greutatea de pe un picior pe altul și adresând întrebarea următoare mai mult judecătorilor decât contesei.

– Și dumneavoastră ați acceptat aceste cadouri din partea lui Heinz Minden?

– Soțul meu le-a acceptat, se scăpă, fără să-și dea seama Louise.

Kopner făcu o pauză, apoi se uită la ea.

– Soțul dumneavoastră a acceptat cadouri din partea maiorului Minden? Să înțeleg prin asta că pe vremea aceea nu făcea parte încă din Rezistența franceză?

– Nu, nu era încă un inembru al Rezistenței.

– Deci, până în iunie 1944 soțul dumneavoastră, care ulterior a devenit un adevărat erou, nu fusese în nici un fel angajat în lupta antinazistă?

– Nu.

– Descrieți, vă rog, relația dintre dumneavoastră, familia dumneavoastră și maiorul Minden. Vă rog să vă adresați domnilor judecători, madame, nu mie.

Louise se mișcă un pic pe scaunul ei. Starea de nervozitate de care era cuprinsă o împiedica să mai vadă cu

claritate chipurile judecătorilor din fața ei. Spusese ceva care îl pusese pe Jean într-o lumină falsă, dar ce...

– Am să repet întrebarea, ridică Kopner glasul. Dumneavoastră și familia dumneavoastră vă împăcați bine cu maiorul Minden? De exemplu, îl invitați și pe el la masă?

– Cina cu noi în fiecare seară.

– Cum l-ați putea descrie ca om, madame de Bernard.

– Era un om foarte liniștit. Nu ne-a deranjat niciodată cu nimic.

– Înțeleg, deci, că nu și-a impus niciodată prezența cu forța.

– Nu. Întotdeauna a venit numai invitat.

– De către soțul dumneavoastră, nu-i așa? Doar se înțelegeau foarte bine...

– E adevărat.

– Acuzarea l-a descris pe Heinz Minden ca pe un nazist fanatic, ca pe un individ lipsit de suflet și de omenie. Și dumneavoastră v-a făcut aceeași impresie?

– Nu. Mie mi s-a părut un om cât se poate de normal.

– Cât se poate de normal, repetă Kopner, ridicând vocea. Un german tipic pentru clasa de mijloc, care și-a făcut datoria față de patrie în timpul războiului. Sunteți de acord cu o astfel de caracterizare?

Pentru prima oară, Louise avu un moment de ezitare.

– N-aș putea spune exact. Nu cunosc nimic despre germanii tipici. Eu i-am cunoscut doar pe nașiștii care au ocupat Franța.

– Vă referiți la nașiști ca Adolph Vierken care a fost trimis într-o expediție de pedepsire a satului dumneavoastră?

Louise nu dădu nici un răspuns la această întrebare retorică. Unul dintre judecători se aplecă spre ea.

– Vă rog să răspundeți la întrebarea avocatului apărării.

– Cred că pot s-o fac.

– S-au scris multe despre incidentul de la St. Blaize en Yvelines. Se poate spune că e una dintre cele mai mediate operațiuni ale Rezistenței din întreaga Europă.

Lupta dată împotriva SS-ului. Salvarea copiilor care urmau să fie deportați.

Deportați! Deodată Louise simți semnalul de alarmă. Mâinile sale se încleșară pe scaun. Omul acesta pronunțase cuvântul deportați. Era o interpretare intenționat eronată. Chipul care o privea de sus era aspru și plin de dușmănie; masca de până atunci dispăruse.

– Dar copiii nu urmau a fi deportați, protestă Louise. Urmău să fie...

– Rugăm martora să se limiteze la a răspunde întrebărilor ce îi sunt puse și să nu facă comentarii în plus, o întrerupse vocea președintelui. Continuați, doctor Kopner.

– Onorați membri ai juriului, se adresă Kopner juraților. Pentru a clarifica acest caz, va trebui să stabilesc cu precizie situația în care se afla clientul meu. Asigur această curte că îi voi supune atenției un punct de vedere solid.

– Continuați, îl îndemnă cel mai în vârstă dintre judecători.

Kopner se întoarse la martora lui.

– Heinz Minden făcea parte din personalul generalului Brühl de la Castelul Diane atunci când a fost încartiruit la dumneavoastră. Aveați vreo idee despre natura muncii sale?

– Nu, Doamne iartă-mă!

– Când ați aflat acest lucru?

– Când mi s-a spus cu ce se ocupă. În luna mai.

– Și până atunci făcuse asupra dumneavoastră impresia unui ofițer al armatei germane? Nu aveați bănuiri că găzduiți în sânul familiei dumneavoastră un fanatic om de știință nazist, a cărui preocupare era de a distruge rasa umană cu ajutorul unui gaz paralizant?

– Nu.

– Până în acea lună mai, toată lumea de la castel și toți sătenii trăiseră în pace cu forța germană de ocupație. nu-i așa?

– Da. Așa este.

– Practic, această stare s-a continuat până cu puțină vreme înainte invaziei aliaților. Până atunci nu se

produseseră acte de sabotaj sau revolte împotriva armatei?

– Nici unul. Totuși, cu doi ani înainte...

– Mi-ați răspuns deja la întrebare, o întrerupse Kopner. Ați spus că nu a existat nimic de genul ăsta: nici un act de rezistență sau de ostilitate la adresa trupelor germane. E greu de crezut că naștii puteau fi atât de cruzi și brutali. Cu atât mai puțin maiorul Minden pe care l-ați primit atât de bine în casa dumneavoastră. Doriți să precizați curții ce anume i-a schimbat atitudinea, în afară poate de iminenta invazie a aliaților...

Sophie de Bernard își privea mama, din mijlocul sălii. La un moment dat în timpul interogatoriului, Louise se înroșise; acum era groaznic de palidă. Atmosfera din sală devenise cât se poate de încordată. Tuturor celor din sală le era cât se poate de clar că apărătorul lui Minden o trata pe Louise de Bernard ca pe un martor ostil. Și mai clar devenise pentru Sophie faptul că întrebările lui Kopner luau o direcție cu totul diferită de cea anticipată de mama ei.

– De ce a venit Adolph Vierken la St. Blaize?

– Pentru a-i pedepsi pe săteni.

– Și ce crimă comisese, mă rog, această comunitate pașnică de colaboraționiști, dacă mă pot exprima așa, încât a fost necesară intervenția SS-ului.

– Fuseseră comise două asasinate, spuse încet Louise.

Își simți gâtul uscat și înghiți în sec. Acum își cenzura răspunsurile cu toată atenția, încercând din răspuț să se apere de o amenințare pe care nu o putea înțelege. Omul acesta o ataca mai degrabă pe ea, decât îl apăra pe Heinz Minden. Îi ataca pe sătenii din St. Blaize și pe Jean de Bernard.

– Explicați-mi, vă rog. Cine a fost asasinat și de către cine?

– Generalul Brühl, spuse Louise. Dar nu a fost asasinat. Nu acesta este cuvântul potrivit. A fost lichidat de către un agent al aliaților cu scopul de a se stopa procesul de fabricare a gazului.

– Înțeleg, spuse Kopner. Și sătenii l-au adăpostit pe ucigaș, nu-i așa? Ei l-au ascuns pe omul care s-a strecurat

în Castelul Diane și a lichidat cu mâinile goale doi germani. Și sătenii ăștia credeau oare că generalul Brühl era un simplu ofițer al Wehrmachtului?

– Nimeni nu știa calitatea lui reală, răspunse Louise.

– Și în cazul acesta, pe bună dreptate, autoritățile germane s-au înfuriat și au trimis pe Adolph Vierken și trupele SS să facă cercetări. Adolph Vierken vă era cunoscut?

– Nu, îi răspunse Louise.

Era evident că avocatul care îl apăra pe Minden își bătea joc de ea.

Kopner îi întoarse spatele și se adresă mai mult publicului. La tribuna acuzării se făcu simțită o mișcare de neliniște. Louise nu-l mai vedea decât pe Heinz Minden care nu-și deslipea ochii de pe ea.

– Poate îl cunoștea vreun membru al familiei dumneavoastră. Poate soțul!

– Nu, răspunse Louise.

Régine. Numai ea știuse ce avea să se întâmple. Își dădu seama că fusese înșelată, că acest bărbat nu urmărea neapărat apărarea lui Heinz Minden, cât distrugerea familiei de Bernard.

– Deci nu l-ați cunoscut pe Adolph Vierken. Nici soțul dumneavoastră, care avea o atitudine atât de prietenoasă față de ofițerul german încartiruit la castel nu l-a cunoscut. Dar cumnata dumneavoastră, Régine de Bernard l-a cunoscut!

– Mă opun acestui șir de întrebări!

Acuzatorul se ridicase în picioare, înaintând spre locul în care se aflau cei doi.

Pentru o clipă Louise simți că își pierde echilibrul.

– Aceste întrebări nu au nici un fundament și nici o legătură cu cazul.

– Ba au o legătură foarte mare, i-o reteză Kopner. Heinz Minden se află în fața acestei curți fiind acuzat de crime împotriva umanității. În continuare, voi demonstra că a fost mult mai uman decât cei care îl acuză și că în povestea murdară pe care o voi relata în fața acestei curți, el a fost singurul care a acționat onorabil și decent.

– Obiecțiunea acuzării se respinge, spuse președintele curții. Continuăți, doctor Kopner.

– Cumnata dumneavoastră a fost și ea o eroină a Rezistenței, nu-i așa?

Rostise aceste cuvinte pe un ton mai domol și insinuant.

– Da, îi răspunse cu curaj Louise. A murit luptând pentru țara ei. Și orice veți spune dumneavoastră nu-i va putea știrbi meritele.

– Și totuși fusese amanta lui Adolph Vierken, tună Kopner. Deci avem o familie tipic franțuzească dintr-un sat tipic franțuzesc. Aristocrații care locuiesc la castel sunt interesați să câștige prietenia lui Heinz Minden și se bucură de generozitatea cu care acesta le procură alimente raționalizate, iar sora contelui de Bernard, erou al Rezistenței căruia i s-a decernat ulterior Marea Cruce a Legiunii de Onoare, devine, la rândul ei, o eroină post-mortem, după ce se culcase cu un cadru de conducere al SS-ului. Și când te gândești că unor astfel de oameni le-a arătat Heinz Minden toată generozitatea lui! Dar o să ajungem și acolo, madame de Bernard. Mai întâi, dați-mi voie să vă mai pun o singură întrebare. Maiorul Minden era îndrăgostit de dumneavoastră?

În mijlocul asistenței, Sophie de Bernard își încleștă mâinile.

– Ticălosule, spuse ea cu voce tare. Ticălosule!

Un bărbat așezat lângă ea îi făcu semn să păstreze liniștea.

Din multime se auzi un murmur. Ea se ridică din scaun să vadă ce se întâmplase. Heinz Minden era și el în picioare.

– Vreau să-mi modific declarația, tună el. Mă consider vinovat și accept toate acuzațiile care mi-au fost aduse.

Siegfried Kopner își deschise larg brațele.

– Nu mai e nevoie să răspundeți, madame de Bernard. Ofițerul pe care l-ați tras pe sfoară a făcut-o în locul dumneavoastră. Chiar și acum încearcă să vă protejeze. Cer ca intervenția sa să nu fie consemnată în procesul-verbal al procesului. Sentința nu poate fi modificată decât prin mine.

Președintele curții se consultă câteva secunde cu colegii săi.

– Vom suspenda ședința, anunță el în cele din urmă pentru a vă da posibilitatea de a sta de vorbă cu clientul dumneavoastră. Ședința se reia peste o jumătate de oră.

O clipă mai târziu Sophie de Bernard își făcu loc printre mulțime și merse la mama ei pe care o apucă de braț. În spatele lor, liniștea se transformase într-un clocot de agitație. Reporterii se năpusteau spre cabinele telefonice din holul principal.

– Draga mea, spuse Sophie punându-și ambele brațe în jurul gâtului mamei sale. Vino cu mine. Trebuie să plecăm de aici.

Dar Louise nu-i răspunse. Părea că nu simte nici o nevoie să plece de acolo. De ele se apropiase un hărbat Sophie observă chipul mamei sale și se retrase. Înțelese, înainte ca ce-i doi să scoată vreun cuvânt, că Raoul Delabraye reușise ceea ce-și propusese.

* *

– Ați dorit să stați de vorbă cu mine, spuse Siegfried Kopner. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule senator?

În mica încăpere laterală se aflau cinci persoane. La ușă stătea de pază un polițist. Heinz Minden și nevasta lui stăteau unul lângă altul. Louise, cu Savage lângă ea sorbea dintr-un pahar de apă. Kopner îl examina din priviri pe american. Un bărbat înalt și bine clădit, de vârstă medie, dar fără pic de păr alb în cap. Kopner avea în buzunar cartea de vizită a străinului. Senatorul Briar McFall. Intrase în încăpere ținând-o la braț pe Louise de Bernard și în clipa aceea ceva îl făcu pe Kopner să intre în panică. Își dădu seama că avea de-a face cu un tip diferit de afabili politicieni americani pe care îi cunoștea el, dornici să se vâre pe sub pielea partenerilor lor și să-și demonstreze simpatia lor față de germani.

– Cu ce vă pot fi de folos? repetă Kopner.

Savage puse o mână pe umărul Louisei.

– Schimbând sentința clientului dumneavoastră în „vinovat”, spuse Savage și scutindu-vă amândoi de o mulțime de necazuri.

Savage aprinse o țigară și i-o întinse Louisei. Kopner afișă un surâs forțat.

– Chiar așa? Și aveți calitatea de a-mi da un astfel de sfat?

– Sunt chiar mai îndreptățit s-o fac decât dumneavoastră, îi răspunse Savage.

Se uită o clipă la Minden care își ațintise ochii asupra lui.

– Nu-mi dau seama ce vă determină să-mi sugerați acest lucru, spuse Kopner pe un ton rece, dar vă pot asigura că nici nu poate fi vorba de schimbarea sentinței. De îndată ce ședința se va relua, voi continua și eu examinarea doamnei de Bernard. Maiorul Minden a trăit în ultima vreme într-o tensiune deosebită. Nu are nici o vină pentru izbucnirea de adineauri.

– Ba îmi asum întreaga răspundere, interveni pe neașteptate Minden, pe un ton sfârșit. Vreau să fiu declarat vinovat. Și încetează să-mi mai spui „domnul maior“! Asta a fost doar un grad de acoperire.

– Ar trebui să fii mândru că l-ai avut, spuse furios Kopner, dând tâcoale în jurul lui. Ar trebui să fii mândru că ți-ai servit patria. Eu unul nu am de gând să modific sentința.

– În cazul acesta am să solicit să depun și eu o mărturie, spuse Savage fără să-și ridice glasul. Au dreptul să-mi ceară așa ceva. Dar îți promit că o să regreti toată viața dacă voi ajunge pe scaunul martorilor. Timp de o jumătate de oră te-am urmărit cum ai torturat-o pe această doamnă, Herr Doctor. Abia aștept să mă interoghezi și pe mine!

– Dacă e o provocare, spuse Kopner disprețuitor. atunci o accept. Dar tot nu-mi dau seama cum depoziția poate să mai schimbe ceva.

Spunând acestea, Kopner se îndepărtă și-și aprinse una din țigările sale ieftine.

– Din câte înțeleg, îți întemeiezi apărarea pe faptul că Minden, clientul tău, a fost un bun patriot care a acționat în virtutea unor ordine, un subordonat refractar care nu a avut de ales și a trebuit să accepte participarea la acel proiect, față de care nu a manifestat însă nici un entuziasm, care, judecând după caracterul său n-ar fi putut face rău nici unei muște.

– Ați putea prelua sarcina de a-l apăra în locul meu, spuse ironic Kopner.

– Vrei să dovedești că a fost de fapt un umanitar, nu-așa? Pentru asta ai adus-o pe madame de Bernard până aici? Ca să depună mărturie că le-a salvat viața copiilor ei? La început îi înfățișezi pe francezi ca pe niște ființe șovăielnice, niște ticăloși nedemni de încredere care au întors armele împotriva germanilor abia în momentul în care s-au încredințat că venirea aliaților este iminentă. Îi sacrifici mai întâi pe madame de Bernard și pe ai săi, după care îl prezinți pe Heinz Minden ca pe un adevărat cavaler teuton, riscându-și viața ca un erou pentru a-i salva pe copiii femeii iubite.

– Chiar așa, ridică Kopner din umeri în semn de nepăsare. Nici nu ar mai fi nevoie să mai intru în ședința curții. Ați câștigat deja cazul în locul meu, domnule senator.

– Eu sunt cel care te va face să-l pierzi, spuse Savage. Pentru că eu sunt cel care a citit agenda lui Minden. Eu cunosc ce făcea el concret pentru a pune în practică formula lui Brühl. Aveau în clipa aceea unele necazuri: apa neutraliza efectul gazului. Am citit totul acolo și era scrisul lui Minden. Am găsit acolo o anumită propoziție. Pot depune mărturie despre această propoziție și despre sânguința cu care maiorul Minden o subliniasă, dată fiind importanța ei. „Trebuie să găsim o soluție.“ Numai această propoziție ar fi suficientă să zdrobească sentința de nevinovăție.

– Cum ai fi putut să vezi așa ceva? Întrebă Kopner cu glasul stins și cu ochii îngustați.

– Pentru că eu sunt agentul aliaților care l-a lichidat pe Brühl, îi răspunse Savage. Iar cei care m-au adăpostit sunt membrii familiei de Bernard. El mă știe, continuă Savage, arătând spre Minden, apoi, adresându-se acestuia spuse: M-ai recunoscut din clipa în care am intrat aici, nu-i așa?

– Da, recunosc Minden pe un ton apatic. Te-am recunoscut. Vărul ei... Deci era o minciună?

– Da, o minciună, îi răspunse calm Savage. M-am strecurat în camera ta, am deschis servieta și m-am uitat pe hârtii.

– E adevărat. Scrisesem cu mâna mea propoziția aia. „Trebuie să găsim o soluție.“ Îmi amintesc foarte bine. Dumnezeu să mă ierte.

– Acum ascultă-mă bine, spuse Savage apropiindu-se de Kopner. Indiferent de ce joc murdar urmărești și – fiind și eu politician recunosc că te-ar avantaja o acțiune de dezvinovățire a naziștilor cu scop politic – ai putea totuși să te dai bătut. Încă nu m-am dus la reprezentanții acuzării ca să mă ofer ca martor. Dar, crede-mă, ar ieși un scandal pe cinste. Aș face o descriere atât de fidelă a lui Heinz Minden și a gazului său, încât clientul tău și-ar petrece tot restul vieții în pușcărie. În plus, ar lăsa un miros foarte neplăcut în jurul tuturor celor care au intenționat să-l apere. Mai ales dacă le voi descrie modul în care acest gaz mi-a ucis soția și copilul la Auschwitz.

Preț de o clipă Kopner vru să opună rezistență, folosindu-se de forța ambiției sale și în ciuda convingerii proprii că pierduse această cauză.

– Cere modificare sentinței în „vinovat“, îi spuse Savage. Dacă nu o vei face mă prezint la proces și-ți fac țândări cazul și cariera politică viitoare.

– Nu-l ascultați! izbucni Ilse Minden, sărind în picioare și înfruntându-i pe Savage și pe Louise cu chipul contorsionat de ură. Porcule! Cum îndrăznești să-l ameninți pe Heinz al meu? Tocmai tu care ai ucis cu sânge rece!? Soțul meu nu va fi declarat vinovat pentru a-ți face plăcere ție sau pentru a salva onoarea ei. Asta n-a fost decât o curvă care l-a dus de nas și lucrurile astea trebuie să fie scoase la lumină, să le știe toată lumea.

– Tacă-ți gura! strigă la ea Kopner. Încetează! Minden, nu mai avem nici o șansă. O să cer modificarea sentinței în „vinovat“. Am să cer curții o dovadă de indulgență. Asta-i tot ce pot face pentru tine.

Spunând acestea, își aruncă țigara pe jos și o zdrobi cu talpa. O privi o clipă pe Louise. Părea că ar vrea să-i spună ceva, dar Savage se interpușe între ei și o luă pe contesă de mână.

– Să mergem, spuse el încet. Nu mai avem ce căuta aici.

Cei doi părăsiră încăperea.

* * *

Sophie de Bernard îi zări ieșind din camera laterală. Le ieși în cale să-i întâmpine. Nici mama ei și nici bărbatul acela, inconfundabil american, nu o văzură. În clipele acele nu mai vedeau nimic în jurul lor. Savage o ținea cu brațul pe după umeri, iar contesa nu-și mai dezlipea ochii dintr-ai lui. Brusc, Sophie se simți roasă de gelozie. Acesta era bărbatul care însemnase atât de mult pentru mama ei, încât și acum, după atâția ani, nu mai avea în sufletul ei loc pentru altul. Cei doi se opriră pe coridor și vorbeau încet. El o ținea acum de mână și o privea direct în ochi. Sophie rămase pe scaunul ei și-i urmărea mai departe din priviri. Savage nu avea o frumusețe convențională, dar emana prin ținuta sa multă forță iar pe chip i se citea o imensă autoritate. Tatăl ei fusese firav și gratios, păstrându-și eleganța chiar și în scaunul cu roțile. Bărbatul acesta era corpulent și avea un aspect aspru. Nu avea nici o trăsătură fină. Pe lângă el, maică-sa părea mică. Sophie se ridică și se îndreptă spre ei.

– E în regulă, draga mea, îi spuse Louise. Va recunoaște vinovăția clientului său. Gata! S-a terminat. Ea e fiica mea, Sophie. Domn! senator McFall – Roger Savage!

Americanul avea un glas profund.

– Ultima dată când te-am văzut erai o fetiță, spuse el, apoi îi întinse mâna lui Sophie.

Tânăra observă chipul mamei sale, care radia de fericire.

– Îți mulțumesc pentru că ai venit, îi spuse Sophie senatorului.

Niciodată până atunci nu se mai simțise stingheră în fața unui bărbat. Gelozia ei se transformase în rușine și în părerea de rău că nici unul dintre bărbații pe care îi iubise ea nu ar fi fost în stare să străbată lumea de la un cap la altul pentru ea.

– M-aș bucura să accepți să vii cu noi la masă, îi spuse la rândul său Roger Savage. Am folosi această ocazie să-ți povestim cum au stat lucrurile.

– E drăguț din partea voastră. Pot să te întreb ceva?

– Desigur.

Savage părea la fel de fericit ca și Louise. Ar fi zâmbit indiferent de ce i s-ar fi spus.

– Ești căsătorit?

– Sophie!

N-o băgă în seamă pe mama ei.

– Nu, nu sunt, spuse el.

– În cazul acesta ar fi mai bine să luați masa fără mine.

Sophie scoase o țigară, o aprinse, apoi aruncă pachetul gol de Gauloise.

– Eu am să vin la cină, mai spuse ea, după care îi dădu un sărut rapid pe obraz Louisei și plecă.

Savage își coborî privirea spre Louise.

– A trecut o groază de timp, spuse el. Dar cred că vei fi bucuroasă să te întorci acasă.

– Da, îi răspunse ea. Cred că da.

SFÂRȘIT

Dacă soarta sa nu-i mai păsa, situația copiilor îl preocupa în mod deosebit. Începu să transmită. Alese intenționat un cod adresat cu prioritate celor de la OSS. Își

aminti de colonelul englez, un om cu sînge rece. Cererea pe care intenționa să o transmită aliaților nu ar fi avut nici cea mai mică șansă dacă ar fi ajuns pe mîna acestuia. Folosi, deci, numele conspirativ al generalului Heidsecker. "Geronimo" "Pentru Geronimo din partea Apașului. Misiunea îndeplinită. Succesul a fost deplin. Solicit de urgență sprijin pentru prevenirea represaliilor împotriva localnicilor din zonă. Toți copiii din sat amenințați cu exterminarea. Dorese armament ușor și muniție pe aerodromul Lavalliere, mîine în zori, repet, mîine în zori. Aștept confirmarea dumneavoastră în cel mai scurt timp. Apașul."

